

Németh Árpád

A lő

Németh Árpád

A KÖ

Újvidék
2020

Köszönöm mindazoknak a szervezeteknek amelyek támogadták e könyv megjelenését.

Ezek a következők:

A városi Művelődési bizottság

A városi Vakok szervezete

A tartományi Vakok szervezete és

A Szerbiai Vakok szervezete

A lektorálásban segített:

Németh Margit

A recenzió:

Gobby Fehér Gyula

ISBN 978-86-88025-08-9

Laci megállt az udvar közepén és körülnézett. Az udvarban a kerítés mellett, a diófa alatt, néhány cseresznyével teli vesszőkosár várta a sorsát. Közelebb ment és belemarkolt. Az átlagosnál kicsit nagyobb szemek furcsa módon, mind flekkesek voltak. Mintha valami ütés érte őket. Ezért rákérdezett Imrére:

- Honnan ezek a foltok a ropogós szemeken.
- Menj a gyümölcsfák közé és majd megtudod.

Imre háza a pálinkafőzővel és a gyümölcsössel együtt egy nagyobb területen állt. A fák között kocsi szélességű út kanyargott. Sokan dolgoztak ott a gyümölcszedéskor, főleg fiatal lányok és asszonyok. Kosarakban hordták föl a házhoz a termést. Kivétel nélkül mindannyian farmernadrágot viseltek. Csak a felső, a blúz típusában különböztek. Az egyik kockás inget, a másik pántos pólót, a harmadik pedig rövid, ujjatlan felsőt viselt.

Olykor amikor Imrénél folyt a munka, Laci fia, Nándi is elkísérte apját. Őt inkább a lányok, mint a termés érdekelt. Feltételezte, hogy Magdi is ott lesz. Mindig odajárt a szüretelés idejében Imréhez, egy kis pénzt keresni.

A cseresznyeszezon a végét járta, a korai őszibarack szedése kezdődött. A lányok csoportban szerettek dolgozni. Körülállták a fát minden oldalról, és amikor leszüretelték a gyümölcsöt, párban vitték a teli kosarat a házhoz.

A telek végén egy kis deszkákból épült műhely állt. Imre ott tartotta a szerszámokat és a többi szükséges munkaeszközt. A kóter mellett nőttek az alacsony növésű cseresznyefák. Ott a magas szilvafák tövében sorakoztak. A szilvák ahogy potyogtak a fáról, ráestek a cseresznyefákra és azok termésére. Így lett foltos a cseresznye.

Amikor Laci kiderítette mitől lettek flekkesek a cseresznye szemek, vissza sétált Imréhez.

Nándi a gyümölcsösben maradt és a szüretelők közé ment. Nem azért mert segíteni akart, hanem csak ismerőst keresett. A munkások között meglátta Magdit. A lány szedés közben mindig úgy fordult, hogy Nándi ne vegye észre. De, hosszú, jellegzetes haja hátulról is elárulta. Nándinak csak elé kellett mennie, hogy megbizonyosodjon róla, tényleg ő lehet-e az. A többiek látták a közeledését, és várták hogyan fog lezajlani a találkozásuk. Magdi nem akart Nándival találkozni. A tizennyolc éves fiút fiatalnak vélte. Ezért már új udvarlóra talált. Többen is azt feltételezték, hogy parázs veszekedés lesz a találkozás vége.

Nándi úgy tett mintha csak nézelődne a gyümölcsösben. Amikor Magdihoz ért, köszönt. Az asszony elfogadta a köszönést, de nem állt le a munkával.

A kazánoknál Imre és Laci beszélgettek. Az egyik pillanatban Imre felállt és a ház felé indult. Laci csodálkozva nézett utána.

– Most hová mész?

– Mindjárt hozok valamit. Szeretném, hogy megnézed.

Kis idő múlva vissza tért egy régi intarziás fadobozzal a kezében. Mivel a doboznak nem volt fedele a benne lévő dolgok kikandikáltak belőle. Leült Laci mellé a padra és a dobozt a térdére fektette.

– Ezeket a dolgokat Japánban vettem. A háború után nagy szegénység volt abban az országban. Sokan a meglévő családi vagyonukat a bolhapiacon vagy a házuk előtt az utcán árulták.

– Szamuráj kardot nem találtál? – kérdezte Laci komoly érdeklődéssel.

– Nem, mert azt az amerikaiak mind elkobozták. Az fegyvernek számított, de tudom, hogy te gyűjtögeted a bélyegeket. Talán értesz hozzá. Vettem több levélborítékot bélyeggel és pecséttel. A pecsét alapján úgy ítélem, hogy a század forduló előttiek.

Laci a kezébe vette a borítékokat. Tüzetesen átvizsgálta őket.

– Tényleg nagyon régiek. Biztos hogy érnek valamit. Én csak katalógus alapján tudnám felbecsülni, de biztos hogy értékesek.

– És mit szólsz ehhez. – folytatta Imre amikor a dobozból elővett egy kínai leveses csészét. Külső oldalán a kakas és egy tyúk látja el a kiscsirkéket. A kézzel festett, zöld, vékony falu kerámia csésze alján kék kocka alakú pecsét is van.

– Régi, kínai lehet. – mondta Laci, de továbbra is a borítékokat tartogatta a kezében. – Tudod, az ilyesmihez nem értek.

– Hát akkor a rajzot elő sem veszem mert azt is vettem. – és egy összetekert megsárgult papírtekercsre mutatott amelynek a vége kilógott a dobozból.

Annyira el voltak foglalva az előttük lévő holmival, hogy észre sem vették Nándit aki már ott állt előttük.

– Körülnéztem. Nekem itt unalmas. Mehetünk haza? – szólalt meg Nándi.

– Lényegében mehetünk. – Válaszolt Laci a fiának, majd Imre felé fordult – Következő alkalommal hozok egy bélyegkatalógust.

2

Nándi a jobb majd a bal lábával átlépett a fapadon. Leült a fejszecsapásokkal készült asztal mellé. Szembe vele, már ott ült Joci. Mindketten várták a többieket. A farönkökből épült barakkot hosszúkásra tervezték. Zsúfolásig tele tömték priccsekkel és asztalokkal. A bejárati ajtó belső oldalára hatalmas kartonpapírra rajzolt fekete fehér kifakult vázlatot szögeztek. A rajz Lenint ábrázolta, ahogy éppen lelkesítő beszédet mond a tömegnek.

Nándi várakozás közben levette a fejvédőjét. Az orosz, kopott piszkos, prém usanka elejére egy tenyérnyi nagyságú, fehér rongydarabot varrtak. Arra ráírták tintával a 22. számot. Ezzel a számmal lehetett Nándit beazonosítani.

A következő pillanatban eltűnt a rajz mert a bejáratí ajtó be-nyílótt. Megjőttek a többiek. Andrej lépett be utolsónak egy széles, hosszú deszkával a vállán. Azon hozta a magasított peremű alu-mínium tányérokát a kiporciózótt krumplilevessel. Nándi remélte, hogy nem késve érkezett, mert olykor a levesen vékony jégréteg keletkezett.

A tábort Szibéria délkeleti részén, a Katuny folyó partján építették fel. Ott a hegy belsejéből sótt bányásztak. Ha az ország nyugati részére szállíthatnák az értéke több tízszeresére is megnőhetne. Ezért, hatalmas farönkökből készült raktárakba tárolták el a konyhasótt, abban a reményben, hogy majd ha kiépül a vasút egyszerűbb lesz a szállítást. A só termelésnek valódi oka az, arany utáni kutatást volt.

Nándi ácsként dolgozott a bánya folyosó állványozásának erősítésén vagy a raktáépítésén. Az orosz maffia őreitől szabad mozgásteret kapott azért, hogy felderíthesse a megfelelő fatörzseket melyeket fel tud használni az építkezésén.

Mivel kedvelte a vizet, felderítő útját mindig úgy tervezte, hogy Katuny folyó mellett haladjon. A szülővárosa, Zombor közelében a Duna kanyargott. Gyermek korában apjával sokat járt oda horgászni. Bár tudta a horgászás minden titkát a tábor melletti folyóban nem hasznosíthatta ezt a tudást, mert sem felszerelése nem volt sem lehetőséget nem kapott rá. A folyótt tíz hónapon át jég borította. Csak nyáron lehetett fürödni benne kevés ideig. Olykor tovább maradt a felderítő útján. Ilyenkor bár figyelte, halat nem látott bene.

A folyó kavicsos részében, egy ilyen alkalommal, mosakodás közben, vette észre a kék színű áttetsző követ. Színében egyedülállónak látszott. Hasonló nem létezett a folyóparton.

„Vagy valaki eldobta vagy elvesztette.” – gondolta magában. Nem az értéke miatt, mert azt nem is tudta felbecsülni, hanem a színe miatt emelte ki a sekély vízből. A sötétkék színe Marietta szemeire emlékeztette. A formátlan kő valamivel nagyobbbnak tűnt egy tyúktojásnál. Azért, hogy jobban megfigyelje, felemelte és a

nap felé fordította. A kő közepén, egy kisebb alaktalan, hosszúkás, fekete tárgyat vagy elszennyeződést vett észre. Úgy döntött, hogy megtartja magának.

Ott a vízparton ülve eszébe jutottak a régmúlt eseményei. Azok az idők amikor még otthon járt és alig húsz évesen megismerte Mariettát.

Miután apja, László meghalt, Nándi továbbra is szeretett Imréhez járni. Az öreg Imre bácsi, a Kalap utca végén lakott. Kétvizes fekete biber cseréppel fedett kis háza mindössze két helyiségből állt. Annál nagyobb udvarral rendelkezett, melynek egyik részén pálinkafőző kazánok sorakoztak. A kazánok felett a háztető széléből néhány gerendarönk állt ki. A másik végét villás oszlop tartotta. Az ilyen módon kialakított tetőrészt gyékényszőnyeg fedte. Így a pálinkafőző hely szellős maradt. A ház fala mellett sorakoztak a testes fahordók. Belőlük illatozott a különböző gyümölcsből erjedő cefre.

Nándi oda igyekezett, a kazánokhoz. Szeretett Imre bácsival találkozni és elbeszélgetni vele, mert ő bejárta a világot. Sok érdekes élménnyel tért vissza. A pálinkafőzést is valahol Dél Amerikában fedezte fel. A kíváncsi érdeklődőknek mindig szívesen mesélte élményeit. Nándi is az ilyen kíváncsiak közé tartozott. Már fiatal korában apjával járt Imre bácsinál. Mióta apja meghalt továbbra is rendszeres látogató maradt.

Amikor odaért az üstök előtt, a padon két lány beszélgetett. Öltözkükből ítélve nem napszámosok lehettek. Az egyik lány egészen vékony anyagból készült nagyon szűk, szinte harisnyaszerű nadrágot viselt. Fekete ujjatlan pólóját diszkrét monogram díszítette. A másik nő sortot hordott. A világoskék póló háta, fenéig nyitott szabásúra tervezték. Bal vállát egy tetoválás, egy szétárt szárnyú lepke díszítette. Öltözkését kék zafirgyűrű és fülbevaló egészítette ki. Szőke hajához és tenger kék szemeihez nagyon illett a féldrágakő.

Nándit figyelték. Nem tudták kiről van szó, de ő sem ismerte a lányokat. Amikor szembe kerültek egymással, Nándi barátságosan köszönt. A lányok visszaköszöntek. Arc kifejezésükön látszott, hogy várják a bemutatkozását. Ez elmaradt, mert Nándi, Imre bácsihoz ment. Feltételezte, hogy majd tőle megtudja a lányok kilétét. Ezért halkán megkérdezte:

– Kik ezek?

– Színésznők. Valami dráma forgatása lesz a kertben. – válaszolt Imre bácsi.

– Csak ők ketten?

– Nem, még egy fiatalember is jön.

– Bemutatkoztak?

– Igen. A szőke Marietta, a másik, ha jól emlékszem, Orsolya. Miért? Talán udvarolni akarsz? – kérdezte érdeklődéssel Imre.

Nándi csak legyintett.

– Egyik sem a típusom. – válaszolta halkán.

Ahogy ott állt a kazánok mellett, érezte a kisugárzó meleget. Akkor már a kezében félig üres, pálinkáspoharat tartott. Imre bácsi hunyorítva figyelte Nándi arcát. Szája sarkában lógott a még meggyújtatlan cigaretta. Kicsit hátratolta viselt barna kalapját, majd megvakarta kobakját és megszólalt:

– Na?

– Kelleti magát. – válaszolt Nándi majd megkérdezte. – Most mi van az üstben?

– Cseresznye. – válaszolta az öreg röviden.

Nemsokára megjött a fiatalember. Rájuk köszönt, majd a lányokhoz sietett. A szőke hajú mellé ült és átkarolta a vállát. A másik lány ezt rögtön szóvá is tette. Úgy érezte, hogy neki jár Robi, a színész figyelme. A szőke ezen csak mosolygott. Nagyon magabiztosnak érezte magát.

Megérkeztek a filmesek. A Bosnyákféle Gaumont filmvetítési vállalat embereinek egyikét, Stankot látásból ismerte. Többször is, de csak messziről, látta a városban és a Strandon, hogy filmfelvételeket készít az ottani eseményekről.

Most, gondolta magában, alkalma lesz közelebbről meg-
szemlélni a filmkamerát és azt hogyan készítenek mozifilmet.

Stanko észre sem vette Nándit, hanem mindjárt Robihoz
szólt.

– Gyerünk az asztalos műhelybe. Ott kezdjük a forgatást.

A stáb és Robi elindultak az udvar másik része felé. A szí-
nésszők a padon maradtak. Miután Robi és a forgatócsoport eltűnt
a műhelyben, hangos vita alakult ki a lányok között. Orsolya és
Marietta hevesen veszekedtek. A végén Orsolya pofont is kapott.
Erre mindketten felálltak és dulakodni kezdtek.

Imre bácsival rövid ideig tétlenül figyelték az eseményt arra
várva, hogy lecsillapodjanak a kedélyek, de nem az történt. Mari-
etta úgy meglökte Orsolyát, hogy az nekiesett a forró pálinkafőző
kazánnak.

Mire odakaptak, a kazán felborult, a forró cefre kiömlött
nagyrészt Orsolya lábára. Most már Nándi is ordítani kezdett, hogy
hívjanak mentőt, mert a nagy fájdalomtól Orsolya elájult.

Marietta félrehúzódtott és csak azt ismételte, hogy sajnál-
ja, nagyon sajnálja.

Az egész forgatócsoport odarohant. Robi keservesen csak
azt hajtogatta:

– Micsoda dráma... Micsoda dráma...

Nándi ekkor ismerte meg Mariettát. Csitítani kezdte, vigasz-
talta, hogy talán mégsem ő az oka mindennek. Ez csak balesetnek
számít.

Miután a mentők elszállították Orsolyát, Nándi Marietta
mellett maradt. Sőt haza is kísérte. Idővel a barátságból, szerelem
majd házasság lett.

Ha nem hoz olyan döntést konok magatartással, hogy kül-
földön jól kereső munkát vállal, akkor otthon Zomborban Marietta
társaságában éli az életét.

A kék színű drágaköveket a feleségének szánta. Napközben a nadrágja zsebében, éjjel pedig a párnája alatt őrizgette.

Időközben valahogy megjavult a helyzete. Szabadidejében fatörzsekből különféle állatszobrokat készített. Így került az egyik őr kegyeibe, aki nem hajcsárkodott felette. Hagyta, hogy kevesebbet dolgozzon és többet járja a környéket.

Az alvása is nyugodtabb lett. Több esetben álmodni is kezdett.

Lassan haladt előre az üregben. Ahogy mélyebbre és mélyebbre került, furcsa hangokat hallott. Eleinte nem hitt a fülének, attól függetlenül tovább lépkedett. A hang erősebb lett. A magas hang hol síró, hol éneklő dallamra váltott.

A vájat egyre szűkebbre fordult, ezért nehezen tudott haladni. Térden kúszva kellett folytatnia az utat. A sok kúszás után végre egy kiszélesedett rész következett. Épületek maradványaira bukkant. A téglákból és kőből készült épületmaradványok több száz évesek lehettek. Ezek az épületek valamikor mind karcsúak és magasak lehettek. A barlang mennyezete jóval az épületek fölött húzódott. Az egyik kápolnaszerű maradvány mellett sírkövek álltak. Temető lehetett.

Kőlépcsők vezettek a kápolnához. Szinte kínálták magukat, hogy Nándi felkapaszkodjon rajtuk. Lassan lépegetve gyönyörködött a látványban. Amikor fölért a kápolna előtti platóra, ott egy ember nagyságú szobor ült neki háttal egy márványpadon. Hosszú haja és köntöse alapján arra lehetett következtetni, hogy női szoborról van szó.

Hozzálépett és a tenyerét a szobor vállára tette. A szobor Nándi felé fordult. Nem állt fel, csak megigazította a köntösét. Bár felsőteste kiváló művészi alkotásnak bizonyult, nem látszott vonzónak a szürke, márványszíne miatt. Örömteli arckifejezéssel az érkező szemébe nézett és megszólalt:

– Értem jöttél? – kérdezte, és teljesen megfordult.

– Bevallom, nem. A tengerkék kőért jöttem – válaszolt Nándi.
– Akkor mégiscsak értem jöttél – mondta és felállt.

Ledobta magáról a ruháját és meztelenül állt. Az egész teste tetőtől talpig, kék átlátszó anyagból állt. Viszont a gyomra tájékán egy fekete idomtalan gömbszerűség mozgott. Nándinak úgy tűnt mintha ki akarna onnan szabadulni.

A környék hosszú kutatásának az lett az eredménye, hogy egy nap úgy döntött, hogy megszökik. A drágakövet is magával viszi. Úgy tervezte, hogy a kőből fülbevalót, gyűrűt és nyakláncot készített egy aranyművessel.

Egy hónap gyaloglásba és lovas szekéren való utazásába került míg elérte a legközelebbi helységet ahol vonat is járt. Ott már szabadabban mozgott. Tehervonaton bujkálva, muzsikok között Novoszibirszen keresztül elkerülve Moszkvát a Fekete tengerhez érkezett. Ott, egy Románia felé tartó teherhajóra kéredzkedett fel. Megígérte a kapitánynak, hogy munkával fizeti meg az utat. Több billegő, törött lábú ebédlőasztalt, széket és a kapitány fülkájében lévő csigalépcsőt javította meg. Az út végén amikor megérkeztek a kikötőbe, még pénzt is kapott, mert a munkája többet ért mint az utazás költségei. Átutazta Romániát, hogy Zomborba érjen.

Marietta és Nándi mint fiatal házaspár a Flórián utcában laktak. Nándi oda igyekezett, hogy felkeresse lakóhelyüket. Ott már régóta nem tudtak semmit Mariettáról. A szomszédok azt állították, hogy nincs is Zomborban, mivel már nagyon régen nem találkoztak vele. Ezek után nem maradt más hátra mint felkeresni a nővérét, a Szontai úti családi házban. Feltételezte, hogy még él.

4

Sötét és meleg volt. Krisztián az ágyában feküdt. Ledobta magáról a takarót. Pizsamát nem használt. Csak bő bokszer gatyát viselt. Puha bársonyos kéz érintette meg combjának belső felét.

Marietta térdelt mellette. Formás mellei meztelen felsőtestén kirajzolódtak a félhomályban. A látványra, elmosolyodott. Vágyakozva várta mi fog történni. Marietta a háta mögé nyúlt és egy kézi villanyfűrőt vett elő. Teljes erővel Krisztián combjába dőfte.

Krisztián felsikoltott. Felébresztette a fájó görcs a combjában. Marietta eltűnt. Tudatára ébredt, hogy az egészet csak álmodta. Lassan felült az ágy szélére. Háta mögött szuszogást és mozgást észlelt. Arra fordította a fejét. Marietta nyújtózott el az ágy másik felén. Róla nem került le teljesen a takaró. Csak a felsőteste maradt szabadon.

Néhány perc elteltével úrrá lett a helyzeten. Rádöbbsent, hogy otthon a lakásában van. Az este sokat dolgoztak és sokat is ittak. Vázlatot készítettek az új színházi előadásra. Késő éjjel nem kellett sokat nógatni Mariettát, hogy nála maradjon.

Óvatosan felállt, hogy fel ne ébressze az asszonyt. Átsomfordált a nappaliba. Ott halk zúgás fogadta. Az akvárium szűrő be rendezése zümmögött. A száz literes üvegmedencében több piros sapkás aranyhal úszkált. A legyezőfarkú változatok farok uszonya megduplázódott. Ezeknek a halaknak valamilyen szinten mindig rövid, kerekded testük van. Minél kövérebbek és minél nagyobbak az úszóik, annál kényesebbek.

A halak kellemesé és bensőségesebbé tették a nappalit. Krisztián szeretett velük foglalkozni. Nyugtatták és a munkájából adódó problémák megoldására serkentették.

Megetette *Némót*, mert úgy nevezte el azt az aranyhalat, amely elsőként került be az üvegmedencébe. A végén a konyhában kötött ki és a reggeli kávé készítésébe kezdett. Ahogy elkészült az eszpresszókávé megérkezett Marietta egy fehér férflingben. Szó nélkül, álmosan leült az asztalhoz és várta, hogy szeretője kiszolgálja, elé tegye a csészét. Amikor Marietta belekortyolt, akkor szólalt meg Krisztián:

- Mit mondasz Robinak? Hol voltál az éjjel.
- Terepen van Stankoval egész héten.

– A színészek között az a mese járja, hogy hivatalosan is megházasodtok.

– Ez még mindig a mese szintjén van. Egyenlőre ilyesmin még nem gondolkodom. Előbb halottá kell nyilvánítani Nándit, majd arról dönteni, hogy maradok-e Hajós Marietta, vagy visszaveszem a lánykori nevem.

Krisztiánt nem érdekelte tovább ez a téma mivel megbizonyosodott arról, hogy Marietta még egy ideig egyedülálló nő marad. Viszont érdekelte a forgatással kapcsolatos téma.

– Készítenek valami riportot? – kérdezte Krisztián fokozott érdeklődéssel.

– Igen. Stanko rábukkant egy érdekes fotóra. A képet 1938-ban készítette egy belga fotós az egyik Magyar néptáncbemutatón. Két fiatal táncospárt mutat a felvétel. A fotós akkor kattintotta el a fényképezőgépet, amikor a fiuk arca, a lányok háta, látszottak előtérben. Valószínűleg a sok alsószoknya és a hímzett szoknya miatt. A fotón a közelebbi lánynak felrepült a szoknyája és a mezítelen combjai bugyi nélkül jól kilátszottak. Kinyomozta, hogy a Padéi Gyöngyös bokréta csoport tagjai nem hordtak bugyit. A fotó híressé vált. Arról szeretnének dokumentumfilmet forgatni.

– Te láttad a fotót?

– Igen. Egy fekete fehér profi fotóról van szó.

Ezek után a saját munkájára koncentrált.

– Szerdán, egy hét múlva Tornyosra utazok két-három napra. Még nem döntöttem alszom-e Topolyán, vagy visszautazok Szabadkára.

Marietta maga elé nézett és a kávéját szűröcsölgette. Várta, hogy Krisztián még mond valamit, de ő nem szólt semmit.

– De miért nem utazol vissza minden este. Hisz Szabadka és Tornyos között alig negyven kilométer a távolság. – kérdezett rá végül Marietta.

– Meglátom. Lehet, hogy alszok, de lehet, hogy utazok.

Tizenkét év után Nándinak ismeretlenné vált a város. Lassan ballagott a főutcán amikor egy italbolt mellett haladt el. Rögtön eszébe jutott Imre bácsi. Feltételezte, hogy még él, ezért úgy döntött, hogy előbb őt keresi fel.

Végig ment az Apatini úton. Arra még emlékezett, hogy a Kalap utca vége az Apatini útba csatlakozik. Ott a két utca között lakott Imre, a pálinkás.

Imre nagyon megöregedett. A kazánok eltűntek, csak a helyük, a beton plató maradt meg. A lakóépületről hámlott a vakolat. Imre bácsi egy fonott karosszékben ült a napon és melegedett. Bütykös lábujjait fekete mamusz takarta. Amikor Nándi hozzá lépett, Imre felemelte a tekintetét:

– Hol jártál? Nem láttalak legalább tizenöt-húsz éve.

– Hát nem épp annyi, de sok idő múlt el miután utoljára találkoztunk. – válaszolt Nándi.

– Emlékszel Imre azokra a színésznőkre. Az egyiknek leforázta a cefre a lábát.

Imre nem szólt csak igenlően bólogatott. Látszott rajta, hogy az emlék, kellemetlen eset a számára. A szerencsétlenségnek részben ő is az okozójának érezte magát.

– Elégé rámenős, magának való a lánynak látszott az a Marietta.

– Igen. Az lett a feleségem. Nem találom. Elköltözött. Nem hallottál valamit róla. – kérdezte Nándi.

Imre csak nemlegesen csóválta a fejét. Nehezére esik a beszéd, ám nem akart udvariatlan lenni és rákérdezett Nándira:

– Te? Te merre jártál?

– Egy hirdetés alapján dolgozni jelentkeztem külföldre. A cég könnyű munkát és gyors gazdagodást ígért. Bedőltem úgy mint sokan mások. Szibériába egy sóbányába raboskodni vittek. Ácsként dolgoztam. Több mint tíz év után, sikerült megszöknöm. A szerencse megérintett. Képzeld mit hoztam onnan – folytatta Nándi és elővette kabátja zsebéből a kék követ.

– Ezt ott találtam a folyóban. Magammal hoztam. Úgy gondoltam ékszereket: gyűrűt, fülbevalót és nyakláncot készítettek

Mariettának. A Szibériai Katuny folyó sekély vizéből emeltem ki. A végén ez lett a sokévi munkám keresete.

Imrének felvillant a szeme, de nem a tengerkék színű áttetsző kőre, hanem a Szibéria szóra.

– Szibériában voltál?

– Igen. Több mint tíz évig. De a szerencse végül mellém szegődött. Olyan örrel ismerkedtem meg aki szemet hunyt a szökésekre. Amikor felkérdeztem a jóindulatú kocsisok, több alkalommal is felvettek. Novoszibirszk után elkerültem egy vonat összeütközést. Odesszától Konstanciáig hajóval utaztam. A hajón nemi pénzt is kerestem asztalosként. Románián keresztül értem haza. Szerencsés ember lehetek, hogy megtettem ezt a hatalmas utat egyedül a kék kövel a zsebemben.

– Hát igen szerencsés ember lettél, hogy ilyen messziről hazatértél. Én is átutaztam, hajóval vonattal a világot de, magam akaratából. Mond az a Marietta nem színésznő?

Most Nándi bólintott igenlően.

– Akkor miért nem mész a színházba. Ott feltehetően tudják hol van.

– Igen. Valószínűleg.

– Mond Nándi, ahogy mondod rabságból jöttél. Pénzed van?

– Hát nemigen.

– Adok neked. Nekem nincs se gyerekem se rokonom. Készítek az ügyvéddel egy szerződést. Ha megígéred, hogy becsületesen eltemetsz adok neked pénzt. Úgy sem vihetem a másvilágra.

Ezek után Nándi magabiztosabban indult vissza a város központja felé. Arra gondolt, hogy megfogadja Imre tanácsát és benéz a Zombori színházba. De útközben, egy aranyműveshez is betér, hogy megtudja lehet e a kőből ékszert készíteni.

Egy órás üzlet mellett haladt el. A vitrinben ékszereket is látott. Bement, hogy megmutassa a követ. Amikor kivette zsebéből úgy tűnt mintha a kék kőben lévő fekete alakatlan tárgya kicsit nagyobb lett. Attól eltekintve az egész kő nagysága ugyan olyan maradt.

Az idős szemüveges ember, csak csóválta a fejét. Azt állította, hogy ilyen drágakövet még életében nem látott. Elmondta azt is, hogy ha Nándi több dolgot szeretne belőle készíteni akkor szét kellene vágni. De, ha a kő olyan kemény, hogy még a gyémánt sem vágja akkor hiába az elképzelés. Neki van egy kis gyémánt körfűrész. Felajánlotta Nándinak, hogy nézzék meg lehet-e szét-darabolni a követ.

A gyémánt fűrész beletört. A kövön semmi horzsolás sem látszott. A kalapácsütéseknek is ellenállt.

Nándi nem lett kedvetlen. Úgy gondolta megtartja emlékek. Hisz a kő olyan hosszú utat tett meg vele és mindig mellette tartott.

A színházban szerencsével járt. A drámaigazgató elmondta, hogy Marietta pár évvel azelőtt meghívást kapott a Szabadkai színház társulatától. Ott Krisztián a drámaigazgató. Érdeklődjön nála. Robi az élettársa még mindig sokszor megfordul Zomborban. Forgatókönyvíróként dolgozik a Gaumontnak.

Miután elhagyta a színház épületét akkor fogta fel teljesen, hogy Marietta és Robi együtt élnek. Hirtelen nem tudta hogyan kezelje ezt a tényt. Előbb a feleségét okolta. Lehet, a sok idő elmúlásával, a várakozásban, elvesztette minden reményét, hogy a férje él és visszajön. Igaz, egyetlen egy levelet sem küldött, hisz onnan nem is lehetett. De, talán még egy pár évig várhatott volna. Robi is ludas lehet a dologban, hiszen Marietta vele járt mielőtt Nándival találkozott. Sok feltevés kavargott a fejében. Mindenesetre úgy döntött, hogy felkeresi a feleségét és kérdőre vonja. Ezért másnap Szabadkára utazott.

5

Krisztián úgy döntött, hogy bemegy a szabadkai színház-klubba. Találkozni akart Mariettával. Az ilyen találkozásokat nem kellett külön megbeszélni, mindig is a klub volt a színházi embe-

rek találkozóhelye. A színészgárda leginkább délelőtt tíz óra után már ott ült és kávézás közben csevegtek.

Amikor benyitott, vastag cigarettafüst hömpölyögve zúdult felé. Ő is sokszor beült a helyiségbe társalogni a művészekkel, hiszen lényegében ez a munkájához tartozott. De, a cigarettafüstöt, az alkoholt és a pletykálkodó beszélgetést nem állhatta.

Az ott tartózkodók nagy része felfigyelt rá. Mindannyian tudták, hogy Krisztián nem jár sűrűn a klubba. Amikor mégis benyit akkor vagy munka ajánlatot, vagy kemény kritikát hoz magával. Mariettát egy színészi társaságban látta meg.

A két bordó bársony kanapét, Bence a kaszinó bérlője, a színészek kérésére, egymással szembe állította be. Így többen fértek el egy társaságban. Most is a hosszúkás alacsony asztal körül legalább nyolcan ültek. Marietta a bejárattal szemben foglalt helyet. Fehér feszes egyrészes sztreccs ruhát viselt. Szőke hosszú haját kék pánttal kötötte fel. Rögtön meglátta Krisztiánt.

Krisztián megjátszotta, hogy nem veszi észre. Határozott léptekkel a pult felé vette az irányt. Ott Aliz, Bence lánya szolgálta ki a vendégeket.

– Jó napot Krisztián úr. – köszönt előre a kiszolgáló lány – Kér valamit meginni.

– Csak egy pohár sört. – válaszolt Krisztián.

Az az idő alatt, míg elhelyezkedett a társaság nagy része lenyugodott. Konstatálták, hogy a drámaigazgató csak szomjas, azért nézett be a klubba.

Marietta is lehajtotta a fejét és a kávéscsészéje felé nyúlt. Akkor Krisztián egészen váratlanul megszólalt.

– Marietta!

Marietta felkapta a fejét. Krisztián bólintott, amit a színésznő úgy értelmezett, hogy hozzá lépjen.

– Hoztam anyagot.

Marietta rákönyökölt a pultra és várta mi következik. Kettőjük számára ez az egész viselkedés felért egy színházi előadással.

Hisz sokkal jobban ismerték egymást mint egyszerű munkatársak. Így akarták leplezni közelségüket Robi miatt.

Krisztián felfigyelt a nő fehér ruhájának hátsó részére. Mély hegyes alakú kivágás meztelenül hagyta a hátát. Bal vállán lepke tetoválás ékesítette a bőrét. Nem figyelt tovább a ruhájának kihívó részeivel, csak belenyúlt a táskájába és kivette a vaskos iratgyűjtőt.

– Nézd át. Ha tetszik, csak akkor beszélek a többiekkel. Neked szántam a szerepet.

Ekkor nyílt ki a bejárati ajtó és lépett be Nándi. Mivel a jövevény ismeretlen volt a jelenlévők számára, ezért nem figyeltek rá. Több alkalommal is megtörtént, hogy idegenek léptek be a klubhelyiségbe. Rövid italt, sört vagy éppen kávéfogyasztottak. Dolguk végeztével el is hagyták a helyiséget.

Marietta rövid pillantást vetett a vendégre majd újra helyet foglalt a bordó bársony kanapén. Ennek ellenére Nándi rögtön felismerte őt. Nemcsak arcvonásairól hanem a vállán lévő különös tetoválásról is. A lelke mélyén örült, hogy ilyen gyorsan rátalált. Arra is ráeszmélt, hogy a szerencse továbbra is kíséri.

Várt. Mivel nem történt semmi, Marietta nem ismerte fel, nem akart zűrt kelteni. Lasú léptekkel a pult felé haladt. Azt tervezte, hogy a kiszolgáló lánytól megtudakolja merre található a drámaigazgató, Krisztiánt.

A pultnál leült egy szabad székre nem mesze Krisztiántól.

– Adhatok valamit? – kérdezte kedvesen Aliz.

– Igen. Egy sört. – válaszolt Nándi.

– Rögtön. – bólintott a lány.

– És még valamit, – folytatta Nándi – szeretnék beszélni a drámaigazgatóval Krisztiánnal. Hol találhatom?

– Nem ismeri? – kérdezte Aliz és lesütötte a szemeit, majd Krisztiánra pillantott. Várta, hogy mitévő legyen.

– Nem. Nem ismerem, de szeretnék beszélni vele egy nagyon fontos ügyben. – válaszolt Nándi.

– Hát akkor ismerje meg mert ott ül maga mellett.

Nándi egy pillanatig tétozott mert a válasz meglepte. Előbb azt gondolta, hogy a lány viccelődik vele. Amikor Krisztián felé fordult és rámosolyodott, tudta, hogy Aliz mégis igazat mond.

– Én Krisztián vagyok a programigazgató. Miről szeretne velem beszélni? – szólalt meg és kezét nyújtott Nándinak.

– A zombori színházból küldtek ide, a feleségemet keresem.

– Honnan gondolja, hogy én tudom hol van a maga felesége? – kérdezte Krisztián most már kissé zavartan.

– Azért gondolom, mert itt ült pár perccel ezelőtt az én helyemen.

– Maga azt állítja, hogy Marietta a felesége?

– Igen. Gondolom...

Krisztián nem válaszolt csak a színésztársaság felé fordult és hangosan odaszólt:

– Marietta!... Az úr téged keres. Azt állítja, hogy a felesége vagy.

Ezekre a szavakra Marietta felemelte a fejét. Nándi felé nézett... felállt majd ájulva lerogyott a kanapéra.

A jelenlévők mind Marietta segítségére siettek, ez alatt Nándi lassan hátraállva elhagyta a klubbot. Úgy gondolta, hogy még nem alkalmas az idő és a helyzet arra, hogy tisztázza viszonyát a feleségével. Marietta viselkedése egyértelműen azt mutatta, hogy nem örül Nándi visszatérésének.

Később amikor magához tért elhaló hangon Krisztiánhoz fordult:

– Hol van az az ember aki azt állítja magáról, hogy a férjem?

Mindenki a bárpult felé fordult, mert utoljára ott látták Nándit, de ott már nem állt senki. Még Aliz is Mariettához futott segíteni.

– Nem látom. Nincs itt. Úgy látszik elment. – magyarázta Krisztián.

– Miért engedték, hogy elmenjen? Nándira hasonlít, csak sokkal öregebb. – szólalt meg újra Marietta gyenge hangon. – Kérlek vigyél haza.

A többiek segítségével Marietta lassan feltápáskodott.

Krisztián saját kocsijával hazaszállította. Ő nem volt érintve az ügyben, hiszen csak szeretkezett az asszonnyal. Mariettának Robival kell letisztázni az ügyet. Arról neki kell döntenie kivel, akar tovább élni.

Utazás közben Krisztián biztosította Mariettát, hogy a most kialakult helyzet nem lesz kihatással a kapcsolatukra. Az asszony csak ült gondolataiba merülve. Az ilyen felvetésre nem is válaszolt.

Rövid idő alatt a lakásához értek. Krisztián felajánlotta, hogy felmegy vele és ha kell vigyáz rá. Marietta ezt az ajánlatot némán, fejcsóválással elutasította, bár tudta, hogy Robi még terepen van.

Lassan, lépésről lépésre, közelíttette meg a lakást. Mintha ott olyasmi várna rá ami még jobban elsomorítaná. Részben igaz mert a lakás tele van emlékekkel. Már maga a gondolat, hogy az események miatt teljesen egyedül maradhat lesújtotta. Pedig azelőtt szerette, a magányt. Az egyedüllét régebben mást jelentett a számára. Kedve szerint cselekedhetett. Bármit amit tervezett azt véghez is vihette akkor csak akarta.

Most olyan üresnek, nehéznek és visszataszítónak tűnt a csend. Robi csevegő, viccelődő hangja nagyon hiányzott. Talán ha itt lenne, tudna valami tanácsot adni mit is tegyen. Vagy legalább felkészítené arra, hogy együtt harcoljanak azért, hogy minden maradjon a régi. Ez a gondolat után döbbent rá, hogy nem másnak hanem csak neki kell döntenie.

Haragudott Nándira, hogy fiatalon egyedül hagyta. Miután elment megbocsátott neki és vágyakozva várta hazajövetelét. Pár év múlva, már arra gondolt, hogy a munkavállalás csak egy trükk volt, arra, hogy Nándi megszabaduljon tőle. Ezért az elkövetkező években mind kevesebbet gondolt rá és mind többet kezdte élni a saját életét.

Csak is ő döntheti el, hogy változik-e az élete vagy marad minden a régiben. Ez a gondolat kicsit megnyugtatta. Azt tervezte, hogy lassan, óvatosan, mérlegelnie kell mitévő legyen.

Kávét készített magának és leült a nappaliban. De a kávé keserű lett a szájában. Tudta hogy Robi szereti. Ő elejében Robinak csak a megjelenését és a viccelődő természetét kedvelte. Már rég óta ismerték egymást. A hosszú magányosság és várakozás Nándira rákésztette, hogy Robival összeköltözzenek. Viszont most amikor rádöbbsent, hogy könnyen elvesztheti Robit, hirtelen fontossá vált a számára.

Egy pillantást vetett a sarokban álló komódra. Ott sorakoztak a fényképek az elmúlt tíz évben megvalósított szerepeiről. A sok fotó között csak egyetlen egyet látott melyen Robival fej-fej mellett összeölelkezve álltak.

Még tini korában ismerte meg Robit. Egy osztályba jártak a gimnáziumban. Robi már akkor érdeklődött utána, de Mariettát az idősebb fiuk érdekelték. Akkoriban szokásosak voltak a házibulik. Az osztálytársak egymásközt rendeztek táncdelutánokat. Egy ilyen alkalommal csókolta meg Robi először.

Mintha tegnap történt volna, úgy emlékezett Marietta a történetekre. Egy kis házibuliban voltak kint a kertben. Mindenki táncolt, csak ők ketten ültek, egy padon, egymás mellett a verandán. Limonádéval a kezükben nézték a többieket. Az egyik pillanatban amikor nem figyelt Robira, a fiú felé hajolt és megcsókolta. Az egész olyan hirtelen történt, hogy Marietta megbénult. Sehogy sem tetszett neki a csók. Talán azért mert nem várta. Később egy ideig még jártak együtt. Azután Marietta lassanként belejött a dolgokba. Azóta a férfiak azt állítják hogy óriási csók-mester lett.

Amikor befejezték a középiskolát Robi beszélte rá, hogy menjenek színészi pályára, jelentkezzenek a Művészeti főiskolába. Mariettának tetszett az ötlet mert különben is szeretett remekelni a társaságban. Ott már nem sokat találkoztak, mert Robi másik csoportban tanult.

Első kisebb szerepét egy gyümölcsösben kellett eljátszania Orsolyával. Sajnos egy veszekedés miatt Orsolya nagyon pórul járt. Emiatt abbamaradt a filmforgatás. Mariettát nagyon megvisel-

te az eset. Egész testében remegett amikor a mentők elszállítottak Orsit.

Ott, akkor lépett hozzá Nándi és bemutatkozott majd felajánlotta, hogy hazakíséri. Mariettának nagyon is jól esett ha ezek után valaki társaságában lehet.

Már, pontosan nem is emlékezett, hogy útközben miről beszélgettek csak amikor a központba értek a hosszú gyaloglás után, Nándi megkérdezte hol lakik. Ő pedig nem akarta elárulni, hogy a város másik végén, a kórház közelében. Attól tartott, hogy a kísé-
rője megalégeli a sétát és otthagya.

Marietta, csak akkor vallotta be, amikor Nándi már harmadszor is rákérdezett. Ennek ellenére nem maradt egyedül. Nándi elkísérte a ház kapujáig és búcsúzásként megjegyezte:

– Mondhattad volna...

Ily módon muris lett az első sétájuk.

Ezek után Nándi többször is felkereste Mariettát a színház klubjában. Ott egyre hosszasan beszélgettek. Az is megtörtént, hogy a lány már várta a megjelenését. Vele tudta átbeszélni az ilyen-olyan aktuális színházi ügyeit.

Marietta Nándit elejében egy élő villámhárítónak tartotta a maga bölcsességével, higgadságával. Egyre jobb és tartalmasabb dolgokról beszélgettek. Marietta rájött, hogy Nándi olyan emberismerettel, belső látással rendelkezik, amely ámulatba ejtette. Végül eldöntötte, hogy komolyra fordulhat a dolog.

Gyorsan összelelegedtek. Nándit amolyan igazi, régi vágású úriembernek vélte amilyenre mindig is vágyott. A fiatalember szerette hallgatni Marietta fecsegését és káprázatos meséit a színházi életről.

Abban az időben kedvenc szabadidő töltésének a kerékpározást tartotta. Ez a szeretete még a gimnáziumi évekből származott. Mivel messze lakott, kerékpárral járt be az iskolába. Nándi is gyorsan rákapott a bringázásra, mert így módon többet lehettek együtt.

Marietta már nem emlékezett arra honnan szedte Nándi az ötletet, hogy látogassák meg az egyik ismerősét. A furcsaság az

volt benne, hogy az illető a közeli Bácskertesén, egy tanyán élt. Azt bizonygatta, hogy az út szép kirándulásnak ígérkezik és ott sokféle apróságot is lehet vásárolni. Az említett ismerőse bizsukészítő mester, de arany tárgyai is vannak eladásra.

Még arra is nagyon jól emlékezett, hogy nem a rendes kocsiúton, Apatin felé, hanem a vasúti vágány mellett kerékpároztak. Ezt is Nándi találta ki, mert azt állította, hogy arra sokkal szebb a természet.

Útközben néhány percre megálltak a Ferenc csatornát áthidaló vasúti hídnál.

– Ott arra jobbra – magyarázta Nándi – Látod, a kanális parton, azt a homokos részt. Oda szoktam járni fürödni. Az egész part és a csatorna széle homokkal van terítve. Jót lehet fürödni, mert könnyű bemenni és kijönni a vízből. Olyan mintha az ember a tengerparton lenne.

Poros dűlőút vezetett a tanyai házakhoz. Három kisebb-nagyobb épületből állt össze az egész gazdaság. Hátulról közelítették meg, ezért elhagyottnak, rendetlennek tűntek az épületek. Rossz benyomást keltett a korhadt, eső áztatta deszkákból összetákolt disznóól. Az ól mellett, a falhoz támasztva egy rossz állapotban levő kétkerekű fogatos kocsí rúdja meredezett az égnek. Valamikor azzal közlekedhetett a tanya gazdája.

Marietta nem sok reményt fűzött a lehetséges vásárláshoz. „Ugyan mit lehet venni egy ilyen szegényes helyen?” – gondolta magában. De Nándi nem tágított, az épületek eleje felé igyekezett.

Ott egészen más kép fogadta őket. A rendszeresen ápolt gyep szélén, fagyalsövény húzódott. A tornác előtt keskeny virágoskert húzódott tele muskátlival.

– Meg kell találunk a tanya tulajdonosát. – szólt Nándi, majd benyitottak a lakóházba. Utána csak annyit mondott: – Vásárolni jöttünk.

Nándi ott olyan arany nyakláncot vett Mariettának amelyhez kis lapocska is tartozott.

– Majd íratok rá valamit. – magyarázta Nándi – és átnyújtotta az ajándékot.

Marietta önkéntelenül ujjait a kigombolt blúza felé irányította. Kivette az aranyláncon lógó kis lapocskát. Nem kellett elolvasnia mert fejből tudta mit ír rajta: „Tiszta szívből, egyetlen kedvesemnek Mariettának. Nándi”

Míg ott ült a kedvenc karosszékében a nappali közepén váratlanul megszületett benne az elhatározás. Robival sokkal erősebb a kapcsolatuk mert több időt töltöttek együtt mint amennyit Nándival élt.

Úgy döntött, hogy felkutatja azt az embert aki azt állította magáról, hogy a férje. Szerinte lehetséges, mert nagyon hasonlított Nándira. Ha lehet ők ketten megbeszélnek a dolgokat. Robit egyelőre nem akarta belekeverni az eseményekbe. Most nagy kihívás várt rá. Meg kell találnia azt az embert akiről azt feltételezte, hogy már régen elvesztett.

6

A Szabadkán történt találkozás után Nándi visszatért Zomborba. Ott felkereste nővérét. Eta, egyedül élt a Szontai úton levő családi házukban.

Napokon keresztül búslakodva mozdulatlanul ült a nappaliban. Próbálta összeszedni a gondolatait és egy elfogadható magyarázatot találni a kialakult helyzetre. Mindent amit tíz évvel azelőtt felépített, ő maga rombolta le. Már akkor is érezte, hogy Mariettában nem volt meg az a „szikra” iránta, amely arra kell, hogy megmaradjon a párkapcsolatuk. Ennek ellenére valami megmagyarázhatatlant találtak egymásban. Akkor jött a furcsaság: Nándit nem annyira férfiként mint emberként szerette.

Azon töprengett, hogy talán jobb lett volna ha ott a hidegben leli halálát. Most, hogy mégis csak itt van kavarodást keltett Marietta életében.

Két éves házások voltak amikor Nándi elhatározta, hogy pár hónapra külföldi munkát vállal. A megkeresett összegből saját lakást vagy házat gondolt vásárolni. Mariettának nem tetszett az ötlet, hisz fiatalok voltak. Szerették egymást. De, a gondolat, hogy Nándi elmegy előbb feszültséget majd szemrehányást és a végén veszekedést szított közöttük. Nándi határozottan kitartott a mellett, hogy sokkal jobban fognak élni amikor visszatér.

Ott ülve a nappaliban tisztán emlékezett Marietta szavaira:

– Idegenbe mész. Bajba kerülsz. Mi lesz velem?...

Néha órákig nézegette a tengerkéket követ amelyet eredetileg Mariettának szánt. Forgatta, melengette a tenyerében és várta, hogy gondolataiban feltűnjön a megoldás.

Többször is megbánta, hogy nem várta meg míg Marietta magához tér. Ott a kávézóban félrehúzódva, kettesben talán közösen megtalálták volna a megoldást. Akárhányszor jelentkezett ez a gondolat annál jobban erősödött bene az elhatározás, hogy még egyszer felkeresi párját.

Arra számított, hogy a szerencse vele lesz. Talán ez alkalommal is valami különlegesség segít rajta. Elkezdett hinni a kő erejében. Hiszen ha belegondolt attól a pillanattól kezdve amikor meglelte, az egész élete megváltozott. A sikerek és a szerencsés kimenetelű történetek egymás után sorakoztak. Talán most is létrejön valami elfogadható megoldás mindannyiuk számára.

Meg kell újra találni Mariettát és beszélni vele. Lehet, hogy első alkalommal teljesen félreértette a viselkedését mert nem volt vele a kő.

Úgy döntött, hogy legközelebb magával viszi. Eredetileg úgy is Mariettának szánta. Ha találkoznak majd átadja az ajándékot.

Talált egy megfelelő dobozkat. Belülről kibélelte vattával. Amikor kezébe vette a követ, egy pillanatra úgy tűnt, hogy a belső fekete formátlan része gömb alakúvá változott. Nem bíbelődött

vele, inkább egy megfelelő selyem szalagot keresett amellyel ízlésesen átkötözte a dobozát.

Robi és Stanko már napok óta autóval járták a falut. Padé kis település de amikor mindenki a földeken a termés betakarításával foglalkozik nehezen lehet embert találni az utcán.

– Téglagyárat, kocsmát, útépitkezést és néptáncsoportot kell találnunk. – magyarázta Robi.

Mielőtt elindultak, Bence a vendéglős, a színészek büféjéből ajánlotta, Robinak, hogy ha Padéra megy, okvetlenül keresse fel Jóska bácsit, akinek családi paprikaőrlő kisüzeme van. Attól mindent megtudhatnak, ami a faluban létezik és ami ott történt vagy éppen történik. Jóska bácsinak egy különálló kis épülete is van melyet bérelni lehet éjszakára.

A kisüzemet gyorsan megtalálták. Amikor bementek az udvarba Robi megállt és körülnézett. A látnivaló érdekelte. Tudni akarta, hogy van-e olyan udvarrészlet melyben forгатni is érdemes.

– Lemegetek körülnézni a gyümölcsösbe? – kérdezte Stanko
Erre Jóska bácsit csak a intett a kezével.

Stankonak nem kellett külön utasítást adni. Tudta ilyenkor mi a feladata. Fotókat kellett készítenie a terepről. Azok alapján döntik majd el, hogy forгатnak-e Jóska bácsinál vagy sem. A különálló garzon szerű épületet pedig kibérelték néhány napra.

Robi megtudta merre találhatja meg a faluban a táncsoportot. Az volt a terve, hogy a fénykép alapján rekonstruálja az eseményt mely sok évvel azelőtt történt. Amikor végre megtalálta a lányokat, elmagyarázta nekik mi a terve. Hogy nyomatékosabb legyen a fotót is megmutatta nekik. Amikor rádöb-bentek mit kér tőlük, elfordultak. Közülük senki sem akart úgy táncolni, pörögni, hogy a combjainak felső része is látsszon al-sónemű nélkül.

– Felhívom Mariettát, hogy jöjjön segíteni. Talán ő rátudná beszélni a lányokat, hogy közreműködjenek. – magyarázta Stan-
konak.

Marietta épp Krisztiánnal kávézott a színházklubban amikor Robi hívta telefonon. A beszélgetés rövid ideig tartott mert Marietta gyorsan megértette Robi gondjait. Válaszát néhány szóban közölte. Amikor letette a kagylót Krisztiánhoz fordult:

– Robi Padéra hív. Megkért, hogy segítsék lányos ügyben. – magyarázta.

– Padé nincs messze Szabadkától. Ha akarod elviszlek kocsival. – ajánlkozott Krisztián.

– Köszönöm, de abba az irányba sűrűn van autóbuszjárat. Inkább kutasd fel Nándit. Szerintem én még aznap visszajövök Szabadkára.

Robi Mariettát a Padéi autóbusz állomáson várta. A párja lenge, virágmintás, széles szoknyában és fehér rövid ujjú blúzban szállt le az autóbuszról. Robi rögtön észrevette.

– Látom hoztál magaddal utazótáskát. Ezek szerin több napra maradsz? – szólt Robi örömmel.

– Nem, arra számítok, hogy este visszautazok.

– Majd kialakul – konstataulta Robi. – Téglagyárat, kocsmát, és az útépitkezést megtaláltam a néptánc csoporttal van baj. Ott kell segítened.

– Hol vannak a táncoslányok? Majd én beszélek velük. – tért a tárgyra Marietta.

– Délutánra hívtuk össze a társaságot a helyi kultúrotthonba.

A lányok zöme eljött a megbeszélt időpontra. Robi és Stanko úgy döntöttek, hogy elsétálnak a közeli kocszába. Nem akartak lábatlankodni míg Marietta belátásra bírja a lányokat.

Marietta kinyitotta utazótáskáját és többféle csipkés picurka tangabugyit tett le az asztalra.

– Ezek az alsók segítenek abban, hogy ne érezzétek magatokat mezítelenül, de a felvételen mégse látszson az alsónemű.

A lányok kezükbe vették a portékát és érdeklődéssel nézegették, forgatták.

– Ez a kis rongydarabba biztos, hogy mindent eltakar azaz nem-takar? – kérdezte az egyik lány.

– Igen. Nézzétek meg. Ezek után mindkét kezével megfogta szoknyája alját és magasba emelte. Még egyet pörgött is, hogy a lányok megtekintsék előlről és hátulról is.

Kis idő múlva megjelent Robi a táncházban.

– Nyugodtan elkészítheted a 1938-ban felvett kép alapján a dokumentum filmet. A Padéi Gyöngyös bokréta láncsoport tagjai nem fognak bugyit hordani.

– Köszönöm Marietta. Sokat segítettél. Maradsz éjjelre?

– Nem Robi. Valahogy minden bajom van. Rossz az előérze-tem. Megyek haza lenyugodni. Te mikor jössz?

– Még pár nap munkám van. Majd jövök.

7

Nándi újra Szabadkára utazott. Most már tudta hol kell érdeklődni Marietta után. Kabátzsebében az ajándékkal benyitott a kávézóba. Csak Alizt találta ott, aki szorgalmasan törölgette a bárpultot. Mindketten meglepődtek. Aliz, mert Nándiban felismer-
te Marietta ájulásának az okozóját, Nándi pedig azért mert már elmúlt kilenc óra és még senki sem ült a teremben.

– Most ki után érdeklődik? – kérdezte kicsit gúnyosan Aliz amikor Nándi a pulthoz lépet.

– Mariettát keresem. – válaszolt barátságosan.

– Hát... amint látja ő nincs itt.

– Akkor hol találhatnám? – nem adta fel a kérdezősködést Nándi.

– Krisztiántól halottam, hogy Marietta ma Padéra utazik a férjéhez.

A válasz mehökkentette. Pár másodpercig szó nélkül maradt. Amikor újra összeszedte magát, bosszankodva Alizra mordult:

– Milyen férjéhez, hisz én vagyok Marietta férje.

Most Aliz fogta vissza magát. Nyomban rájött, hogy valamit nagyon elszúrt.

– Nem tudom, de beszéljen Krisztiánnal az biztos mindent tud.
– És hol van Krisztián? – kérdezte Nándi.
– Azt szintén nem tudom, de ha dolga van tíz óra körül be szokott jönni egy pohár sörre.
– Hát akkor várok... Kérek... Van pálinkájuk?
– Van. Cseresznye...Körte...Barack.
– Akkor egy pohárka cseresznyét kérek. Odaülök a sarokba és megvárom Krisztiánt.

Igazi jó cseresznye pálinkát még Imre bácsinál ivott. A sóbányában néhanapján kaptak egy pohárka erős italt, de az nem pálinka hanem vodka volt.

Lassan, magányosan iszogatta a pálinkát. Az járt az eszében, hogy eleinte milyen sokat gondolt Mariettára ott Szibériában. De lassan a mindennapok elteltével a túlélés és a rabságból való szabadulás lett a gond. Miután meglege a követ újra megnőtt a remény, hogy hazatér. Ez most megtörtént de lehet, hogy örökre elvesztette Mariettát.

Hirtelen ajtó nyitásra lett figyelmes. Krisztián robogott be idegesen a terembe. Látszott rajta, hogy Aliz hívta fel és elmondta hogy várja. Észrevehetően nem tetszett neki a találkozás. Szerencsére rajtuk kívül nem tartózkodott senki a teremben, de valószínűleg hamarosan megjön a társaság. Krisztián emiatt arra kérte Nándit, hogy menjenek egy másik helyre ahol nem ismerik őket. Ott nyugodtan tudnak beszélgetni.

– Én nem veled, hanem Mariettával szeretnék beszélni. – erősködött Nándi.

– Marietta elutazott Robihoz Padéra. Mond, te tényleg az a Nándi vagy aki Marietta férje.

– Igen.

– Be tudod ezt valahogy bizonyítani?

– Marietta bal vállán lepke tetoválás van. – válaszolt Nándi majd folytatta – Több mint tíz éve egy nagy butaságot csináltam. Most igyekszem helyrehozni a végzetes hibámat és visszaszerezni őt.

Krisztián az egyik közeli presszót ajánlotta ahol ilyenkor délelőtt kevesen vannak. Ott egy félreeső asztal mögé ültek. Még mielőtt Krisztián megszólalt volna Nándi feltette a kérdést:

– Te mióta ismered Mariettát?

– Amióta megláttam a Zombori színpadon. Több előadásban is láttam. Kiváló színésznő. Megérdemelte, hogy nagyobb társulat tagja legyen. Én hívtam ide. Örömmel vállalta azt, hogy az itteni nézők előtt játsszon. Marietta valószínűleg már azt hitte, hogy elhagyta vagy meghaltál. Amikor ide érkezett nem is emlegette a nevedet. Itt nálunk szép karrierje lett. Sok emberrel találkozott. Mai napig is sokan szeretik. Udvaroltak neki, de ő a végén Robit választotta. Nekem úgy tűnik, hogy gond nélkül maga mögött hagyta az első házasságát.

– Az elején, miután ide költözött élt valakivel? – érdeklődött tovább Nándi.

– Nézd én nem avatkozom mások magán életébe. Feltételezem, hogy igen mert sokan kedvelték, szerették. Robival való összeköltözése meglepte a kollégákat mert vele keveset látták. Nekem nem meglepő, hiszen már a középiskolából ismerték egymást.

– És most Robival megvannak?

– Hát persze. Ma is egy telefonhívás után elutazott Robihoz aki Padén forgat valamit dokumentumfilmet.

– Szeretik egymást?

– Igen. Gondolom.

– Hol laknak? Tudod a címüket? Mivel nem találkoztunk szeretnék levelet küldeni Mariettának.

– Palicsi úton. Ha jól emlékszem 16/B

– Nem értem, hogyhogy nem ismert meg? Nem szólt hozzá amikor meglátott.

– Én azt hiszem, hogy te a számára már sajnós a múlt vagy. Teljesen elfelejtett. Talán ki is ábrándult belőled. Az utóbbi időben azon gondolkodott, hogy halottá nyilvánítson és visszavegye lánykori vezetéknévét – fejezte be Krisztián.

Ezekre a feltételezésekre Nándi nem szólt semmit, mert ő maga is úgy érezte, hogy Krisztiánnak igaza van. Ezt Marietta vi-

selkedése is bizonyította. A beszélgetés végén Nándi kivette zsebéből a becsomagolt kis dobozkát és átadta Krisztiánnak.

– Kérlek ad át Mariettának. Szibériából hoztam neki emlékül.

Ezek után Nándinak nem maradt más hátra mint szó nélkül kísértelni a presszóból. Krisztiánnak esze ágában sem volt tartóztatni.

Még az nap este Marietta visszatért az otthonába. Első dolga az volt, hogy felhívja Krisztiánt és megkérdezte, hogy tud-e valamit Nándiról.

Krisztián elmondta, hogy találkozott vele. Úgy állította be az egész beszélgetésüket, hogy Nándi csak elbúcsúzni jött. Elutazik külföldre. Sajnálta, hogy felkavarta Marietta életét. Legjobbnak látja azt, hogy ahogyan megjelent, úgy el is tűnjön felesége életéből.

– Elmagyaráztad Nándinak hol vagyok? – kérdezte idegesen Marietta.

– Igen.

– Annak ellenére, nem akarta megvárni, hogy visszajöjjen.

– Igen.

– Ezt nem hiszem el. Nem akarta, hogy szemtől szembe letisztázzuk a viszonyunkat?

– Jobbnak látta, hogy ne találkozzatok, mert nem tudott semmilyen magyarázatot adni a tettére. Elismerte azt, hogy igazad volt. Nem kellett volna elmennie. Úgy döntött, hogy soha többé nem jön vissza Zomborba. Majd valahol külföldön meghúzza magát haláláig.

– Adott valami címet. Megtudtad hol lakik? – kérdezte zaklatottan Marietta.

– Nem, nem adta meg a címét, csak annyit mondott, hogy egy ideig még Zomborban a szülői házban marad, de nem szeretné, hogy meglátogasd.

Ezt a mesét Marietta végképp nem hitte el Krisztiánnak. Tudta, hogy ő nagyon is érdekelt abban, hogy minden maradjon a

régiben. Nándi ittléte átalakítaná az életüket. Krisztián megérezte Nándiban a vetélytársat.

– Ja... és ajándékot is hozott számodra. Azt mondta Szibériából. Nálam van a kis dobozka. Akarod, hogy elhozzam?

– Igen. Hozd el.

Amikor Krisztián felcsöngetett, Marietta szólott, hogy lejön.

– Szívesen felhozom a lakásodba. – próbálkozott Krisztián.

– Nem. Köszönöm. Egyedül szeretnék maradni.

Marietta a nappaliban az asztalra tette a kis csomagot. Óvatosan bontotta ki. Nándi ügyesen körülpárnázta a formátlan követ. Amikor felemelte, a tojásnyi követ rögtön észre vette, hogy a színe a szemeire hasonlít. A kő közepén, egy nagyobb fekete kör alakú tárgyat fedezett fel. Elszennyeződésnek vélte.

Sokáig a kezében tartotta és nézegette. Idővel a kő kicsit felmelegedett. Ezt a jelenséget, Marietta a keze melegségének tulajdonította. Illő helyre a komód egyik sarkára állította.

Gondolataiban még mindig azt képzelte, hogy felkeresi Nándit. Megköszöni az ajándékot és megvitatják az eseményeket. Úgy akart elválni tőle, hogy ne legyen harag közöttük.

Egyre inkább arra a meggyőződésre jutott, hogy Krisztián gonosz. Csak a saját érdekét nézte. Azok a kedves szavak melyeket kapott tőle ezek után hazugnak képmutatóaknak tűntek. Mint őszinte barát, rá többet nem számíthat. Megvárja Robit. Elmond neki mindent. Ha megérti a tettét továbbra is vele tart és együtt felkeresik Nándit. Ha pedig nem, akkor utaik elválnak.

Nándi nagyon sajnálta, hogy nem találkozott Mariettával. Bocsánatot akart kérni tőle. Emiatt egész éjjel hánykolódott az ágyában.

Krisztián hajtotta elől a biciklijét. Amikor Nándi meglátta, kicsit lemaradt, mert nem akart találkozni vele. Koporsót vitt a bicikli hátulján. Már azon is csodálkozott, hogyan fért a koporsó arra a kis hátsó csomagtartóra. Nevet nem látott a koporsó oldalán, ezért úgy gondolta, hogy üres.

Lassan bringázott utána olyan távolságra, hogy ha véletlenül visszanéz, ne láthassa meg. Egyszer csak azt vette észre, hogy Krisztián eldobja koporsót az útszéli árokba. Ott úgy helyezte el, hogy könnyen be lehessen hantolni.

Megvárta, míg Krisztián elmegy a helyszínről és csak utána ment oda. Az útszéli házak, épületek eltűntek. Az előbb még sima földterület néhol füves résszé alakult át. Majd a füves részen utak, a földes területen pedig sírok nőttek ki a talajból.

Egy rendezett temető keletkezett a helyszínen. Több kriptá, és felettük obeliszk jelezték az elhantoltak helyét. Azon a helyen, ahová Krisztián ledobta a koporsót, márványtömb emelkedett. Egy női szoborrá vált ülő helyzetben, amely rózsákat tart a kezében. Ezek szerint egy nő lehetett a koporsóban.

Nándi már indulni akart a város központja felé a ferencesek templomához, amikor a szobor megmozdult. Guggoló mezítelen fürdőző Vénusszá változott. Ez még jobban megerősítette benne a gondolatot, hogy nőről van szó.

Közelebb ment, hogy a márványtömbről leolvassa az elhantolt nevét. Egész közel kellett hajolnia, mert nagyon apró betűkkel lett bevésve a felirat. Ahogy közelebb lépett, elolvasta a betűsort „Marietta, Hajós Nándornak”.

A templom előtt a többi kerékpár eltorlaszolta a bejáratot. Az üres téren szürke fadobozok álltak. Azokból készültek a koporsók. Úgy tűnt, még túl korán van bemenni a templomba. Az óra elütötte a fél kilencet. Már lennie kell valakinek a templomban.

A pap és néhány hívő, főleg öregek, ott voltak. Áldozni akartak. Krisztián is közöttük állt. Miután megáldozott, hátraindult. A padok között egy komódon fonott kalácsok álltak. Vett belőlük egyet és enni kezdte. Amikor meglátta a nyitott borosüveget, abból is inni akart, de meggondolta magát mivel nem talált poharat. Ezért inkább nem ivott belőle.

Nándi nem tudta, mitévő legyen, szóljon-e a papnak, hogy Krisztián nem katolikus és emiatt nem lett volna szabad áldoznia.

De valószínűleg komoly oka lehetett arra, hogy betérjen a templomba.

Amikor Nándi felé fordította a fejét, akkor látta, hogy fél arca teljesen le van égve. Mintha valaki savval öntötte volna le.

Még aznap amikor felébredt Nándi felkereste Imre bácsit a pálinkafőzőt. Ott találta a ház előtt a fonott karosszékekben ugyanúgy mint utoljára. Szembe vele leült a padra. Összekulcsolt kezeit a térdeire támasztotta. Egy ideig hallgattak. Imre várta, hogy Nándi szólaljon meg először mert látszott rajta, hogy valami fontos ügy miatt kereste fel újra.

Először is nagyon szépen megköszönte a pénzbeli segítséget. Elmondta, hogy megtalálta a feleségét Szabadkán, a színházban. Sajnos, nem jól jöttek össze a dolgok. Sokáig nem látták egymást. Ezért úgy döntött, hogy megint elutazik. Ez alkalommal is hosszabb időre. Megbízta Mariettát, hogy vegye át a gondviselést Imrétől.

– Különben nagyon rendes asszony lett belőle. Biztos, hogy kellő módon gondodat fogja viselni. Legyél biztos benne. Hajós Marietta a neve és Szabadkán a Palicsi úton lakik a 16/B-ben.

– Emlékszem rá ő is itt volt amikor azzal a másik lánnyal megtörtént a szerencsétlenség. Úgy tűnt, hogy rendes lányról van szó.

8

Robi csak harmadnapra érkezett haza Padéről. Marietta igyekezett mindent megtenni azért, hogy a kedvébe járjon, mert komoly beszélgetésre szánta el magát. Dupla tányéros terítéket tett az asztalra. Gyertyákkal és virággal is díszítette. Marhahúslevest, kirántott gombát és rétest készített vacsorára.

Előkerült a polcra egy üveg görög Metaxa is, és későbbre behűtötte a Tokaji hárslevelű félédes bort.

Robi, amikor megérkezett, rögtön észrevette, hogy valami történhetett, vagy valamit meg kell ünnepelni. Csak ilyen esetekben tett így ki Marietta magáért. Ezért az ölelkezés után mindjárt rákérdezett:

– Mit ünnepelünk. Hisz ha jól emlékszem nincs születésnap vagy évforduló.

– Nincs. De megünnepeljük a te hazatérésedet. Különben sikerült elkészíteni a felvételt a lányokkal?

– Igen. Zseniális volt az ötleted a tangabugyi alsóval. A felvétel után a lányok mind megtartották maguknak. Vettem a sarkon egy Magyar Szó-t is. Már napok óta nem tudtam kísérni a híreket.

– Majd azután átnézed. Most kérlek önts egy egy pohár töményet.

Csendben egymást fürkészve kortyolgatták az italt. Robi türelmetlenül várta mi lesz Marietta következő lépése, ő pedig a helyzet felmérésére összpontosított. A végén úgy mérte fel, hogy majd vacsora után mondja el elképzeléseit a továbbiakról.

A Metaxa jól esett mindkettőjüknek. Megittak belőle két pohárral. Az elegendő volt arra, hogy Robinak megeredjen a nyelve. Még vacsora közben is nagy hévvel mesélte a felvételezés egyes részeit. Robi Stankot is megdicsérte, mert kiváló munkát végzett.

A finom falatok után átültek a nappaliba. Robi rögtön észrevette a csillogó kék követ a komódon. Odalépett kezébe vette és érdeklődve nézegette.

– Olyan szép a színe mint a te szemedé. Ezt kitől kaptad?

– Hát épp erről szeretnék veled komolyan beszélni. Megjelent Nándi. Emlékszel még rá?

– Igen. – válaszolt Robi és gyorsan letette a követ. Szemei összehúzódtak és látszott rajta, hogy elkapta a pánik.

– Több mint tíz évvel ezelőtt férjhez mentem hozzá. Majd eltűnt. Azt hittem meghalt valahol külföldön.

Ezek után Marietta részletesen elmesélte a találkozást Nándival a színházklubban. Azt is elmondta, hogy újból kereste, akkor amikor ő Padén tartózkodott. Akkor Krisztiánnal beszélt, aki ösz-

szevissza hazudozott. Marietta nyíltan szeretne beszélni Nándival. Emiatt felkeresné Zomborban.

Elmondta azt is, hogy Robinak nincs mitől félnie, mert ő nem hajlandó visszamenni Nándihoz. Lehet, hogy a beszélgetés vitává alakul, bár Nándi soha sem volt durva vele szemben, de biztosabban érezné magát ha valaki vele van. Emiatt szeretné, ha Robi elkísérné.

Robi azonnal ráállt és megígérte, hogy a következő nap együtt elutaznak Zomborba.

Marietta a konyhában szorgoskodott míg Robi átnézte az újságot. A legújabb hírek érdekelték. Előbb csak átlapozta, hogy tudomást szerezzen a legújabb eseményekről. Az utolsó oldalon egy rövid hír állt. Mivel Zomborról szólt, Robi hangosan felolvasta.

– A zombori Ferenc csatornát áthidaló vasúti hídnál a homokos partszakaszon egy középkorú embert találtak holtan. A rendőrség erőszakra utaló nyomot nem talált. Iratai nem voltak, ezért ha valaki bármilyen információval tud szolgálni jelentkezzen a rendőrségen.

Mariettát elkapta az idegesség. Robihoz lépett és kikapta kezéből az újságot.

– Ez a Nándi lehet!...Mi történt vele? Miket mondhatott Krisztián neki rólam?

– Nem biztos, hogy Nándi. Várjuk meg a holnapot. Úgyis Zomborba akarsz utazni. Ott megtudunk mindent.

– Nem is tudom kihez forduljunk először a rendőrséghez vagy keressük fel Nándit a Szontai úton a testvérénél.

– Szerintem Nándinak nincs semmi baja. Ott lehet a testvérénél. Legjobb ha oda megyünk.

Robi látta, hogy Marietta belemerült a gondolataiba. Kortyolgatott a poharából, de látszott rajta, hogy nincs jelen. Robi egy ideig figyelte majd megszólalt.

– Feküdjünk le. A holnap mindenre magyarázatot ad.

A mulató hatalmas belső terét régimódi asztalokkal és székekkel rendezték be. A jobboldali fal mellett egy kopott, vörös bársonnyal burkolt pamlag helyezkedett el. Marietta azon a könyökére támaszkodva félig fekve várta, hogy valaki benézzen a terembe.

A pult mögött a fiatal pincérnő zaklatottan törölgette a poharakat. Öltözéke és kinézése teljesen ellentétben állt a környezettel. Ápolt arca diszkréten ki volt sminkelve. Hosszú gesztenyeszínű haját csatok tartották össze, hogy minden hajszál a helyén legyen. Világosszürke nyitott blúzt visel. A fazont telt keblei kifejezésre juttatták. A két melle között a nyakláncon egy arany lapocska adta meg a díszítést. Nem lehetett látni, milyen szoknyát viselt mivel a pult eltakarta.

A következő pillanatban Nándi állt a mulató bejárata előtt. Hirtelen a vendéglő falai eltűntek. A pult helyén egy pódium jelent meg melyen Krisztián ülve gitározott. Marietta az érkező felé fordította a fejét. Amikor felismerte Nándit felugrott a pódiumra és a ritmikus zenére táncolni kezdett. Tánc közben folyamatos mozdulatokkal szabadult meg öltözkékétől.

A sötét éjjeli környezetet csak egy neoncsövekből készült, a zene ritmusára villogó, mezítelenen női alak világította meg. Amikor Marietta csak vékony csöppnyi fehérneműben maradt Nándi jobb kezével végigtapogatta a vadászkést, melyet a háta mögé a nadrágszíjára akasztott. Bal kezét ökölbe szorította. Néhány másodperc után elszántan a pódium felé indult.

Fent a kis színpadon, Krisztián mellett még mindig a félmezítelen Marietta táncolt. Amikor meglátta Nándit mentegetőzve kiabálni kezdett:

– Ez csak egy színházi szerep. Előadásra készülünk.

Nándi hirtelen elővette vadászkését és Mariettára rontott...

Marietta fölsikított és fölült az ágyban. Robi rögtön átkarolta és csitíogatni kezdte.

– Biztos valami rosszat álmodtál. Most már ébren vagy. Itt vagyok melletted. Vigyázok rád. Fogom a kezed. Hozzak egy pohár vizet? – kérdezte Robi.

– Nem...köszönöm. Inkább zuhanyozni megyek. Nagyon megizzadtam.

Reggel indulás előtt kávézás közben Marietta még mindig azon rágódott, hogy Etához, ahol Nándi elszállásolta magát, vagy a rendőrségre menjenek.

– Szerintem a családi házhoz. – ajánlotta Robi – Hiszen feltételezem, hogy Nándinak semmi baja sincs. Az újsághír nem a férjedre vonatkozik. Én inkább attól tartok, hogy nem lesz otthon. Lehet, hogy valahol mászkál a városban és emiatt várnunk kell rá.

– Remélem igazad lesz. Eta megengedi, hogy nála megvárjuk Nándit?

– Miért ne. Szerintem te neki nem csináltál semmi rosszat. Több mint tíz évet vártál Nándira. Ha valakinek magyarázkodnia kell az Nándi nem pedig te.

Marietta és Robi becsöngettek Hajósék családi házába a Szontai úton. A berregő hangra nem jelentkezett senki. Többször is újra próbálkoztak. Marietta már úgy döntött, hogy a rendőrségre mennek amikor kinyílt a bejárati kapu. Eta állt mögötte fekete kendővel a fején és fekete ruhában. Mariettán eluralkodott a sötét, megdöbbentő gondolat.

A nők nem ismerték meg egymást. Marietta szólalt meg először.

– Marietta vagyok Nándi felesége. Szeretnék vele beszélni.

– Nem lehet. Most már késő. Nándi meghalt. – válaszolt hidegen Eta.

– Bemehetnénk? – szólalt meg Marietta mögül Robi.

– Kicsoda maga? – kérdezte ellenszenvesen Eta.

– Marietta barátja, kísérője.

– Jó, jöjjenek beljebb.

A nappali szűkös belső terét egy régimódi asztal és néhány szék töltötte ki. Az oldalfal mellett a kopott polcos szekrény tele volt régi könyvekkel. Vele szemben egy megviselt, vörös bársonnyal burkolt pamlag helyezkedett el. Mariettában feltámadt a gondolat, hogy ezt a heverőt már látta valahol.

Amikor mindhárman helyet foglaltak, Eta szólalt meg elsőnek.

– Már napok óta Nándi csak ült itt az asztal mellett búskomor tekintettel. Amikor tegnap nem jött haza, rosszra gondoltam. Miután elolvastam a hírt az újságban, ma kora reggel bementem a rendőrségre. Onnan a kórház bonctermébe irányítottak. Ott feküdt Nándi a boncasztalon letakarva.

Már Eta első mondatainál Marietta szemei könnybe lábadtak. Ennek ellenére nem takarta el hanem hagyta, hogy a könnyek lassan lecsorogjanak az arcán. Tekintetét Etára szegezte, de látszott rajta, hogy a gondolatai egészen máshol járnak.

A kerékpározás jutott eszébe. Arra emlékezett amikor megálltak néhány percre a Ferenc csatornát áthidaló vasúti hídnál.

„Ott arra jobbra, látod, a kanális parton, azt a homokos részt. Oda szoktam járni fürödni. Az egész part és a csatorna széle homokkal van telítve. Jót lehet itt fürödni, mert könnyű bemenni és kijönni a vízből. Olyan mintha az ember a tengerparton lenne. – emlékezett Nándi szavaira.”

– Egy horgász talált rá a vashídnál. – magyarázta Eta.

Elmondta azt is, hogy ő már azonosította Nándit. Ennek ellenére ha Marietta igényt tart rá ő is megteheti.

– Nem. Inkább maradjon olyannak az emlékezetemben amilyennek tíz évvel ezelőtt ismertem. Sajnálom, hogy nem találkoztunk újra az életben. Sok mindenre magyarázatot vártam, de a sors valószínűleg így akarta. Nem haragszok rá, amiért akkor elhagyott. Jót akart mindkettőnk számára.

Erre a tényre Eta már nem tudott válaszolni, csak annyit mondott:

– A temetés csak pár nap múlva lehetséges, ezt állította az egyik felügyelő aki vizsgálja az esetet. Meg akarnak győződni arról, hogy Nándi tényleg öngyilkos lett.

– Kérlek Eta, jelentsd mikor engedélyezik a temetést. Én kifizetem a költségeket. Az utóbbi öt-hat évben ezen a címen la-

kom. – szólalt meg Marietta és átnyújtott egy névjegy nagyságú papírt a címével.

Ezek után Eta csak bólintott majd felállt és az asztalhoz ment. A fiókból kivett egy lezárt borítékot és átnyújtotta Mariettának.

– Néhány nappal ezelőtt öcsém a lelkemre kötötte, hogy személyesen adjam át neked. Akkor még nem is sejtettem mire készül.

Marietta átvette a borítékot. A fedőlapjára a következő sor íródott.

”Marietta feleségem részére”

Úgy döntött, hogy a búcsúlevelet nem bontja ki rögtön. Megvárja, hogy egy nyugodt, magányos helyen, olvassa el.

Végül Robival elköszöntek Etától majd a város központja felé igyekeztek.

Melegen sütött a nap. Már délre járt az idő amikor Marietta leült a megyeház előtti liget egyik padjára. Robit megkérte, hogy sétáljon végig a főutcán és keressen egy megfelelő vendéglőt ahol ebédelhetnek.

Amikor Robi eltávozott, óvatos mozdulatokkal kibontotta a borítékot.

Édes Marietta,

Sajnálom, hogy ilyen nagy csalódást okoztam neked. Ha sikerül az a munka amire külföldön számítottam gyorsan vissza térek. Sajnos egy olyan bünszervezet áldozata lettem mely több országból toborozta a fiatalokat és kényszerítette a nehéz munkára.

Elejében számítottam és vártam a szabadulásra. Ahogy telt az idő mind kevesebb lehetőség mutatkozott rá. A végén már teljesen elvesztettem a reményt. Egy alkalommal ott Szibériában a folyó parton találtam meg a csillogó kék színű követ. Amikor a kezembe vettem rögtön eszembe jutott a gyönyörű tengerkék szemed.

Akkor szántam rá magam, hogy megpróbálok megszökni. A szökésem célja az volt, hogy újra láthassalak és a talált kőből neked gyűrűt, nyakláncot és fülbevalót készíttsek.

Amikor végre több hónapos utazás után sikerült hazatérnem az öröm elmaradt.

Te megtaláltad új élettársadat, Robit. Engem elfelejtettél. Attól függetlenül, hogy ezáltal nagy csalódást okoztál nekem meg tudok bocsájtani. Hisz ki várhatná el, hogy egy ilyen fiatal és szép asszony örökre egyedül maradjon.

A szép kék színű követ még gyémánt vágóval sem lehetett darabokra szelni. Így nem is lehetett belőle ékszert készíteni. Vigyázz rá. Nekem sok szerencsét hozott. Hiszek abban, hogy neked is kijár belőle, mert úgy gondolom, ez a kő egy szerencsét hozó ékszer.

Még egy kérésem van. Valószínűleg emlékszel Imre bácsira a pálinka főző emberre. Ott találkoztunk először. Ő adott pénzt és segített a hazatérésem után az első lépéseimben. Megígérted neki, hogy ha meghal kellő szertartással és illemmel eltemetem. Mivel nincs se rokona se családja valakinek ezt meg kell tennie.

A végén elbúcsúzom tőled. Szerettelek. Az volt a célom, hogy minél jobb és biztosabb életet teremtsék mindkettőnk számára. Hittem abban, hogy amikor elhagytalak az csak rövid időre lesz és gyorsan visszatérek sok pénzzel.

Úgy gondolom, ha tudunk egymásról, de nem élünk együtt az csak teher lenne mindkettőnk számára. Ezért úgy döntöttem, hogy távozom.

Kérlek, ne haragudj rám és tudd, hogy nagyon szerettelek, de a sors lerombolta azt az utat amelyet én nekünk szántam.

Szeretlek Nándi

Marietta kétszer is elolvasta Nándi búcsúlevelét. A végén kezében tartva leengedte ölébe a fehér papirost. Az a gondolat melyet Nándi kimondott a levelében nagyon is igaz volt mindkettőjük számára. „Ha tudunk egymásról, de nem élünk együtt az csak teher lenne mindkettőnk számára.”

Hiszen sok idő után végre megnyugodott és kész ténynek vette, hogy Nándi valami miatt elhagyta. Nagy erőfeszítés árán rendezte életét. Más irányba indult. Kialakított egy baráti kört melyben jól érzi magát és van aki gondoskodik róla. Nándi újbóli megjelenése az egészet lerombolná.

– Hahó...itt vagyok. – repítette vissza Robi Mariettát a jelenbe. – Találtam egy jó vendéglőt a főutca végén. Úgy hívják hogy *Fehér hajó*.

– Csak ne „hajó”, az a vezetéknevemre emlékeztet, én pedig le szeretnék mondani róla.

– Vannak más vendéglők is útközben bár melyikbe bemehe-tünk.

– Nem bánom, de utána felkeressük Imre bácsit a pálinkafő-zőt.

– Azt ahol kiömlött a cefre?

– Igen. Nándi búcsúlevelében megkért, hogy nézzek be hoz-zá.

A főutca vége felé a Milán Konjović galéria közvetlen köze-lében rábukkantak egy barátságos kis vendéglőre. A bejáratí ajtó felett *Caffe SG Priča* feliratos címtábla lógott.

Amikor beléptek látták, hogy rendezett pince, vagy inkább katakombák folyosói várják a vendégeket. Sok apró két vagy több ülés-es asztalokból lehetett válogatni.

Bár az étlapról ítélve sok különböző ételt és italt lehetett ren-delni, Marietta mozzarellasajtos pizzát rendelt. Robi is amellet döntött. Italként narancslevet és sört rendeltek, amit gyorsan ki is hoztak.

Míg lassan kortyolgatták a frissítőt, Robi kíváncsian meg-kérdezte Mariettától, hogy mi van a levélben. Marietta lehajtotta a fejét. Habozott pár pillanatig, de után, megszólalt.

– Nézd Robi semmi olyan ami rád tartozna. Az egész kettőn-ké, Nándié és az enyém. Minél előbb el szeretném felejteni.

Míg ezeket a szavakat mondta egy újabb vendégpár nyitott be az étterembe. A harminc-negyven év körüli nő és férfi, fiatalos öltö-zékben jelentek meg. A lány, vagy asszony, azt nem lehetett kifürkészni, a jobb lábára bicegett. Arcát a félhomályos folyosó beárnyékolta. Csak amikor az egyik lámpa mellett haladtak el, Ma-riettának úgy tűnt mintha régi ismerőse, Orsolya lenne.

– Robi...Robi. Figyelj csak az nem az Orsi?

Mire Robi megfordult, a pár már elhaladt mellettük és a mögöttük lévő fülkében foglaltak helyet.

Időközben megérkezett a pizza. Mindketten fogyasztani kezdték az illatozó ételt. Marietta nem bírta ki, hogy ne hallgatozzon. A nő hangjáról úgy vélte, hogy mégis csak Orsolya lehet mögöttük.

Mivel annak idején, mindenki Marietta hibájának vélte a pálinkás kazánoknál történt eseményt, ő nem mert oda fordulni. Robit beszélte rá, hogy derítse ki azt, hogy tényleg Orsiról van-e szó.

Robi abbahagyta az evést és átment a másik asztalhoz. Marietta hallgatózva követte a történeteket.

– Sziasztok. Elnézést, Robi vagyok. Te nem Orsolya vagy véletlenül? – kérdezősködött Robi a másik asztalnál.

– De igen. – válaszolt a nő és kérdéssel folytatta – És te pedig az a színész, a Robi vagy?

– Igen.

– Gyere ülj le mellénk, hiszen már legalább tíz éve nem látuk egymást.

– Nem vagyok egyedül. – szabadkozott Robi – Mariettával ebédelünk a másik asztalnál.

– Hát akkor hívd át őt is. – szólt közbe a férfi.

– Nem haragszol rá? – fordult Robi Orsolyához.

– Most már nem. Régen történt a dolog. Talán valamennyire én is hibás vagyok a balesetben.

– Jó. Rendben. Amint elfogyasztjuk a pizzát átjövünk. Ti is ebédeltetek?

– Nem. Mi csak egy italra tértünk be.

Miután Marietta és Robi kiürítették tányérjaikat átmentek a másik asztalhoz. Marietta még mindig kellemetlenül érezte magát Orsi miatt, ezért Robit engedte előre. Ők hárman Orsolya, Robi és Marietta ismerték egymást ezért nem kellett bemutatkozniuk. A férfi aki Orsolyával ült, felállt és bemutatkozott.

– Ernő vagyok. Skorutyák Ernő.

– Én pedig Ernő felesége... – adta tudomásul a társaságnak Orsolya.

– Gratulálok. – szólalt meg kedvesen Marietta, majd helyet foglalt Orsolya mellett.

– És te? Nem vagy többet Nándival? – kérdezte komoly érdeklődéssel Orsolya.

– Nándi meghalt. – szólt Marietta majd lehajtotta fejét.

– Elnézést. Nem tudtam. Fogadd őszinte részvéteimet. – mentegetőzött Orsi.

Marietta nem részletezte a történeteket. Úgy érezte, hogy a téma ezzel be van fejezve.

– Te mivel foglalkozol? – érdeklődött Marietta Orsitól.

– Hát... sajnos a színészi pályám megszakadt... még akkor. Tanítok az iskolában. És ti? – tette fel a kérdést Robi és Marietta felé.

– Marietta vezető színművész a szabadkai színházban én pedig elhagytam a szereplést és most dokumentumfilmeket készítek.

– Ernő a tőzsdén dolgozik. Jól keres. – dicsekedett Orsi.

Majd utána elmondta, hogy milyen hatalmas házuk van medencével a Sztapári úton. Minden évben a Görög tengerre járnak nyaralni. Marietta hagyta, hogy Orsolya dicsekedjen. Tudta, hogy csak a fele igaz annak amit mesél. Mindig is ilyen dicsekvő természetűnek ismerte.

Miután leírták egymásnak lakhelyük címét, megígérték, hogy kapcsolatban maradnak.

Orsolya és Ernő a Sztapári út felé vették az irányt, Marietta és Robi pedig másik irányba az Apatini út felé mentek. Aznap még Zomborban voltak Marietta meg akarta látogatni ahogy azt Nándi kérte, a pálinkafőző Imre bácsit. Maga Zombor nem nagy város, mindenhova rövid sétával el lehet jutni. Ezért Marietta úgy döntött, hogy gyalog mennek.

Útközben mindkettőjüknek megjött a kedve.

– Szerencsém van. Örülök, hogy találkoztunk Orsolyával és megtapasztaltam, hogy nem haragszik rám. Többek között annak

idején azért is vállaltam el a Szabadkai munkám, hogy minél kevesebbet találkozzak vele. Sokáig okoltam magam a baleset miatt.

– Ha belegondolok és nem veszed zokon, Nándival is most szerencsével jártál. Ha itt marad felbomlik az egész életed. – vette észre Robi.

– Igen. Valószínűleg. Lényegében így is fel lehet fogni az eseményeket.

Nemsokára Imre bácsi házához értek. Amikor bementek az udvarba a telek nagyon elhagyatottnak tűnt, mert nem voltak ott a pálinkafőző kazánok. Helyükön csak egy fonott karosszék és szembe vele egy hosszabb lóca állt. A kertben a gyümölcsfák terebélyesek lettek, de látszott, hogy senki sem viseli gondjukat.

– A gazda valószínűleg bent van a házban – vette észre Robi.

Marietta bekopogott az ajtón. Miután nem jelentkezett senki újra kopogott majd óvatosan kinyitotta a bejáratot. Az ajtó a konyha helyiségbe nyílt. A szerény berendezés kisebb konyhaszékéből egy asztalból három székből és egy régimódi kétringlis öntöttvas sparthelből állt. A szekrénnel szemben lévő falon a polcokon edények, befőttes üvegek és régi könyvek sorakoztak. A könyvek mellett egy fából faragott afrikai maszk is helyett kapott. A sarokban az asztal mögött egy priccs állt. Azon feküdt jól betakarva Imre bácsi.

– Én Marietta vagyok – szólt hozzá – Nándi küldött, hogy megbeszéljük a gondviselést. Megígértem neki és meg is teszem.

Imre lassan felkönyökölt, majd felült az ágy szélére, ez idő alatt Robi egy helyben állva körülnézett a konyhában. Rögtön észre vette a maszkot és a régi könyveket. A könyvek fedőlapjáról ítélve, volt közöttük olyan is amely még a tizenhetedik században készült.

– Te vagy az a színésznő aki itt a kazánoknál...– szólalt meg halkan Imre bácsi.

– Igen én vagyok. Nándi felesége lettem. Nándi elhagyott és elutazott messzire. Én fogom ezentúl gondját viselni.

– Nem bánom ha törődik velem valaki, mert elég beteg vagyok. Elkel a segítség.

Amikor felnézett Robira, feltette a kérdést:

– Ki ez az ember?

– A barátom. Ő is segíteni fog.

– Üljünk az asztalhoz mert sok megbeszélni valónk van. Amikor Nándi utoljára itt járt elmagyarázta, hogy papírt kell csinálnunk a gondviselésről és a házról. Azóta jártam az ügyvédnél. Megírtuk a szerződést csak alá kell írni mindkettőnknek. Míg lábon vagyok elég ha kéthetente megnézel. Ha ágyba esek akkor kell gondoskodnod rólam. Beszámítva a temetést is.

Marietta elolvasta a szerződést. Minden úgy lett leírva ahogy Imre elmondta.

– Hogyhogy Nándit választotta ki arra, hogy gondját viselje.

– Nándi apját nagyon jól ismertem. Naponta járt ide beszélgetni és segíteni a gyümölcsös és a cefre körül. Később Nándi is jött. Szerette hallgatni a meséimet az utazásaimról.

– Értem. Hát akkor írjuk alá Robi lesz a tanú. – ajánlotta Marietta – Hagyok egy címet és telefonszámot. Ha valami nagyon sürgős jelezze.

– Rendben. A szomszéd Józsinak van telefonja. Majd rajta keresztül szólok.

Mindhárman az asztalhoz ültek és aláírták a szerződést.

– Ja még el nem felejttem. Van itt a másik szobában néhány tárgy amire büszke vagyok. Tengeren túlról hoztam. Ott a bolhapiacokon vásároltam. Nem hiszem, hogy sokat érnek, de talán fedezik a velem kapcsolatos költségeket.

Ezek után átment a másik szobába amely a nappalinak számított. Onnan előhozott egy dobozt. A dobozban húsz-harminc levélboríték állt bélyeggel és postapecséttel ellátva. Mellette egy kézzel festett zöld, vékony falu, kerámia leveses csésze állt és egy megsárgult papírtekercsnek lógott ki a vége.

– Ezeket elviheted. Félek ha ágyba esek valaki ellopja. A pincében van még néhány liter pálinka. Te gyerek – szólt Imre bá-

csi és Robira nézet – hozz fel egy üveggel, hogy megünnepeljük a szerződést.

Amikor Robi a pincelejárat felé indult Imre még utána szólt.

– Abból hozz amelynek a nyaka piros szalaggal van átkötve.

Robi óvatosan lépkedett lefelé a pincében. Nem csoda hisz a hely ismeretlen volt a számára. Ráadásul kívülről kevés fény érkezett amely világosabbá tenné a pincét. A pálinkás üvegekkel szemben két három faláda is feküdt melyeken kabátok, és régi szakadt kardigánok heverték. A ládák felett egy rövid polcon néhány hagyományos, agyagból készült mázas, lekváros köcsög állt. Robi felfigyelt rájuk, mert a gyermekkorára emlékeztették. Nagymamája olyanokban tárolta a szilvalekvárt.

A pince pókhálós részén több polcon sorakoztak az üvegek. Olyanok is voltak közöttük melyeknek a nyaka piros szalaggal lett átkötve. Levett egyet a polcról és sietett vissza a többiekhez.

Amikor Robi visszajött, Imre mosolyogva megjegyezte:

– Ebben húsz éves barackpálinka van. Remélem ilyen sok idő után is még élvezhető.

Marietta előbb szabadkozott, de a végén ő is megkóstolta a finom italt. Imrének a második pohárka után megeredt a nyelve. Utazásairól kezdett mesélni.

– Az a maszk, – és felmutatott a polcra – Dél-Afrikából ered, de Egyiptomban vettem. A kereskedő azt állította, hogy házörző. Megvéd a szellemektől. Ám én inkább az arab zsebkésemre bízom magam.

– És a könyvek? – érdeklődött Robi.

– Azok mind gótbetűsek. Rajzok is vannak bennük, de nem tudom miről szólnak. Már nem is emlékszem hol vettem őket.

Robi észrevette, hogy Marietta fáradt lett, az egész napos programtól és a kupica pálinkától. Majdnem ülve elaludt, ezért indulást jelzett. Imre felfigyelt arra, hogy a fiatal párnak nincs táskája amibe bele tudná pakolni az ajándékokat. Újból átment a nappaliba és egy teljesen új fekete hátizsákkal tért vissza.

– Ezt valaki régen itt felejtette, de nem jött vissza érte. Ebbe berakhatjátok a holmit. A pálinkás üveg is veletek megy. Nekem van elég a pincében.

Miután elbúcsúztak Imre bácsitól megígérték, hogy két hét múlva találkoznak.

Útközben Robi megemlítette Mariettának, hogy talán rossz boltot csinált azzal, hogy a nyakukba vették az öreget. A ház nem ér sokat. Ki tudja meddig kell majd istápolni az öreget. Marietta nem tágitott. Amire Nándi megkérte, azt véghez viszi, hisz ez volt az utolsó kívánsága.

Este amikor hazatértek sokáig tervezgették, hogyan és mitévők legyenek ha Imre bácsi ágyba esik. Megfelelő megoldást nem találtak. A végén úgy döntöttek, hogy majd ha eljön az ideje akkor töprengenek a problémán.

A díszes kínai csészét Marietta a Nánditól kapott, kék kő mellé helyezte. Robi a borítékokat és a tekercset az íróasztal egyik fiókjába tette úgy, hogy át se vizsgálta őket.

Másnap Marietta tovább aludt mert az előző nap kimerítette. Attól függetlenül, hogy fáradtnak érezte magát, nem tért el a szokásaitól és bement a színház klubjába. Amikor benyitott a színészek többsége már ott üldögélt és fogyasztotta a megszokott kávéját. Krisztián is benn volt, csak nem a társasággal ült, hanem egyedül, a pult mellett álldogálva sörözött.

Amikor Marietta belépett mindenki feléje fordult. Várták a fejleményeket mert Krisztiántól megtudták, hogy Zomborban járt felkeresni Nándit.

– Találkoztál Nándival. Beszélgettetek? Mit mondott? Mesélj. – kezdte faggatni Izabella az egyik színésznő. Krisztiánt is nagyon érdekelte Marietta válasza, mert a kérdés elhangzása után oda fordult.

– Nem találkoztam vele. – mondta hangosan, majd Krisztián felé fordította a fejét és indulatosan megismételte – Nem találkoztam vele miattad.

Ezek a szavak után Krisztián vissza fordult a pult felé. Nem akarta, hogy Marietta meglássa a reakcióját. Észre sem vette amikor az hátulról hozzá lépett és megveregette a vállát. Amikor Krisztián visszafordult Marietta lekevert neki egy pofont, majd energikus léptekkel kisietett a helyiségből.

Amikor kilépett a klubból ott várt rá Robi aki csak annyit kérdezett:

– Megcsináltad?

– Megcsináltam.

Miután hazaértek, Robi tudatta Mariettával, hogy felkeresi Stankot. Meg szeretné nézni a felvételeket amelyeket Padén készítettek a táncsoportról. Marietta nem bánta, hogy a párja elmegy, viccesen odaszólt:

– Talán a tanga alsókat szeretnéd szemügyre venni?

Erre az észrevételre Robi nem reagált, csak hozzá lépett átkarolta és egy csókkal búcsúzott.

Lényegében Marietta nem kifogásolta, hogy egyedül marad. A felzaklató percek és a pofon után a klubban, az egész kollektíva előtt, egy kis megnyugvásra vágyott. E mellett a lakás is takarításra szorult, mert előző este visszatérve az útról, mindent szerteszét hagytak.

Ahogy Robi elment, megszólalt a telefon. Marietta azt feltételezte, hogy Krisztián hívja. Beszélni akar vele a további kapcsolataikról és természetesen a pofonról melyet az egész közösség látott. Hagyta, hogy kicsöngjön, mert nem akart beszélni, vagy vitatkozni vele.

Megkívánt, egy pohárka töményet. Elővette a Metaxát, és beült a karosszékekbe. Amikor kitöltötte magának az italt újra megcsördült a telefon. Hagyta, hogy sokáig csöngjön majd a végén dühösen felvette a kagylót. Meg sem várta, hogy a vonal másik végéről szóljanak, rögtön ingerült mondattal kezdte el a telefonálást.

– Mit gondolsz, hogy ezek után szóba állok veled...

– Marietta...Te vagy? – szólalt meg egy női hang a vonal másik végén.

– Én vagyok. – fogta vissza a hangját Marietta – Ne haragudj, másra gondoltam amikor felvettem a telefont. Ne haragudj, te vagy az Eta?

– Igen, én vagyok. Holnap délután egy órakor lesz Nándi temetése a Nagy katolikus temetőben. Sikerült elintéznem, hogy a Hajós kriptába temessék ahol apa és anya nyugszik.

– Köszönöm, hogy szóltál. Minden esetre jövőnk Robival. Kell valamit hozni?

– Nem. Nem, minden el van intézve.

– Te hívtál az előbb? – kérdezte Marietta.

– Igen. Már azt hittem nincs otthon senki.

– Nem, nem csak valószínűleg a fürdőszobában voltam.

Ezek után Marietta óvatos mozdulattal tette le a kagylót, mert megváltozott a hangulata. Újra elhelyezkedett a karosszékben és azon töprengett, hogy Nándival egyetlen közös fényképe sincs.

Az esküvő szerény volt. A szertartás után a rokonsággal és néhány ismerőssel ünnepeltek a Szontai úton lévő családi házban. Fényképészt oda nem is hívtak. Később, amikor Nándi elutazott levél sem érkezett tőle. Azon tűnődött, hogy mennyire furcsa a sors. Nándival valamivel több mint két évet töltött, holnap eltemetik és neki csak az emlékek, és egy darabka kék kő marad meg tőle.

Újra megcsendült a telefon. Most gyorsan oda lépett mert feltételezte, hogy Eta valamit elfelejtett és azért újra hívja. Amikor felvette a kagylót női hang szólalt meg, de nem Eta, hanem Izabella jelentkezett.

– Halló Marietta. Te vagy? Izabella vagyok. Csak el szeretném mondani miket mondott rólad Krisztián miután elmentél. Robi ott van? Beszélgethetünk?

– Robi elment Stankohoz valami anyagot megnézni.

– Akkor jöhettek egy kávéra?

– Lényegében jöhetsz. Egyedül vagyok. Nem ártana egy kis társaság – ezt azért mondta mert bánatosnak érezte magát a Nándi temetése miatt.

Amikor Zomborból Szabadkára költözött számára ismeretlen színészi gárdával találkozott. Elsőnek Izabella Sramm lépett hozzá és felajánlotta a barátságát és segítségét. Ő Zentáról érkezett Szabadkára. Nemcsak a színház épületében, hanem otthonukban is sokszor találkoztak. Vele osztotta meg gondjait női ügyes-bajos dolgait. Izabella tudott Krisztián és Marietta kapcsolatáról.

Izabella egyedül élt és nagyon kedvelte a művészetet. Mielőtt a színészi hivatást választotta, befejezte a művészeti főiskolát. Festészetet végzett. Ez meglátzotta a szerény kis otthonán is. A nappaliját tele akasztotta ismert Vajdasági festők műveivel. Volt ott a falon Konjović, Pavle Blesić Kovačicai naiv festők képei és sok más akiket Marietta nem is ismert. A konyhában mindig készen állt a festőállvány, mert ha kedve kerekedett, festett. E mellett Robi is többször felkérte kisebb szerepekre a dokumentum filmjeiben.

Marietta feltételezte, hogy tizenöt-húsz perc is eltelik míg Izabella megérkezik, de csodával határos módon már öt-hat perc múlva megszólalt a csengő.

Az ajtónyitás után Izabella olyan hevesen viharzott be a lakásba, hogy a szokásos kézfogás és arcérintés is elmaradt. Csak a nappaliban lehetett utolérni, mert ott ledobta magát az egyik fotelba. Meg sem várta, hogy Marietta helyet foglaljon máris elkezdte mondani a legújabb fejleményeket.

– Miután távoztál, Krisztián dühösen ordibálni kezdett mindenki előtt. Azt kiabálta, hogy kirúg, sehol sem fogsz kapni szerepet és, hogy te egy bűdös kurva vagy. Robinak is mindent elmond.

Marietta leült vele szemben és várta a többi részletet. Nem aggódott a hallottak miatt. Feltételezte, hogy a pofon és a szakítás után Krisztián bosszút fog állni.

– Az, hogy Robinak elárulja, hogy lefeküdtem vele nem érdekel. Nem tudja bizonyítani. Ha szóba kerül, Robi nekem fog hinni nem neki. Csak te tudsz az ügyről és remélem te hallgatsz.

– Persze. Természetesen. Mi lesz a szerepeiddel. Ha elbocsájt, miből fogtok élni. – aggódott Izabella.

– Az is megoldható. Van annyi megtakarított pénzünk, hogy egy évig fedezzük a kiadásokat. E mellett, bepörölhetem ha nagyon akadékoskodik. Megbocsájthatatlan dolgokat hazudott rólam Nándinak.

– Végül találkoztál Nándival? Beszéltetek? Tisztáztad magad?...

– Sajnos nem. Krisztián olyanokat hazudozott rólam, hogy Nándinak az nagyon rosszul esett ezért jobbnak látta hogy távozon az életemből.

Marietta egy kis szünetet tartott majd feltette a kérdést:

– Kérsz kávét? Hiszen ha jól tudom ezért jöttél.

– Igen kérek.

Marietta elindult a konyhába, de Izabellának maradtak még kérdései a témával kapcsolatban ezért ő is felállt és követte őt.

– Elutazott? – kezdte újra a kérdezgetést.

– Nem...Meghalt.

– Meghalt?

– Igen, öngyilkos lett. Holnap lesz a temetése.

Ezek az utolsó szavak valahogy lassan tudatosultak Izabella agyában. Hirtelen csönd lett. Mivel az új kérdésre össze kellett szednie a gondolatait, inkább visszasétált a nappaliba. Szótlanul leült az előbbi helyére és várakozott. Míg Marietta a kávét készítette ő körülnézett a lakásban. Meglátta a kék követ és mellette a kínai tálkát. Felállt és kézbe vette, hogy jobban megfigyelje.

– Ezt kitől kaptad? – kérdezte és a hangjából érezni lehetett, hogy nagyon érdekelheti a tárgy.

– Melyiket? – jött a viszont kérdés a konyhából. Hiszen Marietta nem tudhatta, hogy Izabella melyik tárgyra gondol. Feltételezte, hogy a kőről van szó és ezért folytatta – Ja a kő azt a Nánditól kaptam.

– Nem a kő hanem a tálka. – helyesbített Izabella.

Marietta nem válaszolt mert a kávékat hozta be és tette az asztalra.

– A tálka? – szólalt meg Marietta és elhelyezkedett a karosszékekben. – Búcsúlevelében Nándi megkért, hogy viseljem gondját Imre bácsinak. Arról az emberről van szó akinél Zomborban még régen megtörtént a baleset Orsival. Találkoztam Imrével és aláírtam az eltartási szerződést. Adott néhány régi tárgyat amit még Japánban szerzett. A tálka mellett egy rajzról és néhány levélborítékról van szó. Nem tudom az értéküket, de gondolom nem érnek sokat. Akarod a rajzot is megnézni?

– Igen. Mutasd meg. – érdeklődött Izabella és óvatosan visszatette a tálkát oda ahol találta.

– Te festészetből diplomáztál talán tudod ki lehet a szerzője.

Ezek után elővette a cipős dobozból a megsárgult papírteker-cset és átnyújtotta. Izabella érdektelenül vette át és kitekerceselte a papírt. Egy darabig nézte majd megállt a lélegzete.

– Nem ez nem lehet igaz. Tudod ki festette ezt a rajzot? – kérdezte.

– Nem azért kérdezek téged. Gondolom nem sokat ér, mert Imre Japánban a bolhapiacon vásárolta – magyarázta Marietta.

– Ezt a rajzot, feltételezésem szerint Ogata Kőrin rajzolhatta aki az ezerhatszázas évek végén élt Kyotóban. Én nem vagyok biztos benne, meg kellene nézetni Máriával aki a zombori Konjović galériában dolgozik. Ő velem járt egyetemre és a japán művészetre szakosodott.

– Az öregnek vannak még ilyen apróságai? – kérdezte Izabella kezében tartva a rajzot.

– Nem tudom. – válaszolt Marietta. – Feltételezem, mert sokat utazott.

– Mit gondolsz? Menjek veled a temetésre? – Érdeklődött továbbá Izabella. – Hisz mindig együtt voltunk jóban-rosszban.

– Lényegében nem bánom. Robi szerez kocsit Stankotól.

Másnap, amikor a temetőbe érkeztek Eta már ott rendezkedett a kápolnában. Marietta és Robi koszorúval, Izabella pedig egy csokor virággal érkezett. A koporsót lezárták még a boncteremben. Ilyen volt az előírás. Az asszonyok tele érzelemmel köszöntötték egymást majd kegyelettel fejet hajtottak az elhunyt előtt.

Marietta halkán megkérdezte Etát, hogy mikor érkezik a pap.

– A keresztény előírás szerint – válaszolt – annak aki sajátkezűleg veszi el az életét nem jár végső búcsú. – majd folytatta – Miután elhantolták az öcsémet, gyertek a családi házhoz. Van még valami amit meg kell beszélnünk.

Még néhány percig ott álltak a ravatal mellett, amikor megérkezett Imre bácsi is. Ő is meghajolva búcsút vett legjobb barátjának a fiától.

Az elhantolást csendben és szakszerűen végezték az arra szakosodott emberek. Nem volt nehéz munkájuk, mert a koporsót, csak leengedték a kriptába és lefedték a márvány fedőlappal.

A virágokat Marietta helyezte el. Együtt elmondtak egy Mi-atyánkot majd kezét fogták egymással.

A temető kapujánál Marietta karon fogta Etát.

– Ha nincs semmi kifogásod ellene elkísérlek hazáig. Robi elviszi Imre bácsit kocsival, hogy ne fáradjon.

– Én is Robiékkel megyek – szólt közbe Izabella – Ti pedig nyugodtan tudtok beszélgetni séta közben.

Imre beült a kocsiba, majd mindannyian elindultak. Útközben az autóban Izabella nagyon is fecsegő lett. Először bemutatkozott Imre bácsinak majd folytatta:

– Marietta tegnap sokat mesélt magáról. Elmondta, hogy világot járt. Több kontinenst is meglátogatott fiatal korában.

Imre nem szólt, csak igenlően bólintott. Kellemesnek találta, hogy egy szép és kedves kisasszony ennyire érdeklődik utána.

– Láttam azokat a tárgyakat melyeket neki ajándékozott. – folytatta – Én festésszel is foglalkozom, tudom értékelni a szép dolgokat. Azon a kínai tálkán olyan hűek a kakas és a kiscsirkék, hogy ilyent még nem láttam. Marietta elhelyezte a nappaliban a szekrénykére.

– Hát igen nekem is megtetszett. Kínában vásároltam a háború után.

– Ha ilyen tárgyat az ember kézbe vesz, rögtön eszébe jutnak azok az idők és helyek ahonnan erednek. Hozott magával több ilyen érdekes tárgyat?

Imre nem tudott válaszolni, mert az autó megállt a ház előtt. Amikor kiszállt szólt Robinak, hogy jöjjön vele. Izabella is utánuk indult, de Robi intett, hogy csak maradjon.

– Mindjárt folytatjuk az utunkat, csak Imre bácsit bekísérem.

Robi kis idő múlva két üveg pálinkával érkezett vissza. Amikor beült a kocsiba elmagyarázta:

– Az egyiket Etának küldi. Legyen neki mivel megkínálni a vendégeket.

Eta és Marietta lassan lépkedtek a Szontai úton. Robi az autóval utolérte őket még az utca elején. Amikor dudált neki, csak intettek, hogy menjenek tovább. Majd a háznál találkoznak.

Így is történt. Bent a nappaliban leültek. Eta elővette a poharakat és öntött a pálinkából.

– Isten nyugosztalja Nándi lelkét – szólt majd megemelte poharát.

– Isten nyugosztalja. Nyugodjék békében. – válaszoltak a jelenlévők és kortyoltak az italból.

Eta a szekrényhez sétált és onnan kivett egy mappát. Marietta elé tette és kinyitotta.

– Ennek a háznak a felét a hagyatéki tárgyaláson Nándi örökölte. Mivel te voltál a felesége az ő része neked jár. Úgy lett elosztva, hogy mindkettőnknek élvezeti joga van a másikéra. Amint látod a ház nagy, két család is elfér benne. Ha úgy döntesz Robival nyugodtan ide költözhetnek.

– Köszönöm Eta a felajánlást. Egyenlőre maradok Szabadkán, de jó ezért azt, tudni, hogy itt Zomborban is van helyem.

Beesteledett amikor a kis csoport visszaérkezett Szabadkára. A kocsiból kiszállva Marietta lakása előtt Izabella úgy döntött, hogy gyalog indul haza. Azt tervezte, hogy útközben benéz Krisztiánhoz.

Amikor odaért, tudta, hogy Krisztián már türelmetlenül várja. Valószínűleg, elsősorban az érdekelte, hogy Marietta hogyan reagált fenyegető szavaira.

Épp ezért, amikor benyitott, Krisztián rögtön rákérdezett:

– Mi van? Hol voltál, hisz egész nap várok rád. Még a lakásodnál is jártam, de nem találtalak otthon.

– Zomborban voltam, temetésen.

– Miért? Ki halt meg?

– Nándi. Öngyilkos lett. Marietta még tegnap azt állította, hogy a rá vonatkozó becsméréseid miatt.

– Engem semmikép sem hibáztathat Nándi haláláért.

– Veled mindenképp szakítani akar. Ne próbálkozz Robinál árulkodni mert előbb fog Mariettának hinni mint neked.

– Azt majd meglátjuk. – kardoskodott Krisztián.

– Az sem ijesztette meg, hogy kirúgod. Van elegendő megtakarított pénze. De nem csak az, felfedeztem nála több nagyon értékes tárgyat. Ő még nincs tudatába annak mennyit érnek, de idővel biztos rájön. Egész életére be van anyagilag biztosítva.

– Honnan neki. Hisz amikor én ott jártam nála, nem láttam ilyesmit.

– Egy zombori öregtől. Jól ismerte Nándit és az apját. Nándi kérte meg, hogy vigyázzon rá és kössenek eltartási szerződést. Az öreg bejárta a világot és feltételezem rengeteg dolgot hozhatott magával.

– Láttad?

– Nem. Annak alapján amit Mariettának adott csak feltételezem. Lehet, hogy még sok értékes tárgy van az öregnél. Nem ártana valahogy megnézni.

Krisztián csak bólintott. Majd feltette a kérdést:

– Tudod hol lakik?

– Igen. Temetés után ott voltunk.

– Marietta a mi viszonyunkról nem sejt semmit?

– Úgy tűnik, hogy nem. Csak, hogy azt is tudd, Nándi halála után egy fél házat is örökölt Zomborban.

Krisztián leizzadt a hallottaktól.

– Nagyon ideges lettem. Muszáj lezuhanyoznom. Ez a fekete ruha rajtad szintén nyomasztóan hat rám.

– De hát, temetésen voltam...

– Megértem, de míg én lehűtöm magam, kérlek öltözz át. Nyugodtan nézz körül a szekrényben ott találsz majd valamit.

Miután Krisztián elment a fürdőszobába Izabella lassan vetkőzni kezdett. A szekrényben talált egy karcsúsított fehér inget. Néhány másodpercig gondolkozott, hogy felvegye-e. A végén úgy döntött, hogy nem veszi fel. Miután csak vékony alsóban maradt, leült az egyik kanapé szélére. Várta a vendéglátóját. Amikor az megjelent frissen tusolva fürdőköntösben Izabella is felállt és meztelen testére, széles, lassú mozdulatokkal felvette az inget. Krisztián végignézte a kihívó jelenetet majd a bárszekrényhez ment. Kezében két pohárral és egy üveg Martinival tért vissza. Arcáról eltűnt a feszültség. Úgy tűnt az előbbi kellemetlen hírek a háttérbe szorultak.

– Mivel ma este úgysem mészhaza, azt hiszem ihatunk valamit. – jelentette ki – és ezzel már öntött is a poharakba, majd helyet foglalt. Izabella lazán mellé ült és felhúzta mindkét lábát a heverőre. Koccintottak és ittak a szeszből.

– Tetszek? – kérdezte Izabella és látszott a szemében, hogy valami egészen más jár a fejében, majd folytatta – Menjünk a hálóba, mert már nagyon szeretnék magamon érezni. Ezek után megfogta a kezét és már húzta is maga után a másik szobába. Az ágyon hasra fordult és csípője alá egy párnát helyezett majd picit pucsitott.

Később elfáradva szóltanul feküdtek egymás mellett, majd idővel elaludtak.

Izabella kinyitotta a szemeit. Az arca az ablak felé nézett. Amikor kinézett látta, hogy még sötét van. Lassan felkelt, hogy a mellette fekvő Krisztiánt fel ne ébressze. A fürdőszoba felé sietett. Nem sikerült észrevétlennek maradnia mert a szeretője felült az ágyban.

– Hová mész? – kérdezte.

– Szeretnék lezuhanyozni. Most már haza kell mennem. – válaszolt kedvesen Izabella.

– Rendben megvárlak.

Nagy rózsaszínű törölközőbe csavarva jött vissza és leült Krisztián mellé az ágyra. Újra előkerült az esti téma.

– A Mariettánál látott tárgyakat csak aukción lehet eladni. Nem tudom, hogy van-e neki valami papír arról, hogy kitől és hogyan kapta. – gondolkodott hangosan Izabella.

– Nem hiszem, de Imre megírhatja, hisz tőle kapta.

Izabella gyorsan felöltözött. Újra abba a fekete ruhába amelyben ide érkezett. Krisztián félmeztelenül kikísérte az ajtóig.

– Szeretném megélni veled minden vágyamat! – mondta Izabella és búcsúzóul egy csókot nyomott a homlokára.

10

Másnap Robi kelt fel elsőnek. Kedveskedni akart a párjának. Arra gondolt, hogy meglepi Mariettát és mindkettőjük számára török kávé készít. Az ötlet onnan származott, hogy amikor a zombori vendéglőben ebédeltek, valamelyik vendég török kávé rendelt. Megérezte különleges illatát. Akkor, azért nem rendelt mert találkozott Orsolyával és Ernővel. Nem volt biztos benne, hogy ők is meginnák ezt a specialitást.

A finomra darált kávé egy hosszú nyelű rézedényben, dzsezzében, cukorral együtt felfőzte. A kész kávé mellé kis fül nélküli csészét tett. Amikor bement a hálósobába Marietta még aludt. Letette a tálcát a kávéval az éjjeli szekrényre és az ablakhoz ment, hogy széthúzza a elsötétítő függönyt.

A függöny sikló éles hangjára a kedvese felébredt és felült az ágyban. Robi átnyújtotta a kis kerek tálcát a kávéval és leült az ágy szélére. Marietta egy csókkal köszönte meg a kedveskedést és még álmos hangon megszólalt:

– Nem érdemlem meg ezt a kedvességet tőled. Hisz én nem vagyok szeretetre méltó...

– Ne mondj ilyeneket. Én szeretlek és megértem ha néha hanyagolsz. Ilyenkor tudom, hogy a színészi karriered a fontos. De, meglátod az elkövetkező évek szerencsét hoznak.

Ezek a szavak után Marietta hirtelen átkarolta Robi nyakát. Elfeledkezett a kávéról és az a takaróra ömlött. Szerencsére a takaró és az alatta lévő hálóing némileg megvédte a combját a forró folyadéktól. Ettől függetlenül felsikoltott. Azon nyomban kitakarta magát, hogy a kávé ne terjedjen tovább majd ő is az ágy szélére ült.

– Nem esett bajod. Mutasd a combod. – aggódott Robi.

Marietta szófogadóan félrehúzta hálóingét. A bal combon a bőr rózsaszínű lett.

– Nem fáj? – aggódott továbbra is Robi – Sajnálom, az én hibám. Csak kedveskedni akartam. Olyan régen ittunk már török kávé.

– Semmi baj. Majd készíték másikat és azt az asztalnál iszszuk meg.

– Majd én. Te addig kend be a bőröd és öltözz föl. Mire végeztél a kávé is kész lesz.

Úgy is lett. Mire megjelent a konyhában a kávé az asztalon gőzölgött. Kettőjük számára fontos volt a reggeli kávézás mert aközben megtudták beszélni a napi teendőket és a további feladatokat. Ez alkalommal a jövőbeli gondok elsőbbséget kaptak. Azt fontolgatták, hogy milyen lépéseket tegyenek.

Mariettának biztos megszűnik a munkahelye. Nem lesz több színésznő Szabadkán. Robinak eleve nincs állandó munkahelye. A riportokat egész Vajdaság területén a tévé állomások részére megbízásból készítette.

Utána kell nézniük, hogy van-e értéke a kapott tárgyaknak.

– A borítékokkal nem lesz gond. – fejtette ki Robi. – Stankonak van bélyeg gyűjteménye. Gondolom, emiatt bélyeg katalógussal is rendelkezik. Ha nem, akkor itt Szabadkán biztos van bélyegklub. Ott valaki csak fel tudja értékelni.

– A tálkát és a rajzot meg lehet mutatni Máriának Zomborban. – állította Marietta. – Idővel Imre bácsi is gond lesz. Többször kell majd meglátogatni.

Beszélgetésük közben egyre gyakrabban merült fel Zombor. Így az egyik pillanatban mindkettőjük fejében megjelent az ötlet, hogy vissza kellene költözni Zomborba.

Mariettának is már többször eszébe jutott ez az ötlet. Mivel mostantól semmi sem köti Szabadkához, visszaköltözhetnek Zomborba. Ott Eta mellett lakhatnak. Biztos neki is kedvére lesz, hogy nincs egyedül abban a hatalmas házban. Onnan Imre bácsi is gond nélkül elérhető. E mellett Marietta megpróbál újra a zombori színházban szerepet vállalni mint szabadúszó. Egyre több és több érv került elő a költözés mellett.

Mindketten ott töltötték a fiatalságukat. Robi a fotó klubban ismerkedett meg Stankoval. Ott készítették el első amatőr filmjüket. Mariettát csábította a Strand a Színház a Peliván cukrászda és a kerékpározás. Elemista korában a megyeház parkjában játszott a első szerepét indián lánynak öltözve.

11

A Kalap utca közepén, megállt egy autó. Éjfél után pár perccel, két sötét ruhába öltözött alak szállt ki a kocsiból. Az utca vége

felé igyekeztek. Amikor az utolsó házhoz értek, ott az egyikük átmászott a lécekből készült kerítésen. A belső oldalon a kapuhoz sitetett, hogy beengedje a társát. Amikor már mindketten az udvarban voltak fekete símaszkot húztak a fejükre.

Óvatosan nyitották ki a ház bejárati ajtaját. Vigyáztak, hogy a lakó fel ne ébredjen. Amikor beléptek konyhába az egyik betörő felkapcsolta a zseblámpáját.

– Oltsd el rögtön. Oltsd el. Felébresztet az öreget. – halkan de idegesen, szólt a másik.

Ezek után elővigyázatosan megkerülték az asztalt és a fekvőhely felé vették az irányt. Feltételezték, hogy ott alszik Imre bácsi. Már majdnem oda értek amikor az öreg felült majd felállt az ágy mellett.

– Kik maguk? Mit keresnek a házamban? – szólt hangosan Imre majd párnája alól kivette az arab zsebkését és védekező állást vett fel.

A vállasabb és magasabb támadó, rávetette magát azzal a szándékkal, hogy leteperje és megkötözzze. Imre hadonászás közben sebet ejtett a támadó jobb karján. A betörő dühbe gurult és lökdösni kezdte a ház tulajdonosát. Az egyik pillanatba olyan ütest mért rá, hogy az elvesztette az egyensúlyát és hátra esett. Esés közben beütötte a tarkóját az öntöttvas tűzhely szélébe majd mozdulatlanul a padlón maradt. Ezek után Izabella levette az arcáról a fekete símaszkot.

– Az öreg elájult. Most nyugodtan megkötözhetjük.

– Keress valami kötelet és egy tiszta rongyot. Az öreg hadonászás közben megvágta a karomat a késével. Elég komolyan vérzik. Addig én a hasára fordítom. – utasította a férfi támadó, majd ő is levette a fejéről a maszkot.

Amikor Krisztián Imre bácsit a hasára fordította, meglátta a tarkóján a mély sebet és a széles vértócsát. Rögtön rosszra gyanakodott, ezért megtapogatta a pulzusát. Ijedten döbrent rá, hogy nem ver a szíve.

– Meghalt. Izabella ez az ember meghalt! – ismételte ijedten Krisztián míg a bal tenyerével fogta a jobb karját.

– Fordítsuk a hátára. Biztos, hogy tévedsz.

Miután a hátára fordították Izabella letérdelt és az ember szája fölé tartotta fejét. Várta, hogy megérezze a lélegzetét, de nem szuszogott.

– Véletlenül történt az egész. Én csak védekeztem és meg-löktem, semmi mást. Nem akartam, hogy így végződjön. Mi csak körülnézni akartunk.

– Igen. Önvédelem volt. Vagy ő vagy te, de most már nem segíthetünk rajta. Találtam egy rongydarabot. Üljetek az ágy szélére, bekötöm a sebed. Majd, ha már itt vagyunk tegyük azt amiért jöttünk. – mondta határozottan Izabella.

Krisztián nem szólt semmit, csak sokkos állapotban az ágy szélére ült és a holttestre szegezte a tekintetét. Bizakodva várta, hogy az öreg pár perc múlva megmozdul. Addig Izabella tüzetesen átnézte a szoba minden sarkát. Átment a másik helyiségbe is. Ott is részletesen szétnézett. Miután nem talált semmit idegesen visszatért a konyhába és lerámolta a polcokat. Ott rátalált a gótbetűs könyvekre. Néhányat Krisztián ölébe tett. A bennszülött maszkot amely szintén a polcon állt magához vette.

Ez idő alatt Krisztián továbbra is mozdulatlanul ült az ágyon és kétségbeesetten ismételte:

– Nem ez terveztük... Nem ez terveztük...Gyerünk innen Izabella nehogy valaki ránk találjon. Gyerünk minél előbb.

Izabella csalódottan nézett körül. Nagy rendetlenséget hagyott maga után. Bántotta, hogy nem talált semmi értékeset. Az, hogy Imre, akivel pár nappal azelőtt kedvesen beszélgetett most holtan fekszik a padlón nem érdekelte.

– De még nem kutattam át a pincét. – panaszkodott.

– Ha a lakásban nem találtál semmit akkor a pincében is csak kacat lehet. Gyerünk Izabella. Ha valaki ránk talál, börtönbe jutunk. – szólt most már erélyesebben Krisztián és felállt a könyvek-

kel a kezében, majd a kijárat felé indult. Izabellának nem maradt más hátra mint követni őt.

Másnap reggel a szomszéd Józsi, a közeli boltba indult. Imre kapuja mellett ment el amikor észre vette, hogy az nincs teljesen becsukva. Előbb arra gondolt, hogy barátja elsétált valamerre. De, olyat nem tenne, hogy ne zárja be a kaput, ezért benyitott. Azt is furcsállotta, hogy a bejárat ajtót is nyitva találta. Bement a konyhába, hogy megbizonyosodjon arról, hogy mi van Imrével.

Amikor belépett akkor látta meg a tűzhely mellett fekvő öreget. Rögtön észre vette, hogy vértócsa van körülötte.

Haza sietett és telefonon hívta a mentőket.

Azok tíz perc alatt kiértek a helyszínre. Sajnos, csak Imre halálát tudták megállapítani. Furcsállották, hogy valaki vagy valakik feltúrták az egész lakást. Betörésre gyanakodtak ezért értesítették a rendőrséget.

A zombori bűnügyi csoport Ivánnal az élen fél óra után értek a helyszínre.

Megállapították a betörés feltételezett idejét. Szerintük Imre már hat órája halott. A tarkóján lévő ütés okozta a halálát. Iván észre vette, hogy a kályha pereme véres. A hosszú arab zsebkés az áldozat jobb keze mellett hevert. Alvadt vér volt az élen.

Ujjlenyomatokat és fényképeket készítettek a helyszínelők. Betörésre gyanakodtak, de még nem voltak biztosak benne. A kést is elvitték, bizonyíték gyanánt laborvizsgálatra.

Miután Iván megvizsgált minden nyomot kiment az udvarra, hogy beszéljen Józsival aki mentőket hívta.

– Ki a legközelebbi rokona a bácsikának. Értesíteni kell az eseményről.

– Nincs senkije. Eltartási szerződést írt alá egy fiatalasszonnyal akit Hajós Mariettának hívnak. Nem lakik Zomborban hanem Szabadkán él. Nekem megvan a telefonszáma. Felhívjam vagy maguk jelentkeznek neki.

– Majd mi beszélünk a hölgygel.

Kora délelőtt megcsördült a telefon Marietta szabadkai lakásán. Épp tükörtojást készített reggelire a konyhában. Ezért Robi vette fel a kagylót.

– Haló, igen?

– Haló itt Iván felügyelő a zombori bűnügyi rendőrségről, Hajós Mariettával szeretnék beszélni – jelentkezett Iván.

– Rögtön szólok neki. – válaszolt és a konyha felé indult bizonytalan léptekkel. Megijedt a rendőrség szó hallatára. Azon töprengett, mit tehetett Marietta, hogy a rendőrség keresi Zomborból. Amikor a konyha ajtajához ért, Marietta a tálalással foglalkozott.

– Ki volt? – kérdezte gyanútlanul.

Robi nem válaszolt. Emiatt Marietta Robi felé nézett. Amikor meglátta sápadt arcát, rögtön hozzá lépett és megfogta a karját

– Mi van drágám. Valami baj van? – kérdezte óvatosan.

– A zombori rendőrség, téged keres.

– Engem, de miért?

– Nem tudom. Ott a telefon.

Marietta határozott léptekkel a telefonhoz sietett és felvette a kagylót.

– Igen?

– Jó napot. Maga Hajós Marietta?

– Igen.

– A zombori rendőrségről jelentkezem. Mészáros Imre meghalt. Azt állították, hogy maga az eltartója. Ha igen, intézkednie kellene.

– Igen. Én vagyok. Mi történt vele?

– Valaki betört a házába és dulakodás közben életét vesztette.

– Rögtön indulunk a párommal. Kihez forduljak.

– Én a rendőrségen leszek. Ott keressen fel.

Miután letette a kagylót döbbenten állt a szoba közepén. Robi is hallotta a beszélgetést. Ő hozta ki az asztalra a reggelit és leült.

– Induljunk rögtön Robi. Oda kell érnünk. – sürgette Marietta.

– Várj Marietta. Kérlek ülj le. Előbb megreggelizünk majd eltervezzük mi a teendő.

Marietta szótlanul leült az asztalhoz de nem evett.

– Mielőtt indulunk, meg kell reggelizni. – magyarázta Robi – Azután elmegyek Stankóhoz és elkérem tőle az autót. Te hívd fel Etát. Ő már egyszer intézkedett a temetéssel kapcsolatban. Tudja kihez kell fordulni. Pénzt is vinnünk kell magunkkal.

– Ez nem lehet igaz. – panaszkodva szólt Marietta. Látszott rajta, hogy nem figyel Robira. – Pár napja, hogy beszélgettünk. Olyan jókedvűnek látszott. Számomra sok két halott egy héten.

A zombori rendőrségen felkeresték Iván nyomozót. Tőle tudták meg, hogy rablóbetörésről lehet szó, mert a hosszú arab zsebkésen másnak a vére száradt. Tehát aki bent garázdálkodott azt Imre megsebesítette. E mellett azt is megtudták, hogy a kés pengéje egy különleges Dél-amerikai méregbe volt mártva. Hogy a méreg milyen hatást vált ki a támadón azt senki sem tudja.

Ezek után Imre házához siettek. Ott Eta már várta őket.

– Intézkedtem ahogy kérted. – szólt Eta – A *Szepultura* temetkezési vállalat mindent elintéz. Holnap lesz a temetés, nálam megalhattok.

– Köszönöm Eta. Estig körülnézünk Robiva itt a házban. Holnap temetés után az ügyvédet is fel fogom keresni.

– Rendben. – helyeselte Eta. – Akkor estére találkozunk.

Marietta nem sajnálta a pénzt. A temetés rendben lezajlott. Rajtuk kívül néhány szomszéd, Nándi nővére és az ügyvéd vettek részt a szertartáson. Utánna mindenkit meghívtak a Kalap ucai házba egy italra.

Robi ez alkalommal is egy piros szallagos pálinás üveggel tért vissza a pincéből. Az ügyvéd nem maradt sokáig, de indulás előtt megemlítette, hogy másnap Marietta nézzen be hozzá mert el kell készíteni a papírokat a hagyatéki tárgyalásra.

Végül csak Eta maradt miután a többiek is eltávoztak.

– Néhány napos munka vár rád, hogy azt a rendetliséget helyrehozd.

– Igen. Azon is gondolkodtam, hogy talán eredményesebb leszek ha reggeltől estig itt tartózkodom.

Az első dolguk az volt, hogy a szétdobált tárgyakat az emlékeztük alapján a helyükre rakják. Takarítás közben jöttek rá, hogy a régi könyvekből néhány és a bennszülötti maszk hiányzik. Nem zárták ki azt sem, hogy valami más is eltűnhetett, de ezt nem tudhatták. Munka közben jöttek rá, hogy segítségre lesz szükségük mert egyedül soha sem lesznek készek. Mariettának eszébe jutott, hogy szólhatna Etának és a barátnőjének Izabellának. Ha van idejük és kedvük besegíthetnének a takarításba.

Másnap az ügyvédnél megtudták, hogy Imrének sok megtakarított pénze van a bankban. Ezen mindketten nagyon elcsodálóztak. Ennyi pénz mellett, olyan szegényesen élt. El sem tudták képzelni miért nem költötte a házra és magára.

Ezek után gyorsabban peregtek a dolgok. Mivel még Imre halála előtt sokat tanakodtak arról, hogy Zomborba költöznek, most meglátták a kínálókozó alkalmat. Úgy döntöttek, hogy rendbe hozzák az épületet és a gyümölcsöst. Azt tervezték, hogy egy kellemes tetővel ellátott teraszt is építtetnek a gyümölcsös felé.

Mielőtt a munkások megérkeznének ki kellett üríteni a helyiségeket. Erre a feladatra felkérte Izabella és Eta segítségét. A felkérést mindketten örömmel vállalták. Az a rövid idő alatt míg a mesterek meg nem érkeztek ők négyen kihordtak mindent az udvarra. Marietta kiválogatta a tárgyakat úgy, hogy amit érdemesnek látott megtartotta, amit nem azt majd elajándékozzák vagy elviszik a szemetesbe.

Nem sok hasznos dolog maradt, mert a legtöbb tárgy és bútor kopott, törött vagy rozoga volt. Néhány érdekes befőttes üveget, lábost és a régi könyveket tette félre.

Amikor a könyveket vizsgálta észrevette, hogy közülük néhány hiányzik. Eszébe jutott, hogy a maszkot sem látta.

– Ezek a könyvek közül néhány kötet hiányzik. A mellettük lévő maszkot sem találom – jegyezte meg.

– Igaz. – szólta el magát Izabella.

– Igen...a maszk. Honnan tudod?

– Imre bácsi mesélt róla amikor Robival haza hoztuk a Nándi temetése után. – válaszolt gyorsan Izabella.

– Mi van Krisztiánnal? – váltott témát Marietta – Nem azért, hogy nagyon érdekelne, de megnyugodott azóta?

– Más gondja keletkezett. Megvágta a jobb karját. Nem ment időben orvoshoz és a seb begyulladt. Nagyon fáj neki.

– Sosem tudott vigyázni magára. Mindig csak a szája járt.

– Igen. Én is azt tapasztaltam.

Marietta egy pillanatra felkapta a fejét, de nem szólt semmit. Furcsállotta Izabella savait.

Egyenlőre annyi feladat várt rájuk az épületben és körülötte, hogy a pincére nem jutott idő. Azzal egyenlőre nem foglalkoztak. Bár Izabella megemlítette, hogy jó lenne azt is rendbe hozni. Robi erre azt válaszolta, hogy az rá ér mert tele van kacattal meg persze finom pálinkával. Miután a pakolás nagyobb részét befejezték, Eta és Izabella távoztak.

Ezek után sorra került a pincehelyiség is. Amikor lement kedvesével előbb felmérte a pince nagyságát. Kiderült, hogy az egész épület alatt terjeszkedik. A következő lépés a leltározásból állt. Robi meg akarta tudni mennyi pálinka van és miket rejt a két faláda.

Megszámolta, hogy ötven nyolc literes üveg van a polcokon. Ez annyi liter pálinkát is jelentett. Sajnos Imre nem jelölte meg mind őket. Csak tíz-tizenöt üvegen díszelgett a piros szalag.

– Ezek a biztosan jó pálinkák. Félre tesszük őket. Csak különleges esemény alkalmával nyitjuk fel.

– Rendben. – vette tudomásul Marietta – Mi lehet a ládákban?

– Nem tudom, de most megnézzük.

Amikor felnyitották az első ládát, három fehér vászonba csomagolt tárgyat találtak. Robi az egyiket kivette és kicsomagolta. A testes üvegben vitorláshajó modell ékeskedett. Az üveg nyakán S.M. betűvel és 1868-as dátummal ellátott piros pecsét állt. Ami-

kor felemelte és a fény felé fordítva szemügyre vette, rádöbbsent, hogy a készítője kiváló részletes munkát végzett.

– Ez fantasztikus. Ilyen precizitást már régen láttam.

– Mit jelenthet ez a S. M.

– Szerintem Santa Maria, Kolumbusz Kristóf vitorlás hajója.

– Ezek nagyon jól fognak mutatni a nappaliban. Amikor befejeződnek az építési munkálatok akkor kell majd felvinni. Addig maradjon itt ahol találtuk. És mi lehet a következő ládában?

Az üveget óvatosan Marietta kezébe adta majd a következő-hez nyúlt. Az is hasonló üveg volt, csak dzsunka hajó típust tartalmazott. A harmadik üvegsomagban is vitorlás fregatt hajó makettet láttak.

Félre tették a felső ládát, hogy hozzá férhessenek a következőhöz. Egy faház, fogaslécen kihúzható, 13x18-as stúdió fényképezőgép állt benne. Mellette a három lábú állvány és sok előhívott negatív üveglemez feküdt.

Robinak elállt a lélegzete. Ilyen fényképezőgépet eddig csak folyóiratokban látott. Amikor óvatosan kivette a ládából Busch Rapid Aplanat 1890 felirat jelezte a gép gyártóját.

– Tudom Robi, hogy imádod az ilyen tárgyakat, de most kérlek tedd vissza a ládába. A poros levegő kaparja a torkomat. Majd később tanulmányozd át egyedül, én most már kifáradtam a kutakodásban.

– Rendben, de felviszem azokat a lekváros köcsögöket. Ilyeneket használt az én nagymamám is. Lekvárt tárolt benne. Hátha ezekben is olyasmi van.

Amikor levette őket és belenézett mindegyiket tetejét fekete kéreg lepte el. Robi mindjárt felkiáltott:

– Lekvár!

– Majd fönt megvizsgáljuk. Ki tudja mióta áll itt a pincében.

A lépcsőn felfelé menet a nagy izgalomtól, a találtak miatt, az egyik köcsögöt amely nehezebb volt a többinél, leejtette. Az össze is tört a lépcsőfokon. A benne lévő fekete pépes lekvár szét-

folyt. A massa között fémérmék jelentek meg. Első pillanatban nem lehetett felismerni milyen érmékről van szó.

– Maradj csak. – nyugtatta meg Marietta – Mindjárt hozok egy kis lapátot. Azzal összeszedjük és kidobjuk.

Miután Marietta felment a lapátért Robi felvette az egyik érmét. Ujjaival letisztította a fekete szutyoktól. Maszatos Ferenc József arcképe jelent meg rajta. Rájött, hogy egy száz koronás aranyérmét tart a tenyerében.

Mire Marietta visszajött a lapáttal, addig Robi nyolcvan darab érmét számolt ki lépcsőfokra.

– A másik két köcsögben is ilyen érmék vannak? – érdeklődött Marietta.

– Nem tudom. Majd bent a konyhában kiürítjük őket.

A másik két köcsög, csak szilva lekvárt tartalmazott. Amikor lemérték az egészet, valamivel több mint két és fél kilogramm arany ütötte a markukat.

Az épületen a mesterek gyorsan és szakszerűen dolgoztak. Egy hónap elteltével felújították az egész házat. Ezek után Marietta és Robi átköltöztek Szabadkáról Zomborba. Néhány új bútort is vásároltak. Az ajándékba kapott kék kő és a kínai csésze külön helyet kaptak a nappaliban. Robi a pincehelyiségben fotóstúdiót alakított ki. Egy terepjáró autót is vásároltak. Ezek a kiadások után még mindig maradt elég pénzük, hogy gondtalanul éljenek. A gyümölcsöst bérbe adták. Marietta jelentkezett a zombori színházban. Ott örömmel fogadták őt. Hamarosan szerepet is kapott.

12

Az orvos óvatosan levette a kötszert Krisztián jobb karjáról. Négy öltéssel szorították össze a vágást, de ennek ellenére még mindig szivárgott belőle a vér. A seb körül a bőr felülete vörösre és sötétbarnára színeződött.

Izabella is ott állt a közvetlen közelben. Neki sem tetszett az amit látott, de nem szólt semmit csak elfordította a fejét.

– Mondhatom, elég csúnya vágás. – állapította meg az orvos.
– Úgy látszik a négy öltés kevés ahhoz, hogy összehúzza a sebet. Rozsdás vagy nagyon piszkos kés lehetett amivel megsértették a karját.

– Nem tudom milyen lehetett, mert éjjel az utcán támadt rám egy fiatal álarcos férfi. – Krisztián igyekezett egy elfogadható magyarázatot adni. – Pénzt követelt, én pedig nem adtam neki. Akkor vette elő a kés és hadonászni kezdett vele. Így ejtett sebet rajtam. Amikor kiabálni kezdtem elszaladt.

– Lehet hogy a kés már előzőleg fertőzött volt. Legjobb ha veszek vért vizsgálatra. Egy hét múlva jöjjön vissza ellenőrzésre.

Amikor kimentek a rendelőből Izabella nyugtatni kezdte Krisztiánt.

– Jó, hogy vért vettek. Ki tudja, hogy az öreg hol tartotta a kését. Lehet, hogy tényleg belemártotta valamibe. Emiatt nem akar gyógyulni a seb.

– Félek, nehogy amputálják a karomat.

– Ugyan drágám, ne beszélj butaságokat. Meglátod mindent megtudunk a vérvizsgálatból.

– Remélem, mert nagyon fáj. Amikor az orvos meglátta, észrevettem az arcán, hogy nagyon elcsodálkozott.

– Igen, de hibáztunk amikor azt gondoltuk, hogy az öreg az gazdag és tele van értékekkel.

– Ezt hogy érted? Hisz te mesélted azt, hogy milyen értékes dolgokat kapott Marietta Imrétől.

– Marietta az aki igazán gazdag és főleg szerencsés lett.

– Most már igen.

– Nem érted. Számára sorsdöntő lett az a pillanat amikor Nánditól megkapta azt a bizonyos kék követ. Attól kezdve teljesen megfordult az élete. Egymás után jöttek a szerencsés események. Pár hónappal ezelőtt semmije sem volt. Most háza, gyümölcsöse,

pénze, és még sok értékes tárgya lett. Nekünk a követ kell megszerez-nünk. Az hozza a szerencsét és a gazdagságot.

– De, Nándinak a felesége elvesztését és a halálát hozta. Az nem valami nagy szerencse.

– Igaz. Gondold meg, az akkor történt miután odaajándékoz-ta Mariettának a követ. Azután fordult el tőle a szerencse. Addig mindig kísérte végig, Szibériától hazáig.

– És ez a kő az én karomat is meggyógyítaná?

– Biztos vagyok benne.

Krisztián óvatosan besomfordált a nézőtérre és leült a hátsó sorba. Vigyázott, hogy a felkötött karja ne érjen semmihez. Onnan nézte az előadás próbáját. Dóra selyem otthoni köpenyben ült az egyik fotelban. Marietta állt vele szemben, szegényes ruhában. A következő párbeszéd folyt közöttük:

– Mi az édesapja? – kérdezte Dóra

– Cseléd. – válaszolt röviden Marietta.

– Hol cseléd? – jött a következő kérdés

– Az uraságnál. Béres. – érkezett a válasz.

– Földmíves. És van valamije? Háza, földje, disznaja?

– Semmi.

– De búzát azt kap? – Dóra szünetet csinált, majd folytatta – Ah, maguk ma jobban élnek, mint mi. Az anyja?

– Nyanya – és itt elcsuklott a hangja.

– Mi az?

– Meghalt. Mostohám van – mondta elszoruló torokkal Ma-rietta.

– Testvérei?

– Egy bátyám.

– Az is földmíves?

– Most jött haza.

– A háborúból?

– Nem. Francia fogságból – s közben vonogatta a vállát.

– Már megint. Ez nem illik. Mi igennel és nemmel felelünk.
No, majd megtanulja.

– Anna, magának van szeretője?

Marietta fejével intett, hogy nincs.

– Őszintén Anna? Ne tagadja, mert úgyis rájövök. Ez a ház erkölcsös. Ide senkinek se szabad bejárni, se nappal, se éjszaka. A kulcsok különben is nálam vannak. Ismerőse sincs?

– Nincs.

– Jó. Kiváló. – szólalt meg Béla az első sorból – Ez az ismerkedési jelenet nagyon fontos. Örülök Marietta, hogy visszajöttél. Ezzel az előadással visszacsábíthatjuk a közönséget.

– Köszönöm Béla. Igyekezni fogok.

Ezek a szavak hallatán Krisztián felállt és köhintett egyet. A rekedt hangra mindenki odafordult. Béla szólalt meg elsőnek.

– Krisztián, te vagy. Régen láttalak. Mi szél hozott téged a zombori színházba.

– Mariettával szeretnék pár szót váltani ha szünetet adnál.

– Rendben, egy kis pihenés mindannyiunkra ráfér.

Marietta lelépett a színpadról. A találkozás régi szeretőjével nem váltott ki benne különösebb érzéseket. Krisztián már várta a színpad előtt.

– Szívesen meginnák veled egy kávét – szólt kérlelő hangon Krisztián.

– Mehetünk a színház büféjébe. Nem akarok átöltözni mert a próba folytatódik.

Menet közben nem szóltak egymáshoz. Marietta ezek alapján arra gondolt, hogy Krisztiánnak valami komolyabb bejelentése, vagy szándéka van.

Amikor leültek egy magányos asztal mögé akkor szólalt meg.

– Gyere vissza hozzám Marietta. Hisz tudod, hogy szeretlek.

– A történetek után te azt kéred, hogy költözzek vissza Szabadkára, csak azért, hogy az ágyasod legyek?

– Nem csak az, szerepeket is kapnál.

– Látod magad is, kaptam szerepet. Játsszok az Édes Annában.

– Nézd Marietta, nagyon sajnálom azt ami történt közöttünk a Nándi ügyel kapcsolatban. Én csak a jót akartam. Sajnálom, hogy nem úgy sikerült.

Marietta erre nem felelt. Inkább témát váltott.

– Mi van a karoddal. Látom be van kötve.

– Megtámadtak az utcán. Úgy látszik elmérgesedett. Azzal ijesztgetnek, hogy ha nem gyógyul be amputálni kell. Méreg került a testembe.

– Szerintem egy kicsit túlzol. Egy vágás nem lehet olyan veszélyes.

– De...de. Amióta elváltunk, nagyon lehangolt vagyok...

Marietta erre nem válaszolt csak maga elé nézett. Látszott rajta, hogy számára nagyon kínos az egész találkozás. Végül újra megszólalt:

– Mi van Izabellával?

– Miért? Mi van Izabellával?

– Amikor itt segített nálam, nekem úgy tűnt mintha ti ketten együtt lennétek. Most ő a szeretőd?

– Nem... nem ez egészen téves. Igaz, hogy flörtöltünk, nem tudtam lerázni, ezen kívül semmi más nincs közöttünk.

– Nézd Krisztián én többet nem hiszek neked. E mellett abban a korban vagyok, hogy végső ideje anyának lennem. Robival összeházasodunk, bár hivatalosan még nem kérte meg a kezem. Szülni akarok. Ha pedig szeretőt szeretnék Zomborban és a színházban van elég olyan fiatal ember aki ugrana értem. Te már a múlté vagy. Azt hiszem ezekkel a szavakkal szomorítottad el te is Nándit amikor találkoztatok.

Krisztián bántónak érezte ezeket a szavakat. Nem szólt semmit, csak indulatosan felkelt az asztaltól. Nem figyelt a peremére és a jobb kezét nekiütötte az asztalnak. Hangosan felszisszent majd Marietta szemébe nézett, végül sarkon fordult és szótlankul távozott.

– Marietta nagyon haragszik rám – panaszkodott Krisztián – Alig akart szóba állni velem. Nagy tervei vannak Robival.

– Nekem kellett volna beszélnem vele – állapította meg Izabella – Majd én másképp próbálkozok.

Még az nap Izabella felhívta Robit.

– Szia Robi. Régen hallottuk egymást. Mi újság nálatok?

– Semmi különös. Marietta sokat dolgozik a színházban. Készül az előadásra.

– Stanko barátodtól halottam, hogy komoly fotó műtermed van. Igaz?

– Igen. Itt rendeztem be a ház pincéjében.

– Feltételezem, hogy működsz is benne.

– Igen. Szoktam.

– Figyelj Robi. Itt Szabadkán találkoztam egy külföldi producerrel. Felkért, hogy szerepeljek egy rövid reklámfilmben. A rendező néhány fotót szeretne látni rólam. Stúdiófotókra gondolt, különleges beállításokkal.

– Mit értett ezen, hogy a „különleges beállításokkal”. Akt fotókra gondolt?

– Nem tudom, de azt tudom, hogy jó fotókat tudsz készíteni. Megtéríteném a fáradságod.

– Mikorra kell?

– Jó lenne minél előbb.

– Feltételezem Mariettával is szeretnél találkozni?

– Igen...igen. Persze...

– A péntek délelőtt megfelelne? – kérdezte Robi.

– Nem lehetne előbb?

– Sajnos nem. Holnap a bérlők jönnek. Utána pedig már iberendeltem néhány fiatal színészt. Fiukat és lányokat az új dokumentumfilmemhez. Róluk készíték néhány próbafelvételt. Tele lesz a ház. A péntek az szabad ha megfelel.

– Igen. Hányra jöjjenek. De, nem tudok nagyon korán, mert a vonat tíz körül érkezik Szabadkáról.

– Rendben. Azidőben még Marietta is itthon lesz. – szólta Robi.

– Akkor találkozunk pénteken.

Robi elmondta Mariettának, hogy péntekre bejelentkezett Izabella. Stúdió fotókat szeretne készíttetni vele egy reklámfilmhez. Marietta nem bánta, hogy viszontláthatja egy társulati kollégáját. Megígérte Robinak, hogy kedvesen fogja fogadni őt.

Izabella pénteken a tágas beüvegezett teraszon keresztül érkezett a bejárati ajtóhoz. Halkan bekopogott. A bennlévők már várták, mert Robi rögtön ajtót nyitott.

– Helló, megérkeztem. – köszönt kedvesen Izabella.

Felsőtestén sötétszürke elegáns, az elején dekoratív kidolgozású, hullámos nyílású, bolerót viselt. A kabátka alól szembetűnő testhezálló fekete ruha kandikált. A mell feletti részen vízszintes varrással szürke csipkés anyag borította a nyakát. Csak amikor lépett, akkor villant ki a szoknya nyílásán a jobb lába egészen combmagasságig.

Szőke hosszú haját egyetlen copfba fonta be. Az arcát valaki profi módon kisminkelte. Látszott, hogy készült a fotózásra.

– Már vártalak. Gyere beljebb. – szólta Robi és elvette tőle az utazótáskát, majd megkérdezte – Ebben mit hoztál?

– Ruhákat a fotózásra.

Amikor belépett, csodálkozva körülnézett.

– Szépen és ízlésesen rendezték be a szobát. Úgy tűnik mintha tágasabb lenne.

Ezek a szavak után tüzetesen átvizsgálta a szobát. Meglátta a fal melletti „L” alakú sötétkék színű kanapét teli díszpárnákkal, a fölötté lévő falra erősített igazi kerékpárt, a dohányzó asztalkát, a nagy fotelt és a komódot teli apró tárgyakkal. A falakat több nagy méretű fotó is ékesítette. Mindegyiket Robi készítette.

Azt amiért tulajdonképpen jött, rögtön észrevette a komód bal sarkán a kínai porcelán tálka mellett. Ott hevert a tyúktojás nagyságú kék kő egy kis gömbölyű horgolt terítőn.

Miután Izabella megérkezett, Marietta csak néhány perc után jelent meg a hálósobából.

– Szia Izabella. Ülj le egy kicsit. Mindjárt főzök egy kávé.

– Szia. Nem győzök csodálkozni milyen ízlésesen rendezték be a szobát. Amikor még utoljára itt voltam akkor valahogy kisebbnek látszott ez a hely.

– Talán azért mert tele volt kacattal. Sok munkával igyekeztünk szépen rendbe hozni.

A vendég leült a karosszékre Robi pedig vele szembe a kanapéra. Marietta egy kis időre eltűnt kávé készíteni.

– Megtudtál valami konkrétabbat arról, hogy mik azok az elvárások a fotókkal kapcsolatban?

– Sajnos nem. Nem is beszéltem azóta a producerrel. Abba maradtunk, hogy majd jelentkeznek ha meglesznek a fotók. Mindezenre hoztam több ruhát így különböző beállításokat lehet majd készíteni.

Kis idő múlva Marietta megérkezett a kávékkal.

– Te ha jól emlékszem, neszkávé iszol – szólt Izabellához.

– Igen.

Miután letette a csészéket ő is Robi mellé ült a kanapéra.

– Hallom Robitól, hogy szerepelni fogsz egy reklámban.

– Igen, valami testápolót és olyan pipere termékeket hirdetnek. Érdekes – váltott témát Izabella – még sosem láttam kerékpárt a falon.

– Nekem jutott eszembe – válaszolt a háziasszony – valamikor fiatal koromban sokat kerékpároztam. Tegnap itt járt néhány fiatal. Le akarták venni. Nem hitték el hogy igazi. De, tudod, hogy felkeresett Krisztián?

– Igen?... – kérdezte csodálkozást tettetve Izabella. – Tulajdonképpen nem meglepő. Azok után amikor elhagytad a társulatot sokszor emlegetett. És mit akart?

– Feltételezem, hogy tudod. De, elutasítottam. Robival komoly szándékaink vannak.

Marietta itta meg elsőnek a kávé. Látszott hogy siet. Elnézést kért mert távoznia kell. Próbára ment a színházba.

Izabella és Robi még egy darabig ültek a nappaliban.

– Akkor induljuk le a pincébe. – ajánlotta Robi miután megitták a kávé. – Hol szeretnél átöltözni.

– Nem is tudom... – válaszolta bizonytalanul Izabella.

– A ruháid maradjanak itt vagy vigyem le a táskádat?

– Egyenlőre maradjanak itt.

Ezek után lesétáltak a stúdióba. A pincehelyiség tele volt kis reflektorokkal amelyek fontosak voltak a fotózáshoz. Robi szakszerűen válogatta meg a világító testeket. Az egyik fal mellett több, egyszínű anyagból háttér is készült. Azok előtt három, különböző nagyságú kocka alakú támla nélküli, dobozokból készült szék állt amelyekre rá lehetett ülni. Emellett a sarokban voltak még székek, egy karosszék és egy rövid heverő. Ezeket a kellékeket a különféle helyzetek beállítására használta fel.

– Előbb készíthetünk néhány fotót, bemelegítésként, ebben a ruhában melyben érkeztl.

– Rendben. Hová álljak?

Robi félrehúzta a négyszögletes fa dobozokat és Izabellát a világos szürke háttér elé állította. Bekapcsolta a reflektorokat és elővette a kézi fényképezőgépét. Amikor mindez megvolt, utasítani kezdte a modellt, hogyan álljon.

– Fordulj felém háttal. A fejedet fordítsd jobbra, hogy lássam az arcod. Bal kezed tedd meghajlítva a fejed fölé. Úgy. Maradj egy pillanatra ebben a helyzetben.

Klik... klik – kattogott a fényképezőgép.

– Most fordulj felém. A jobb kezed hajlítsad meg könyökben és tedd a melleid alá. Bal kezedd érintsed meg az arcodat.

Klik... klik

– Emeld mindkét kezed magad elé mellmagasságba és mosolyogj.

– A bal kezed enged le a tested mellé és a jobb kezedd emeld oldalra a copfodat.

– Gondolom elegendő beállítás van ebben a ruhában. Most másvalamit kellene felvenned és a hajad is szét kell bontanod. A dús hosszú haj jobban néz ki ha le van engedve a válladra.

– Jó. A többi ruhám fönt van az utazótáskámban.

– Menjek veled? – kérdezte Robi.

– Nem szükséges. Feltalálom magam.

Amikor felment a nappaliba mindenek előtt a kék követ gyorsan az utazótáskája legmélyébe a ruhák alá dugta. Csak ezek után választotta ki a következő ruháját.

Egy fehér, háromnegyedes kisestélyit vett fel. A ruha felső része két különálló függőlegesen összehúzott anyagból állt. Nyaka körül egy aranyozott pánt fogta össze. Ez a hát nélküli felső rész a derekán a szoknyába ért. Mivel a nyakától a hastájékáig középen nyitott volt a szabása, csábítónak tűnt a ruha. Emiatt Izabella a melltartóját is levette.

Miután átöltözött a haját is szétbontotta. Kifésülte majd összehúszta az utazótáskáját és lesétált vele a pincébe.

Robi ott ült az egyik dobozkockán és várta a modelljét. Amikor meglátta Izabellát látszott rajta, hogy el van ragadtatva a kinézésével. Főképp amikor letette a táskáját. Meg kellett hajolnia, emiatt az összehúzott anyag meglazult és mellének nagyobb része előbukkant.

– Jó leszek így – kérdezte amikor megszabadult a táskától és csípőre tett kezekkel kétszer is megfordult Robi előtt.

– Hát, bevallom a ruhád szabása kitűnő. Egy koktélpartira teljesen megfelel, de komoly gondjaim lesznek a megvilágítással. Mivel fehér az anyag és az nagyon visszaveri a fényt. Majd valahogy árnyalnom kell a pozíciókat. Türelmedet kérem míg beállítom a fényeket. Most kérlek ülj a kockára. Készítünk néhány beállítást ülő pózban.

– Rendben. – szólt szófogadóan Izabella.

– Ülj oldalt. Jobbra. – kezdte az utasításokat Robi – Emeld fel a jobb lábadat és tedd a kockára a feneked mellé. Jobb kezedd a könyökölj a térdedre és az öklöddel támasszad meg a homloкодat. Mintha gondolkodnál.

Ezek után a kockán ülve még két beállítást készítettek. Mind-egyik felvétel több időt igényelt a reflektorok elhelyezése miatt.

Izabella a vége felé már kicsit ideges lett. Nem a munka miatt, hanem félt, hogy Marietta befejezi a próbát és hazaér. Tőle tartott mert ő biztos észrevenné, hogy hiányzik a kő. Ezért amikor befejezték a felvételeket a koktélpartis ruhával Izabella érdeklődni kezdett arról, hogy Marietta meddig szokott a színházban tartózkodni.

– Rendszerint sokat dolgozik. Két hét múlva lesz a bemutató. Ahogy Marietta meséli, még közel sem állt össze a darab. Emiatt néha éjfélig próbáltak. Emlékszem olyan esetre is, hogy már délután hazaért, mert Bélának, a rendezőnek nem volt semmilyen ötlete.

– Szegény asszony – sajnálkozott Izabella de tulajdonképpen magában megnyugodott. Örömmel kezdeményezte a kosztümváltást.

– Felmész vagy itt öltözől át? – kérdezte Robi.

– Itt Robi, csak fordulj el. Jó...

– Rendben.

A következő ruhakombináció egy blúzból és egy farmernadrágból állt. A vonzó világoskék, csipkés, merész stílusú felső Robi tekintetét is felcsigázta. Az elől gombolós blúz olyan rövid szabású volt, hogy alig takarta el a kebleit. A csipke mintázata alól kisejlettek a mellek körvonalai, de az öltözék mégis diszkrét maradt.

A felsőhöz nagyon vékony testhezálló sztreccs anyagból készült farmernadrágot húzott. A nadrág annyira tapadt hogy még a szemérem vonalat is kiemelte.

Robi még néhány álló és ülő beállítást fotót készített. Amikor befejezték a munkát. Izabella ott a helyszínen öltözött át majd megkérdezte:

– Mikor lesznek készek a fotók?

– Holnapra biztos meglesz.

– Mond mennyivel tartozok neked? – kérdezte Izabella.

– Ugyan, semmivel. Majd egy alkalommal szeretnék készíteni néhány aktfotót rólad. Kiváló tested van. De, most látom kicsit ideges vagy mert sietsz.

– Igen. Semmi gond a fotózással, csak jelentkez. Szívesen beálllok modellnek nálad.

Amikor már indulásra készen állt kivett az utazótáskája oldalrekeszből egy már előre elkészített cédulát és átnyújtotta Robinak.

– Megkérhetlek, postáznád erre a címre a kész fotókat, ne keljen újra ideutaznom értük.

– Ez a lakáscímed?

– Igen itt lakom. A telefonszámom remélem megvan. – majd az órájára nézett – Sietnem kell. Van egy vonatom fél óra múlva. Addig kiérek az állomásra.

Miután elsietett Robi nekilátott a fotók készítéséhez. Úgy gondolta ha a nagyobb részét most elkészíti, a képekben benne lesznek azok a hatások, benyomások és elképzelések amelyek a beállításnál vezérelték.

Izabella gyorsan hazaért. Az üzenetrögzítője üzenetet jelzett. Mindegyik Krisztiántól származott. Ez azt bizonyította, hogy türelmetlenül várta a visszaérkezését. Amikor jelentkezett Krisztián rögtön feltette a kérdést:

– Megvan a kö?

– Sajnos nincs. Nem találtam a nappaliban. Marietta valószínűleg valahová eldughatta. Majd ha visszajövök újra próbálkozom – hazudott Izabella

– Visszajössz...Miért? Hová mész?

– Az unokatestvérem üzent, hogy nagyon beteg. Hozzá utazok néhány napra. Majd jelentkezem ha visszaérek.

– Ne maradj sokáig.

– Igyekszem – fejezte be a beszélgetést Izabella.

Miután letette a kagylót taxit hívott. Az utazótáska fenekéből kivette a kék követ és átette a már előkészített kézitáskába a készpénz és a személyi okmányok mellé.

Amikor megérkezett a taxi magához vette a két hatalmas bőröndöt, a kézitáskát és lesietett a kocsinhoz. Az autóbusz állomásra vitte magát. Tudta, hogy óránként van járat Belgrád felé. Onnan

a tengerparti Koper városba szándékozott utazni repülővel. A végcélja az adriai tengerparton fekvő Umag városka volt.

Azelőtt több ízben is nyaralt ott, mert kiváló lehetőséget nyújtott az ottani sziklás part a búvárkodásra. Emíliánál szokott megszállni a Gubec Mátyás utcában.

13

Marietta fáradtan, éjfél körül érkezett haza. Az Izabelláról készült fotók várták a nappali asztalán. Nem foglalkozott velük, inkább lezuhanyozott és lefeküdt Robi mellé.

Másnap tizenegy óra után ébredt fel. Az ágyban Robi helyét már üresen találta. Miután lassan feltápáskodott, világoslila, selyem kombinészerű hálóingben sétált ki a hálósobából. Egy gőzölgő kávéscsésze mellett még ott hevetek a fotók az asztalon. Robit nem látta sehol. Feltételezte, hogy lent van a stúdióban és készíti a képeket. Lassan álmosan megitta a kávé és úgy ahogyan kimászott az ágyból lesétált a stúdióba.

Robi ott szárította a nagy méretű fotókat.

– Hányszor vetköztetted le Izabellát? – kérdezte huncut mosollyal amikor kezébe került az a fotó amelyen rövid blúzban és a szűk farmernadrágban pózolt.

– Csak kétszer. Az egyik ruha már rajta volt amikor érkezett.

– Remélem nem pletykáztatok rólam.

– Nem. Intenzíven dolgoztunk mert még el akarta érni az esti vonatot.

– Látom nyakig benne vagy a munkában. Ne felejtsd el, hogy délután Etához megyünk. Még a múlt héten beszéltünk erről. Vár bennünket.

Eta almás pitével és hársfateával várta őket. A tea fogyasztása közben eldicsekedte, hogy a hársvirágokat maga szedte a Szontai úton lévő fákról. E mellett a fiatal koráról és Nándiról szeretett

mesélni. Mindig anyáskodott felette. Még amikor Nándi horgászni ment akkor is vele tartott. A Zombor melletti nagy csatornára jártak, – mesélte.

A fiúk cserebere útján szerezték be a pecabotot, amely olasznádból készült. Bambusznád, csak a felnőtteknek jutott, ám nem mindenkinek. A csatorna szélén szakaszokban nőtt a közönséges nád, sás és a káka. Azokon a részeken ahol ezektől megtisztították a vízpartot, lehetett horgászni. Ott is felhalmozódott a hínár és a vízililiom a kerek leveleivel.

Mivel rendszerint az olasznádat rövidre szabták, ahhoz hogy a horog és az úszó átérje a benőtt vízterületet, sokszor térdig de néha derékig is be kellett állni a csatorna vizébe. A pecanádakat szépen leterítették a liliumlevelekre. Cérnagilisztákat használtak csalinak.

Eta azt is elmesélte, hogy ő soha sem merte megfogni a gilisztát. Nándit kérte meg mindig, hogy szúrja fel a horogra. A zsákmány rendszerint törpeharcsa lett. Nagyon ritkán kárászt, vagy kisebb pontyot is sikerült fogni.

A családban mindenki szerette ez a fajta sült halat, csak a mama panaszkodott a tisztításkor. Robi érdeklődéssel figyelte Eta történeteit. Marietta inkább a süteményre összpontosított.

Gyorsan eltelt az idő. Miután megitták a teát elbúcsúztak Etától. Hazaérve Marietta kicsit rágódni kezdett Nándi esetén. Mégiscsak korán hagyta el a férje és a végén balsorsra jutott. Úgy gondolta, ha tenyerébe veszi a kék követ talán az megjavítja a komor gondolatait. Odament a komódhoz, hogy kezébe tegye az ajándékot. Előbb nem hitt a szemének amikor a helyén csak a kerek horgolt terítőt látta.

- Robi, te tetted el valahová a kék követ?
- Én?... Minek?... Nem.
- Nincs a helyén.
- Nem tetted át másik helyre és elfelejtetted?
- Nem. Bizonyosan nem.

– Mikor láttad utoljára? – érdeklődött Robi most már ő is idegesen.

– A múlt héten amikor töröltem a port a szobában.

– Nem értem, hogy tűnhetett el.

– Valaki ellopta.

– Ugyan, Marietta kinek volna érdekes a kő rajtad kívül.

– Ki járt nálunk azóta?

– Jóska szomszéd a feleségével, a gyümölcsös bérbeadásáról készítettünk szerződést. Ültünk az asztalnál mind a négyen míg itt tartózkodtak. Másnap jött a hat fiatal színész. Te főzted nekik a kávé mág én próbafelvételeket készítettem a stúdióban.

– Igaz, de néha a kávé és a szörp miatt be kellett mennem a konyhába.

– Majd Izabella jött. – folytatta Robi. – Itt ültünk együtt. Amikor te elmentél lementünk a pincébe. Az utazó táskát is magával hozta. Ott váltott ruhát.

– Akkor betörő vihette el. Lehet, hogy ugyanaz aki még Imre ideje alatt járt itt. – erősködött Marietta.

– Ha betör valaki, akkor nem csak a követ viszi el.

– Szóljunk a rendőrségnek.

– Ugyan Marietta. Tudom, hogy neked fontos ez a kő, de gondolod, hogy emiatt kijön a rendőrség?

– Igen gondolom. Fel is hívom őket. Nekem megvan még Iván telefonszáma. Felhívom.

Iván megállt a komód előtt. Kezébe vette a kínai kerámiát amely az üres horgolt terítő mellett feküdt.

– Nem vagyok nagy szakértő az ilyen dolgokban, de feltételezem, hogy ez a leveses tálka nagyon értékes.

– Igen azt mindenki megállapította.

– Hogyhogy akkor ezt nem lopták el. Szerintem, ahogyan megmondták semmi sem tűnt el a kövön kívül, akkor nem betörés sem lopás nem történt. Szerintem valaki vagy viccből eldugta a követ, vagy valahová elkallódott és majd idővel előkerül. A rendőrség számára a kő értéktelen dolog ezért nem is lehet elkezdni

a nyomozást. Ha vannak értékes tárgyaik vigyék a bankba vagy csináltassanak páncélszekrényt valahol a lakásban.

Izabella azt tervezte, hogy néhány hétre eltűnik. Umag elég messze van Zombortól. Kellemes emlékek fűzték ehhez a városhoz. Azelőtt senkinek sem mesélte, hogy szüleivel néhányszor már nyaralt ebben a kis isztriai tengerparti városkában. Talán azért is választotta menedéknek ezt a helyet mert itt kapta az első csókját Riccardo Conti-tól aki Triesztből jött a nővérével a nagymamához.

Érkezése után, a következő napon Izabella fehér rövidnadrágos overallban lépett ki a kapun.

Különben a legtöbb ruházata különböző színű és különböző szabású overallból állt. Krisztiánnak és egyes színházi ismerőseinek nagy hatásuk volt arra, hogy ilyen öltözetet viseljen. Amikor ilyen ruhában megjelent, a szép és formás teste kifejezésre jutott. A jelenlévők közül mindenki megfigyelte, a férfiak és nők egyaránt. Rengeteg dicséretet kapott mely természetesen jól eset neki és erősítette az önbizalmát. Emiatt az üzletekben és áruházakban ezek után kutatott.

A fehér overallt melyet felvett aznap délelőtt nemrég Krisztiántól kapta. Az öltözet rövid ujjú vállrészét csipkeminta díszítette. Elöl a cipzárt lejjebb húzta, hogy diszkréten kilátsszon a fekete melltartója. Annak ellenére, hogy nem diszkóba indult, mert még csak délelőtt tizenegy óra körül járt az idő, felvette aranyszínű tűsarkú szandálját és ugyanolyan színű táskát vitt magával.

Mivel kora tavasz volt és fürödni még nem lehetett a tengerben, ezért hosszabb sétákat tervezett a városban. A város központja felé vette az irányt. Arra található néhány kávézó, képtár és persze a helyi színház is.

Már közel járt a parthoz amikor az utca túloldalán egy parkosított rész elején észrevette a *Filippo* galériát. Az utcára néző kirakat mögött, festő állványon olajfestmény vonzotta a tekintetét.

A festmény egy dalmát, falusi szépséget ábrázolt, akinek sajtószerű fejét díszítette a fejét. A brokátszerű virágos mellényét

kendővel kötötte át. A nyakán soksorú üveggyöngyöt viselt. Egy gorombán faragott faasztal mellett ült és az ujjával vette ki a tálkából a szőlőfürtöt. Az asztalon a gyümölcs mögött csak egy gyeritya világította meg az arcát és az egész teret. A félhomályt barna árnyalatokkal ábrázolta, érzékeltette a festő.

„Istenem, ez a kép olyan mint amilyeneket Georges de La Tour¹ festett a tizenhetedik században. Ezt meg kell néznem közelebbről” – gondolta magában és átment a túloldalra.

Amikor benyitott a képtárba egy középkorú jól öltözött úr emelte fel a fejét aki az asztal mellett ült. Rögtön felállt, hogy ha szükséges segítsen a betévedt nézőnek vagy potenciális vevőnek.

– Tisztelettel üdvözlöm kedves asszonyom. Én Filippo Garibaldi vagyok, szolgálatára. – szólalt meg az úr miután Izabellához lépett, majd folytatta – A Nizzai tábornokkal csak a nevem közös.

– Jó napot. Nem bírtam ki, hogy ne nézzek be a képtárba. Nagyon megragadott az a festmény mely kint van a kirakatban. Egyértelműen de La Tour francia barokk festő stílusához hasonlít. Meg is tudom mondani melyik festményéhez. Azonos a „*Magdolna a füstölő lánggal*” címűhöz. Ki festette?

– Egy olasz származású idevalósi lány. Lúcia Abenotti. Nemrég fejezte be Párizsban a *Visart* Művészeti Akadémiát. Ma este lesz kiállításának a megnyitója. Ön is művészettel foglalkozik, hogy ilyen jól ismeri a festészetet.

– Azt fejeztem be a főiskolán. De színésznő vagyok. Szereztem a festészetet és otthon szoktam festeni.

– Színésznő? Ez azonnal meg is látszik a megjelenésén. Kérem jöjjön beljebb – szól és rámutatott a széles ülőgarnitúrára. Szolgálhatok egy csésze kávéval?

– Persze, örömmel elfogadom – válaszolt Izabella és elindult a fotelok felé – A többi kép is hasonló stílusban készült?

– Igen, de sajnos parancsot kaptam, hogy ne mutassam meg senkinek mielőtt lezajlik a megnyitó. Itt él a félszigeten?

¹ Georges de La Tour (1593-1652) -francia festőművész. Szokatlan fény-árnyék hatásokra épülő képeket festett.

– Nem, de hosszabb időre Umagba jöttem.

– Ez számomra is szerencse. Ha megkérném, persze nem ingyen, hogy estére a megnyitón vegyen részt a performance-ban amit tervezünk. Versmondás közben engedje meg hogy Lúcia fessen a testére, nagyon értékelném.

Időközben megérkezett a kávé. Egy fiatal lány hozta be a teakonyhából. Mosolyogva Izabella elé tette a csészét.

– A lányom Mária. – mutatta be Filippo – Ő szokott néha kisegíteni.

– Örvendek. – szólott Izabella, majd folytatta – Ismerem a testfestészetnek nevezett alkotói teljesítményt, de egy ilyen kis közösségben talán nem túl igényes.

– Nem, érték egyet ezzel, mert szerencsémre Lúciának rengeteg ismert és gazdag barátja van. Közülük sokan jelezték, hogy eljönnek a megnyitóra. Attól tartok, hogy nem lesz elég hely mindenkit befogadni.

– Ezek szerint le kellene vetköznöm?

– Igen, de az alsó maradhat. Komoly tiszteletdíjat tudnék ajánlani. Rögtön megírom a szerződést. Azt, hogy melyik verset mondja el azt magára bízom, de legyen különleges. Hátralévő részére is rendelkezésére áll, úgy, hogy később átöltözhessen.

– A vers nem gond. Katalinnak² van néhány olyan költeménye amely pontosan megfelelő az ilyen bemutatóra.

Míg lassan iszogatta a kávé elkészült a szerződés is. Amikor meglátta az összeget Izabella szó nélkül aláírta. A mezítlenségéért nem aggódott. A színházban már vetkőzött félmeztelenre. Itt nem lesz szégyenérzete hisz úgy sem ismeri senki.

– Hány órára kell itt lennem?

– Mivel a megnyitót este nyolc órára terveztük, jó lenne ha fél órával előbb megjelenne, kedves Izabella. – magyarázta Filippo – a pódiumot mi előkészítjük. Magának csak a versmondás lesz a gondja.

² Ladik Katalin 1942 Újvidék

– Tisztelt barátaink – szólalt meg Filippo Garibaldi a nagyközönség előtt – Lúcia Abenotti úgy döntött, hogy ezt a kiállítást, melyet a fény és a színek dicsőítésére szánt, egy modern performanással nyitjuk meg.

A fény tiszteletét Lúcia néhány olyan festménnyel gazdagította mint melyekhez hasonlókat a híres francia festő Georges de La Tour képein láthatnak. Hasonló beállítás, hasonló fényforrás azaz a gyertya.

A modern kor a színeket hozta előtérbe. A klasszikus lenvászon ez alkalommal az emberi bőr váltja fel. A mai testfestészethez Izabella színésznő saját bőrét bocsátotta Lúcia rendelkezésére. A „testfestés” szó alatt a meztelen, vagy félmeztelen testre történő festést értjük. Tehát kezdődjön a performansz. – fejezte be a rövid megnyitóját Filippo úr.

Ezek után egy kerek asztalmagasságú lapon lótusz ülésben, meditáló testtartásban jelent meg mozdulatlanul a modell. Az ölében egy vastag, fából készült karhosszúságú fakereszt feküdt. Amíg Lúcia a kis méretű festékszórót töltötte, a színésznő elkezdte mondani, de inkább énekelni Kati „Varázsének” című versét:

– Kokasoom... kokasoom... Katibuuul... gyere ki ha ki nem mégy... megfoglak s a havasokba viszlek... ott vannak a pakulárok³ a pakulárok a pakulárokapakulárok a juhokkaaaal.... a kutyák ugatnak.... a farkasok ordííííítanak... tégedet... széjjeltépnek!

Lúcia hű maradt kedvelt középkori festőjéhez. *A Mária Magdaléna töpreng a keresztfellett* – című festményének részleteit rögtönözte. Ugyanis a Madonna középkori szürke és barna ruháját élénk vörös és sárga színekkel varázsolta Izabella bőrére. Mellei felső részét egészen a nyakáig szivárvány színű csíkokkal díszítette. Combjait világoskék sortba burkolta.

Míg a festőművész dolgozott a fényképezőgépek sokasága fáradhatatlanul villogva kísérték a munkáját. Amikor befejezte az alkotását, mindenki élénk tapssal jutalmazta meg. A végén Izabella

³ Pakulár – Erdélyi tájszólás szerint juhászt jelent.

is megmozdult. Mély főhajtéssal jelezte a műsor befejeztét. A jelenlévők elismerése neki is kijárt.

Miután lezuhanyozott, kisminkelt és a haját is rendbe hozta, felvette elegáns, elefántcsont színű testhez simuló váll és hátrész nélküli overall ruháját. Arra húzta rá a hímzésekkel dúsan díszített átlátszó, hosszú ujjú felsőrészt. Derekat széles egyedi, kézzel készült öv szorította. Lábára aranyszínű túsarkú cipőt vett fel. Kezében ugyanolyan színű alkalmi táskával lépett ki a mellékhelyiségből.

Amikor szétnézett akkor vette észre mennyien jöttek el a megnyitóra. Olyan sokan jelentek meg, hogy néhányan kiszorultak a teremből és az épület előtt társalogtak. A dohányozóknak meg is felelt az utcai levegő. A jelenlévők között voltak idősek, fiatalok, hagyományos öltözetet viselő és sajátos lezser ruhát viselő érdeklődők. Többen a művészi világra jellemző bohém alkalmiban jelentek meg.

Izabella egyiküket sem ismerte. Még azt sem tudta megállapítani, hogy helybéli-e vagy máshonnan jöttek.

A képtár tulajdonosa Filippo úr, egy idősebb házaspár és néhány férfi társaságában pezsgőzött. Közöttük volt egy harminc év körüli sportos testalkatú fekete hajú magas férfi is. Vékony világosszürke nyári öltönyben jelent meg. Hogy a kinézése lezserebbnek tűnjön a zakóját kigombolva hagyta. Rövid választék nélküli frizurája mellett borostás arca és a sötétbarna szeme rögtön megragadták Izabellát.

Filippo úr észre vette Izabella megjelenését.

– Ááá... itt van a mi kedves Izabellánk. Kérem jöjjön közénk. Bemutatom legnagyobb támogatónkat Vito Manuellet és kedves feleségét, akik már három festményt is lefoglaltak. Itt van még Alberto Giovanni úr is – és a fiatalember felé mutatott – Aki már türelmetlenül várta a megjelenését, hogy személyesen gratuláljon önnek.

Alberto azonnal kellemes benyomást tett Izabellára. A férfi öt-tíz évvel idősebbnek látszott tőle. Vonzó mosolya, gyö-

nyörű gesztenyeszínű szemeivel, vastag szemöldökével, négyzet alakú állával melyen egy kis heg volt látható rögtön felkelte Izabella érdeklődését. Lezser, alkalmi ruhát viselt. Sötét szürke egyszínű póló és világosbarna, vékony, hosszú kabátja majdnem a térdéig ért. A kigombolt zakója alatt kilátszott a sportos hastájéka. A nadrág melyet viselt bordó színű vászonból készült, klasszikus szabással melynek szarait lent kicsit szűkebbre szabták.

Alberto Izabellához lépett és megvárta, hogy a nő nyújtson elsőnek kezét.

Ez a gesztus és az egész megjelenése jó hatást tett Izabellára, emiatt arra gondolt, hogy: „Az a férfi, aki ennyire tiszteletben tart egy nőt, bizonyára jó szeretőnek kell lennie.”

– Kézcsókom, kedves Izabella. – fogta meg a kezét és a szája elé emelte ami egyszerű jelképpé vált. – Gratulálok a kiváló versmondáshoz és a türelméhez, a festőnő iránt. Remélem selymes bőrének nem ártott meg a festék?

– Nagyon kedves Alberto úr. A festék ártalmatlan. Könnyen lemostam magamról.

– Hát igen, szerintem kár készíteni ilyen alkotást, amely tiszavirág életű. De, a rengeteg fényképezés remélem maradandóvá fogja tenni.

– Ó kedves Alberto, ezek szerint maga találkozott már tiszavirággal?

– Igen. Anyai nagyszüleim Óbecsén éltek. Gyermekkoromban néhány hétre az iskolai szünetben ott tartózkodtam. Egy ilyen alkalommal lepott meg a tiszavirág rajzása. És maga honnan tud ezekről a kérszokról.

– Én Zentán születtem. Ott töltöttem a fiatalkoromat mielőtt Szabadkára a színházba szerződtem.

Alberton látszott, hogy nehezen viseli el a tömeget és a füledt levegőt, ezért felajánlotta Izabellának, hogy menjenek ki a friss levegőre. Miután ez megtörtént, ott a csillagos ég alatt egy padon folytatták a beszélgetésüket. Alberto megtudta, hogy Izabel-

la egy ideig Umagban fog tartózkodni. Szereti a festészetet és ha alkalma adódik búvárkodni is szokott.

– Ha nem venné tolakodásnak szeretném meghívni egy rövid hajóutazásra. Úgy terveztem, hogy még ma este Abbáziába hajózok. Ott a Hotel Rosalia kaszinójában szoktam szerencsét próbálni.

Az első pillanatban a meghívás nagyon vonzónak látszott. Ennek ellenére rövid megfontolás után jobbnak látta elutasítani. Bár Alberto kinézése és kedvessége kellemes pillanatokat ígérhet, de egyáltalán nem ismeri a szándékait és kilétét. Feltételezte, hogy udvarolni kíván, ezért ehhez fel kell készülnie. A kirándulás sok olyan helyzetet hozhat magával amelyet megbánhat, vagy épp ellenkezőleg örömet lel benne.

– Nagyon szépen köszönöm a meghívást, de kifáradtam a programban. Szeretnék egy éjjelt nyugodtan pihenni.

– Ha megígéri, hogy velem tart. Elhalasztom az utazást holnapra.

Erre az ajánlatra már nem tudott kifogást találni, ezért elfogadta a meghívást. Ha végül mégis másként dönt, másnap délig még van ideje lemondani az ajánlatot. – gondolta.

– Holnap... rendben. Gondolom, még az nap visszatérünk Umagba.

– Nem feltétlenül. Mindenesetre hozzon magával fürdőruhát és estélyi öltözetet. Dél körül keressen fel a kikötőben. A *Starship* nevű kis jachton várom ebédre.

14

Tizenkét óra után pár perccel Izabella taxival érkezett a kikötőbe. Okosan döntött, hogy taxit fogadott mert bár a Gubec Mátyás utca nem volt mesze a kikötőtől, mégsem akarta végighúzni a bőrröndjét a parton. Emellett a sofőr pontosan tudta hol van kikötve a *Starship* nevű kis jacht.

Amikor megérkezett akkor fedezte fel, hogy nem is olyan kis hajóról van szó mint gondolta. A húsz-huszonöt méteres két szintes jacht impozáns kinézése mély benyomást tett a lányra.

Izabella tavasziasan öltözött. Fehér háromnegyedes ujjú elegáns elől gombolós ívelt gallérú blúzt vett magára. Az elvárás tette érdekessé a ruházatot. Mellmagasságban hat függőleges steppelés díszítette mindkét oldalát a nyakkivágástól a derekáig. A szoknya kikopott, szétszabott farmernadrágból készült. A nyitható slycc alatt a nadrág lábközi része lett előre odavarrva.

Alberto észre vette az autó érkezését és kisietett az összekötő hídra, hogy ott bevárja Izabellát. Az érkező vendég a feljárat előtt megállt és mosolyogva tette fel a kérdést:

– Kapitány úr, engedélyt kérek, hogy fellépjek a hajóra?

– Az engedély megadva, kedves Izabella. – válaszolta Alberto, majd lesietett a partra és átvette bőröndöt.

– Estélyi ruha van ebben a táskában?

– Kettő is. – válaszolta Izabella.

Amikor a hajóra léptek Alberto felajánlotta, hogy ismerkedjen meg a hajó belsejével és a hálófülkéjével. A kabin melyet a kapitány felajánlott a vendég használatára egy franciaágyas zárható ajtóval rendelkező fülszoba volt.

– És te hol fogsz aludni? – kérdezte Izabella kíváncsian. – de mielőtt válaszolnál kérlek tegezzük egymást.

– Rendben. Majd ebéd közben egy koccintással is megerősítjük ezt az elhatározást. Van a hajón még egy kabin emeletes ágyval. Választhatok, hogy a felsőt vagy az alsót használom. Viszont ha kényelmetlenül érzed magad, hogy itt aludj, foglalhatok szálodai szobát a Rosalia hotelben ahová megyünk. Különben, hogy válaszoljak a kérdésedre, eredetileg ezt a hajót négy személy egy-két hetes utazására tervezték.

– Ezek szerint nem lehet vele átkelni az óceánon.

– Nem, de remélem jelen esetben ezt nem is kívánod.

– Enged meg, hogy előbb kivegyem a bőröndből a ruháimat, hogy ne gyűrődjenek.

– Rendben. Megvárlak a *cocpiten*, az a hajó legvégén van, onnan irányítom a hajót.

Izabella csak bólintott és már nyitotta is a bőröndjét. Előbb az estélyi ruháit vette elő és akasztotta fel a gardróbba. A kis neszeszer táskát a párnája alá helyezte. Nagyon vigyázott rá mert benne tartotta a kék követ. Amikor elrendezte a ruháit, nem kívánt átöltözni. Az öltözéket melyben megjelent megfelelőnek találta a délutáni utazásra. Inkább körülnézett a hálófülkében. A gardrób többi részében férfi öltönyök és fehérneműk sorakoztak. Feltételezte, hogy az mind Albertoé. Az éjjeli asztalka mellett egy komplett multimédia lejátszó helyezkedett el. A lemezjátszó, kazettás magnó és a rádió kiváló minőségűnek tűnt. A készülék felett egy rekeszben sorakoztak a magnószalagok. Izabellát érdekelte mit szeret hallgatni a hajótulajdonos, ezért elővett néhányat. Voltak közöttük komolyzenei művek, operaáriák és szórakoztató zene.

Sacmo, Pavarottí, Frank Sinatra, Elvis Presli, ABBA, és még több más szám. Ennek örült, mert ha nem tud elaludni hallgathat egy kis zenét.

Amikor elhagyta a hálófülkét a nappalin keresztül az ebédlőbe érkezett amelyet a hajótest gyomrába építettek. Mindenütt, a burkolat, és a bútor is mahagóni fából készült. Az étkező asztal terítve volt. Izabella feltételezte, hogy az ebéd még valahol a konyhában van. Kíváncsian oda is bekukkantott.

Úgy látta, hogy a hajó konyháját megirigyelne bármelyik háziasszony. Úgy felszerelték, hogy benne komótosan el lehetett készíteni három fogásos ebédet négy személy részére.

Végül a hajó hátsó részéhez ért ahol Alberto a navigációs panel előtt állva figyelte a kikötő partját. Amikor meglátta Izabellát kicsit aggódva szólt:

– Most már meg kellene érkeznie az ebédnek. Remélem mindjárt itt lesznek a pincérek.

– Hát nem te készítetted a menüt. Elmentem a konyha mellé ott bármit könnyen meg lehet főzni.

– Igen, utazásunk során valószínűleg így is lesz. De, most első találkozásunk alkalmával veled szemtől-szemben szeretnék, az asztal mellett ülni, nem pedig ki-be szaladgálni a konyhába.

– Hát lényegében igazad van...– szólt visszafogottan Izabella.

– Már látom jön is a szállítmány. Menjünk az ebédlőbe. A pincérek mindent felhoznak és tálalnak.

Miután leültek az asztal mellé meg is érkeztek a pincérek. Mindketten fekete mellényt, fehér inget és csokornyakkendőt viseltek. Az egyik mindjárt az asztalhoz lépett és udvariasan megszólalt:

– Jó napot kívánok. Engem Jolenak hívnak. Kérem, mit parancsolnak meginni ebéd előtt.

– Mit kérhetünk? – kérdezte kicsit naivan Izabella.

– Bármit kedves hölgyem.

Alberto Izabella segítségére sietett és elkezdte felsorolni a kínálatot:

– Lehet kérni Martinit, Gordons Gint, Metaxát, Hennessyt, Jack Daniels, vagy francia konyakot azaz Courvoisiert. Az utóbbit ajánlom. Én is konyakot iszok vízzel.

– Rendben. – hagyta helyben Izabella Alberto választását.

– Akkor két pohár francia konyakot kérünk. Különben Jole velünk marad a hajón. Főzni és kiszolgálni fog, egyszóval gondoskodik a kényelmünkről.

Amikor megérkezett az ital Izabella felemelte a poharát és teátrálisan felköszöntötte vendéglátóját:

– Szerbusz Alberto!

– Szerbusz Izabella!

Koccintottak és ezáltal megtörtént hivatalosan is a tegező viszony. Mindketten jóízűen ittak néhány kortyot a finom francia konyakból.

Mivel Izabella nem tudta elképzelni, hogy tengeri úton milyen mesze van Abbázia, érdeklődni kezdett az utazásról. Azt szeretne volna megtudni menyit kell hajózniuk míg odaérnek.

– Abbázia vízi úton körülbelül száz negyven kilométerre van Umagtól. Mivel a hajó átlag negyven kilométeres légsebességgel halad ez azt jelenti, hogy négy óra alatt érünk oda.

– Ha ebéd után elindulunk akkor estére odaérünk. – számította ki Izabella.

– Igen. Ezért ne húzzuk az időt kezdjünk el falatozni – szólt Alberto és intett Jolenak, hogy lehet tálalni.

Találás közben Alberto úgy gondolta, hogy némi magyarázatot fűz a rendeléshez.

– Dalmácia régiójában elsősorban halakat és a tenger gyümölcseit fogyasztják. Ha valami tipikusan mediterrán, akkor az a dalmáciai konyha. De, van egy ételük, amit *a dalmát konyha királynőjének* neveznek, és ez minden, csak nem hal. Azt rendeltem mert nem voltam biztos benne, hogy szereted-e a halat. A *Pasticcada* talán ebben a régióban a legismertebb étel. Néhány régi Spliti család szakácskönyvében csaknem húszféle elkészítési módja szerepel. A leírás szerint, a marhahúst marinálják fehérborecetben, majd szép lassan megpárolják a saját levében, végül pedig vörösborral készre főzik. A porhanyós szaftos húst házi készítésű olasz krumpli nudlival tálalják. És íme az étel.

A pincérek tálalni kezdték az ebédet. A tányéron az étel nagyon egyszerűnek tűnt. Mindössze három különböző dologból állt. A bő sűrű szaftban két, ujjnyi vastagságú marhaszelet, nyolc-tíz csigaformájuk nudlival. A húst néhány friss petrezselyem levél díszítette.

Amikor Izabella megkóstolta megdicsérte az ételt.

– Be kell vallanom, sokszor ettem már marhahúst, de ilyen finoman elkészítve még soha sem.

– Örülök neki. Ezek szerint jól döntöttem. Különben a halat szereted?

– A tengeri halat nem annyira. Mi akik a kontinensen születünk és élünk inkább a folyami halat imádjuk. Tudod már, halpárikás, sült kecsrege és ilyesmi.

Alberto megint intett Jolenak.

– Kérünk egy üveg Dingačot – szólt, majd Izabella felé fordult – A leghíresebb horvát bor, vörös szőlőből készítik. Alkohol tartalma átlagosan 15%. Tehát vigyázni kell ivás közben.

Miután megittak egy-egy pohárral, átmentek a nappaliba.

– Itt megihatjuk a kávé. – ajánlotta Alberto – utána beindítom a hajómotort és irány Abbázia.

Izabella kapucsínót, Alberto pedig hosszú olasz kávéért. Jole megfőzte a kávékat és tálalta, Izabellának a kávé habjára virágot is produkált.

Már késő délután lett mikor megérkeztek a Kvarner öbölbe. A kikötő tele volt hajókkal. Alberto sokáig manőverezett, hogy kikössön. Izabella élvezettel figyelte az ügyeskedését. Miután végre kikötöttek és Jole elhelyezte a pallót, kiléphettek a partra.

– Sétálunk egyet? – kérdezte Alberto – Még korai, hogy bem menjünk a szállodába.

– Rendben, de átöltözzök. Így rövid szoknyában lehet, hogy fájni fogok.

Kis idő múlva Izabella megjelent hosszú ujjú egyszerű csíkos ruhában. A vízszintes csíkos ruha alapszíne sötétkék volt. Arra kerültek a vékony fehér csíkok. A szabása lezsernek tűnt, de mégis kidomborította a nő alakját. Két zseb is díszítette az oldalát. Vékony öv övezte a derekát. A ruhához kisebb bojtos sötétkék műbor válltáskát választott. Ugyanolyan színű pántos, római gladiátor szandált viselt.

– Ez a ruha is kiválóan áll rajtad. Kisebb, vagy nagyobb sétát kívánsz.

– Nem is tudom. Induljunk el és ha majd kifáradok szólok.

– Rendben akkor kelet felé. A parton végig lehet sétálni egészen a Madonna szoborig. Útközben benézhetünk a Szent Jakab parkjába. Ott csodálatos és egzotikus növényeket tekinthetünk meg. De, nem is kérdeztelek, voltál már Abbáziában?

– Igen. Egy alkalommal fiatal lánykoromban. Apám szívinfarktust kapott. Az orvosa ide küldte felépülésre. Akkoriban sokan

jártak ide gyógykezelní magukat. Látom, hogy nagyon megváltozott az utóbbi években.

A séta közben Alberto magáról és családjáról mesélt. Anyja szülei egy ideig Becsén éltek. Kétszer látogatta meg őket. Egyszer, amikor épp a Tisza virágzott, és a kérészek szanaszét röpdöstek, másik alkalommal amikor kinyitották a a zsilipet a Bácskai nagy kanálison. Néhány tutajt engedtek át a Dunából a csatornába. Ott ült a fűben, a parton és figyelte ezt a meglehetősen bonyolult feladatott.

– Akkor olvasta anyám az újságban, hogy Zentán, a te szülővárosodban, valami nagyszabású *hepeninget* szerveztek. Te tudsz erről valamit?

– Igen. Akkor én még kislány voltam de, nekem is anyám mesélt erről az eseményről. Ő azt állította, hogy ott állt a közönség között. Akkoriban hirdették ki az a nevezetes szexuális felszabadulást. Számos festő, a zentai parkban kifeszített egy tíz méter hosszú és két méter magas vásznat. A festők, ahogy anyám mesélte improvizált módon dobálták a festéket a vászonra. Ők a közönségből tapssal buzdították őket. Később egy fiatal lány is közéjük keveredett. Annak ruháját vastagon bemázolták festékkel és mint a pecsétet, nyomták a vászon egyes részeire. Amikor befejezték az alkotást, szétvagdalták a nagy vásznat és darabszámra árusították. Szüleim is szerettek volna egy darabot venni de, sajnos nem jutott nekik.

– Érdekes hogy milyen messze éltünk egymástól te Szabadkán én pedig Riminiben lakom és mindketten egyidőben érkezünk Umagba, hogy találkozhassunk. Szerintem ennek van bizonyos jelentősége.

– Ha jól gondolom Rimini Olaszország Adriai tengerparti szakaszán van.

– Igen nagy turisztikai központtá vált. Apám nagyszülei is onnan valók. Még a dédapa nagyon olcsón vásárolt földrészeket a város közvetlen közelében. Amikor felvirágzott a turizmus, jó drágán sikerült értékesítenie a telkeket azzal a

feltétellel, hogy a szállók használatából is részesüljön. Ennek köszönhetem én is, hogy nem kell dolgoznom. Nagyon jól meg tudok élni a részvényekből amelyeknek az értéke napról napra növekszik. De, amint látom meg is érkeztünk a Madonna szoborhoz. Van egy keskeny út mely egészen a szobrához vezet. Állj oda kérlek, hogy készítsék néhány fotót a két igazán vonzó hölgyről.

Izabella eleget tett a kérésének és odaállt a szobor mellé. Alberto készített több mint néhány fényképet. Amikor visszasétált rászólt viccesen:

– Hiszen csak egy két fotóról volt szó.

– Igen, de nagyon varázslatosnak tűnt a tested. Bevallom, a lenyugvó napfény egy kicsit átvilágította ruhádat és így nagyon izgalmas fotókat készíthettem.

– Tegnap már láttál mezítelenül.

– Igaz, de az nem olyan. A sejtelmes látszatnak mindig nagyobb a vonzó ereje.

Izabella nagyon is jól tudta mire gondolt Alberto, de nem akarta értelmezni a kijelentését. Kezdett elfáradni, ezért azt ajánlotta hogy induljanak vissza a kikötőbe.

Útközben, a hajó felé, egy olajfákkal beültetett részen haladtak keresztül. Az ottlétvő néhány pihenőpadot lefoglalták az idősebb turisták. Csak az utolsó pad, a park szélén állt üresen. Izabella csodálkozott is ezen, mert körülötte többen is ácsorogtak, ennek ellenére senki sem foglalt helyet rajta.

A következő pillanatban ott az a pad mellett, erős fény világította meg az egyik több száz éves olajfát. Amikor közelebb értek észre vették, hogy film forgatásról van szó. Ezért kellett a megvilágítás.

A fatörzs mögül egy fiatal manöken bújt elő, vékony selyem ruhában melyet a hatalmas ventilátorból érkező szél lengetett. A színészi feladat abból állt, hogy a haját igazgatva üljön le a pad szélére és mondja el a következő szöveget:

„Ez a fa adja a legfinomabb Kanegra olajat”

A reklám készítő csapat mindössze néhány tagból állt. Mindenesetre Izabella számára nagyon ismerősnek tűnt az operatőr aki a kamera mögött ülve ügyködött. Az egyik pillanatban amikor a világítás technikát kezelő fiúhoz szolt, akkor vette észre, hogy nagyon hasonlít a Trieszti Riccardora. Tőle kapta fiatal lánykorában Umagban az első csókot.

– Alberto, nekem nagyon ismerős ez az operatőr, de kellemtelen lenne, hogy csak úgy hozzálépjek. Kérlek csináljunk egy vicces próbát. Én hátat fordítok a forgatócsoportnak és kimondom hangosan a nevét. Ha ő az, akire gondolk, a hang irányába fog fordulni. Ha nem akkor valaki más. Rendben?

– Nekem mit kell csinálnom? – kérdezte Alberto és megfogta Izabella kezét.

– Semmit csak figyeld meg, hogyan reagál-e a névre. – amikor ezt elmondta, hátat fordított és elkiáltotta magát:

– Riccardo !!!

Abban a pillanatban az operatőr hátra fordult és kutató pillantást vetett a tömegre.

Izabella nem mutatta meg magát. Várta, hogy mit szól Alberto.

– Ő lehet az a bizonyos Riccardo, mert rögtön erre fordította a fejét.

– Akkor közelebb megyek hozzá. Gyere velem.

Izabella odasétált Riccardo háta mögé és rátette kezét a vállára. Riccardo haragos tekintettel vissza fordult, de amikor meglátta kiről van szó elmosolyodott.

– Izabella?... te vagy?...

– Igen én vagyok. Nagyon régen láttuk egymást. Látom dolgozol.

– Nem baj mindjárt szünetet jelentek. – Ezek után felállt és megfogta Izabella kezét. A kézfogás az illendőnél kicsit hosszabb ideig tartott. Izabella kihúzta ujjait a férfi fogásából, majd Albertora mutatott.

– Ő Alberto a barátom.

Alberto kezét nyújtott és megismerkedtek. Ez idő alatt, a fiatal színésznő odasomfordált Riccardo háta mögé. Arckifejezésén észre lehetett venni, hogy méricskéli Izabellát. Valószínűleg, magában azon töprengett, ki lehet ez a nő akivel a főnöke olyan szívélyesen beszélget. Ez a gondolat felkeltette benne a féltékenységet. Ezért úgy döntött, hogy felhívja mindenki figyelmét. Tudatára akarta adni mindenki számára, hogy ő is itt van. Mind két kezével belekapaszkodott Riccardo jobb karjába. Erre Riccardonak reagálni kellett:

– Ja... Ő Eszter... a színésznő. – Ezek a szavak után lerázta magáról Eszter kezét és hivatalosan megjegyezte:

– Menjél öltözz át. A forgatásnak vége.

Miután a fiatal lány elment Riccardo újra Izabella felé fordult:

– Mit csinálsz itt Izabella. Talán együtt pihentek.

– Nem. – szólalt meg Alberto – Ide jöttünk egy vagy két estére a kaszinóba.

– Látom operatőr lett belőled – jegyezte meg Izabella.

– Hát igen zenei klippeket és reklámfilmeket készítek. Rendezek és forgatok. És te, belőled mi lett?

– Én színésznő lettem. A színházban játszom. A nővéred és a nagymamád élnek még?

– A nagymama már meghalt. Anyámmal és a nővéremmel élek. De hol tartózkodtok itt Abbáziában. Szeretnék meghívni mindkettőket egy italra...

– Albertonak hajója van, azon lakunk. És te?

– Én a Kvarner hotelben vagyok...

– Én pedig a Rosalia Casinoba szoktam járni. Izabellával ma este is oda szeretnék menni.

– Halottam róla, de még nem voltam ott. Ha ott lesztek este én is odamegyek. Nem szoktam játszani, de ott megihatunk valamit.

– Rendben akkor ott találkozhatunk estére. – szólta Izabella majd megfogta Alberto kezét és elindultak tovább a kikötő felé.

A hajón Izabella megnyugtatta Albertot. Riccardoval még lánykorában találkozott Umagban. Ő is ott nyaralt a nagymamájánál. Többször együtt mentek úszni és búvárkodni. Amikor befejeződött a nyaralás Izabella Zentára, Riccardo pedig Triesztbe utazott. Annyit azért bevallott, hogy kellemesen töltötték együtt az időt. Azóta nem is leveleztek, és nem is találkoztak.

A hálófülkében kivette a szekrényből a két estélyi ruhát. Az egyik kicsit túl csábítónak tűnt. Váll nélküli, mély kivágású fehér testhezálló estélyi ruha volt. Végig az oldalát gyönyörű, fekete hímzés díszítette. Mégis a másik ruha mellett döntött.

Izabella még soha életében nem játszott ruletten, és még kaszinóban sem járt. Mielőtt elindultak ezt elmondta Albertonak.

– Emiatt nem kell aggódnod. Rendszerint azok akik sokat kombinálnak és hozzáértőknek vallják magukat veszíteni szoktak. Néha azok nyernek akik úgy találomra teszik az asztalra a zsetont.

15

Késő este érkeztek a Kaszinóban. Alberto elegáns fekete öltönyben, Izabella pedig egyrészes, sötétlila finom szövésű muszlin anyagból készült ruhában. A félkörös áthajtos szabású ruha, elől a felső és alsó részét „V” kivágására szabták. Az anyag szövetében lévő vékony csillogó szálak még elegánsabbá tették az öltözékét. Izabella nyakát fehér közepes méretű gyöngysor ékesítette. Kis kezításkája mellé szatén kesztyűt helyezett, gondolván hátha szükség lesz rá.

Amikor beléptek a helyiségébe, Riccardo már ott ült a bárpult mellett és whiskyt ivott. Ők ketten hozzá léptek.

– Jó estét Riccardo, régóta vársz bennünket? – szólalt meg kedvesen Alberto.

– Nem, nemrég jöttem... Kézcsókom Izabellának. Mivel kínálhatlak meg benneteket?

– Izabella válassz. – szólt Alberto. – Amit te kívánsz én is azt iszok. Maradjatok itt amíg vissza nem jövök. Veszek néhány zsetont.

Riccardo bólintott és intet a pincérnek, majd megkérdezte Izabellát:

– Mit kértek.

– Én egy pohár francia konyakot. Hiszem, hogy Albertonak is tetszeni fog.

A pincér felvette a rendelést és mire kihozta az italt Alberto is megérkezett. Italozás közben kedélyesen társalogtak. Izabella az után érdeklődött, hogy a fiatalkori ismerőse búvárkodik-e még.

– Igen, szoktam. Itt a félsziget öbleiben a kősziklák mögött és alatt mert rengeteg látnivaló akad. Kár, hogy hűvösebb az idő így csak búváröltözékben lehet lemerülni mert hideg a víz.

Közben megitták az italt és mindhárman az egyik játékasztalhoz sétáltak. Egy Amerikai kockadobó asztalnál álltak meg.

– Izabella most próbáld ki a szerencsédet.

– Hogyan kell játszani?

– A nyerőszámot a két különböző színű kocka összesített száma adja meg. A kockákat te dobhatod.

– Melyik szám a legbiztosabb?

– Olyan sajnos nincs. Ha mondjuk rá, a 3-asra teszel egy bizonyos összeget és a két kocka összesített száma az lesz, akkor annak a tizenötszörösét nyered. Ha 12-re teszed és az jön ki, akkor a harmincszorosát kapod.

– Értem. Beszéljünk meg. Ha nyerek az minden a tied mert te adtad a zsetont. Ha vesztek, sajnos az is a tied.

– Nem. Ha veszítesz az az enyém, ha pedig nyersz annak csak a fele az enyém. Az első nyerésed után már a magad pénzén játszhatsz. Akkor a nyereség és a veszteség is mind a tied.

– Ti nem játszatok? – kérdezte Izabella.

– Most egyenlőre nem, csak azt figyeljük mennyit fogsz nyerni.

– Ugyan...

Izabella egyenlőre egy tízes értékű zsetont tett a hármasszámra és dobott. A két férfi felkiáltott mert az egyes és kettes jött ki a kockán.

– Bravo... 150 a nyereség. – számolta ki Alberto – Akkor ebből 75 a tiéd.

– Biztos? – kérdezte, még mindig gyanakvóan Izabella.

– Biztos. Így beszéltük meg.

– Akkor játszhatok még egy dobást?

– Persze Izabella. Ezek után saját pénzeden játszol.

– Akkor csak hetvenet teszek a 12-es re. Egy ötösöm még marad, ha veszítek.

A teremből néhány játékos is felfigyelt Izabella szerencsés játékára. Ők is az asztalhoz léptek és zsetonokat tettek a számokra. Most már magabiztosabban kérdezte meg a krupié-t, hogy szabad-e dobni. Amikor az bólintott Izabella dobott. A kockák az asztal peremén álltak meg. Mindkettőn a hatos szám állt felfelé.

– Ez akkor mit jelent? Kérdezte Izabella bizonytalanul.

– Ez azt jelenti, hogy 2100 értékű zsetonod van.

– Várjatok... ez nem lehet.

A válasz a krupié-től jött olyan módon, hogy a rengeteg játékpénzt Izabella elé tolt. Meglepődve nézett a nagy halom zsetonra, majd Albertora. Még mindig nem tudta elhinni, hogy ennyit nyert.

– Mivel látom, hogy a nyereményed úgy sem fér a kis kezitaskádba, legjobb ha néhányat magadnál tartasz a többit pedig beváltod.

– Beváltom? Hol?

Alberto intett az egyik irányba ahonnan megjelent egy piros sujtásos öltönybe öltözött fiatalember tálcával a kezében. Amikor odaért Alberto csak egy karlendítéssel a dobóasztalra mutatott amelyen még mindig ott feküdt a nyeremény. A fiú összeszedte a zsetonokat és a tálcára tette. Mielőtt elvitte Alberto leemelt róla öt húszas értékű játékpénzt és Izabella kezébe adta.

Az egész művelet az ott lévők előtt történt kommentár nélkül. A végén amikor a piros ruhás fiatalember elindult a helyszínről Izabella kicsit megijedve szólalt meg.

– Most hová viszi a nyereségemet?

– Beváltja és a pénzt hozza vissza.

Pár perc múlva visszajött a fiatalember és a tálcán hozta a pénzt. Izabella amikor átvette megszámolta. Kettőezer dollárt kapott. Ezen kívül még zsetonokban száz dollárja maradt.

– Ez nagyon érdekes. Játshatok tovább?

– Igen, de menjünk egy másik asztalhoz, mert azt hiszi a tulajdonos, hogy „bankot robbantunk”.

Izabella valószínűleg nem értette a viccelődést. Gyanútlanul átkísérte a férfiakat a rulettes asztalhoz.

– Itt hogyan kell játszani? – kérdezte Albertot fülébe suttogva.

– Ne kérdezz, hogy van e nyerő szám, mert ahogy látom, az a nyerő szám amelyre te teszel. Itt a legtöbbet akkor nyerhetsz ha csak egy számot választasz. Ha a rulett azon a számon áll meg akkor a feltett összeg harminchétszeresét kapod. Választhatsz két számot, három számot, vagy akár hat számot is. Akkor a zseton értékének a dupláját kapod vissza. Persze ha azokon a számokon áll meg a kerék. Izabella egy csókkal hálálta meg a magyarázatot.

– Remélem most ti is játszatok.

– Játsszunk.

Izabella az egyik húszas játékpénzét a tizenkettes számra tette. Alberto több számot választott úgy mint Riccardo. Amikor megpörgették a kereket Izabella nagyon izgatottan figyelt. Vérbeli játékos lett belőle. Ez a játék lassabban halad, mert meg kell várni míg a kerék és a golyó megállapodnak. Míg várakozott, összeszorította az öklét és ösztönszerűen a szája elé emelte a nagy izgalomban.

Néhány másodperc múlva leállt a rulett és a golyó megállapodott az egyik nyílásban. Mivel messzebb állt nem látta pontosan melyik számnál landolt. Izgatottan várakozott a körülötte lévők pedig ujjongva tapsolni kezdtek. Izabella megint nyert. A krupié hatszáz értékű zsetont tolt elé.

– Tudom, hogy élvezed azt, hogy növekszik a vagyoned, de nem csak játszani, hanem szórakozni is jöttünk – állapította meg Alberto.

– Igazad van. Ne haragudj. Talán ülünk le egy asztalhoz. – ajánlotta és karon fogta Albertot majd elindultak a másik terem irányába ahonnan halk zene áradt. Ott leültek egy kerek asztal mögé és Riccardo máris hívta a pincért.

– Mit kértek? – kérdezte – igyunk meg még egy pohár francia konyakot?

– Nem, Riccardo mivel Izabellának ma szerencséje volt ezt inkább megünnepeljük egy üveg finom pezsgővel – szólt Alberto és a pincérhez fordult – Ha van akkor kérünk egy üveg *Krug Clos Champagnet*.

A pincér csak bólintott és udvariasan válaszolt:

– Természetesen uram, hogy van. Kiválót választott.

Kis idő múlva megérkezett a pezsgő szakszerűen feltálalva. Miután megtelt a három pohár Alberto felköszöntötte Izabellát.

„Most mert vidám vagy, meg akarom kétszerezni vidámságodat. Ha bús vagy, akkor meg akarom felezni veled. És ha jól érzed magad, mulatsággal és változatossággal fogom üdíteni lelkedet.”

– Egészségünkre!

– Egészségünkre! – ismételték a többiek.

A pódiumról ahol az öttagú zenekar állt megszólalt *Louis Armstrong :What A Wonderful World* (Micsoda csodálatos világ) című szerzeménye. Izabella gyorsan kiürítette a poharát és felállt. Megfogta Alberto kezét és vezetni kezdte a pódium felé. Átkarolta és táncolni kezdtek. A táncospárt nem zavarta, hogy ők voltak az egyetlenek akik táncoltak. A zeneszám lassú tempója szinte arra készítette őket, hogy minél közelebb húzódjanak egymáshoz. Izabella arca tele volt mosollyal. Szemei fürkészve figyelték Alberto arcát. Látszott, és azt nem is leplezte, hogy nagyon jól érzi magát a férfi társaságában. Alberto jobb kezét Izabella tenyerével együtt a mellére szorította ezáltal még szorosabban tudtak összesimulni tánc közben.

A zenekar tagjai látták a szerelmes párt és örültek annak, hogy kellemes perceket szereznek nekik. Ezért rögtön folyatták a

Paul Anka – You Are My Destiny (Te vagy a végzetem) című zeneszámmal.

Alberto is nagyon jól érezte magát. Tánc közben odaszorította arcát Izabella fejéhez. Így táncoltak míg be nem fejeződött a zene.

Amikor visszasétáltak az asztalhoz, Riccardo már állva várta őket.

– Örülök, hogy jól érzitek magatokat. Sajnos nekem men-nem kel, mert holnap korán kezdődik a forgatás. Feltehetően ott folytatjuk a felvételt ahol ma abbahagytuk. Ha lesz kedvetek el-nézhettek a helyszínre. Ott majd megiszunk egy kávé. Itt van a névjegyem azon a telefonom ha véletlenül nem értek rá.

– Sajnálom, hogy ilyen hamar távoznod kell. Örülök, hogy találkoztunk. Holnapra pedig jó munkát kívánok. – búcsúzott Izabella majd kezet nyújtott Riccardonak.

– Tényleg sajnáljuk, hogy el kell menned. – mondta Alberto, bár gondolatban örült, hogy kettesben maradhat Izabellával.

Miután Riccardo elment, ők ketten még egy ideig ültek majd táncoltak. A végén Izabella ajánlotta, hogy induljanak nyugovóra.

A hajón Alberto elkísérte Izabellát a hálófülkéig. Az ajtó előtt megcsókolták egymást. A hosszú csók után Alberto megfordult, hogy elinduljon a másik fülke felé, de Izabella nem engedte el a kezét.

– Ilyen szép és kellemes est után nem engedhetem meg, hogy a kétemeletes ágy egyikén aludj. Maradj itt velem.

Albertonak nem kellett kétszer mondani, csak annyit szólt:

– A pizsamám ott van a másik fülkébe el kell mennem érte.

– Ne menj. Nekem sincs hálóingem – felelte Izabella. – és kézen fogva bevezette a férfit a szobába.

– Csodálatos estét szerezte nekem. Szeretném viszonzni neked színpadi tudásommal. Tudod, láttad én színésznő vagyok. Ülj le a karosszékbe. Helyezd magad kényelembe, addig találok egy megfelelő zenét.

Mivel már tudta milyen zeneszámokat találhat előkereste az ABBA együttes *Gimme, Gimme, Gimme* című szerzeményét.

Izabella táncolni kezdett az egyrészes, sötétlila muszlin ruhában. Előbb egy ideig pörgött majd kikötötte az övét. Kacér mozdulatait követte a könnyű anyag mely lebegett a teste körül. Az áthajtos ruha erre szétnyílt. Körbe-körbe járva szétlibbent a ruha és sejtette az „U” kivágású melltartóját és tanga alsóját. Közben szatén kesztyűjével, lassan végig simította a testét. Ezután megállt, az ajtóval, szemben és előre dőlt. Miután megtámaszkodott terpeszbe tette a lábait, és így ringatta a csípőjét. Utána háttal nekidőlt a falnak, majd lassan, szétterpesztette a lábát és közben végigsimította a combjait.

Lassan erotikus mozdulatokkal vette le a ruhát majd a melltartótól szabadult meg úgy, hogy közben háttal állt, és kecsesen ringatta a csípőjét. A harisnyát úgy húzta le, hogy leült az ágy szélére. Az utolsó lépés lett volna a tanga, de ezt már Albertora bízta. Izabella tudta, hogy nem muszáj mindent levennie. Úgy gondolta, hogy vonzóbbá teszi magát, ha az alsó, a szaténkesztyű és a gyöngysor egyenlőre rajta marad.

Izabella egy hatalmas kerek vasajtó előtt állt. A kitárt acélajtót mindössze két szilárd sarokvas tartotta. Kétségtelen, hogy pincébe épített széf volt előtte. A trezor bejárata mögé egy acélrácsból készült ajtót is szereltek. A szoba nagyságú páncélszekrényben a földön mindenfelé szétdobálva a tőzsdei kereskedelemben használt aranyrudak, kisebb befektetési rudak és aranyérmék hevertek. Felmelte az egyik tömböt, több mint öt kiló lehetett. De amint meglátta a halálfejes kalóz jelzést rajta, rögtön visszadobta a padlóra a többi súlyos aranytömb közé.

Még néhány percig nézelődött amikor megérkezett Krisztián. Mindkét karjával hadonászni kezdett. Izabella megdöbbenve látta, hogy a jobb keze könyékig le van amputálva. Krisztián erélyesen közölte vele, hogy el kell hagynia a bankot, mert valami csúnya ügybe keveredett. Izabella tátott szájjal és erős szívdobogással hallgatta végig a számára érthetetlen érvelést.

Még szóhoz sem jutott, amikor Krisztián megparancsolta, hogy vegye le az összes ruháját. Izabella szó nélkül levette, és az

arcába dobta így csak az alsó maradt rajta. De Krisztián nem elégedett meg ezzel. A bugyit is akarta.

– De akkor én mezítelen maradok – szabadkozott.

Krisztiánt ez nem érdekelte. Továbbra is ragaszkodott hozzá, hogy vegye le az alsót is. Olyan erélyesen parancsolt, hogy nem maradt más hátra, azt is levette és úgy ment ki az épületből.

Így ruha nélkül Marietta lakásához ért aki a kopogtatásra kinyitotta az ajtót. Nagyon elcsodálkozott, amikor meglátta, hogy nincs felöltözve. Némi magyarázkodás után megoldották a problémát. Kapott ruhát.

Izabellának végül csak sikerült hazaérnie a saját lakásába. Ez alkalommal a beltér nem hasonlított a megszokott Szabadkai otthonára, hanem Robi pincestúdiójára.

Az egyik paraván mögül kilépett Alberto és verset mondott. A stúdióból ajtó nyílt a hajókabin hálósobája felé. Onnan Riccardo jött elő, amikor meghallotta a hangokat. Álmosnak vagy részegnek látszott, mert tántorogva, szó nélkül a kanapéra vetette magát. Amikor Alberto megkérdezte, hogy került ide csak mormogott valamit.

Időközben megérkezett Marietta és a táskáját az asztalra tette. Majd egy gyors mozdulattal kivett belőle egy kisebb aranyrudat.

– Krisztián küldi, és ezzel elnézést kér. Szégyelli, hogy levetkőztetett és ilyen arrogánsan viselkedett veled – magyarázta.

– Azt, amit tett semmivel sem tudja jóvátenni. – válaszolta.

16

Izabella egy meleg csókot érzett az arcán. Alberto ajka érintette.

– Ez mindent kárpótol – szólalt meg álmos hangon.

– Mit kérsz reggelire – kérdezte Alberto az ágy széléről.

– Kávét... egyenlőre kávét...

– Rendben szólok Jolenak – majd ezek után felkelt az ágyból és kiment a hálófülkéből.

Izabella egyedül maradt. Végiggondolta a tegnapi estét. A szerelmi kaland elégedettségét váltott ki benne. Amikor feltápáskodott megállapította, hogy túl rövid és áttetsző hálóingben aludt, alsó nélkül. Albertonak nagyon tetszett, de így mégsem léphet ki az ebédlőbe. Ott valószínűleg Jole tevékenykedik. Ezért kivett a szekrényből egy bő férfi inget és azt vette magára. A hossza megfelelt mert combközépig ért.

Amikor kilépett Alberto előtt már ott volt a tányéron a frissen sült sonka tojással. Izabellát a gőzölgő kapucsinó várta. Amikor leült a kedvese enni kezdett, ő pedig lassan kortyolgatta a kávé.

Egy kérdésre szeretett volna választ kapni. Reggel óta fúrta az oldalát a kíváncsiság, hogy van e valakije Albertonak a tengeren túl. Úgy érezte a reggelizés hangulata megfelel e kérdés feltevésére.

– Mond Alberto, téged vár valaki Riminiben?

Alberto felkapta a fejét és pár másodpercig Izabella szemébe nézett majd lehajtotta fejét és megszólalt:

– Igen...Vár.

Izabella nem ilyen választ várt. Kicsit csalódottan a tenger felé irányította tekintetét arra gondolván, hogy a kérdés le van zárva, amikor Alberto folytatta.

– Él még anyám... Ő néha nagyon is ügyel rám. Nem tudom meggyőzni arról, hogy én már felnőtt ember vagyok.

Izabella visszafojtotta örömét, mert a válasz ez a része megnyugtatta, de továbbra is kérdezősködött

– Senki más?

– Senki más. Egyenlőre senkinek sem udvarolok komolyan.

Izabella ezek után szükségesnek érezte, hogy mondjon valamit az előző esteről.

– Szerintem az esti szeretkezés nem volt más, mint egy szenvedélyes cselekedet. Néha azt hiszem, hogy valakinek akivel együtt vagyok, csak a testemre van szüksége.

– Az esti szeretkezésünket én nem olyanak éreztem. – válaszolt Alberto miután elfogyasztotta a reggelijét. – Az együttlétünk alatt lelkileg, szellemileg is vonzódtam hozzád és ettől boldogabb lettem.

– Igaz, hogy én néha talán többet akarok mid amennyit kaphatok – folytatta Izabella – Sokszor vágyom szenvedélyesen a kielégülésre. Tegnap is ezt éreztem. De, ez nem azt jelenti, hogy elvárom tőled, a tartós kapcsolatot. Az egész mindkettőnkől függ.

– Igen. Jó, hogy így kezdted a beszélgetést, mert én sem akartalak boldogítani csak azzal, hogy milyen kiváló vagy az ágyban – válaszolta kellő komolysággal Alberto – Mindenesetre szerintem a kezdet ígéretes. Várjuk meg azt az időt, hogy kialakuljon köztünk az egyensúly és az igazi szerelem. Ezért szerintem ki kell használni minden pillanatot, hogy együtt lehessünk.

– Igen az jó lenne, mert én is nagyon jól érzem magam veled. – vallotta be Izabella.

– Különben neked van valami fontos dolgod Umagban?

– Nincs. Pihenni jöttem.

– Az jó, mert akkor azt ajánlom, hogy délelőtt menjünk be a városba vásárolni neked ruhákat és más kelléket. Szeretném ha velem maradnál egy ideig. Azt is tervezem, hogy pár nap múlva áthajózunk Riminibe. Ott megmutatom neked a szülővárosomat.

– Költsem el azt a pénzt amit tegnap nyertem? – sajnálkozott Izabella.

– Dehogyan, az én számlámra vásárolunk.

– Ez nincs rendjén – ellenkezett.

– Vedd ezt szerény ajándéknak.

– Rendben, de, én a ruháimat nem a neves divattervezőktől vásárolom. Mivel értek a festészethez, okosan össze tudom állítani a színeket és az egyes darabokat én társítom.

– Nem is gondoltam másként. Azok a ruhák amelyekben eddig láttalak, rád illenek pontosan, színben és szabásban is. Csak azt szeretném kikötni, hogy néhány fehéreneműt én is választhassak a számodra.

– Rendben.

Dél előtt elindultak együtt bevásárolni. Alberto annak örült a legjobban, hogy a kikötőtől nem mesze nyitva volt egy többemeletes bevásárlóközpont. Így nem kellett üzletről üzletre járni. Mindössze néhány lépésnyire Izabella megtalálta mindent amire szüksége lehet az egy hetes utazásra.

A hálóingek és az alsók választását Albertora bízta. Ettől függetlenül azért bele kellett szólnia, mert az csak különböző tanúkat, V-stringeket és csipkés bugyikat választott. Ezért Izabella maga is megnövelte a készletét néhány klasszikus bikini és boyshort alsóval.

Amikor befejezték a vásárlást Izabella akkor fedezte fel, hogy a bevásárló központ egyik sarkában festészeti szaküzlet is van.

– Alberto, kérlek várj egy kicsit. – szólt Izabella. – Szeretném megnézni azt a boltot. Ha belegondolok itt nincs is mire festenem. Otthon mindig ott állt a festőállvány a konyha egyik sarkában és amikor kedvem támadt festettem.

– Semmi gond. Nézzük meg. – válaszolta nyugodtan Alberto.

– Itt, most, akvarellfesték készletet, akrilfestékeket, ecseteket akrilfestéshez, festővásznat, maszkoló folyadékot az akvarellhez és még festőállványt is látok. Mit gondolsz vegyek néhány fontosabb kelléket?

– Nem akarlak lebeszélni de ha holnap kihajózunk, akkor úgysem tudsz festeni a himbálózás közben. Viszont ha Riminibe érünk ott garantálom neked van ilyen és talán még jobban felszerelt hobybolt. Ott minden kelléket megtalálsz amire szükséged lehet.

A parton Alberto megint készített néhány fényképet Izabelláról, majd megálltak egy kis vendéglőnél. Mindkettőjüknek meglepettséget okozott mert előtte a tengerre néző terasza volt. Mivel kellemesen sütött a nap úgy döntöttek, hogy kiülnek a teraszra. Amikor a pincér hozzájuk lépett Alberto rendelt.

– Kávét kérünk és én megennék egy szendvicset is – szólt majd Izabella felé nézett – kérsz te is egy szendvicset?

- Nem bánom mert én is megéheztem.
- Akkor két kávét és két szendvicset kérünk.

Ahogy megérkezett a falatozni való arra sietett Riccardo a kis felvételező csapatával és a fiatal színésznővel. Valószínűleg a közelben forgathattak. Izabella épp szembe ült velük és természetesen Riccardo rögtön észre vette. Megállt az asztaluk mellett és mosolyogva megkérdezte:

- Estére melyik kaszinóban találkozunk?

Mivel Izabella erre nem tudott választ adni Alberto szólalt meg.

- Estére valószínűleg a Kvarner szállóba megyünk.

Hátulról megszólalt a fiatal színésznő:

- Megyünk már? – szólt kicsit idegesen.

– Megyünk...megyünk Eszter. – válaszolt vissza Riccardo, majd megint Izabella felé fordult – Megígértem a forgatócsoportnak, hogy mivel kész a forgatás, ebédre viszem őket. Akkor estére találkozunk... – fejezte be a gondolatait majd az egész csoporttal tovább indult.

Amikor a hajóra értek Jole bejelentette, hogy a munkáltatója visszahívta Umagba. Még aznap délután el fogja hagyni a hajót. Reményét fejezte ki, hogy Izabella kisasszony meg tudja oldani az étkezést, mert telerakta a hűtőt félkész és kész ételekkel.

– Nem lesz gond. Főzni tudok. – jelentette ki Izabella – Kávét pedig mindketten készíthetünk.

– Ha egyedül leszünk egy kis divatbemutatót fogok kérni tőled. Szeretném látni, hogy áll rajtad az a sok szép ruha.

– Persze. Ha innen Riminibe megyünk elhajózhatunk Triesztig. Ott vannak a legjobb bevásárlóközpontok.

– Ami engem illet semmi gond, de tudnod kell, hogy az egy kis kerülő út. Rimini délebbre van. Ha vállalod ezt a sok hajókázást szívesen elviszlek Triesztbe is. Mindenesetre ma már késő van arra, hogy elinduljunk. Még egy éjszakát itt kell töltenünk.

- Ezek szerint holnap kell döntenem?

– Igen, de akkor sem mindjárt. Majd ha elhagyjuk a kikötőt. Akkor kell döntenem, hogy jobbra vagy balra irányítsam a hajót.

– Legyen így. Most pedig készíték valamit vacsorára. Utána elmehetünk megint a kaszinóba? Meg szeretném mutatni mindenkinek az estélyi ruhámat.

– Remélem nem feledkeztél el a vacsora előtti divatbemutatóról.

Izabellának nem kellett sokat ügyködnie a konyhában. Jole előkészített több fajta ételt. Idejének több részét az öltözködés-vetkőzés foglalta el. Alberto nagyon élvezte a bemutatót. Legtöbbről véleményt is mondott.

Miután megvacsoráztak és megkávéztak ideje lett, hogy készüljenek a kaszinóba. Izabella megmutatta a meglévő estélyi ruhákat. Neki az tetszett legjobban amit aznap vásároltak. Az egyszerű de kifinomult szabása miatt, és persze azért is mert jól állt rajta.

A homokszínű egyrészes, új nélküli, estélyi ruhát testhezálóra szabták. Csipkés anyagból készült, felső részét egészen a derekáig dekoratív mintázat jellemezte. A szoknyarész, egyszerű apró lyukú csipkéből állt. A felső anyag alatt ugyanolyan homokszínű rugalmas selyem bélés takarta testét. Elöl a nyak körül félkörös kivágás, míg a hátrész egészen a farcsontig merészen nyitott volt.

Alberto nehezményezte, hogy Izabella nem hozott magával ékszert, mert szerinte, kiválóan mutatna egy Kleopátra-féle arany nyaklánc a nyakán.

– Az arany nyaklánc kiemelné a szépségedet. Jobban fel tudod hívni magadra a figyelmet és ki tudod fejezni az egyéniségedet.

– Amikor arra készültem, hogy Umagba utazok, nem gondoltam arra, hogy ilyen exkluzív helyekre is járni fogok. – válaszolta Izabella.

A Kvarner szállóban a kaszinó az alagsorban helyezkedett el. Ez alkalommal, Izabella a kis kézitáskájában a saját pénzét hozta magával. Amikor körülnézett azt vette észre, hogy a terem sokkal nagyobb, mint amilyenben előző nap játszottak. Több asztal és több különböző játék és automaták is sorakoztak a fal mellett.

A terem közepén állították fel a bár részleget azért, hogy minden oldalról elérhető legyen. Ott állt Riccardo egy lány társaságában. Amint meglátta Izabellát és Albertot, intett. A lány is megfordult. Akkor látták, hogy Eszter az, a színésznő.

A lány kihívó ruhát viselt. A citromsárga szexi szatén mini ruha elején mély kivágása a köldökéig ért. Emiatt melltartót sem viselt. A ruhát két spagetti vállpánt és a derekán lévő öv tartotta. A hátrész teljesen meztelen volt.

– Mit isztok? – kérdezte kedvesen Riccardo.

– Én egy Metaxát szódával mert még játszani szeretnék. – válaszolt Izabella.

– Én pedig egy Jack Danielst, két jégkockával – szólott Alberto.

Amikor megérkezett az ital, Riccardo az után érdeklődött, hogy Izabelláék még hány napig maradnak Abbáziában. Elmondta, hogy ő mivel befejezte a forgatást holnap vissza utazik Triesztbe. Alberto válaszában megerősítette, hogy holnap lehet, hogy ők is Triesztbe utaznak. Izabella vásárolni szeretne, de erről még nem döntött. A Trieszt szó hallatára Eszter érdeklődéssel odafigyelt a beszélgetésre, de nem szól semmit.

Miután megitták az italt lassan a játékasztalokhoz sétáltak. Izabella megkérte Albertot, hogy váltson be neki zsetonokat. Ez alkalommal komolyan akart játszani, ezért ezer dollárnyi zsetont vásárolt.

Mivel ismerte a dobókockás játékot ahhoz az asztalhoz léptek. Izabella először három számra tette a száz zsetonos tétet. Amikor a játékmester, a krupié körülnézett keresvén azt az illetőt aki dobni szeretne, Eszter furakodott oda és hangosan odaszólt:

– Én...én!

Az asztal körülieknek nem volt kifogásuk a csinos szexi ruhába öltözött lány ajánlata ellen. A férfiak még azt is feltételezték, hogy ha majd a kezével lendít és dobja a kockákat, meglibben a ruhája és kilátszanak a mellei. Ha pedig felakad a rövid szoknyája meglátják az alsóját is ha egyáltalán van rajta.

Amikor mindenki letette a tétet Eszter dobott. Két négyes jelent meg a kockák felső lapján. Mivel Izabella a három szám közül a nyolcasra is tett egy százast, nyert. A százasért a tizenkétszeresét kapta. Ettől a nyereségtől megjött a kedve és egy ezrest tett a hetes számra.

Eszter újra kezébe vette a kockákat Izabella nyugodtan oda- szólt, hogy most ő szeretne dobni. Mivel Eszter nem tett semmit az asztalra Izabella kapta meg a lehetőséget a dobásra. Megcsörgette a markában a két kockát és dobott. Az asztal túlsó oldalán a kockák megálltak. Az egyikén hatos a másikon pedig egyes állt. Mindenki ujjongva tapsolt, mert Izabella nyert. Az ezresnek a harmincötszörösét nyerte.

A két férfinak kellett segítenie, hogy összeszedje a zsetonokat. Amikor Alberto észre vette, hogy Izabella folytatni szeretné a játékot, az arcához hajolt és a fülébe súgta.

– Tarts egy kis szünetet. Egyik kaszinótulajdonos sem szereti ha valaki sokat nyer. Könnyen ránk szólnak, hogy hagyjuk el a termet.

– Rendben. Igazad van. Menjünk vissza a bárhoz. Útközben beváltanátok a zsetonokat? A papírpénz jobban elfér a táskámban.

Amikor visszaültek a bárszékekre mindannyian az előbbi italukkal folytatták. A férfiak nem akarták kommentálni Izabella nyereségét, mert már az előző nap látták, hogy milyen szerencséje van. Csak Eszter volt az aki, nem tudta szó nélkül hagyni a nyereményt.

– Életemben nem láttam, hogy valaki ilyen szerencsés lehet. Mindössze kétszer játszottál és mind a kétszer, temérdek pénzt nyertél. Hogyan csinálod ezt?

A válasza nemcsak Eszter várt. A férfiak is odafigyeltek és várták mit fog erre mondani Izabella. Bár ők úgy gondolták, hogy az egész csak egy véletlen. Nem kell az egész eseményhez valami különleges dolgot fűzni, viszont Esztert nagyon érdekelte a válasz. Izabella mielőtt válaszolt még egy kortyot ivott a Metaxából majd megszólalt:

– Vedd úgy hogy van egy szerencsekövem. Amióta az megvan velem van a szerencse.

A férfiak elnevelték magukat, Eszter pedig komolyra vette a választ.

– Hogy én nem találok egy ilyen szerencse követ.

– Nem panaszkodhatsz te sem Eszter. Híres velencei családból származol. Riccardotól pedig kaptál egy komoly szerepet. Ki tudja még mi vár rád. – taglalta Alberto

– Igen – állította Riccardo – Miután haza utazol Triesztbe, ki tudja milyen ajánlat vár ott rád.

– Triesztbe utazol? – szólalt meg kérdően Alberto.

– Igen ott lakom.

– Lehet, hogy mi is Trieszt felé tartunk – magyarázta Alberto majd Izabellára nézett, de az úgy tett mintha nem érdekelné a dolog – Főzni tudsz.

– Igen egy keveset.

– Mi holnap Trieszt felé hajózhatunk, ugye Izabella. Te ajánlottad, hogy ott vásároljunk.

Eszternek felcsillant a szeme és széles mosollyal figyelt tovább.

– Jaj de jó. Vigyenek el. Főzők... takarítók, csak ne keljen körülutaznom az egész Adriai öblöt. Hajóval közelebb.

– Hol laksz Triesztben? – kérdezte Alberto

– Szüleim vettek nekem egy kis lakást a vasútállomással szemben.

– Ha elviszünk megígéred, hogy Izabellát végigkíséred a vásárcsarnokokon.

– Igen... természetesen. Ismerem az egész várost. Igaz, nem kedvelem, mert nedves és sok a turista, de ismerem. Ott ismerkedtem meg Riccardoval – Eszternek megeredt a nyelve amikor meglátta a lehetőséget, hogy hajóval, utazzon Triesztbe.

– Ennek örülök, hogy bemutatod Triesztet. – kapcsolódott be a beszélgetésbe Izabella, majd egy pillantást vetett Riccardora és folytatta – Én csak egyszer jártam ott. Viszont sokat halottam róla.

Ezek a szavak után Alberto felé fordult:

– Alberto, táncolunk egyet?

– Nagyon szívesen... menjünk.

A zenekartól olyan számok érkeztek melyek több vendéget is táncra készítették. Izabella és Alberto mellett még néhány pár táncolt. A zeneszám közepén Eszter kézenfogta Riccardot és a táncolók közé húzta. A rendező tekintetén látszott, hogy el van ragadtatva attól, hogy ilyen csábító lánnyal táncol.

Néhány zeneszám elteltével Izabella és Alberto újra a bárpult elé ültek. Izabella még egy pohár italt kért. Kapásból lehajtotta majd a pincér elé tette a poharát, hogy újra töltsse meg. Amikor azt megtette, Alberto gyengéden Izabella kezére tette a tenyerét.

– Lassabban Izabella. Vigyáznod kell...

– Gondolod, nehogy megártson?

– Lényegében igen. Amikor a hajóra érünk szívesen megkínállak még néhány pohárral.

– Igazad van. Ne haragudj egy kicsit elkapott a hangulat.

Ezek után még egy rövid ideig beszélgettek. Albertonak többször is le kellett beszélnie Izabellát, hogy ne közeledjen a játékasztalhoz. Elűjságolta, hogy Riminiben és Szan Marino-ban is van kaszinó, ha ennyire játszani akar ott megteheti.

Késő éjjel lett mikor elindultak a kikötő felé. Mielőtt elváltak Riccardotól és Esztertől Alberto oda szólt:

– Eszter, délelőtt tizenegy körül van az indulás. Keresd meg a kikötőben a *Starship* nevű jachtot. Ha Triesztbe tartasz lényegében te is velünk jöhetsz Riccardo. Szerintem, Izabellának nem lesz semmi kifogása ellene.

– Szívesen jövök. Köszönöm a meghívást.

Amikor a hajó közelébe értek Izabellát megfogta az ital, mert egy kicsit dülöngélt. A nyelve viszont rendesen forgott. A hajón minél előbb meg akart szabadulni az estélyi ruhától. Amikor levette, helyette nem vett fel másik ruhát, így csak a melltartóban és a pici alsójában maradt. Úgy ült le a nappaliban.

– Most már a hajón vagyunk. Kérsz még egy italt? – kérdezte Alberto.

– Nem köszönöm. Ne haragudj, hogy kellemetlen helyzetbe hoztalak a kaszinóban. Egy kicsit elkapott a féltékenység. Talán nem kellett volna meghívni Esztert a hajóra.

– Most, talán úgy tűnik, de majd meglátod érdemes lesz. Eszter felmenői a híres Ruzzini családból származnak. Carlo Ruzzini velencei dózse⁴ volt. Igaz, hogy a családnak rengeteg ágazata van. A férfiak házasságot kötöttek sok különböző nemzetiségű asszonyokkal. Így Eszter anyja egy Dalmáciában élő magyar család lánya.

– Honnan tudod te mind ezt?

– Míg ti dobtátok a dobókockát Riccardo néhány mondatban elmondta Eszter családfáját. Mi olaszok nagyon is odafigyelünk amikor ilyen neves család sarjáról van szó. Próbáld majd meggyőzni, hogy egyszer mutassa meg az otthonát Velencében. Biztos vagyok benne, hogy tele van értékes festményekkel. A lakásuk valószínűleg olyan mint egy képtár.

– De mért hívtad meg Riccardot is.

– Láthattad, hogy Eszternek udvarol. Neki is felcsillant a szeme amikor meghívtuk Esztert, de kellemetlen volt neki, hogy ő is jelentkezzen.

Izabella megnyugodott és átült Alberto ölébe, majd átkarolta a nyakát.

– Sajnálom, hogy egyáltalán kételkedtem benned, amikor tudom, hogy csak a javamat akarod.

Ezek a szavak után egy hosszú csók következett. Majd kézen fogva vezette be Albertot a hálófülkébe.

17

Krisztiánnak a karja nagyon fáj. A kötés alatt nem vette észre, hogy a bőr mennyire elszíneződött. Az orvos nagyon elcsodálkozott amikor kibontotta. Az egész karja bevörösödött és a seb kö-

⁴ A dózse (doge) a velencei köztársaság legmagasabb rangú, állami tisztségviselője.

rüli bőr fekete lett. Rögtön felhívta kollégáját, hogy konzultáljon vele. Eleinte, bármivel is próbálkoztak gyógyítani az sikertelenek bizonyult. Amikor a sebész meglátta intézkedést ajánlott.

– Elmérgesedett a seb. Sajnos amputálni kell a jobb kezét egészen a könyökéig. – ajánlotta a sebész.

– Ez lehetetlen. Hogyan fogok élni. Semmit sem tudok bal kézzel csinálni. Nincs más megoldás? – rimázkodott kétségbeesve Krisztián.

– Szerintem, eddig sem tudta használni a jobb kezét a fájdalom miatt. Nincs más megoldás. Sőt, ha nem tesszük meg ezt az intézkedést, komoly következményei lehetnek. Ezzel a sebbel nem lehet játszani. Emlékszem, hogy elmondta mi is történt, de már elfelejtettem. Mivel is vágta meg magát? – kérdezte az orvos.

– Megtámadtak az utcán. – hazudott Krisztián – Valami mérreg lehetett a késen. Vérvizsga alapján sem tudják meghatározni, hogy micsoda.

– Innen átkísérik a kórházba. Időpontot kérek a műtőbe. Kérem hallgasson rám. – szólt erélyesen a doktor.

Ezek után peregni kezdtek az események. Tolókocsin átvittek Krisztiánt a sebészeti osztályra. A műtő már készen állt. Miután ráfektették a műtőasztalra, elaltatták.

Krisztiánnak úgy tűnt mintha az egész egy pillanat alatt történt. A betegszobában ébredt fel. Amikor kinyitotta a szemét egy nővér állt mellette. A jobb keze megmaradt részét vastagon befás-lították.

– Minden a legnagyobb rendben folyt. Nem kell aggódnia. – nyugtatta kedves hangon.

– Érzem a jobb kezem. Ezek szerint nem amputálták?

– Sajnos igen. Az amit érez az az úgynevezett fantomfájdalom az amputációt követően azonnal, de néha hetekig, hónapokig sőt évekig is eltarthat. A doktor úr azt mondta, hogy valószínűleg pár nap múlva távozhat a kórházból. Utána a rehabilitáció következik. A kórlapján nem írja, kit hívjunk fel, hogy jöjjön magáért.

– Nincs rokonom. Csak Izabella barátnőm. Mindjárt megadom a telefonszámát.

A nővér bólintott majd felírta a számot és elhagyta a kórtermet. Kis idő múlva visszajött és sajnálattal közölte, hogy ezen a számon nem jelentkezik senki. Megígérte, hogy majd újra próbálkozik.

– Lehet, hogy az illető jelenleg nincs otthon. – vigasztalta.

Krisztián fáradtnak, álmosnak érezte magát és gyorsan elaludt. Másnap a nővér ébresztette fel az orvos társaságában.

– Nagy szerencséje van Krisztián úr. Ha még egy-két napot várunk késő lett volna. Teljes vérátömlesztést is kapott. Szerintünk megúsza. Az egész vérmérgezés halálos kimenetelű is lehetett.

Két nap után Krisztiánt hazaengedték. Nagyon bánatosnak érezte magát. Úgy gondolta, hogy a sors bünteti mert betört Imre házába. Most már megbánta, hogy Izabellára hallgatott. Azt, hogy elvesztette a karját csakis neki köszönheti. Nem is tudja kérdőre vonni mert eltűnt.

Napokon át csak sétált a szobában. Bence lánya, Aliz, aki a színházklubjában dolgozott, járt hozzá és hozta az élelmiszert és a gyógyszereket. Mély depresszióba esett a keze elvesztése miatt. Lelkiismeret furdalás is gyötörte. Úgy érezte, hogy talán megkönnyebbülne, ha valakivel beszélgetni tudna. Alizzal nem volt közös témájuk. Emellett ő csak jött és ment. Egy percre sem ült le a lakásban.

Akkor jutott eszébe Marietta, amikor az íróasztalán meglátta a havazógömböt amit egy újév előtti találkozásuk alkalmával kapott tőle. A gömb belsejében egy házikó állt téli tájban.

Arra gondolt, hogy talán ha felhívná és elmondana neki mindezt, talán nyugodtabb lenne a lelkiismerete. Megkönnyebbülne a vallomástól. Izabellában már nem bízott. Naponta többször is hívta telefonon, de nem jelentkezett. Még Alizt is megkérte, hogy keresse fel a lakást, de minden próbálkozás eredménytelenül végződött.

Marietta felhagyta a kő utáni kutatást. Belenyugodott abba, hogy valaki nagy valószínűleg ellopta az otthonából. Inkább arra

összpontosított, hogy minél jobbat teljesítsen a színházi előadásokban. Ez mellett azon is fáradoztak Robival, hogy gyermekük legyen. Fontos lépésnek tartották, hogy Marietta terhes maradjon. Ha az megtörténik akkor azt házasságkötéssel ünneplik meg.

A többszöri sikertelen próbálkozás után úgy döntött, hogy megvizsgáltatja magát. Első alkalommal az orvos mindent rendben talált. A későbbiekben részletesebb vizsgálatok következtek és akkor fedezték fel, hogy bizonyos elváltozás van a petefészkén, amit kezelni kell.

A kezelés közben bonyodalmak keletkeztek. Marietta beteg lett és felhagyott a színházban a fellépéssel. Inkább otthon pihent. Egy ilyen alkalommal megszólalt a telefon. Krisztián volt a vonal másik végén.

– Szerbusz Marietta. Hogy vagy? – kérdezte Krisztián levert hangon – Nem hívlak rossz időben?

– Nem Krisztián. Orthon vagyok és pihenek.

– Muszáj beszélnem veled. Nagy lelki nyomást alatt vagyok. Valamit el kell, mondanom, mert bele fogok bolondulni.

És ezek után Krisztián mindent elmesélt. A végén azt is elmondta, hogy amputálták a jobb kezét és azt is, hogy Izabella eltűnt. Szerinte nála van a kék kő, csak azért jött fényképezkedni Robihoz hogy ellopja.

– Kérlek bocsáss meg. Féltékeny és elvakult voltam. Izabella hatása alá kerültem. Nem bánom még ha szólsz a rendőrségnek is. Megérdemlem a büntetést. – fejezte be Krisztián.

– Ha igaz, hogy a haláleset önvédelemből volt, akkor a betörésért megkaptad a büntetésed. Többet nem is akarok ezzel foglalkozni, van nekem is elég bajom. – válaszolt Marietta.

– Veled mi van. Olyan szomorú a hangod. – érdeklődött Krisztián.

– Én sem vagyok jól.

Ezek után Marietta is nagy vonalakban beszámolt, hogy milyen beteg lett. Mindketten arra gyanakodtak, hogy a kék kő hozta őket ilyen helyzetbe. Míg Mariettánál volt a kő a szerencse min-

denhová kísérte. Miután Izabella ellopta elfordult tőle az áldás. Az egész élete rosszra fordult. Ha belegondol Nándi is akkor halt meg amikor elajándékozta a követ.

Mindketten arra a megállapításra jutottak, hogy a kő mint valami földöntúli talizmán, jóletet hoz magával annak aki birtokolja. De, ha más kezébe kerül az előző tulajdonosnak kárt, bajt okoz.

– Jobbulást kívánok Marietta. – fejezte be a telefonbeszélgetést Krisztián – Ha Izabella jelentkezik, kérdőre vonom.

Néhány perccel tizenegy után Eszter és Riccardo megérkeztek a kikötőbe. Ez alkalommal a színésznő rendes fiatalos utcai öltözkében jelent meg. A fehér, hosszú ujjú selyem blúz felett csokoládé színű barna bolerót viselt. A testhezálló cicanadrág függőleges mintái lába köré csavarodtak. Riccardo húzta maga után Eszter és saját hatalmas bőröndjét. A partról a hajó felé kiabáltak:

– Halló megjöttünk. Felébredtetek?

Alberto jelent meg a korlátnál és intett, hogy jöjjenek föl a hajóra. Riccardo lihegve felvitte a bőröndöket. Miután letette őket leült a nappaliban.

Izabella is megjelent köntösben összepuszkkodtak Eszterrel és Riccardoval.

– A táskáitokat abba a kabinba tehetitek – mondta és a kétágyas hálófülkére mutatott. – Ott nem lesznek útban. Különben mit hoztál ezekben az óriási bőröndökben?

– A ruháim vannak benne. Többször is át kellett öltöznöm, hogy megfeleljek a felvételhez.

Miután a lányok elhelyezkedtek Alberto és Riccardo fölmentek a *cockpit*-re és onnan elindították a hajót. A nők a hálófülkében a ruhákat nézegették. A fiatal színésznőnek az estélyi ruhák tetszetek legjobban. Megdicsérte Izabella különösen jó érzékét a ruhák válogatáshoz és kombináláshoz.

– Okosan válaszod össze a színeket. Pontosan tudod mi melyikhez illik. Honnan ez a kifejlett érzéked – kérdezte Eszter.

– Elsősorban többször is elolvastam Goethe színelméletét. Sokan nem is tudják, hogy ez a hírneves költő színelmélettel is foglalkozott. Másodszor, művészeti főiskolát fejeztem be. A festői szakon végeztem.

– Hát akkor nem is csoda, hogy ilyen jól bánsz a színekkel.
– Kis szünet után folytatta – De, mond tényleg van egy szerencseköved.

Izabella elmosolyodott. Pár pillanatig gondolkodott és miután ráeszmélt, hogy Eszter nem lehet a vetélytársa, azaz nem fenyeget tőle semmilyen veszély elővette kis táskájából a kék követ és megmutatta Eszternek.

Eszter a kezébe fogta és megsimogatta. Érezte a kő melegét.

– Semmi különöset nem látok benne! Ez hozza neked a szerencsét?

– Igen. Láthattad a kaszinóban.

– Ugyanez vonatkozik az egészségedre is?

– Azt hiszem igen, mert amióta megvan az egészségemmel sincs semmi gond. Korábban voltak migrénes fejfájásaim és néha menstruációs problémám. Ezek a gondok most nem jelentkeznek.

– Hol szerezted. Talán, ha én is tudnák ilyet szerezni engem is ugyanez kísérne.

„Ha valóban ilyen hatása is van, meg kell szereznem. Camella számára ez gyógyulást jelentene.” – gondolta magában Eszter.

– Nehezen lehet hozzá jutni. A kő Szibériából származik egy barátomtól kaptam. – magyarázta Izabella, majd kivette a követ Eszter kezéből és visszarakta a táskájába.

„Izabella közelébe kell férköznöm. Amikor megszerzem a bizalmát, könnyeben elvihetem tőle a kék követ. Senki sem fog azért elítélni, hiszen egy látszólag értéktelen kőről van szó.” – gondolta Eszter.

– Mond Eszter te milyen viszonyban vagy Riccardóval? – kérdezte Izabella rövid szünet után.

– Nehezen tudom meghatározni. Néhányszor lefeküdtem vele, főleg azért, hogy megkapjam a szerepet. És Alberto meg te?

– Igazából én sem tudom. Meghívott egy kellemes utazásra amit én elfogadtam mert kedves és előzékeny.

– És te is lefeküdtél vele.

– Igen. – válaszolt Izabella és kellemetlenül érezte magát, hogy Eszter ilyen közvetlen kérdést tett fel neki. – Gyerünk a konyhába. Készíték kávé. Valószínűleg a férfiak is kérnek.

A konyhában Eszter ott állt Izabella mellett és állandóan kérdezgette, hogy tudna segíteni. Izabella ráhagyta, hiszen nem tudta mi merre van a szekrényekben. Végül azzal bízta meg, hogy szóljon a férfiaknak mert kész a kávé.

Miután ezt megtette Alberto leállította a motort és lejött a nappali fürkébe kávézni a többiekkel. Kávézás közben a videóklip és Izabella szerencsés játéka volt a téma. Valahogy szóba került Velence is. Riccardo ott tervezi forgatni a következő videóklipet. Ennek apropóján Alberto megkérdezte:

– Izabella te jártál már Velencében?

– Nem... nem voltam még ott. De, sok szépet meséltek róla.

– Ha Rimini felé hajózunk Velence mellett haladunk el ki-köthetünk ott egy vagy két napra – ajánlotta Alberto.

– Hát, ez nem okoz gondot?

– Nem egyáltalán hisz ott megyünk el mellette.

– Ha véletlenül mégis úgy döntenétek, hogy benéztek Velencébe is, én idegenvezető is lehetek. Ott születtem. Ismerek mindent. A szüleim is szívesen fogadnának titeket.

– Majd meglátjuk – szólt a végén Izabella. – Semmi kép sem szeretném ha teher lenék Alberto számára.

– Úgy lesz ahogyan szeretnéd – válaszolt Alberto.

Abbáziából mindössze pár óra alatt értek Triesztbe. Miután elintézték az engedélyeket lesétáltak a partra.

– Köszönjük szépen az utazást – szólt Riccardo – Itt elvállunk.

– Én is veled megyek. Egy taxival mindketten hazaérhetünk – majd Izabella felé fordult – Ha tényleg úgy döntesz, hogy Velencében megálltok és idegenvezetőre lesz szükségetek hívjatok fel.

Itt van a telefonszámom. – ajánlotta kedvesen Eszter majd átnyújtotta Albertonak a névjegykártyáját.

– Rendben. Holnap délig jelentkezünk. Feltételezem, hogy Izabella még délelőtt vásárolni fog.

Amikor visszasétáltak a hajóra Izabella megkérte Albertot, hogy maradjanak a hajón és pihenjenek. Fáradtnak érezte magát mert a tengeri hullámok kimerítették.

Egy ital mellett Alberto érvelni kezdett, hogy talán nem lenne rossz ha megállnának Velencében. Nem csak a város, hanem Eszter családja miatt is. Hisz nem akárkikről van szó, hanem a híres Ruzzini családról. Könnyen lehet, hogy a látogatás náluk több érdekességet hoz magával mint maga Velence.

– Rendben Alberto holnap a vásárlás után megbeszéljük. – tett pontot Izabella a témára.

Másnap, már kilenc óra után, Alberto ébresztette Izabellát.

– Ha vásárolni szeretnél és ha délután indulunk tovább, fel kellene kelned. A kávé az asztalon van.

– Köszönöm Alberto, nagyon kedves vagy. Rögtön jövök.

Miután megitták a kávé elindultak a városba.

– Két nagyobb bevásárló központot ajánlok. Az egyik a „Spazio” a másik a „Città Fierra”

– Melyik van közelebb? – érdeklődött Izabella.

– Hát azt nem tudom pontosan de én a *Spaio-t* ajánlom mert szerintem ott kiváló minőségű ruhát kaphatsz. Ott az elárusítók szolgálatkészek és jó az ízlésük.

– Akkor menjünk oda.

Alberto taxit rendelt. Úgy gondolta ez a legbiztosabb módja annak, hogy odaérjenek. Ő maga már régen járt ott, így nem tudta pontosan az útvonalat.

Odaérve Izabella ámulatlan nézte az épület nagyságát. Az épület homlokzatát tele tűzdelték mindenféle reklámokkal.

Ahogy beléptek a bejárati ajtón, hirtelen megszólalt valami éles vijjogó hang. Izabellát a vészjelzőre emlékeztette. Több reflektor is bevilágította az érkezésüket. A bejárati ajtó másik oldalán

összegyűlt a tömeg. Izabella már arra gondolt, hogy talán nem jó helyen léptek be és ezért vissza kell fordulniuk, abban a pillanatban hozzá lépett egy elegáns fiatalember és széles mosollyal megszólalt:

– Gratulálunk. Ön a mi egymilliomodik vásárlónk. Gratulálunk.

– Köszönöm – hebegte Izabella mert erre nem tudott mit válaszolni.

– Kérem, jöjjön velem, hogy átadjam az egymilliomodik vásárlónak járó ajándékot.

Izabella Albertora nézett értetlenül, de az vidáman buzdította

– Gyerünk... Menj... Talán valami kis ajándék üti a markodat.

Egy kirakat előtt álltak meg amelyben egy gyönyörű fekete Mercedes autó csillogott a reflektorfényben. Egy ideig egykedvű arckifejezéssel nézegette, majd Alberto-hoz fordult.

– Hát gondolom az egész ünnepség befejeződött mehetünk tovább.

Ezek után szólalt meg újra a fiatalember:

– Ez az autó az egymilliomodik vevőre várt. Mivel ön az, az autó is önt illeti. Tessék az indító kulcs és a többi velejáró dokumentum. Még egyszer gratulálok az áruházunk nevében. Ekkor már összegyűltek a bent lévő vásárlók és a fotósok. Az emberek tapsoltak a fotósok pedig kattogtatták a fényképezőgépeiket. Izabella hitetlenül állt az autó előtt és azon töprengett, hogy mitévő legyen.

– Alberto mit csináljunk ezzel a szép és drága autóval.

– Ha nem kell ad el valakinek.

Annyira belemerült a gondolataiba, hogy csak a mondat egy részét hallotta, majd halkan azt mormogta:

– A kő...a kő hozza a szerencsét. Jól gondoltam. – majd Alberto felé fordult – Talán fel kellene hívni Riccardot. Ő tudná mit lehet tenni ezzel a kocsival. Nekem még vezetői jogosítványom sincs. Jobban érzem magam ha vonattal, hajóval vagy autóbusszal utazok mint ha vezetnem kellene.

– Sajnos Riccardo telefonszámát nem tudjuk. Eszterét igen. Ő valószínűleg tudja Riccardoét.

– Az volna a legjobb ha felhívnánk és ő tudna valamit mondani az autóval kapcsolatban.

Míg Alberto eltűnt egy időre, hogy beszervezze Riccardot, addig Izabellának túrnie kellett a riporterek és a nézelődő sereg kérdéseit és fényképezéseit.

Több mint egy óra is eltelt mire megérkezett Riccardo. De nem jött ám egyedül. A hír hallatára Eszter is megjelent. Nem akart kimaradni ilyen nagy eseményből. Hiszen a helyszín tele volt riporterekkel. A fényképek megjelentése csak hírnevet hozhatott számára az újságokban.

Újra kihívó ruhát vett fel magára. Rövidnadrágos overall tapadt a testéhez. A kék gyapjúfonalas jersey anyag kidomborította testének minden részét. Észre lehetett venni, hogy sem melltartót sem alsót nem viselt.

Izabellának a színésznő érkezése megfelelt, mert ezek után Eszter lett a riporterek központi figurája. Amikor ezt észre vette még pózolt is, ráülve az autó orrára különböző testtartásban.

Ez idő alatt Riccardo azt tanácsolta, hogy hajtsák el az autót a kikötőbe, oda ahová Alberto dokkolta a hajóját. Elég nehezen tudtak kijutni az épületből, mert Eszternek nem akaródzott leszállni az autó orráról. Egészen a kijáratig rajta ült és produkálta magát. A fotósok és a nézők pedig kíváncsian kísérték. Csak amikor kiértek az épületből, akkor szált be Izabella mellé a hátsó ülésre.

– Újból segített a szerencsekő? – kérdezte Izabellát.

– Szerintem újból. – majd Alberto-hoz fordult – Ezek szerint elmarad ma a vásárlás.

– Hát szerintem is. Meg kell ünnepelni ezt a nagyszabású nyereményt. Riccardonak pár nap kell ahhoz, hogy eladja az autót.

– Végleg úgy döntöttél, hogy eladod? – kérdezte Riccardo.

– Igen. Nincs hajtási engedélyem. Ha Szabadkára szállítanám vámot kellene fizetnem. Egyáltalán nem vagyok arra felkészülve, hogy legyen autóm.

– Rendben. Megpróbálom a legjobb árat megszerezni érte.

– Szerinted menyit érhet?

– Mivel ez a legújabb modell és luxus kiadás legalább 70-80 ezret kéne kapni érte.

– Ez már olyan összeg amelyet nem tanácsos otthon vagy a táskában tartani. – mondta Alberto – Ezért az ajánlom, hogy a következő napokban menjünk el az Eurobankba és ott nyiss folyószámlát. Ennek a banknak mindenhol Európában van kirendeltsége. A pénzt bárhol i kiveheted.

– Albertonak igaza van. Ezt meg kell csinálnod. E mellett, nem kívánok nyomást gyakorolni, de szerintem érdemes megünnepelni ezt a nagy nyereményt.

– Igazad van Riccardo. Ismersz megfelelő helyet?

– Természetesen, hisz trieszti vagyok. Az „*Al Porton Trieste*” szerintem megfelelne. Az egy kellemes étterem amelyet csak mi triesztiek ismerünk. Ezért ott nincs sok turista viszont az étel kiváló. Hét óra után eljövünk a kikötőbe Eszterrel. Onnan együtt elmehetünk az étterembe. Nem kell estélyi ruhát felvenni mert ott a társaság olyan egyszerű, de kellemes.

Az „*Al Porton Trieste*” éttermet, inkább kisvárosi vendéglőnek lehet leírni. A beltér apró részleteivel otthonos benyomást keltett. Mindössze néhány négyszemélyes kerek és két nyolcszemélyes asztalból állt a berendezés. Az asztalokon a fehér terítőre egy négysarkos kockamintás kisebb terítőt is helyeztek. A székek faragott, pácolt fából készültek. Támlájukat és ülésüket gyékényanyagból fonták. A bejárati ajtóval szemben állították fel a bárpultot, mely mögött szembetűnően sok féle italos üveg díszelgett.

Ahogy benyitottak a tulajdonos feléjük indult és szívélyesen üdvözölte Riccardot mint régi ismerőst és persze a többieket is. A lányok öltözeke pontosan megfelelt az adott helyzethez. Izabella rövid ujjú, előgombolós sötétzöld selyem blúzt és homok színű szoknyát, Eszter pedig vállrész nélküli piros rövid testhezálló blúzt és piros cicanadrágot viselt.

A vacsora kiválasztását Riccardora bízta. Első fogásként hallevest rendeltek, amely különféle ízletes friss halból készült és ropogósra pirított kenyérrel tálalták. A grillezett haltál lett a má-

sodik fogás. A tengeri halakat, puhatestűeket és a rákféléket egy hatalmas tálalótálcán feltornyozva hozták. Mindegyikből olyan bőven készítettek, hogy a végén nem tudták megenni.

Ezek után kiváló toszkáni „*Antinori*” vörösborból fogyasztottak. A nagyszabású nyeremény, kiváló vacsora és bor után, késő éjjelig mulatoztak. Riccardonak megeredt a nyelve. Egymás után csak úgy dőltek belőle a jobbnál jobb viccek. Ilyen módon jó hangulatban tartotta a társaságot.

18

Marietta egy meredek csigalépcsőn ment le az épület bejáratához. Az üvegajtó gombnyomásra nyílt. Az utca, amelyen találta magát, szegényes kínai negyedhez hasonlított. Az alacsony faházak olyan közel sorakoztak egymással szemben, hogy csak gyalog lehetett közlekedni közöttük. Az ívelt tetőszerkezetek jóval túlnyúltak a falakon a keskeny veranda fölé. A veranda és az utca között hézagos fakerítés húzódott. Ahogy a házak előtt elsétált, a kitergetett ruhák alapján látszott, hogy errefelé szegények laknak. Az utca végén a Zombori csatorna partjára ért. Ott nem mesze a Strand bejáratánál Robi várta fényképezőgéppel a kezében.

– Várlak. Beszerveztem a csónakot is. Néhány fotót kell készíteni a vízililiomok között. Jó lenne ha átöltöznél. A tizenhármas kabin a rendelkezésedre áll.

Marietta csak bólintott és elindult a kabinsor mellett. A következő pillanatban bent találta magát az egyik szűk deszkaajtós kabin belsejében. A falon egy lécből készült fogason zománcozott tizenhármas számú négyzetes házszámlap, mellette egy fehér, vékony selyem, elöl gombolós blúz lógott.

Gondolataiban, valahogy magától érthetőnek tűnt, hogy Robi azt várja el tőle, hogy a blúzon kívül semmi más ne legyen

rajta. Mivel szerette és tudta, hogy kiváló fényképeket tud készíteni, levett mindent magáról. Robi okosan, tudatosan választotta a ruhanemű méretét, mert a hossza a combjáig ért, ezért nem látszott ki a mezítelen ágyéka. Amikor megfordult, hogy kinyissa a kabinajtót az a kabinsorral együtt egyszerűen eltűnt.

Egy domb oldalán állt, melyen a zöld fűvön keresztül, kanyargó keskeny földes út vezetett a vízpartra. Robi ott lent várta a csónak mellett.

– Pont így képzeltelek el – szólt elismerően amikor meglátta.

– Gyere ülj be, majd én evezek.

Amikor Marietta belépett és leült, Robi meglökte a csónakot és evezni kezdett.

Már a harmadik evezőcsapásnál a körülöttük lévő táj megváltozott. Egy széles folyó szakaszán eveztek a messzi homoksziget felé. Amikor már félúton voltak és jól kirajzolódott a sziget Robi felvette a fényképezőgépét és odaszólt Mariettának.

– Állj fel egy pillanatra. Készítek rólad fényképet a szigettel a háttérben.

Amikor Marietta felállt és mindkét kezét a tarkójára emelte a csónak váratlanul megingott. Emiatt elvesztette az egyensúlyát és beleesett a folyóba.

Rögtön elmerült. Lent a víz alatt egy lengedező lucerna táblában találta magát. Még csodálkozott is, hogyan tud lépkedni ezen a sűrű térdig érő hereszénában.

Néhány lépés után egy lejtőhöz ért melynek alsó részén embermagasságú lucerna kazlak sorakoztak. Tizenhármát számolt meg belőlük. A kupacok teteje felett fakeresztek álltak.

Amikor lesétált, hogy közelebből meglekintse látta hogy, az első fejfába Hajós Nándi neve van bevésve. A következőben Hajós Marietta, majd Hajós László, Hajós Eta, Mészáros Imre. Így sorjában az összes ismerős neve. Az egyiken megtalálta Krisztián nevét, majd Izabelláét. Néhány név ismeretlennek tűnt a számára, mint az Alberto, vagy Riccardo és Eszter, de ezek a nevek nem kavartak fel benne félelmet.

A kupacok végén egy hatalmas cseresznye fa állt, melynek ágain a vízililiomok törzsei és virágai ágaskodtak felfelé. A padon a fa alatt ott ült Imre akitől a házat örökölte.

– Gyere Marietta mellém, itt nyugodtan leülhetsz. Van elég hely mindkettőnk számára.

– Imre bácsi, hol vagyok? Ez a mennyország? A pokol nem lehet, hiszen olyan szép a táj és kellemes a levegő.

– Nem tudom megmondani neked mert én már jó ideje itt vagyok, de még nem találkoztam senkivel.

Ahogy ezt kimondta a legközelebbi szénakupac tetejéről leesett a kereszt. Úgy emlékezett, hogy azon az Eszter név állt. A kereszt helyén örvény keletkezett. A zöld lucerna szálak peregni kezdtek a tölcser irányába. Ahogy tágult a forgatag mérete úgy jelent meg belőle egy nő alak akit Marietta nem tudott felismerni.

Amikor a ruhátlan nő teste már félig kin volt a kazalt tetején akkor látta meg, hogy a jobb öklét feléje nyújtja. A következő pillanatban kinyitotta és a tenyerében megjelent a kék színű talizmán. A kőből hirtelen fénysugarak terjedtek szét minden irányba és emiatt elfehéredett az egész táj. Kis idő múlva a nagy világosság eltűnt és minden visszatért a régi színekbe.

– Ha nem tudod visszaszerezni a követ akkor inkább menekülj. – javasolta Imre.

– Hová tudok menekülni? – kérdezte Marietta.

– Gyere velem.

Imre felállt és megfogta Marietta kezét. Hátat fordítottak a mezíten nőnek majd elindultak. A zöld pázsit megnyílt előttük és lefelé vezető lépcsősor jelent meg. Amikor leértek elindultak egy folyosón keresztül. Kétoldalt a vajatokban koporsók sorakoztak. Ez megrémisztette Mariettát és sikoltva felébredt.

– Robi...Robi... Itt vagy?

– Igen, itt vagyok melletted. Valami rosszat álmodhattál mert ökölbe szorítottad mindkét kezedet és mozogtál mintha védekez-nél valamitől.

– Rosszat álmodtam. Félek, mivel semmi biztatót nem mondanak az orvosok. Félek, hogy nagyon beteg leszek és meghalok. Talán ha az a talizmán meglenne akkor valami esélyt is láthatnák.

– Ennyire hiszel abban a talizmánban?

– Igen. Hisz amikor megvolt, csak jó dolgok történtek velem. Egészséges voltam, vagyonhoz jutottam. Hirtelen pénzünk, házunk lett.

– Ebben igazad van. Én inkább a véletlen szerencsének tulajdonítanám, de ha te úgy gondolod, hogy az a kék kő segítene rajtad, felkutatom. Megteszek mindent, csak, hogy meggyógyulj. Megkeresem Izabellát akár a világ végén is és hazahozom tőle a talizmánt.

– De, ki lesz addig velem?

– Beszélek Etával, Nándi nővérével. Az majd vigyáz rád míg én nem leszek itt. Amikor ő nem tud jönni, hívd fel Krisztiánt. Ő biztos örömmel fog meglátogatni.

– Te nem bánnád, ha Krisztián itt volna velem?

– Minden ami neked jó nekem is megfelel. Neked elkel a segítség még én távol leszek. Mindennap este jelentkezek telefonon. Most megyek beszélek Etával. Holnap elutazom Szabadkára. Ott kifaggatok mindenkit aki bármilyen kapcsolatban lehetett Izabellával.

Az elkövetkező éjjel Marietta nyugodtan aludt. Robi határozott szándéka, hogy visszaszerzi a talizmánt megnyugtatóan hatott rá. Eta is megérkezett. Magával hozta a négyzet alakú hímzörámáját a sok különböző színű hímzőcérnával. Marietta azelőtt soha nem készített gobelint ezért érdeklődéssel figyelte Eta kézimunkáját.

Miután elhelyezkedett a karosszékekben a pihenő Mariettával szemben megmutatta mit készít.

– Ez az a nagyméretarányú gobelin az Iphigénia?⁵ – érdeklődött Marietta.

Robi nem várta meg, hogy Eta válaszoljon. Gyorsan kedvéhez lépett és megcsókolta.

⁵ *Iphigénia* Agamemnon és Klütaimnésztra lánya a görög mitológiában akit apja a sértett Artemisz istennő kiengesztelése érdekében feláldoz.

– Most már látom, hogy jó kezekben leszel. Ami a beszélgetési témát illeti abban is bővelkedni fogtok. Én most elmegyek. Estére jelentkezem...

– Rendben. Várom a hívásodat. – mondta és máris Eta felé fordult folytatni a társalgást.

Amikor Robi Szabadkára érkezett, úgy döntött, hogy legelőször felkeresi Krisztiánt. Felhívta a lakását gondolván, hogy mivel még kora délelőtt van otthon találja. Okosan döntött, mert a második kicsengésre Krisztián felvette a kagylót.

– Igen?

– Halló...Krisztián...te vagy? Itt Robi.

Egy pillanatra csend lett. Krisztián nem tudta eldönteni miért keresi Robi. Mindjárt rosszra gondolt. „Történhetett valami Mariettával?” – gondolta magában majd a végén megszólalt.

– Igen én vagyok. Mi újság?

– Szeretnék veled beszélni Izabellával kapcsolatban. Úgy döntöttem, hogy felkutatom őt és visszaszerzem a kék talizmánt.

– De hát én nem tudom hol van.

– Tudom...Gondolom, te talán emlékszel valamire amit mondhatott akkor, hogy hova járt, akivel barátkozott... bármit...

– Rendben. Eljössz a lakásomra? Tudod hol lakom?

– Tudom, de kellemetlen. Mond nem volna jobb inkább a színház klubban találkozni, mondjuk fél óra múlva. Ott megvár nálak.

– Tudod, az utóbbi időben nem járok oda. Mióta elvesztettem a jobb karomat...

– Megértelek... Ott nálad a közelben a sarkon van egy preszszó *Medikus* – nak hívják. Ott jó lesz?

– Igen... Rendben. Ott leszek fél óra múlva. – fejezte be Krisztián.

A teremben kevesen voltak. Amikor Krisztián benyitott a preszszóba, Robi már ott ült a kis terem egyik sarkában az asztal mögött. Krisztián is odasietett majd leült Robival szemben.

– Mit iszol? – kérdezte Robi kimérten.

– Pálinkát... Amióta ez a sok minden megtörtént velem és ráadásul elvesztettem jobb karomat, áttértem a pálinkára. Többet nem sörözök.

– Értem. Akkor én is egy pálinkát iszom. – válaszolt, majd felállt és a kiszolgálópulthoz lépett. Pár perc múlva hozta is a két kupica pálinkát. Miután az egyik poharat letette Krisztián elé visz-szaült az előbbi helyére. Krisztián felemelte poharát és várt. Fel-tételezte, hogy koccintanak. Robi ezt nem tette meg. Egyszerűen lehajtotta az italt.

– Említett valamit, vagy valakit Izabella míg együtt volta-tok? Nevet, helységet... bármit.

– Nem... nem emlékszem... Mi nem is voltunk olyan köze-liek...

– Nézd Krisztián... most ne játszd meg az álszentet. Tudom, hogy Izabella a szeretőd volt. Tudom azt is, hogy Mariettával is lefeküdtél. Sokszor itt ültem ebben a vendéglőben és azon töpreng-tem, hogy betöröm a lakásajtódat amikor Mariettával voltál. Ezt nem tettem meg mert nagyon szerettem. Most is nagyon szeretem és féltém őt. Az orvosok nekem megmondták, hogy nem tudják ki-gyógyítani. Ő ezt nem tudja. Megnyugodna, ha visszahoznám neki azt a kék követ amit Nánditól kapott. Csak abban hisz hogy ha az a birtokában lesz, meg fog gyógyulni.

– De...

– Kérlek ne mondj semmit. Túl vagyok mindenem. Mariettá-nak sem mondtam el, hogy tudom a ti játékaitokat. Most csak az érdekel hogyan tudnám utolérni Izabellát és hogyan tudnám visz-szaszolgáltatni azt amit ellopt az kedvesemtől.

Krisztián lehajtotta a fejét. Bal kezével a kellemetlen érzése miatt forgatni kezdte az üres poharat az asztalon.

– Hozok még egy italt – ajánlotta Robi.

– Ne... Nem kell. Azon töröm a fejem, hogyan tudnék se-gíteni. Igyekszem végiggondolni minden találkozásunkat, hogy eszembe jusson valami. Többször is felhívtam a lakását. Két alka-lommal oda is mentem de zárt ajtóra találtam.

– Voltatok-e együtt kirándulni, nyaralni?

– Nem. Csak a társulattal jártunk vendégszereplésre. Ott mindig mindenki ott volt. Mi kettesben soha sem mentünk sehová. Nem tudom miért de Izabella csak azzal a feltétellel járt velem ha az egész teljes diszkrécióban marad.

Néha a színház klubban megittunk egy kávét vagy egy italt kettesben, de az nem tűnt fel senkinek, hiszen ott mindenki mindenkiivel ivott vagy kávézott.

– Látod, talán oda kellene mennem. Ott Bence főbérlo lánya Aliz a kiszolgáló. Lehet hogy ő halott valamit, hisz minden pletykát meghallott.

Elmondván ezt felállt és indulni készült.

– Kérlek ne haragudj rám Marietta miatt... Talán nem csak én vagyok a hibás...

– Többé nem haragszom. Ami volt az elmúlt... de szerintem csak is te vagy a hibás, hiszen tudtad hogy Marietta velem van. Nem válogattál... Marietta, Izabella, Orsolya, Noémi... de kitudja még ki minden más... Ha Marietta felhív amikor egyedül van és megkér, hogy menj el hozzá beszélgetni... Tedd meg. Neki nem szabad megtudni, hogy tudtam az ügyetekről... értetted?

Robi elindult a színház felé. Krisztiántól annyit megtudott, hogy Izabella még mindig nem tért haza a lakásába. Azt sem tudta merre bujkálhat. Viszont arra gondolt, hogy a színésznők között talán van valaki, akinek véletlenül megemlítette, hogy hol élnek a rokonai vagy ismerősei.

Amikor belépett senki sem figyelt rá. A színház klubjában a társulat néhány tagja kávézott, cigarettázott. Úgy gondolta előbb Alizzal beszél.

Aliz és az egész társulat tudta már, hogy Izabella titokzatosan eltűnt.

– Velem ritkán beszélt – válaszolt Robi kérdésére – Talán Noémi többet tud. Ők ketten többször együtt kávéztak. Egy időben Noémit a középkori kosztümök érdekelték. Izabella sokat tudott

erről a témáról. Talán az egyetemen tanulták. Ha jól emlékszem még a lakásán is járt néhányszor mert értékes könyvei vannak a középkorról. Sajnos többet nem tudok...

– Noémi telefonszáma, megvan neked?

– Igen. Azok akiknek valami közük van a színházhoz, meg kellett, hogy adják a telefonszámukat. Apa írt egy listát. Épp arra való, hogy ha valakit hirtelen fel kell hívni telefonon, hogy kéznél legyen. Várj egy pillanatot, mindjárt megkeresem – mondta – és odafordult a vastag polchoz, ahol az italos üvegek álltak. Az első oszlop oldalán egy A-4 papír volt felragasztva. Arra írták a neveket és a telefonszámokat.

Aliz vett egy kis darab cetlit és leírta Noémi telefonszámát majd átadta Robinak.

– Köszönöm Aliz. Van-e telefon a közelben?

– A terem sarkában, azon a kis asztalon. Azt a telefont a színészek használják.

Robi megfordult, és azonnal észrevette a telefont egy plüss függöny mellett.

Amikor felhívta a számot, Noémi azonnal jelentkezett.

– Halló ...

– Halló ... Robi vagyok ... Marietta ...

– Igen, ismerlek Robi. Hogy van Marietta?

– Nem jól. Hosszan tudnák mesélni róla, de most Izabella érdekel. Valószínűleg hallottad, hogy eltűnt. Meg kell találnom őt. Aliz azt állította, hogy sok időt töltöttetek együtt.

– Igen, ez még öt vagy hat évvel ezelőtt volt... De, te most hol vagy?

– A színházi klubjában vagyok.

– Akkor közel vagy a lakásomhoz. Gyere el egy kávéra. Kíváncsi vagyok, hogy mi van Mariettával. Itt nyugodtan kibeszélhetjük a dolgokat. Én a Vasa Stajíc utcában lakom. A régi Nemzeti színházzal szemben.

Az épület, ahol Noémi élt, egykor gyönyörű lehetett. A szecessziós homlokzat részletei, most több helyen is lemorzsolódtak.

Az ablakok alatt, a járdán a lehullott vakolat részei heverték. A bejárat, kétszárnyas faragott ajtó, bükkfából készült. Méreteihez és súlyához képeset, könnyen nyílt.

Noémi az első emeleten lakott. Amint Robi megnyomta a csöngőt, pár másodperc múlva már megjelent. Ez azt jelentette, hogy Noémi várta. Visszafogott, de elegáns ruhát viselt. A hosszú ujjú fehér blúz, félkörre szabott alsó részével elől és hátul a combja közepéig ért. Alatta egy rövidnadrágot viselt, amelyet első látásra nem lehetett észre venni, csak akkor villant fel amikor oldalra fordult. Az arcán lévő széles mosoly, azt mutatta, hogy örömmel fogadja.

– Gyere be. Előttem van a nappali. Ott foglalj helyet. Feltételezem, hogy kérsz kávé. Azonnal elkészítem.

– Igen, természetesen köszönöm.

A szűk folyosón néhány kiakasztott női kosztüm súrolta a vállát. A drága és vastag anyagból készült bokáig érő ruhák a XIV. Lajos korszakát idézték. Bár is ő úgy vélte. Egy pillanatra megállt az egyik zöld színű ruha mellett, hogy megtapogassa az anyag minőségét. Amennyire ismerte a ruhaanyagokat, szerinte brokátból készülhetett.

Amikor belépett a nappaliba, észrevette, hogy csak gyors felületes takarítást csinált a háziasszony mielőtt ő megérkezett. Noémi még a konyhában volt amikor a vendég részletesen körülnézett a szobában. Az ablak melletti szekrényen különféle színű és szövésű anyag tekercsek heverték. A padlón anyagmaradékok, fonalak és cérnaszálak feküdtek. Az elektromos varrógép a szoba ablakalatti részében állt. E mellett egy olyan is volt melyet lábbal kellett üzemeltetni. Az ilyen varrógépet Robi jól ismerte. Nagymama is Singer varrógépen dolgozott. A szoba arra utalt, hogy Noémi még nemrég nagyban dolgozott.

– Ne nézz körül. Nem sokkal ezelőtt fejeztem be egy ruhát, így nem maradt időm rendet tenni.

– Azt a zöld brokát anyagból készült ruhát varrtad?

– Igen, de mindjárt hozom a kávé.

A figyelmeztetés ellenére tudta, hogy Robi, a szakmájából kifolyólag már mindent részeltessen szemügyre vett. Végül is nem hibáztathatja, hiszen rendező, aki képekben gondolkodik.

Róbert figyelmen kívül hagyta Noémi elnézésére utaló kijelentését. Arra számított, hogy minél előbb megjelenik és megkezdheti vele a beszélgetést Izabelláról. Kis idő múlva a háziasszony meg is jelent két gőzölgő kávéscsészével.

– Elnézést, hogy meg sem kérdeztem tőled, hogy milyen kávé iszol. Én rendszerint kapucinit iszom, ezért neked is olyat készítettem.

– Nézd Noémi, feltételezem, hogy már hallottál arról, hogy Izabella eltűnt. Ez engem különösebben nem érdekelne, ha nem visz magával valami olyat ami nem az övé.

– Egyszóval... Lopott valamit? – szakította félbe Noémi.

– Igen. Marietta kapott egy érdekes, szép kék követ első férjétől Nánditól. Miután a talizmán eltűnt, Marietta nagyon beteg lett. Lebetegedését azzal magyarázta, hogy ez azért történt meg mert eltűnt a szerencseköve. Azt vette a fejébe, hogy ha meglenne a talizmán akkor az biztos kigyógyítaná. Mivel nagy valószínűséggel feltételezem, hogy a kő Izabellánál van, kérek mondj el mindent részletesen amiről beszélgetettek amikor együtt voltatok. Ezekből a részletekből talán rá tudnék jönni merre bujkálhat.

– Nem tudtam, hogy beteg. Mióta elhagyta a Szabadkai színházat, nem hallottunk róla. Mi van vele?

– Néhány súlyos gond van a női belső szervekkel. Az orvosok sajnos úgy vélik, hogy halálos kimenetelű lehet a betegsége.

– Beszéltél Krisztiánnal, ő... ? – Noémi hirtelen elhallgatott és lehajtotta a fejét. – Sajnálom, bocsáss meg elfelejtettem, amit mondani akartam.

– Nem kell bocsánatot kérned. Tudok Marietta és Krisztián kapcsolatáról. Igen, beszéltem vele. Megpróbált segíteni, de nem emlékezett semmi olyasmire ami arra utalt volna merre lehet Izabella ebben a pillanatban.

– Izabella és én körülbelül egy évvel ezelőtt barátkoztunk. Kaptam egy nagyon jól jövedelmező, de komoly munkára való felkérést. Reneszánsz korabeli jelmezeket, női ruhákat, kellett terveznem és készítenem. Izabella felajánlotta a segítségét. Ő a főiskolán eme korszak jelmezeit tanulmányozta. Sokat segített nekem. Utalt az akkori híres festők műveire. Azokból kaptam ötleteket, és mintáztam le a palotákban élő úrnők ünneplő ruháit.

– Barátkozásokat közben megemlítette, hogy van rokona vagy barátja. Szólt e arról, hogy valahová nyári vakációra ment a többi egyetemistákkal művészeti nyári táborban járt. Bármilyen érdekel ami arra utalhat hol lehet.

– Nem emlékszem. Mindig a színházról, jelmezekről és néha a férfiakról beszélünk.

– Kérlek, gondold végig az együtt töltött napokat, nagyon fontos lenne számomra.

– Izabella Krisztián szeretője volt. Viselkedésével jól tudta leplezni, de mi mindannyian tudtunk a viszonyukról. Én talán ha egyszer vagy kétszer voltam a lakásán. Akkor vettem észre, hogy a festői állványa mindig készen áll a munkára a konyhában. Azt állította, hogy a festés nyugtatja. Eltereli nehéz bántó gondolatait.

Érdekelt, hogy épp akkor milyen festményen dolgozik. Egy nagyobb méretű, félkész, akvarell volt az állványon. A festmény egy őszi folyóparti tájat ábrázolt. A bal sarkában egy folyami ladik ringatózott. Benne a szerelmes pár figyelte egymás arcát. Mivel Izabella zentai, rögtön arra gondoltam, hogy az ottani Tisza partról van szó. Meg is kérdeztem tőle:

„Ez a táj valahol a zentai Tisza partot ábrázolja?”

„Nem – válaszolta határozottan – Ez az Óbecsei Gyöngysziget partja. Emlékezetből festem. Amikor még egyetemista voltam akkor jártam ott. A Művészeti főiskola nyári táborát szervezett a festők és a szobrászok részére.”

A csónakban ülő lány egyértelműen rá hasonlított, ezért a fiú után érdeklődtem. Elmagyarázta, hogy többször is ott volt a művé-

szeti táborban. Néhány szóban azt is elmondta, hogy kollégája, aki a csónakban ül, az is diák, de ő szobrászatra járt.

Később már nem foglalkoztunk a témával, mert több vastag könyvet vett elő. Azok tele voltak középkori festők képeinek a másolataival.

Amikor kávészünetet tartottunk, amíg ő a konyhában készítette a kávét, észrevettem egy kis képeslap nagyságú fényképet, amely ott állt a könyvespolcon. Mintha számára nem jelentett volna fontos emléket, mert egyszerű, vékony fehérre festett keretben tartotta.

A fénykép fiatal korában készülhetett. Rajta egy fiatalember és ő mosolygott. A férfi átkarolta és arcát az övéhez szorította. A két arc mögött mintha a tengert lehetett volna látni. Amikor rákérdeztem hol készült a felvétel és ki van még mellette csak halkan válaszolta: „Umagban.” De ezek után rögtön témát váltott. A középkori ruhákról és a színekről beszélt. Nagyon értett a színekhez.

Csak később, kávézás közben, amikor a fiúk kerültek sorra, elmeséltem neki a különös élményeimet amelyeket az első csók hozott számomra. A barátomtól kaptam, de nagyon nem tetszett. Valószínűleg mert nem voltam felkészülve rá. Nagyon kellemetlen volt a számomra. Még most is ha rágondolok, kínos érzelmekkel tölt el. Izabella azzal dicsekedett, hogy ő jobban járt. Egy külfölditől kapta első csókját különleges és kellemes élményé vált a számára.

– Umagot említette?

– Úgy tűnik igen. De nem vagyok teljesen biztos benne. Ne felejtsd el, régen történt amikor erről beszélgettünk.

– Említett is bárkit akinél Umagban lehetett?

– Nem, azt a témát röviden taglaltuk és nem feszegettük tovább.

– Köszönöm Noémi. Azt hiszem, sokat segített nekem. A kávé is nagyon ízlett, de most mennem kell.

– Nem tudom, mennyire sikerült segítenem. Legtöbbet a középkori öltözékekről esett szó. Ez a két téma csak röviden fu-

tólag szerepelt találkozásunk alkalmával. A későbbiekben, miután elkezdtem a jelmeztervezést és készítést, ő többet barátkozott Mariettával mint velem.

– Hát igen. Most az utóbbi időben is amikor a megörökölt zombori házat rendeztük, állandóan ott lógott.

– Nos, Marietta ott van melletted a házban. Megkérdezted tőle, tud-e valamit? Lehet, hogy neki elmondta titkos utazásait, szerelmeit.

– Beszélgettünk erről is, de őt most inkább a kő visszaszerzése érdekli. Amikor konkrétan rákérdeztem a részletekre nem emlékezett. – mondta Róbert. Azután felállt, és kezét nyújtott.

Noémi Robi szemébe nézett és kissé hosszabb ideig fogta a férfi kezét. Végül nem kis érdeklődéssel feltette a kérdést:

– Nem maradsz tovább Szabadkán?

– Nem ... nem. Miért?

– Nos, gondoltam, hogy elmehetünk valahová. Nincs késő Zombor felé vonatozni?

– Várnak otthon, de megígérem neked, hogy egy másik alkalommal viszonzom a segítségedet. Most sietek. Meg kell találnom Izabellát, mert szerintem Marietta meg fog halni.

Miután kimondta ezt a feltételezést, összerezte mert míg maga sem akarta elismerni ezt a lehetőséget. Amikor ismét kilépett a folyosóra, újra megtapogatta a jelmez anyagát. Tetszett neki a színe és a varrása.

– Te tényleg nagy mestere vagy a jelmezek készítésének. Ezek kiváló ruhák. Túl sokat nem értek, ahhoz, hogy a középkorban milyen ruhákat viseltek a palotában élő hölgyek de szerintem ez a zöld a XIV. Lajos ideje.

– Nem, Róbert, ez egy reneszánsz ruha, méghozzá a Cinquecento idejéből.

Robinak úgy tűnt, hogy jó kiindulópont lehet Umag.

A festő táborát a Gyöngyszigeten irreálisnak tartotta. Túl közel van Szabadkához, és az egész település egy kis szőlészet amely csak néhány épületből áll és a *Krokanj* nevű boráról volt híres. Vaj-

daságból sokan látogatják meg a szigetet. Ezért a hely egyáltalán nem alkalmas hosszabb rejtékhelynek.

Még aznap visszautazott Zomborba. Marietta és Eta izgatottan várták. Miután evett valamit részletesen mesélni kezdett. Amikor szóba került Krisztián, Marietta izgatottabb lett. Úgy tűnt, mintha kellemetlenül érintené a név említése, de jól tudta leplezni az érzéseit.

Végül megbeszélték, hogy másnap Umagba utazik. Magával viszi Stankot is. Talán ha ketten nyomoznak előbbre jutnak.

Ahogy megérkeztek az Umagi autóbusz állomásra, Stanko az első újságárushoz sietett. Helyi vagy a körzeti lap után érdeklődött. Már tapasztalatból tudta, hogy azok tele vannak helybeli reklámokkal. Ha aludniuk kell az újságból megtudják a motelok kínálatát és nem utolsósorban az éttermeket is.

– Melyek itt a helybeli napi vagy hetilapok – kérdezősködött Stanko.

– Az *Umago giornale* hetente jelenik meg. A helyi és a világeseemények mellett a kultúráról és a sportról is találhatnak cikkeket benne. – ajánlotta a fiatal lapárusító az újságot.

– Benne van minden? A hotelok, motelok és éttermek is? – kérdezte Stanko.

– Igen, minden ami itt történik és jellemző Umagra és környékére benne van.

– Hát akkor megveszem és köszönjük. Maga melyik motelt ajánlaná? Olyan kellene amely nem túl drága de tiszta és jó a kiszolgálás.

– A *Ferienhaust* ajánlanám. Mindössze fél kilométere van a központtól. Könnyen megtalálják ha innen egyenesen mennek és a második szemafornál jobbra fordulnak.

Stanko bólintott és Robival elindultak abba az irányba. Úgy tervezték, hogy előbb egy nyugodt helyen leteszik a bőröndjeiket és kipihenik a hosszú utat. Ők nem repülővel hanem autóbusszal tették meg ezt az utazást Zombortól Umagig.

A fiatalembernek igaza volt. A motelt könnyen megtalálták. A személyzet segítőkészen állt a rendelkezésükre. Egyszerű, de tiszta és kellemesen berendezett szobát kaptak.

Miután elhelyezkedtek, lementek az étterembe vacsorázni. Stanko magával vitte a hetilapot is. Azt tervezte, hogy vacsora után átlapozza. Megelégedéssel vették tudomásul, hogy jó lakhelyet választottak, mert az éttermük és a kiszolgálás kifogástalannak bizonyult.

A motel előtt egy kerthelyiségre bukkantak ahol kisebb egzotikus fák adták meg a bensőséges hangulatot. Úgy döntöttek, hogy oda kitelepednek és egy kávé és egy pohár bor mellett kipihenik a fáradalmas utazást. Robi arra gondolt, hogy felvázolja a tervét arra vonatkozóan, hogyan induljanak meg Izabella felkutatására. De, mielőtt elhangzott a terv, Stanko megkérte barátját, hogy várjon egy kicsit. Majd beszélhetnek róla miután átlapozta az újságot. Talán talál benne valamit, ami arra utalna merre jár Izabella.

Róbert nem tiltakozott. Míg Stanko az újsággal foglalkozott, addig Robi elsétált a recepcióshoz, hogy érdeklődjön. Néhány fotót elhozott magával. Ezek voltak azok a fényképek amelyeket róla készített nemrég a reklámkészítő rendező részére. Sajnos az ottani dolgozók nem ismerték fel Izabellát.

A teraszon Stanko nem talált semmi érdekeset a negyedik oldalig. Azon kezdődtek a művelődési rovatok. Az újság egy kiállítás megnyitásáról számolt be:

„Tegnap a Filippo galeriában Lucia Abenotti festőművész rendhagyó képkiallítását nyitották meg. A megnyitó szavakat maga a képtár tulajdonosa Filippo Garibaldi úr mondta el.

Hasonló beállításokat, hasonló fényforrásokat azaz a gyertyát, a híres francia festő Georges de La Tour képei nyomán festette meg a művésznő. Ezért Lucia úgy döntött, hogy ezt a kiállítást, melyet a fény és a színek dicsőítésére szánt, egy modern performansszal gazdagítsa. A kiállítás bemutatásához Izabella színésznőt szerződtették. Ő a saját bőrét bocsátotta Lucia rendelkezésére.

Míg a festőművész dolgozott a fényképezőgépek sokasága fáradhatatlanul villogva kísérték a munkáját. A kiállítás megnyitóján több neves közéletű ember és művész jelent meg. Többek közt ott volt Vito Manuellet és kedves felesége, akik már a megnyitás után három festményt is lefoglaltak. Alberto Giovanni úr is jelen volt, rajtuk kívül még sokan mások élvezték a kiállítás megnyitását.”

A rövid szöveg után néhány színes fotót sorakoztattak fel az újságban. Amikor ezeket Stanko szemügyre vette hangosan felkiáltott:

– Hiszen ez Izabella. Az a színésznő akit keresünk.

– Ugyan ne viccelj Stanko.

– Gyere és nézd meg.

– Igen, igazad van ez Izabella. Hagyta, hogy a meztelen testére fessenek. Fel kell keresnünk holnap azt a Filippo-féle galériát. Különben van valamilyen dátum? Mikor történt az esemény?

– Arról nem számol be, de az újságot az elmúlt hét elején nyomták.

– Most már késő van arra hogy felkeressük. Ha ő szerződtette akkor valószínűleg tudja merre lehet Izabella. Majd holnap reggel oda megyünk, most felhívom Mariettát, hogy megtudjam rendben van-e minden. Még nem akarom neki elmondani, hogy egy nyomra akadtunk, mert ha ez a szál kudarcba fullad csak csalódni fog.

19

Amikor a taxi megállt a kikötőben mind a négyen kiszálltak belőle. Izabella és Alberto elég bizonytalanul lépkedtek. Riccardo és Eszter mintha jobban túrték az alkoholt. Még annyi jelenléte maradt, hogy elsüssön egy viccet :

– Figyeljetek ide. – Három szőke nő kirándulni megy. – kezdte mesélni Riccardo – Megállnak...

– Várj... várjál Riccardo, nekem le kell ülnöm valahol... Tudod mit, gyertek fel a hajómra. Ott leülünk és megisszuk a kávé, de borom is van ha kérsz. Ott befejezheted a viccet...

– Késő van... nem baj. – szabadkozott Eszter.

– Lényegében nem. – szólt közbe Izabella. – Mi színésznők megszoktuk az éjjeli későig tartó előadásokat. Ugye Eszter?

– Igen... igen. Jó az ajánlatod. Megihatunk egy kávé.

– Hát akkor gyérünk fel a hajóra. – intett Alberto és elindult a pallón felfelé.

A többiek követték. A nappali fürkében mind a négyen szépen elfértek. Miután elhelyezkedtek, Izabella mint rendes háziasszony végigkérdezte a jelenlévőket, hogy ki mit kíván meginni. Eszter kávé, Riccardo egy pohár vörösbor, Alberto pedig whiskey-t kért.

– Akkor most befejezem a viccet: – A három nő megállt egy kisebb forgalmú úton, majd elkezdene vitatkozni, hogy hol üljenek le ebédelni.

– Várj Riccardo – szólt Izabella és letette az italokat és a kávékat. – Elég viccet meséltél, inkább azt mond meg hogyan és kinek fogod eladni az autót.

– Rendben...Tudom már...Mindj...árt el...mondom, csak meg...isz...om ezt a po...hár bo...bo...rt. – igyekezte dadogva elmagyarázni Riccardo.

Miután felemelte poharát koccintott Alberto whiskey-ével és egy hörpintésre megitta a deci bort. Utána bepirosodott az arca majd elfehéredett és az asztal lapjára borult. A jelenlévők előbb megrémültek, de amikor meghallották hangos horkolását megnyugodtak.

– Azt hiszem legjobb lesz ha betesszük az egyik emeletes ágyba. Szerintem most már te se menj haza Eszter. Itt Izabellával elhálhatok a franciaágyas kabinban. Én elfoglalom, erre az egy éjre, a másik emeletes ágyat, Riccardo felet.

– Semmi gond. Több alkalomban aludtam kolléga nővel egy ágyban. Amikor vendégszereplésre jártunk és kevés volt a fekvőhely így oldottuk meg az alvást.

Alberto felemelte és átkarolt Riccardot. Odajött Izabella is és segített neki. Ők ketten lépcsőről lépésre elvonszolták a kabinba. Ott ruhástól ráfektették az ágyra. Csak a cipőjét vették le lábáról.

Ezek után mindketten visszatértek a nappaliba ahol Eszter már elmosta a poharakat. Így akart segíteni Izabellának. Alberton látszott, hogy még nincs nagy kedve lefeküdni ezért elhelyezkedtek a kanapén.

Eszter közvetlenül Izabella mellé helyezkedett.

– Mi a tervetek holnapra – érdeklődött Eszter.

– Először is felébresztjük Riccardot. Intézzé el a kocsit eladását. – válaszolt Alberto.

– Utána folyószámlát kell nekem nyitni. – folytatta Izabella.

– Meddig terveztek itt maradni Triesztben? – Kérdezte Eszter.

– Rövid ideig. Csak is addig míg el nem kel az autó, utána hozzám, Riminibe megyünk. Miért kérdezed?

– Hát nem akarnák a terhetekre lenni, de Rimini délebbre van Velencétől. Ha útközben kidobnátok Velencében...

– Meglátjuk... majd holnap megbeszéljük.

– Én főlvállalnám addig az étel készítését, kiszolgálást... mindent. Most is ha kértek valamit, hozok szívesen...

– Talán én is meginnák egy pohárka töményt. – szólt Izabella.

– Akkor én is iszok még egy whiskey-t – csatlakozott Alberto

– Rendben mindjárt töltök. Tölthetek magamnak is egy töményt? – kérdezte Eszter.

– Természetesen... hát persze. – hagyta jóvá Alberto.

Amikor az italok megérkeztek és mindenkinek kézben volt a pohara, koccintottak és Eszter kicsit lezserben telepedet le Izabella mellé. Combjaik olyan szorosan kerültek egymás mellé, hogy Izabella érezte Eszter vérkeringésének lüktetését.

A finom és erős ital felmelegítette a lányok testét. Eszternek ettől megeredt a nyelve. Velencéről, ottani lakhelyéről, szüleiről és a felmenőiről kezdett mesélni.

– Sok mindent megtudtam a családomról. Főleg anyám mesélt a szerinte híres elődeimről. Több könyv, irat is van a családról, de én lusta voltam ezeket elolvasni. Inkább megelégedtem azzal amit a *Mamma*⁶ mesélt. Pedig ha belegondolok ő egy Dalmáciában élő családból származik. A családjukban sok gyerek született. Főként lányok. Az egyik húgáról mesélt legtöbbit, mert számára elfogadhatatlannak tűnt a viselkedése.

– Hogyan találkoztak egymással a szüleid? – kérdezte érdeklődve Izabella.

– Abban az időben ritkán választhattak a fiatalok. Rendszerint a szülők voltak azok akik meghatározták a párkapcsolatot. Épp ezért a Mamma nem szívesen mesélt erről.

– És mi lett a végén a húgával?

– Carmella sokat barátkozott egy Fausta nevű lánnyal. Amikor Faustát a szülei Rómába küldték a főiskolára Carmella utána ment. A Mammának nem tetszett, hogy a két lány együtt van. Rájött, hogy együtt élnek.

Így lett Carmellából a család fekete báránya. Bár nem vagyok benne biztos, hogy a felmenő rokonság között nem található, még fekete bárálynak nevezhető hölgy. Szerintem mindenki úgy él ahogyan jónak látja. Nem kell beleszólni más privát életébe.

Eszter monológja után Alberto észrevehetően fáradt lett. Izabella is sűrűben pislogott a kelleténél. Ő indította meg a társaságot.

– Gyerünk most már az ágyba. Kicsit fáradt és álmos vagyok.

Alberto bólintott és elsőnek megindult az emeletes ágyak felé. Ott Riccardo már mélyen aludt. Amikor benyitott észre vette, hogy álmában lehúzta magáról a nadrágját és a mellényét.

Izabella és Eszter a nagyobb hálósobába mentek. Izabella ment előre, Eszter pedig a szokásos módon becsukta maga mögött a szoba ajtaját.

Izabellának észrevehetően melege lett. Az alkohol melegítette, ezért amint belépett a helyiségbe, mindent levett magáról. A gardrób szekrényből elővett egy vállpántokkal készült nagyon

⁶ Mamma – olaszul anya

rövid és nagyon vékony narancssárga hálóinget. Eszter számára is talált egy hasonlót, csak annak citromsárga volt a színe. Amikor felkínálta, Eszter nemlegesen csóválta meg a fejét majd kijelentette:

– Nincs szükségem rá. Nekem is nagyon melegem van. Megizzadtam. Észre vettem, hogy itt a helyiség mellett van egy zuhanyozó. Bemehetek?

– Természetesen Eszter ... Nyugodtan.

Amíg Eszter zuhanyozott, Izabella bebújt az ágyba. Egy könnyű, vékony takaróval, csak a lábát takarta be. Azt tervezte, hogy hamarosan elalszik, ezért oldalára fordult. Behunyta a szemét, hogy minél előbb álomba merüljön. A halk zajok ébren tartották, melyek a zuhanyozó fülke irányából jöttek. Feltételezte, hogy Eszter befejezte a tisztálkodását. Arra számított, hogy ő is óvatosan bebújjik mellé az ágyba. Eszter ezt meg is tette. De a nő nedves teste Izabellát arra kényszerítette, hogy feléje majd a hátára forduljon. Eszter ez kihasználta és átlépte behajlított térdeivel Izabella testét az ágyéka felett. Ezek után mindkét tenyerét Izabella arca mellé helyezte és lassan ráengedte nedves testét. Amikor az arcát érintette felkutatatta Izabella ajkait. Meglepő módon talán az italozás és a kellemes hangulat miatt nem tiltakozott.

– Vedd le te is a hálóinged. Érzem, hogy a melleid az izzadságtól nedvesek lettek. – mosolygott Eszter.

Izabella kissé hezitált, mert még nem volt ilyen helyzetben. De kíváncsi lett a lehetőségre és levett mindent magáról.

– Remélem, nem leszek én is „fekete bárány” mint Carmella a te családotban – jegyezte meg Izabella...

Izabella arra ébredt, hogy valakinek a puha ujjai simogatják a nyakát. Az oldalán feküdt. Eszter meztelen mellei a hátához tapadtak. Feléje fordult. A két, nő mosolyogva egymás szemébe nézett.

– Az este nagyon melegem lett ezért levettem a hálóinget – szólt Izabella egy kis mosollyal az arcán majd folytatta: – Úgy tűnik, az alkohol túl melegített.

– Valószínűleg. Be kell vallanom neked, hogy nekem is meglegem volt de kényelmes.

Még egy ideig beszélgettek. Az elmúlt kellemes estét dicsérték. Izabella hálás volt Riccardonak, hogy elfogadta az autó eladását és a kiváló vacsora megszervezését.

– Neked mi a terved Albertoval kapcsolatban. – érdeklődött Eszter

– Nincs különös tervem. Ő hívott meg a hajóra miután megismerkedtünk Umagban. Most már pénzem és szerencsém is van. Nekem ez az amit egy nő kíván és mindössze négy szóból áll: „, Én téged nagyon szeretlek” Ha ő ezt megadja nekem egyenlőre ez elég. De ha rajta keresztül megkaphatnám az olasz állampolgárságot azt semmikép sem bánnám. És te, hogy állsz Riccardoval?

– Sokszor azt veszem észre, hogy udvarolni szeretne. Talán még komolyabb kapcsolatra is szánna magát, de nem teszi. Mintha az emlékeiben még élne valaki akit nem tud elfelejteni. A kapcsolat elmélyítését én nem kezdeményezem, ezért ő mintha kicsit tartana tőlem.

– Próbálj lazítani.

– Próbáltam, de olyan csajbókos. Ha meglát egy jó nőt mindig arra fordul mint a szélkakas. Észre vettem, hogy téged is jól megfigyelt. Vágyakozva és tágra nyitott szemekkel leskelődik rád.

– Ez talán azért van mert nagyon régen, amikor fiatal koromban Umagban jártam sokat csókolóztunk.

– Akkor te lehetsz az aki még élsz az emlékeiben. Amióta itt négyesben vagyunk soha sem említette nekem, hogy előbből is ismer. – bizonygatta Eszter

– Az nagyon régen volt. Azóta már mindketten *más vizeken* járunk.

– Lehet, hogy igazad van, de nem értem miért nem kezdeményez.

– Talán fél, hogy akkor megharagszol és elpártolsz.

– Kis butus, és te Alberto előtt kivel voltál.

– Még Szabadkán amikor az ottani színházban játszottam egy Krisztián nevű rendezővel jártam. Látod most, hogy említem eszembe jutott és ezért, holnap felhívom mi újság van ott a színházban.

– Le is feküdtél vele?

– Igen, nem csak én...

Izabella nem tudta befejezni a mondatát, mert valaki kopogott az ajtón.

– Én vagyok Alberto ... Bejöhetek?

– Várj, drágám, még nem öltöztünk fel. – válaszolt Izabella.

– Rendben, siessetek. Most elmegyek kávé készíteni. Riccardo már nagyban telefonál. Érdeklődik a vevők után.

Amíg ez a beszélgetés tartott, mindkét lány az ágyban feküdt, és nyakig betakarták magukat. Amikor Alberto távozott először Eszter kelt fel. Izabella még pár percig az ágyban maradt és felkönyökölve figyelte Eszter formás testét.

– Szép formás és nőies tested van. A bőröd sima és fiatalos. Látom mindenütt depilárod magad.

– Igen manapság a nők nagy része ezt teszi. Ehhez a havonta egyszeri látogatás a kozmetikusnál elegendő.

A rövid beszélgetés során Izabella is kimászott az ágyból. Miután látta, hogy Eszter válogat a ruhái között és nem tud dönteni segítségére sietett. Elővett a szekrényből két rövid selyemköpenyt. Az egyiket Eszternek adta, a másikat pedig magának szánta.

Alberto megfőzte a kávé és megunt a várakozást. Vissza ment a hálósoba elé és gondolván, hogy a nők már felöltöztek kopogás nélkül benyitott.

Amikor Alberto megjelent, Eszter csak az egyik kezére húzta fel a köntöst. A köpeny eleje akkor még nyitva állt, így Alberto látta Eszter meztelen testét. Miután észrevette, hogy a lányok még mindig öltözködnek, elnézést kért és becsukta az ajtót.

Kis idő múlva megérkeztek a nők is a nappaliba. Ott az asztalon már gőzölgött a meleg feketekávé. Riccardo csak felemelte bal kezét köszönésképen, de nem figyelt rájuk mert hangosan telefonált.

Szavaiból arra lehetett következtetni, hogy a kocsi árán vitatkozzak. A végén a „rendben” szó azt jelentette, hogy elkelt az autó.

– Abban maradtunk, hogy a vevő egy óra múlva jön a kocsierért. Megvette hatvanötezerért. Többet nem tudtam kicsikarni belőle.

– Hozza a vétel árát is? – érdeklődött Izabella.

– Igen. Hozza a vétel árát.

– Ez igen. Köszönöm, Riccardo. – gratulált Izabella és hozzá lépett, majd szájon csókolta. – Nem tudom mit csinálnánk nélküled.

– Amikor meglesz a pénz elmegyünk taxival az Eurobankba. Minél előbb még a délelőtti folyamán számlát kell nyitnod és oda betenni a pénzt. Rád törhet valaki ha megtudja mennyi pénz van nálad. Az első aki tudni fogja az maga az autóvevője.

– Igazad van. – ezt már Alberto ajánlotta.

– Az Eurobankban dolgozik az egyik jó ismerősöm. Ő soron kívül tud fogadni.

Az utolsó falatokat fogyasztották a reggeliből, amikor megérkezett az autvásárló. Tetszett neki a Mercedes. Bele is ült és megtekintette részletesen a műszertáblát. Végül kezét fogott Izabellával és átadta a csekket a megbeszélte összeggel. Miközben a nappaliban az adásvételi szerződést készítették Riccardo ellenőrizte a csekket a banknál. Miután a bank rendben találta a csekket, a vevő elhajtotta a kocsiját ők négyen pedig pezsgőt bontottak a hajón.

– Azt hiszem, elég ha ketten, Riccardo és te, mentek el a bankba. – ajánlotta Alberto Izabellának, majd folytatta: – Amíg távol vagytok, Eszter elkészíti az ebédet, én pedig felkészítem a hajót az induláshoz. Azt javaslom, hogy a kaszinópénz nagy részét is tegyétek be a bankba.

– Erre már én is gondoltam – erősítette meg az ajánlatot Izabella.

– És egy másik gyakorlati kérdés. Még nem döntöttünk arról, hogy Velencébe vagy Riminibe megyünk?

– Menjünk Velencébe! – válaszolt röviden Izabella.

Amikor Eszter ezt meghatolta odasietett Izabella elé és ugrándozva átölelte. E mellett maroknyi csókot is adott arcának mindkét oldalára nem hagyva ki az ajkát sem.

Amikor megitták a pezsgőt Izabella bement a hálóba, hogy elővegye táskáját amelyben a kaszinóban nyert pénzt tartotta. Egy percig azon töprengett, hogy vigye-e magával a talizmánt. De rájött, hogy Marietta sem vitte mindig magával. Itt a hajón pedig csak Alberto és Eszter maradnak. Ők nem tudják hová dugta a követ, viszont egy-két óra múlva visszajönnek Riccardoval a bankból.

Miután Izabella Riccardoval elindult a bankba, Eszter és Alberto a hajón maradtak és úgy döntöttek, hogy felkészítik azt az utazásra. Eszter alaposan megtisztította az asztalt és kitakarította a konyharészt. Ezt csak azért tette, hogy időt nyerjen. Nem akarta megkockáztatni, hogy Izabella valamiért amit a hajón felejtett vissza forduljon és tetten érje.

Eszter befejezte a konyha rendbetételét átment a hálósobába. Alberto arra gondolt, hogy Eszter azért megy oda, hogy ruhát váltson, ezért ő a hajó kormányzó fölkéjébe ment. Át akarta tanulmányozni a hajózási térképeket és eldönteni, hogy melyik irányt válassza a Velencei kikötő felé vezető hajózási útvonalon. Elő vette a térképek egyikét, amely az Adriai tengerre vonatkozott és szétterítette az asztalon. Áttanulmányozva, megjelölte a hajózási útvonalat Velence felé. De mivel azt feltételezte, hogy utána Riminibe hajóznak, azt is megnézte melyik irány a leghatékosabb Velence és Rimini között. Tapasztalatból tudta, hogy Velence felé rengeteg a nagy turista hajó ezeket szerette volna kikerülni.

Még akkor, abban a pillanatban, amikor kialakult az a helyzet, hogy Izabella délelőt a bankba megy, Eszter kidolgozott egy tervet mely két dologból állt. Az egyik az volt, hogy megkeresi a követ mely szerencsét hoz a tulajdonosának. Tudta, hogy Izabella elrejtette valahol a hálósobában. Nem vitte magával, mert azt ő észrevette volna.

Másodszor, ha ilyen rövid idő alatt még Izabella a bankot járja nem találja meg akkor több időt kell nyernie. Ezt úgy gondolta

elérni, hogy elcsábítja Albertot és rábeszéli, hogy utazzanak el Velencébe csak ők ketten. Utazás közben lesz elég ideje részletesen átkutatni a hálósobát, vagy ha kell az egész hajót.

Először a hálósoba szekrényeit, ahol az a rengeteg ruha lógott, kezdte átnézni. Arra számított, hogy gyorsan megtalálja azt amit keres. Ezért nem sietett. Többször is leakasztott egy egy ruhát, blúzt, vagy overallt, hogy maga elé tegye és gyönyörködjön bennük. Ezek a mozdulatok, azt az ötletet eredményezték, hogy választ magának, Izabella ruhái közül, egy olyat amely elége kihívó és megfelel arra, hogy elhódítsa Albertot.

„Ha fel is veszek egyet közülük – gondolta magában – Nem hiszem, hogy emiatt Izabella megharagudna. A ruhának világosnak, rövidnek és enyhén áttetszőnek kell lennie. Egyszóval, hogy kíváncsatos legyek benne.”

Sorjában végigtapogatja azokat a ruhadarabokat melyek sűrű szövésű anyagból készültek. Azt feltételezte, hogy az ilyen öltözék belső része is megfelel egy tojás nagyságú kő elrejtésére. A blúzokat, főként ha vékonyak voltak nem bántotta kivéve azokat amelyek megtetszettek. Azokat leakasztotta, hogy számításba jöjjenek a végső öltözék kiválasztásában.

A fiókokat melyekben az alsóneműt és a harisnyákat tartotta, azokat is átnézte. Ahogy mulott az idő, keresgélés közben egyre idegesebb lett. Gondba esett mert sem a követ sem a megfelelő ruhát nem találta meg.

Egy pillanatra megtorpant, hogy végiggondolja hogyan tovább. Akkor vette észre Izabella bőröndjét a szekrény jobb alsó sarkában. Rögtön arra gondolt, hogy az lehet az egyik lehetséges hely, ahol a talizmánt elrejthette ezenkívül, tele van különféle ruhákkal, pólókkal és blúzokkal is amelyek közül talán valami a számára is megfelel.

Amikor kinyitotta és kiöntötte belőle a rengeteg szépen öszszehajtott ruhát és inget, rátalált közöttük egy olyanra amely megfelelt elképzeléseinek. Egy fehér mini ruhát vett észre. A finom szövésű vékony gyapjúsálakból készült ruhát maga elé tette. Úgy

tűnt, hogy a mérete megfelel. Az öltözék egyidejűleg ruha, ing és blúz szabású volt. Talán inkább blúznak tűnt mert túl rövidnek látszott, alig takarta le a csípő tájékát.

Úgy döntött, hogy pontosan ezt a ruházatot veszi fel mert az elején lévő kivágás majdnem a köldökéig ért. Ezért felvette. A melltartó nélküli melleit és vékony selyemcsipkés alsóját, a könnyű, kissé áttetsző anyag sejtelmesé tette.

Elégedettnek érezte magát amikor a tükörbe nézett. Ez a ruha és az ő viselkedése fogja majd elbűvölni Albertot.

Mielőtt elhagyta a hálósobát, még egy pillantást vetett a bőrönd aljára. Felfigyelt benne egy kis bőr dohányzacskóra. Ez meglepte, mert tudta, hogy Izabella nem cigarettázik és főleg nem pipázik. Először azt hitte, hogy benne vannak az értékes ékszerei. Amikor a kezébe vette és felnyitotta akkor látta meg a kék követ, a talizmánt.

A tenyerébe tartva jól megnézte. Nem látott rajta semmi különösét kivéve egy fekete amorf tárgyat amelyeknek a felső része majdnem elérte a kő külső részét. Egy pillanatig sem tétovázott. Meg akarta tartani minden áron és most örült annak, hogy meglelte.

Most, hogy nála volt, azon gondolkodott, hogy mit kezdjen vele. Mi lesz ha nem tudja meggyőzni Albertot, hogy távozzanak Izabella nélkül. Mi lesz, ha Izabella visszatér a hajóra és észre veszi, hogy nincs meg a szerencsét hozó köve.

A siker teherré vált, de gyorsan gondolkodott. Azért, hogy megtartsa a követ új rejtékhelyet kellett találnia neki a hajón. Olyat melyet csak ő tud. De talán a legbiztosabb az lenne ha valami ürgyet talál és egy időre távozik a hajóról és magával viszi a követ.

Különben is a szándéka, az volt, hogy nem tartja meg magának hanem élettársának adja aki nagyon beteg, annak szánta a talizmánt. Carmellát már több mint egy hónapja a kórházban ápolták. Egy rosszindulatú daganatot találtak az agyában. Ők ketten már hosszú ideje együtt élnek. Semmikép sem szeretne volna elveszíteni. A kő, amely boldogságot hoz, képes gyógyítani is. Amikor

meggyógyul lesz még idejük tovább élvezni egymást. A pénz a gazdagság nem érdekelte. A Ruzzini család már gazdag.

Egy pillanatra átgondolta az egészet és úgy döntött, hogy elhagyja a hajót. Csak ki kellett találnia egy jó ürügyet a távozásra.

Alberto annyira belemélyedt a térképek tanulmányozásába, hogy észre sem vette amikor Eszter megjelent. Ő az asztal másik oldaláról közeledett és felé hajolt. Ez a mozgás még jobban szétnyitotta a ruha kivágását.

Amikor Alberto felnézett, csak annyit mondott:

– Nagyon jól áll ez a ruha rajtad.

– Sajnos nem az enyém. Izabella ruhái között találtam. Remélem nem haragszik meg hogy felvettem. Most amikor át akartam öltözni, jöttem rá hogy csak egy ruhám van ami az enyém a hajón. Ez az amelyben a *Porton Trieszte* vendéglőben voltam. Egyébként ez az egyik oka annak, hogy beszélni szeretnék veled.

– Szóval mi a baj Eszter? – kérdezte Alberto.

– A lakásomra szeretnék menni, hogy összeszedjem a ruháimat. Nem mehetek egy öltözet ruhában haza Velencébe. Addig míg Izabella és Riccardo a bankban vannak én hazaugrok. Mire ők megjönnek én is visszaérek.

– Várj... várj Eszter, nincs elég ruha a szekrényekben?

– Alberto van, de ezek mind Izabella ruhái. Amikor Velencébe érkezünk, nem bírom az övéit viselni. Néhány napig szeretnék ott maradni. Szükségem van a ruháimra. Nem csak ruhák ...

– Nos, hogyan képzelted el ezt?

– Nézd. Fogadok egy taxit, és a lehető leggyorsabban elmegyek a lakásomba és kiválasztom a ruhákat és a többit. Hamarosan visszajövök. Ha időközben megérkezik Izabella, hívj fel telefonon. Visszajövök a fedélzetre, minél előbb, hogy ne tartóztassalak fel benneteket. Itt erre a cetlire leírtam a telefonszámomat...

– Hát ha még jól emlékszem egyszer már megadtad a telefonszámodat. Ugyanaz a szám?

– Igen. Igen, igazad van, erre a számra hívtatok amikor Izabella megkapta az autót.

Reggel a szálloda tulajdonosától megtudták merre találhatják meg a Filippo galériát. Miután megreggeliztek elindultak. Robi okosan, magával hozott otthonról egy a stúdióban készült fényképet Izabelláról. Feltételezte, hogy az segíteni fog a keresésben.

Umag kis város. Könnyen elérhető benne minden. Nem kellett sokat gyalogolniuk mikor meglátták a képtárat. Sajnos, mint minden ilyen típusú üzlet, csak tíz óra után tárta ki az ajtaját.

Robi ideges lett és az épület emeleti részére tekintett. Azt gondolta, hogy Filippo úr talán ott lakik. Már majdnem megnyomta a kapucsengőt amikor Stanko elrántotta kezét.

– Ne csinálj ilyet. Ha megharagszik mert felébresztetted, nem mond el semmit Izabelláról. Inkább sétáljunk egyet. Menjünk a kikötőig és vissza. Addig talán kinyitják az üzletet.

Robi lehajtott fejjel bólintott. Tudta, hogy Stankonak igaza van ezért elindult vele a kikötő felé. Már majdnem a tengerpartra értek amikor észre vette az egyik épületen a következő hirdetményt: *Umago giornale*.

– Te ez nem az a hetilap amely a tárlat megnyitójáról írt jelentést.

– De igen. – válaszolt Stanko.

– Hát akkor szerintem még jobb helyen járunk mint a galéria. Itt újságírók dolgoznak, ők többet tudhatnak az egész eseményről.

– Menjünk be és érdeklődjük meg. – adott igazat Stanko

Az egész szerkesztőség mindössze egy irodából állt. Hárman dolgoztak benne. Két fiatal nő és egy férfi. Amikor benyitottak mind a hárman feléjük néztek.

– Jó napot. Én Kovács Robi vagyok. Rendező. A barátom pedig Stanko. Színészeket keresek az egyik új filmemhez. Olvas-tam a hetilapban a tudósítást a Filippo galériából. Megtudhatnánk ki készítette?

– Én. – szólalt meg az egyik vörös hajú fiatal nő. – Mért? Valami hiba van a szövegben?

– Nem. Dehogy. Izabella színésznő érdekel aki ott volt a megnyitón és Lucia Abenotti festőművész festett a testére. Különben a riport kiválóan sikerült.

– Köszönöm. – szólt most már mosolyogva a fiatal lány. – Maga filmrendező? Én Szienna vagyok. Furcsa a nevem de épp azért senki sem felejtí el.

– Rendben, kedves Szienna. Hol találhatnám meg Izabellát. Tudom, hogy kiváló performance-ot mutatott be. Épp ezért szeretném alkalmazni.

– Mások is számításba jöhetnek.

– Igen, természetesen. Ha van színészi tapasztalata...

– Nekem van. Játszottam már egy előadásban itt Umagban.

– Rendben, majd kitérünk arra is. Elmehetnénk valahová egy kávéra?

– Itt az épület mögött van egy kis presszó. Ott még alkoholt is árusítanak. – magyarázta Szienna. – Oda elmehetünk.

– Akkor, ha van ideje menjünk.

A vörös hajú lány odasúgott valamit a másik munkatársnak majd vette a rövid vékony kabátkáját és elindult kifelé. Robi és Stanko követték.

A presszó kellemes tengerparti hangulatot terjesztett. A falakon kis méretű országzászlók és néhány vitorláshajó modellje volt kirakva. A bárpult előtt mindössze négy szék állt. A terem többi részében csak két kerek asztal volt néhány székkal.

A második asztalt választották és ott letelepedtek. Sziennát kettejük közé ültették.

– Amikor játszottam...

– Rendben van Szienna, majd arra is kitérünk, de most előbb az érdekelne merre találhatnám meg Izabellát?

– Nehéz megmondani mert én is ott láttam először. Filippo úr szerződtette a megnyitóra. Azt, hogy hol lakik talán csak ő tudná

megmondani meg, persze talán Alberto Giovanni úr akivel a megnyitó végén távozott.

– Hol találhatom meg ezt az Alberto urat.

– Hajója van. A kikötőben szokott dokkolni, de már több mint egy hete elhajózott valamerre.

– Telefonja, vagy ilyesmije van. Hogyan lehet elérni.

– Hát rádiótelefonja biztos van, de én nem is tudom... szabad-e megmondanom engedély nélkül.

– Szerintem nem lesz gond. Csak annyit szeretnék megtudni hol találhatom a színésznőt. Utánna majd rátérünk az Umagi szereplésére.

– Nekem nincs itt a jegyzetfüzetem. Felhívom Biankát. Ő a kolléganő aki ott ült velem a szerkesztőségben. Megkérem, hogy nézze meg a naptáramban.

– Rendben. Előre köszönöm. Én pedig addig rendelek valamit. Mit kér kedves Szienna.

– Hát, ha lehet egy kávé és egy rövidet. Pabló a pincér már tudja.

Mindketten felálltak. Robi a pincér felé ment, Szienna pedig a sarokban lévő falra akasztott telefonhoz. Kávékat rendelt, a lány számára pedig egy rövidet is. Pabló csak bólintott. Látszott, hogy ismeri Sziennát, mert valószínűleg állandó vendég lehetett.

Mire megérkezett a kávé és az ital Szienna is befejezte a telefonbeszélgetést. Nem jött rögtön az asztalukhoz hanem Pablótól ceruzát és papírt kért majd felírt rá valamit.

Miután visszatért az asztalhoz átnyújtotta a kis cédulát. Azon megvolt Alberto telefonszáma.

– Ajánlom, hogy csak estefelé hívja, mert napközben senkinek sem jelentkezik. Alberto úrnak a telefon csak arra szolgál, hogy hívjon valakit és rendeljen valamit. Ha őt hívják ritkán veszi fel a telefont. Én már megjártam vele.

Ezek után Robinak nem maradt más hátra mint, hogy végighallgassa, tűkön ülve, Szienna öndicsérő meséit a színészi tapasztalatáról.

A vége felé Robi megkérte, hogy adja meg a telefonszámát és címét, majd biztos jelentkezni fog amikor aktuális lesz a filmforgatás. Miután megitták az italukat Stanko felajánlotta, hogy vissza kíséri a szerkesztőségbe.

Amikor Stanko vissza ért látszott az arcán, hogy valami izgalom érte.

– Mi van? Valami baj van?

– Nem csak a szerkesztőség előtt a folyosón megcsókolt és estére meghívott a lakására.

– A lakására?

– Igen. Megadta a címét.

– Azt a címet amit nekem is megadott.

– Valószínűleg. Novigradska út 9. Azt állította, hogy a lakásával szemben van a temető.

– Igen az áll a papíron. De most azt ajánlom, hogy látogassuk meg Filippo urat az üzletében. Lehet, hogy ő tud még valami olyat mondani amit Sziennától nem hallottunk.

Dél körül járt az idő amikor a galériához értek. Akkor már nyitva állt. Még látogatók is voltak benne.

Amikor Robi és Stanko bementek rögtön észre vették, hogy a bejárat mellett egy nagy pannón ki vannak tűzdelve azok a fotók amelyek Lucia Abenotti festőművész kiállításának megnyitóján készültek. Érthető, hogy a reklámozás miatt Izabella meztelen teste állt a központi helyen.

Filippo úr ott ült az íróasztala mögött és fotókat nézegetett.

– Üdvözlöm Filippo úr. A nevem Kovács Robi. A kollégám Stanko. Izabella színésznőt keressük. Az új filmemben szeretném szerződtetni. Az újságban láttam, hogy egy kiváló tárlatmegnyitáson vett részt. Az óta nem tudok a nyomára bukkanni.

– Sokat én sem tudok segíteni. Még az este eltávozott Alberto Giovanni úrral. Később ismerősöktől hallottam, hogy Abbáziába hajóztak. Alberto úr ott szokott szórakozni a kaszinókban. Állítólag Izabellával látták ott. Még azt is rebesgették, hogy a színésznő sok pénzt nyert a ruletten.

- Mikor voltak ott?
- Állítólag másnap, a megnyitó után hajóztak a Kvarner öbölbe. Ott a kaszinókat látogatták.
- Most is ott vannak?
- Hát azt sajnos nem tudom. Lehet, hogy ott vannak, ennek ellenére, ahogy én ismerem Alberto urat az nem marad sokáig egy helyen.
- Hajózás alkalmával be kell jelenteni az útvonalat?
- A rövid útvonalaknál nem szokás, csak ha valaki átszeli a tengert vagy az Óceánt. Akkor a révkapitányságnak tudni kell róla.
- Köszönöm Filippo úr. Amikor szerződést készített Izabelával milyen címet tüntetett fel.
- Azt állította, hogy itt Umagban a Gubec Mátyás utcában lakik. Engem különben ez nem érdekelt, de be kell vallanom, hogy itt a galériában kiváló produkciót mutatott be számunkra.

Ezek után kezét fogták és Robi megköszönte Filippo úrnak a segítségét. Miután elhagyták a képtárat kora délután lett. Mindketten megeheztek. Úgy döntöttek, hogy visszamennek a motelba és ott megebédelnek.

21

Az Eurobank épület nagy, és gazdag pénzügyi intézménynek látszott. Az öt emeletes háztömb bonyolult formák, díszek és szobrok díszítik. A homlokzata nyilvánvaló példája volt a barokk építészetnek. A gazdagon díszített bejárat aranyozott részletekkel tanúsította, hogy ez a bank gazdag intézmény.

Mint ahogy az épület külső részén, úgy bent is a reneszánsz utáni építkezési stílus adta meg az Eurobank jellegzetességét. Minden pénztár és a várakozó részészen vastag márvány oszlopok álltak melyeket hivalkodó részleteit, különböző szobrászati formákkal díszítették az építők. Az ilyen belső tér azt a benyomást

keltette, a belépőre és Izabellára is, hogy egy palotába lépet az ember nem pedig pénzügyintézménybe. Az egyik sarokban, diszkréten az egyenruhás őr állt fegyverrel a derekán. Amikor beléptek az épületbe, Riccardo az őr felé fordult:

– Megbeszélésünk van Nínó úrral.

Az őr udvariasan bólintott, és intett, hogy kövessék.

A terem bal oldalán egy terebélyes oszlop mögé vezette őket. Az ott lévő mahagóni kétszárnyas ajtó előtt megálltak. Az őr diszkréten kopogott majd nem várta meg a választ, kitarta az ajtó egyik szárnyát és beengedte Izabellát és Riccardot.

Amikor beléptek, egy nagy irodában találták magukat. A gazdagon faragott író asztal mögött Nínó úr ült. Mögötte, a falban, közepes méretű széf, vastag fémajtója látszott bezárva. Az iroda ablak előtti oldalán, bőrgarnitúra heverővel és egy fotellal állt a látogatók számára.

Nínó úr, mihelyt meglátta Riccardot és Izabellát, rögtön felállt széles mosollyal és kinyújtott kezekkel eléjük siettetet. Öltönye, tartása és viselkedése alapján rögtön észre lehetett venni, hogy magas pozícióban lévő tisztviselő. Miután kezet fogtak megkérte őket, hogy foglaljanak helyet az iroda társalgó részében. Ő telefonon felhívta egyik munkatársát, hogy csatlakozzon hozzájuk.

Addig míg az meg nem jelent Nínó úr, megkérdezte, mivel kínálhatja meg a vendégeket. Izabella és Riccardo a kávéválasztották.

Néhány perc múlva egy középkorú, jó tartású szőke nő jelent meg. Elegánsan feszes fehér blúzt és sötétszürke, térdén felüli szoknyát viselt. A zöld nyakkendő mely a mellei között a derekáig ért, valószínűleg azt jelezte, hogy hivatalos egyenruhában van.

– Ő Borbála, de itt mindenki Borkának becézi a kedves kisasszonyt. Ő az asszisztensem és mindent elvégez, amire szükségük van. Adja csak nyugodtan át a személyes adatait kedves Izabella és a pénzt.

Amikor Borka távozott, Róbert diszkréten megkérdezte:

– A hölgy asszony vagy még lány.

– Ugyan Riccardo, mit érdekel az téged? – szólt közbe Izabella, de aztán eszébe jutott az amit Eszter mondott. Riccardo olyan mint a szélkakas.

– Csak úgy érdeklődöm...

– Kisasszony. – válaszolt Nínó úr – Egy úriemberrel élt hosszabb ideig. De az utóbbi időben egyedül van.

Időközben megjelent egy nagyon fiatal lányka tálcával a kezében. Meghozta a kávékat.

Nínó úr, Riccardo munkája után érdeklődött. A beszélgetés során Izabella rájött, hogy jól ismerik egymást. Feltételezte, hogy a bank pénzhitelt adott néhány vállalkozására. Ugyancsak ismerte a családját is, mert Riccardo anyja után is érdeklődött és nevén szólította. Kávézás közben ahogyan Izabella néha előre hajolt az áthajtos világos lila blúz kissé kinyílt. Emiatt Nínó úr nem tudta levenni a szemeit róla.

Épp, hogy megitták a kávé megjelent Borbála és meghozta Izabella kész bankkártyáját. A találkozás hivatalos része ezzel véget is ért. Mielőtt elbúcsúztak volna, Izabella megkérte Nínó urat, hogy engedjen meg egy telefonhívást.

– Örömmel. Csak tessék. – válaszolt Nínó úr, majd Riccardo felé fordult. – Addig, talán mi ülünk le még egy pillanatra.

– Haló... Krisztián... Te vagy? Mi újság arrafelé? Hogy van a kezed?

– Izabella... Merre vagy? Már nagyon aggódtam miattad.

– Egyenlőre nem mondhatom el hol vagyok... Mi van a kezeddel.

– Amputálták. Annyira elmérgeződött, hogy könyékig le kellett vágni. Te nem vagy beteg?

– Nem... Miért?

– Pár nappal ezelőtt beszéltem Robival. Marietta nagyon beteg. Szerinte a kék talizmán elvesztése miatt. Ha nála lenne meggyógyulna.

– Ugyan Krisztián, butaságokat beszélsz.

– Nem... nem. Mindannyian tudjuk, hogy nálad van. Szabadulj meg tőle mert csak bajt hoz a fejedre. Nándi meghalt, nekem levágták a fél karomat és Marietta is beteg lett.

– Én nem hiszek a talizmán rossz oldalában. Abban sem hiszek, hogy gyógyító hatása van. Aki birtokolja annak szerencsét hoz. Nekem szerencsét hozott...

– Ne gondold azt, hogy mindig így lesz. Gyere és add vissza Mariettának hiszen az az ő tulajdona. Ő kapta Nánditól.

– Nem lehet mert akkor tőlem elpártol a szerencse. Épp tegnap nyertem egy szuper autót. Addig míg nálam van nem történhet velem semmi baj. Csakis a szerencse kerülgethet.

– Gyere vissza Izabella akár hogyan is... Én szeretlek. Komoly szándékaim vannak veled kapcsolatban...

Ezeztől a kedves szavaktól meglágyult Izabella szíve. Azért, hogy ne tegyen valami ígéretet, letette a kagylót.

A bank előcsarnokából hangos parancsoló kiáltások jöttek. Amikor ezeket a hangokat Riccardo és Nínó meghallották, észrevehetően idegesek lettek. Előbb egymásra néztek majd valamit halkan suttogtak. Izabella hol rájuk, hol pedig a bejövő hangokra figyelt. Riccardo óvatosan kinyitotta a bejárati ajtót, hogy megnézzze, mi folyik odakint.

– Fegyveres rablók vannak a bankban. Pénzt és a széfet követelik az előcsarnokban. Valahogy el kell menekülnünk innen mert túsul ejthetnek. Itt van a páncélszekrény, előbb utóbb ide érnek. – suttogtá Riccardo.

Ennek hallatára Nínó úr döntött. Az asztalhoz rohant és megnyomta az egyik kapcsolót. Azonnal megszólalt az üvöltő sziréna. Riccardo Izabellához sietett és megfogta a karját. A mutatóujját a szája elé helyezte, jelezve, hogy ne szólaljon meg. Nínó azonban a félelemtől elkezdte hangosabban beszélni:

– Ezek bankrablók. Ki akarják rabolni a bankot... Ki kell mennünk a csarnokba és segíteni a többieknek.

Nínó hangoskodását meghalhatta az egyik bankrabló aki az ajtó mögött állhatott. Hirtelen kinyitotta az ajtót, és az automa-

ta puskáját a jelenlévők felé irányította. Izabella megijedt a fegyvertől és a maszktól amelyet a rabló az arcán viselt. Szellemnek álcázta magát. Ahogy belépett észre vette a széf hatalmas ajtaját. Csak annyit lépett hátra, hogy tájékoztassa a többieket arról, hogy megtalálta a páncélszekrényt.

Egy másik fegyveres rabló, aki ördögöt ábrázoló maszkot viselt, belépett az irodába. Rögtön rájött, hogy Nínó banki tisztviselője mert Izabella és Riccardo kézen fogva félreálltak.

– Nyisd ki a páncélszekrényt! – ordította az újonnan érkező rabló Nínóra.

– Nem tudom. – suttogta felemelt kezekkel a tisztviselő. – Időzített zár van rajta. Csak délután két órakor lehet kinyitni.

– Hazudsz. Nyisd ki ha mondom mert lelőlek. – kiabált továbbra is az ördögarcú rabló.

Míg a két fegyveres rabló Nínóra szegezte fegyverét és arra próbálták rábírní, hogy nyissa ki a páncélszekrényt, Riccardo maga előtt tolva Izabellát, igyekezett kilépni az irodából.

– Állj. Ti ketten... Hová?... Hová...?

Erre az intésre mindketten megtorpantak. Az ördög álarcos szólt a szellemnek, hogy vezesse ki őket a többi tűsz mellé.

Riccardo vonakodva elindult az ajtó felé azzal, hogy testével takarta Izabellát. Ő pedig valahogy nyugodtabban érezte magát. Eszébe jutott, hogy megvan a szerencseköve, ezért semmi baja sem történhet. Őt biztos nem fogják bántani. A pénze pedig már jó helyen van. Ezek a gondolatok megnyugtatták. Biztos volt abban is, hogy nemsokára kialakul valami olyan helyzet amely kimene-kíti innen.

Amikor kiléptek a nagy előcsarnokba, félelmetes látvány várt rájuk. Mindenkit a tisztviselőket és klienseket egyaránt a márvány padlóra kényszerítették. Több tízen a pult és a pénztárgép mellett ültek. Borka is a közöttük ült, maga alá húzva lábait. Riccardo azonnal észrevette a harmadik betörőt aki a tűszokra vigyázott. Ő bohócmaszkot viselt. A főbejáratot amely tíz méterre állt tőlük senki sem őrizte. Csak az őr feküdt a közelében, vértócsában.

Hirtelen több lövés dördült el. Nínó irodája felől jött a hang. Onnan ahol pár perccel azelőtt tartózkodtak. Mindenki abba az irányba nézett. Izabella megdermedt félelmében. Majd néhány másodperc elteltével meggondolatlanul, vagy talán félelmében a kijáratí ajtó felé futott. A magas sarkú cipője lelassította, így a bohóc álarcos betörő könnyen utolérte és a pisztoly markolatával fejbe vágta. Izabella az ütéstől elvesztette az eszméletét és a padlóra rogyott.

A betörő leguggolt mellé. Meg akart bizonyosodni róla, hogy Izabella tényleg elvesztette e eszméletét, vagy csak szimulál. Amikor rájött, hogy a nő magatehetetlen megragadta a bal karját és húzni kezdte a többi túszer felé. Riccardo látta, hogy Izabella teste véres csíkot hagy maga után, dühösen a bohóc maszkos felé rohant. A másik betörő rögtön reagált. Gondolkodás nélkül rálőtt.

Riccardo megingott és zuhanni kezdett. Teste egy része és jobb keze Izabella mozdulatlan testére esett.

Valószínűleg Riccardo testének súlyától, Izabella egy pillanatra feleszmélt. Észrevette, hogy kísézője hason fekszik, részben a padlón, részben pedig szorosan mellette. Riccardo jobb kezét a saját gyomortájékán érezte. Mintha megvédeni, átkarolni akarta volna az utolsó pillanatban. Látta élettelen arcát, mely csak néhány tíz centiméterre tőle simult a hideg kövezetére. Egy vérflekk terjedt a mozdulatlan férfi hátán.

Csak ezt követően döbrent rá mi is történt néhány perccel azelőtt. Nagyon megsajnálta Riccardot. Tudta, hogy azért vesztette el az életét mert őt meg akarta védeni. Ez a gondolat felrázta benne az érzelmeket. Most, hogy elvesztette, jött rá, hogy mennyire szeretete. Mindig is szeretete őt, csak nem vett tudomást róla. Hiszen ő volt az első nagy szerelme. A hideg márványpadlón fekvő ráébredt erre és várta a szabadulását.

Saját életét nem féltette. Úgy érezte, hogy az egész esemény gyorsan véget ér, és minden rendben lesz. Tudta, hogy megérkezik a rendőrség. Ebben a várakozásban újra elvesztette az eszméletét.

Kis idő múlva ráébredt, hogy megjöttek a rendőrök és a kórházi autók. A következő pillanatban füstbombát dobtak az előcsarnokba, és fegyveres rendőrök nagy csoportja tódult be a bankba. Mindenki tüzelni kezdett. Bűnözők a rendőrökre a rendőrök a betörőkre. Azok a nők, akik a földön ültek, hangosan sikítottak.

Izabella látta, hogy a mentősök Riccardohoz lépnek. Megvizsgálják, majd intenek, hogy hordágyat hozzanak. Miután felemelték az ágyra, tudta, hogy ő lesz a következő. Ezek után újra elvesztette az eszméletét.

– Ezt a blúzt csak a számodra vettem fel. – magyarázta Eszter – De most egy másikat kell keresnem melyben kimehetek az utcára. Majd ha visszajöttem a hajóra újra felveszem. Ne aggódj, sietek.

Amikor átöltözött, egy egyszerű lenge nyári ruhát vett fel és egy kis kék táskát a vállára tett. Abba rejtette el a kék követ. Megcsókolta Albertot és taxit hívott.

Azt tervezte, hogy mielőtt a lakásához megy meglátogatja Carmellát a kórházban. Végül is ezt a zavaros helyzetet, tele mindenféle buktatóval, miatta csinálta. Tiszta szívből szerette volna, hogy meggyógyuljon.

Carmella egyedül feküdt a kórteremben. Örült, amikor meglátta Esztert. Megcsókolták egymást. Rögtön azzal kezdte, hogy nem maradhat sokáig, mert a lakására indult ruháért, de ami a legfontosabb szerzett egy olyan talizánt mely biztos meg fogja gyógyítani. Lényegében, Eszter sem hitt teljes mértékben a kő erejében, de a remény, amelyet megteremtett Carmellában talán, elegendő lenne arra, hogy a szenvedését enyhítse.

– Képzeld el, néhány ismerősömmel beszélgettem rólad. De, múltidőben emlegettelek... – és akkor hirtelen torkán akadt a szó. Mosolyogni kezdett, hogy leplezze a baklövését majd folytatta:

– Az ilyeneket mint mi „fekete bárányoknak neveztem”. A társaság nevetett, én pedig örültem, hogy megfelelő jelzöt találtam számunkra.

Carmella is elmosolyodott a megjegyzésre. Eszter elővette táskájából a talizmánt és megmutatta.

– Nézd, egy kék követ hoztam neked. Gyógyító talizmán. Egy nőtől kaptam akinek már segített. Nagyon értékes. Ő is nehezen jutott hozzá, mert Szibériából származik. Úgy tartják, hogy gyógyító ereje van.

Carmella a kezébe vette a követ, és érdeklődve figyelte tengerkék színét.

– Minden este, mielőtt lefekszel a fejed mellé helyezd. Meglátod a kő segíteni fog. Egyébként hogyan érzed magad?

– Jól vagyok, figyelnek rám. A gyógyulásomat várják. Mindenki reménykedik, de én nem hiszem, hogy az megtörténik.

– Meglátod, meggyógyulsz. Ha nem az orvosok akkor ez a talizmán fog segíteni rajtad. Biztos vagyok benne... Meglátod.

Az idő alatt míg Eszter és Carmella beszélgettek a folyosón hangos parancsszavakat és rohangálást hallottak. A nővérek és az orvosok sietve vonultak végig, betegágyakat tolva maguk előtt. Eszter figyelte a mozgásra és kiment a folyosóra, hogy megérdeklődjön mi történik. Az egyik nővér csak arra utasította, hogy álljon félre mert sietve kell közlekedniük a folyosón. Egyszerre sok sebesültet hoztak a kórházba.

– De hát mi történt? – érdeklődött.

– Bankrablás. Több tucat sebesült van.

– Melyik bankról van szó? – kérdezősködött tovább.

– Az Eurobank. A rablók a rendőröket is megtámadták. Hallottak is vannak ...

Eszter visszatért a kórterembe ahol Carmella feküdt. Egyelőre nem akart mondani semmit élettársának arról, hogy a sérültek között ismerősei is lehetnek. Ez csak felzaklatná. Végül is, ő nem ismeri Izabellát, eddig még nem beszélt neki róla. Őt pedig nagyon is érdekelte, hogy nincs-e véletlenül Izabella is a sérültek vagy netán a halottak között. Hiszen a délelőtti folyamán ő is ugyanebben a bankban nyitott számlát.

Megnyugtató szavakkal elmondta Carmellának, hogy lemegy a felvételi irodába és ott megtudakolja miért van ez a nagy sürgés-forgás. Megígérte, hogy ha megtud valamit feljön és elmondja neki is.

A felvételi iroda előtt, de még a folyosó is zsúfolásig tele volt tolóágyakkal és az érkező sérültekkel. Őket az orvosok és a nővérek vették át és vizsgálták meg. Arra gondolt, hogy a legjobb lenne, ha kimenne az épület elé és ott az érkezőkre figyelne. De, ott is nézelődő tömegre akadt. Ők is az érkező mentőautókat figyelték.

A mentősök sietve emelték ki az érkező autóból a beteget és tolóágyakra helyezték őket. A sérültek között az egyenruhás rendőrök voltak legtöbben. Néhány civil sebesültet is hoztak.

Azok között egy sebesült nő is érkezett. Véres világoslila blúzt viselt. Mivel lélegeztető maszkot helyeztek az arcára, Eszter első pillanatban nem ismerte fel. Csak a nő áthajtos blúzának színe után feltételezte, hogy Izabelláról van szó. Amint a kerekas ágyat a beton padlózatra emelték letakarták sárga takaróval a nyakáig. Ezek után Eszter elbizonytalanodott.

Megpróbált közelebb jutni, de nem sikerült neki mert az egyik ápoló durván félrelökte, hogy helyet szorítson a tolóágyaknak. Mivel minden áron meg akarta tudni, hogy az a behozott nő Izabella-e, követte az ápolókat akik az ágyat tolták.

Rögtön a folyosó elején a beteget átvették az orvosok és megvizsgálták. Egy kórterembe utalták. Eszter látta, hogy az a terem az intenzív osztályhoz tartozik. Mivel nem a műtőbe vitték feltételezte, hogy a sérülése nem műtétigénylő. Az ajtó felett a 43-as szám állt.

Amikor ezt kiderítette, visszamenet Carmellához.

– Vigyázz a talizmánra. Meglátod segíteni fog. – ajánlotta Eszter majd folytatta – Pár napra Velencébe kell utaznom a szüleimhez. De amint visszajövök meglátogatlak.

Elbúcsúztak egymástól és Eszter elindult kifelé. De újra eszébe jutott Izabella. Felkereste azt a helyiséget ahol nemrég azt

az asszonyt látta aki világoslila blúzt viselt. Meg akart bizonyosodni arról, hogy ki lehet az a nő.

A csodával határos módon senki sem állította le a folyosón. Valószínűleg mert mindenkit lefoglalt a sürgős beavatkozás a betegeknel. Ahogy végigment a folyosón és ahol nyitva találta az ajtót, benézett. A kórtermekben csak férfiakat látott. Sokan voltak. Feltételezte, hogy a sebesültek nagy része rendőrökből került ki.

A folyosó végén megtalálta a 43-as termet. Ez volt az a betegszoba ahová a világoslila blúzt viselő nőt helyezték el. A kórterembe nem léphetett be mert az intenzív osztályhoz tartozott. Csak kívülről, egy széles ablakon keresztül láthatta mi is történik a jól felszerelt helyiségben.

Három ágyat helyeztek el benne. Mindegyiken nőket ápoltak. Azt a sérültet, aki a jobb oldali ágyon feküdt, légzőkészülékhez kötötték. Ezt onnan tudta, mert vastag műanyag cső lógott ki a szájából.

A középső ágyon fekvő nőt csak a köldökének tájáig tarták le. A mellette álló nővér az ollóval vágta szét rajta a véres, vékony világos lila kasmír blúzt. Le akarta venni róla. Amikor letette az ollót, megemelte a nő hátát, hogy a maradék ruhaanyagot is lehúzza róla. Eszter ekkor bizonyosodott meg teljesen, hogy Izabelláról van szó.

„Most már végképp biztos vagyok benne, hogy Izabella fekszik ott a betegágyon.” – gondolta magában Eszter. – „De hol lehet, és mi van Riccardoval? Hisz együtt voltak”

Aggódni kezdett Riccardo miatt. Nem túlságosan, de érdekelte mi van vele. Hiszen együtt voltak a bankban. Míg ezek a gondolatok futottak át az agyán, továbbra is Izabellát figyelte. A nővér ráhelyezte csuklójára és a szíve tájékára az elektrokardiográfiához szükséges tapancsokat. A monitoron rögtön megjelentek szívének ritmikus kijelzései. Ezek szerint Izabella nem volt életveszélyben, csak elvesztette az eszméletét. Ami azt illeti most már jó kezekben van.

Az alapján amit eddig látott Izabella legalább két három napig itt fog feküdni. Úgy döntött, hogy erről nem számol be Alber-

tonak. A varázskövet megszerezte, így csak arra kel összpontosítania, hogy minél nyomatékosabban hódítsa el a jachttulajdonost. Erre rengeteg idő áll rendelkezésére.

Gondolatai újra Riccardo felé irányultak.

„Mégis csak valami baja lehet, mert ha nem érte volna valami baj, itt lenne Izabella mellett.” – gondolta magában. – „Nem hagyná egyedül. Hisz amióta újból találkoztak mindenhová kísért. Az, hogy most nincs jelen az csakis azt jelentheti, hogy ő is megsebesült. Bizonyosan itt fekszik a kórházban valamelyik kórteremben. Ezt meg kell tudnom.”

A földszinti folyosón még mindig sokan váraкоztak. A sebesülteket már nem szállították, de a betegfelvételi és az információs iroda előtt tömeg állt. Nagyrészt a beérkezett sebesültek hozzátartozói érdeklődtek szeretteik után.

– Jó napot! – szólalt meg Eszter amikor sikerült a tájékoztató nővér elé jutnia

– Riccardo Conti iránt érdeklődök. Ő is a bankban volt amikor a rablás történt. Én a húga vagyok...

– A bankból érkező sérülteket nemrég, az előbbi órában szállították ide. A nővérek még nem azonosították őket és az állapotukról sincs jelentés. Kérem, várjon még pár órát, vagy érdeklődjön holnap.

Eszternek nem maradt más hátra mint leülni a váróteremben. Még nem hozott végleges döntést arról, hogy várja meg azt a pár órát, vagy, induljon el a lakásához, hogy csomagoljon és térjen vissza a hajóra. Míg ott ült és ezen töprengett egy vita, amely a nővér és egy fiatal nő között zajlott, feloldotta a dilemmát, hogy mitévő legyen.

A fiatal nő maradéktalanul azt követelte, hogy engedjék meg, hogy sebesült férjének ágya mellé üljön. A vita során kiderült, hogy a férje is a bankban tartózkodott a támadás ideje alatt és ott megsérült.

– A férje jó kezekben van, asszonyom! – magyarázta a nővér.
– Nem látogathatja meg, mert az intenzív osztályon van. Oda az

orvosokon kívül más nem mehet be. Az, hogy ott fog ülni mellette nem fog segíteni a gyógyulásában. Abban csak az orvosok segíhetnek. Ha meglátja lehet, hogy rossz és téves benyomást szerez róla. Ez az állapotára nem lesz hatással. Hagyja, hogy az orvosok azt tegyék, amit a legjobbnak látnak. Egyelőre ne idegeskedjen. Nézzen vissza később, vagy holnap.

Eszter szó nélkül követte az egész beszélgetést. Felelevenedett emlékezetében egy gondolat melyet, valami okán, még apjától hallott. Gondolataiban szó szerint nem tudta megismételni csak megértette a lényegét: Ha valaminek meg kell történnie az meg fog történni, attól függetlenül, hogy idegesít vagy nem. Amikor az a valami már megtörtént, az idegeskedés nem segít rajta.

Ezért úgy gondolta, ha Riccardo itt fekszik a kórházban, jó kezekben van. Ha véletlenül megsérült, bármennyire is idegeskedne, az úgy sem segít rajta.

Eszter döntött és elhagyta a kórházat. A lakása felé indult. Ott kiválasztotta azokat a ruhákat melyekre szüksége lehet a hajón és Velencében. Néhány alsót és harisnyát is tett a nagy bőröndbe. Épp amikor befejezte a ruha és a kellékek válogatását megszörrent a telefon.

A vonalon Alberto hangját hallotta.

– Hol mászkálsz Eszter, már harmadik alkalommal hívlak.

– Zsúfolt a város és a taxis sem tudta pontosan a címemet.

– Képzeld el, Izabella még mindig nem tért vissza. Egyedül vagyok itt a hajón. Nem tudom, mi történhetett velem. Nagyon ideges vagyok. Siess Eszter. Könnyebb, ha nem vagyok egyedül. – kérte szomorúan Alberto.

– Rögtön jövök. Épp egy taxit akartam hívni. – válaszolta.

Eszter feltételezte, hogy Alberto el van keveredve, hogy mi lehet Izabellával ezért biztosra vette, hogy elfelejtkezett az ebéd-ről. Emiatt azon gondolkodott, hogy megállítja a taxit a *Porton Trieszte* étterem előtt és vásárol ebédet kettőjük számára. De, nem tudta eldönteni, hogy csak kettőjük számára vegyen vagy Riccardo és Izabella részére is. Bár biztosan tudta, hogy azok még napokig nem jönnek a hajóra akkor is Alberto nehezményezni fogja, hogy

nem gondolt rájuk. Ezért a döntést Albertora bízta. Majd a hajóról rendel annyit amennyire Alberto igényt tart.

22

Miután megebédeltek Róbert felhívta Mariettát. – nem ő vette fel a kagylót hanem Etelka.

– Jó, hogy jelentkezel. Már azon gondolkodtam, hogy hazamegyek. Ma délelőtt Marietta nagyon rosszul lett. Ki kellett hívnom a mentőket. Ők bevitték a kórházba. Nekem úgy tűnik, hogy az egészsége sokat romlott.

– Már tudom, hol van Izabella. Egy jachton tartózkodik. Remélem amikor holnap meglátogatom, rá tudom kényszeríteni, hogy adja vissza a kék követ.

– Ez jó lenne. Állandóan azt ismételve, hogy csak az segíthet rajta. Az igazat megvallva, én sem hiszek ebben, de ha ez megnyugtató, az már nagy segítség lenne számára.

– Igen. Krisztián jelentkezett?

– Felhívott telefonon miután Mariettát bevitték a kórházba. Megígérte, hogy holnap eljön Zomborba.

Amikor megérkezett a hajóra, Eszternek az első kérdése az volt, Albertohoz hogy evett-e valamit ebédre. Beismerte, hogy nem. Várta, hogy Izabella visszatérjen és együtt ebédeljenek. Ráadásul még mindig nem értette, miért kellett Eszternek a lakására menni amikor a hajón a szekrények tele vannak ruhákkal.

– Igazad van, de ezek a ruhák nem az enyéim. Ha Izabella visszatérne, ha egyáltalán visszajön, akkor csak kölcsön kérhetnék tőle néhány ruhát.

– Hogy érted, ha visszatérne?

– Egyelőre nem akarok semmit biztosan állítani, de nekem úgy tűnik, hogy még mindig szereti Riccardot.

– Ugyan Eszter, nem csak a női irigység beszél belőled? – hárította el ezeket a gondolatokat Alberto.

– Azt hiszem, tévedsz, de várj ... Előbb felhívom a vendéglőt és rendelek ebédet. Útközben a hajó felé, azon töprengtem, hogy álljak-e meg egy étterem előtt és hozzak ebédet, de aztán arra gondoltam, hogy mivel egyedül vagy inkább sietek. – magyarázta Eszter.

– Most ahogy említetted tényleg éhes lettem. Rendelj valami finomat ebédre.

– Felhívom azt az éttermet ahol tegnap vacsoráztunk. Ebéd szállítással is foglalkoznak. Két adagot vagy négy adagot rendeljek? – kérdezte Eszter.

– Négyet rendelj. Meglátod, hogy megérkeznek. Szerintem hibázol Riccardoval és Izabellával kapcsolatban. Időközben újra vedd fel azt a ruhát, melyet akkor viseltél mielőtt elmentél a lakásodra. Nekem nagyon tetszel benne.

– Rendben. Feltételezem, hogy Izabella nem fog haragudni ha meglátja hogy hordom a ruháját. – ravaszkodott Eszter.

– Nem hiszem. Szerintem ő nagyon is kedvel téged.

– Akkor megyek és átöltözöm.

A hálósobában újra felvette azt a finom szövésű vékony gyapjúsálakból készült fehér mini ruhát amely reggelt is rajta volt. De ez alkalommal nem húzott fel alsót. Emellett kellően kisminkelte az arcát.

Amikor vissza ment a nappaliba, Alberto már ott várta. Míg Eszter a hálósobában sminkelt Alberto is átöltözött. Vékony bársony nadrágot és egy szürke tengerész inget vett fel. Kényelmesen helyezkedett el a kanapén, úgy, hogy mindkét kezét széttárta és a pamlag támlájára helyezte. Jobb kezében kristály poharat tartott whiskyvel. A két jégkocka még nem olvadt el benne, ami azt jelentette, hogy nemrég töltött magának. Amikor Eszter megjelent a magakellető ruhában, Alberto nem tudta levenni a róla a szemeit. Annak érdekében, hogy egy kicsit enyhítse a kacér öltözkének hatását, Eszter is inni kért.

– Mit szeretnél? – kérdezte Alberto, és közben a profi módon kisminkelt arcát figyelte.

– Konyakot, ha ez nem gond.

Alberto felállt, hogy töltsön. Időközben Eszter a szófára helyezkedett és mindkét lábát a popsija alá húzta. Így a ruhája még rövidebb lett.

– Azt kell mondanom, hogy még mindig az az érzésem, hogy Izabella nem tér vissza a hajóra. Este, lefekvés előtt beszélgettünk. Beismerte, hogy még mindig szereti Riccardot, de eddig nem volt ennek tudatában. Most, hogy újra találkoztak, ezek az érzelmek újra a felszínre jutottak. Riccardo az ő nagy szerelme, nem csak azért, mert tőle kapta az első igazi csókot, hanem azért is mert vele feküdt le először. Egy szerelmes nő ezt nem elfelejtheti el könnyen. Umagban is azzal a szándékkal érkezett, hogy újra felkeresse őt – hazudott Eszter – Amikor rájött, hogy velem forгат Abbáziában, el akart oda utazni. Ha te nem hívod a hajóra, más módot talál az utazásra. Éjszaka arra ébredtem, hogy álmában ismétli emlegeti Riccardo nevét. Neked nem tűnt furcsának, hogy ő mindenütt jelen van, és mindig segít Izabellának.

– Nekem úgy tűnt, – válaszolt gondolataiba merülve Alberto – hogy ez egy régi barátság vagy valami régi fiatalkori szerelem.

– Végül is megtudjuk. Még csak néhány órája, nem jöttek vissza.

– Biztosan visszatérnek mind a ketten. Kérlek hagyd ezt a témát, ezzel csak felidegesítesz. Gyere inkább megmutatom merre fogunk hajózni amikor Velence felé indulunk. – váltott témát Alberto – Mindenképp kikötünk Velencében is. Ha Izabella megjön és emiatt tiltakozik, felajánlom neki, hogy ott meglátogatjuk a híres *Ca' Rezzonico* palotát.

– Szerintem az neki nagyon tetszeni fog, hiszen tele van híres festők képeivel. Tudod, biztos neked is mondta, ő festészeti főiskolát fejezett be. A Mamma egy alkalommal kislány koromban elvitt oda és megmutatta az ottani értéktárgyakat. Azt állította,

hogyan olyan olajfestmények is vannak, amelyek még ma is a családkunk vagyonát képezik.

– Tudom. Sokat hallottam az őseidről. Az én családom egyszerű emberekből áll, de büszke vagyok rájuk. Tudásukkal és szorgalmukkal teremtték meg a család vagyonát.

– Úgy gondolom, hogy a Mamma valószínűleg hallott a *Giovanni* családról – fecsegett Eszter – De látom, hogy üres a poharad. Megiszunk még egy italt mielőtt megérkezik az ebéd?

– Miért is ne? – értett egyet Alberto. – Valahogy elrepült az idő, de most már azt hiszem, meg kell jönnie.

Eszter nem akart rákérdezni, hogy Alberto amikor azt mondta, hogy „meg kell jönnie” a futásra gondolt-e aki az ebédet hozza, vagy Izabellára és Riccardora. De, nem nagyon aggódott emiatt, hiszen tudta, hogy ők ketten semmiképp sem jöhetnek mert a kórházban fekszenek. Előrehajolva felállt úgy, hogy a feneke kivillant a ruha alól.

Megtöltötte itallal mindkét poharat, majd visszaült a kanapéra. Ezúttal úgy helyezkedett el, hogy sokkal közelebb legyen Albertohoz. A térdét úgy hajlította be, hogy a férfi combjára kerüljön. Alberto nem kifogásolta ezt a tettét és nem is húzta arrébb a lábát. Inkább, úgy tűnt, tetszik neki.

Eszter, hogy ne vegyék észre az idő múlását érdekes történeteket kezdett mesélni, amelyek rövid színészi karrierje során megtörténtek. Alberto figyelmesen hallgatta, de mégis, néha a part felé pillantva, várta, hogy megpillantsa ott Izabella közeledését.

Egy bizonyos idő után megérkezett az ebéd. Már az étel illata alapján azt lehetett feltételezni, hogy finomságokat hozott a futár. A csomag tengeri halakat és különféle grillezett húsokat tartalmazott. Az adag bőséges volt, mert négy személyre rendeltek. Egy ideig az asztal mellett ülve várták a többieket. Végül az éhség arra készítette őket, hogy elkezdjék fogyasztani a finom falatokat.

Lassan élvezettel ebédeltek. Alberto hozott egy üveg fehér bort. Az ebéd vége felé többször is koccintottak azzal az indokkal, hogy most már biztosan együtt maradnak.

Estefelé Eszter kávéfőzött. Azt a kanapén fogyasztották úgy, hogy Eszter már Alberto ölében ült. Szabad kezével átkarolta a férfi nyakát és magához vonva szájon csókolta. Alberto ez ellen sem tiltakozott.

Miután megitták a kávéfőzött, Alberto a korláthoz lépett és végigtekintette a kikötőt. Ott senkit sem látott. Visszament Eszterhez és megölelte. Ebben az ölelésben megérezte, Eszter kemény melleit. Miután engedett a szorításból megjegyezte:

– Úgy tűnik, hogy igazad volt. Izabella elment Riccardoval. De hát itt hagyta azt a nagy mennyiségű ruhát. Ez számomra érthetetlen...

– Elegendő pénze és szerencséje van, ezt magad is láhattad. Annyi újat vesz magának amennyit csak akar...

23

Délután sörözés mellett készítették el a másnapi tervet. Ha Alberto úr aznap este nem válaszol a telefonhívásra, elutaznak Ab-báziába és ott megkeresik. A kikötőben biztos tudják hol van a hajó lehorgonyozva. Mindenképp meg fogják keresni Izabellát Alberto úr hajóján.

Vártak, hogy beesteledjen és azután felhívták azt a számot melyet Szienna kisasszonytól kaptak. Pár perc múlva kicsöngött a telefon a vonal másik végén.

– Halló ... Jó estét – elsőnek Róbert szólalt meg a telefonban – Kovács Róbert vagyok, a Szabadkai Izabella ismerőse. Alberto úr, ön az?

Ezek a szavak után szünet következett. Alberto Izabella hangját várta. Rövid időn belül mégis megszólalt.

– Igen ... én vagyok. Ismerjük egymást?

– Nem, de rendező vagyok. Izabellát keresem. Szeretnék vele beszélni. Úgy értesültem, hogy magánál van a hajón...

– Sajnálom, hogy nem tudok segíteni. Izabella kora reggel elment a bankba egy barátjával...

– Kérem... Mondja meg, hol van a hajója. Nagyon fontos. Életről vagy halálról van szó...

– Triesztben vagyok, de nem sokáig. Nem hiszem, hogy Izabella visszatér a hajóra. Keresse meg Riccardot...

Miután elmondta ezeket a szavakat, letette a kagylót.

– Nem Abbáziában hanem Triesztben vannak. A beszélgetésből számomra úgy tűnik, hogy Izabella már nem Albertonál hanem egy Riccardo nevű barátjánál tartózkodik. – magyarázta Róbert.

– Ez azt jelenti, hogy holnap Triesztbe utazunk?

– Igen, holnap utazunk Triesztbe.

Marietta egy hatalmas kavicsos terület közepén találta magát. Nyár volt. Ezt onnan tudta, hogy karjain és mezítelen combján érezte a napsugarak melegét. Csak egy tarka selyem blúz és egy rövid szűk piros sortban lépkedett. Lábai alatt fehér és világoskék kavicsok súrlódtak. Nem érezte, hogy felsértik a talpát mert a vízmosás lekerekítette az élüket. A legtöbbje tojás nagyságú volt.

Léptei előtt a kavicsok között egy tíz-tizenöt centiméter széles barázda húzódott a messzeségbe. A látóhatár mégsem tűnt végtelennek, mert homályos hegyvidék takarta a messzi felhőket. Nem tudta meghatározni, hogy egy sivatag vagy kiszáradt tó medrében sétál.

Amikor hátranézett ugyan olyan táj tárult elé. Ezért úgy döntött, hogy tovább halad a keskeny vajat vonalán. Önkéntelenül de talán a napsugarak hatása miatt széttárta karjait, hogy valamegyest lehűtse felfőrosodott testét. Kellemes érzést keltett benne a lengedező szél mely kuszálta szőke hajának tincseit. A következő pillanatban talpai a kavicsok felett lebegtek. Ez a mindössze néhány centiméternyi magasság lehetővé tette, hogy gyorsabban haladjon. A szürke, de inkább sárgás domborzatok felé repült.

Amikor elhagyta a kavicsos talajt, egy homokos részre érkezett. Semmi nem jelezte a hirtelen változást. Egyszeriben a si-

vatag közepén a homokos dűnék mellett találta magát. A homokos domborzat minden oldalon kirajzolódott körülötte. Egyes dombok szélei mozogni kezdtek és az íves szélek egyenesvonalú kúppá rendeződtek.

Így kirajzolódtak a piramisok. Egymás mellett három hatalmas és három kis méretű piramis állt előtte. A piramisok és a homokos helyszín azt sugallta, hogy az Egyiptomi Luxor felé közeledik. De azért még mindig olyan messze volt tőlük, hogy az egész tér, beleértve a piramisokat is belefért a látóterébe.

Sietett, hogy legalább az egyikhez közelebb jusson. Amikor a legközelebbi kisebb gúlához ért, az megváltoztatta a színét és küllemét. Egyszeriben fém színű lett és megmozdult, megemelkedett. Amikor elérte a 4-5 méteres földszint feletti magasságot az alsó talpazatából fénysugarakat lövellt a föld irányába.

A sugarak még jobban megemelték, majd hirtelen nagy sebességgel eltűnt a nap irányába. Az erős sugarak miatt Marietta hunyorogva kísérte a piramis távozását.

Arra várt, hogy a következő piramis is ilyen módon távozzon. De, ez nem történt meg, ezért hozzá lépett és a tenyerével meg akarta tapogatni.

Amikor egész közel ért hozzá a szürkés sárga, homokos színe sötétkékké változott. Érintésére az oldala egészen puha lett mint a víz állaga. Előbb a karját majd egész testét átréselte rajta.

A következő pillanatban Marietta szemei előtt egy széles homokos folyó, part tárult fel. Mivel mezítláb sétált, kellemes hűsítő érzést keltett benne séta. Egyes helyeken a talpa besüppedt a homokos vizes talajba. Azokon a részeken ahol a víz és a homok összeért több helyen kő és kavics állt ki a talajból. Azokat figyelte és kerülgette, hogy meg ne sérüljön a lába. Amikor az egyik pillanatban felnézett és a tekintete a távolba meredt, észre vette, hogy egy alak közeledik felé.

Úgy tűnt, hogy az a valaki, néhány lépés megtétele után lehajolt és valamit felvett a partról. Amikor közelebb értek egymáshoz, akkor vette észre, hogy egy férfiről van szó. Ujjaival lesimított

ta és megigazította a széltől kócos szőke haját. Csak közelebb érve ismerte fel benne a mostani férjét.

Róbert rövid nadrágban és szétgombolt fehér ingben sétált. A vállán fotós oldaltáska lógott. A lenge szellő lebegtette az ingét és így többször is felfedte meztelen felsőtestét.

Amikor már majdnem egymáshoz értek, Marietta örömmel szólította meg:

– Hát te hogy kerültél ide. Utoljára még Triesztből jelentkezél.

– Jó napot asszonyom – szólt kissé hivatalosan Róbert – Én már rég óta itt vagyok a Duna parton. Gyűjtöm a köveket. Maga honnan jött, és merre tart?

– Ugyan Robi, ne viccelődj velem. Úgy teszel mintha nem ismernél.

– Az igazat megvallva nem is ismerem, de ettől eltekintve nagyon szép az arca, haja és formás teste van.

Marietta ere nem tudott mit válaszolni. Úgy vélte, hogy az egész csak játék. Hát ha úgy van, akkor ő is játszik – gondolta magában.

Épp akkor került a talajból a lábai elé, egy fehér gömb alakú márvány kő. A folyó vize mosta ki. Lenyúlt érte és felvette. Megtapogatta az oldalát és átnyújtotta Róbertnek.

– Ilyen köveket keresel?

– Nem, a kékszínűek a kedvenceim. De, Mond, Marietta, készíthetnék néhány fotót, rólad? Marietta... jól tudom? Ugye ez a neved?

– Igen, Marietta vagyok. Készíthetsz. Hová álljak.

– A Nappal szembe, hogy jól megvilágítsa a szemeidet.

– Rendben. Így jó lesz?

Miután Róbert néhány fotót készített, további utasításokra szánta magát:

– Kérlek ülj le a homokra.

Miután Marietta elhelyezkedett, Robi levette az ingét és és a lány kezébe adta.

– Most emeld fel mindkét kezedet az ég felé. Meglátod amikor ezt megteszed a szél belekap a vászoningbe és lengetni fogja mint a zászlót. Most készítek még néhány felvételt a hátad mögül, hogy a háttérben az a hajó is látszon.

Míg az ing lengett a szélben és Robi felvételezett, Marietta hátra fordult és megkérdezte:

– Miért szeded össze a köveket a parton.

– Sokan azt állítják, hogy egyes kövek szerencsét hoznak, másiaknak pedig gyógyító hatása, ereje van. Én azokat a köveket keresem amelyek az ősökől származnak és az utódokban folytatódnak. Azok a halhatatlanság kövei. A világűrből érkeztek és azzal építették a piramisokat.

– Nekem is volt egy ilyen követem, sajnos elvesztettem.

– Akkor sincs mitől félned. Halhatatlan vagy. Még a víz alatt is meglennél.

Erre a megjegyzésre Marietta a folyó felé fordult és elindult a mély víz felé.

Erős légszomj ébresztette fel álmából. Sorozatosan köhögni kezdett. Krisztián hozzá lépett és megfogta a kezét. Amikor lecsendesült a köhögési rohama megszólalt:

– Te mióta vagy itt?

– Nemrég jöttem. Láttam, hogy alszol. Ezért nem akartalak felébreszteni.

– Rosszul aludtam. Az utóbbi napokban nem jól alszom mert nehezen lélegzek és rosszakat álmodok.

– Most is álmodtál valamit?

– Igen, Robival. Álmomban nem ismert meg és valami kőről beszélt.

– Biztos azért álmodtad a köveket, mert hiányzik neked az a szerencsét hozó kő amelyet még Nánditól kaptál. Különben aki álmodik és emlékszik álmaira annak lelke van. – felelt Krisztinán.

– Lehet. Robi álmomban arról is beszélt, hogy a kő a világűrből érkezett és az segített az egyiptomiaknak piramisokat építeni.

– Az mégis csak valami más lehetett. – szólt közbe Krisztián.
– Talán igaz, mert az én kék kövem nem Egyiptomból hanem Szibériából származik. Nándi találta egy folyó partján.

– Könnyen lehet, hogy nem ugyanarról van szó. Arról a kőről amellyel piramisokat lehetett építeni az egyiptomi papok, azt állították hogy Meszhenet⁷ istenség varázsolta. Egy tojás nagyságú kőbe lehelte az emberben lakózó erőt amely életben tarja őt és az őseitől származik. Az akinek egyszer a kezébe kerül az örökké szerencsés lesz és halhatatlanná válik.

– Ilyen betegen mint én, nem ártana egy ilyen kő.

– Szerintem nem kell ebben hinni. Az egész csak mese. Téged az orvosok fognak meggyógyítani. Meglátod...

Mariettát ismét elkapta a köhögési roham. Krisztián felállt, mert nem tudta, mi tévő legyen. Hirtelen a köhögési roham megszakadt és Marietta lehunyta a szemeit. Krisztián arra gondolt, hogy talán kifárasztotta a köhögés és aludni akar. Megfogta Marietta kezét, hogy elbúcsúzzon tőle.

A következő pillanatban a monitor az ágya mellett sípolni kezdett. Krisztián félre állt mert a kórterembe berohant két nővér. Egyikük felhúzta Marietta szemhéját, majd megparancsolta Krisztiánnak, hogy azonnal hagyja el a szobát. Épp amikor Krisztián kísértelt az ajtón megérkezett sietve az orvos.

Ezek után, csak a folyosóról követhette a történeteket. Az orvos és a nővér megpróbálták életre kelteni Mariettát, de sikertelenül. Körülbelül tíz perc múlva abbahagyták az újraélesztést. A nővér gondosan letakarta a halott arcát.

Amikor az orvos kijött a kórteremből sajnálattal közölte, hogy Marietta meghalt.

– Bemehetek egy pár percre hozzá? – kérdezte Krisztián.

⁷ Meszhenet az ókori egyiptomi vallás egyik istennője. A szülésnél segédkezett. A túlvilági életben is szerepet játszott, segítette a halott újjászületését.

Miután Albertoval beszélt, Róbert felhívta Etelt Zomborban. Aggódott Marietta egészsége miatt. Először a házukat hívta, feltételezve, hogy Etel még ott van és ő veszi majd fel a telefont. De, a hosszabb kicsenés után sem vette fel senki a kagylót. Azon nyomban ideges lett mer ha a házban nincs senki az azt jelenthette, hogy Mariettát a kórházba vitték. Szerencsére megvolt Etel telefonszáma is. Azonnal felhívta őt.

Ott a telefon csak egyszer csengett, mert rögtön felvette a kagylót. Robi feltételezte, hogy Etel várt a hívást.

– Halló... Róbert vagyok... Hogy van Marietta?

– Nem jól. Robi gyere vissza. Marietta ma meghalt a kórházban...

Robi annyira megdöbbsent, hogy nem tudott mindjárt válaszolni. Tudta, hogy Marietta súlyos állapotban van, de remélte, hogy még nem fog meghalni, hogy megvárja.

– Mikor történt? Te vele voltál? Hogy halt meg? – a kérdések egymás után következtek.

– Ma reggel. Nem voltam vele, mert Krisztián megérkezett. Ő akarta meglátogatni. Akkor halt meg amikor Krisztián ott volt mellette. Később elmondta, hogy nem szenvedett. Egyszerűen elaludt.

– Krisztián még mindig Zomborban van?

– Igen. Az egyik szállóban helyezkedett el. Meg akarja várni a temetést. Én most rendezem a papírokat. Megkérem a temetkezési vállalatot, hogy halasszák el a temetést arra az időre amikor visszaértek.

– Rendben. Azonnal megtudakolom milyen módon tudunk Stankoval leggyorsabban Zomborba érni. Holnap este biztosan haza érünk. Ezek után nincs értelme tovább Izabella után kutatni, bár most már biztosan tudom, hol találhatom meg. A kő Marietta

számára jelentett sokat. Most, hogy meghalt számomra a kő nem fontos.

– Szóltam a *Konkordija* vállalatnak. Ők intézkednek a temetkezéssel kapcsolatban. A többi részletet majd megbeszéljük amikor ide értek.

– Rendben, Etel. Köszönök mindent. Igyekszem minél előbb Zomborba jutni.

Ezt követően, amikor Róbert visszatért az étterembe, Stanko azonnal látta az arcán, hogy valami baj van. Nem kérdezősködött. Várta, hogy Róbert szólaljon meg.

– Marietta ma reggel meghalt. Nincs értelmé továbbra is Izabella után kutatni. Azt amit Marietta nagyon szeretett volna visszakapni, nekem nem sikerült megszereznem.

– Nagyon sajnálom. Fogadd őszinte részvéteket. Ne hibáztasd magad. Mindent megtettél azért, hogy Izabella nyomára bukkanj és visszaszerezd a követ. Talán a sors így akarta...

– Holnap visszautazunk Zomborba a temetésre. Megyek megérdeklődni hogyan juthatunk haza legrövidebb idő alatt.

A hajón, Alberto, egy pohár borral a kezében megkérdezte Esztert:

– Mond Eszter, te nagyon sietsz Velencébe? Egy bizonyos időpontra kell odaérned?

– Nem ... Lényegében nem.

Hogy ha nem is indulnak aznap este, az nem veszélyezteti a hajón való tartózkodását. Látta Izabellát a kórházban. Nagyon rossz állapotban feküdt az intenzív osztályon. Tudta, hogy a gyógyulása néhány napot is igénybe vesz. Ezért nem bánta ha nem aznap hanem másnap indulnak Velencébe.

– Ha úgy gondolsz, hogy a hajó manőverezése biztonságosabb lesz holnap, – folytatta Eszter. – Akkor induljunk holnap.

– Jó, mert ha nem sietsz, jobb lenne, ha holnap indulnánk. Azt hiszem, többet ittam a kelleténél és fáradt is vagyok.

– Most jutott eszembe – jegyezte meg Eszter – Ha holnap elhajózunk, mi lesz azzal a rengeteg ruhával amelyeket Izabella összevásárolt magának és ott áll a szekrényben?

– Ezen én nem izgulok. Ha ilyen módon elhagyott és elment Riccardoval valószínűleg tudta, hogy a ruhái itt a hajón maradnak. Nézd át a szekrényeket. Ha találsz olyan ruhát amely megtetszik vagy megfelel a nagysága és a szabása, nyugodtan tartsd meg.

– Biztos vagy benne, hogy ezt megtehetem?

– Igen. A többi összeszedjük és beletesszük a bőröndbe. Ami nem fér bele azt egy szemeteszsákba gyömöszöljük. Majd levisszük és a kikötői kapitányság irodájában hagyjuk. Ha egy bizonyos ideig Izabella nem jelenik meg, ajándékozzák oda valamelyik jótékonyági szervezetnek.

– Lényegében igazad van. Sajnáltnám ha ezeket a drága holmikat a tengerbe vagy a szemétbe kellene dobom. Be kell vallanom, hogy jó ízlése van. Pontosan olyan ruhákat vásárolt amelyek a testalkatához és arcbőréhez megfeleltek. Köztük van néhány olyan melyeket szívesen fel szeretnék próbálni.

– Látod, ez jó ötlet. Mivel túl korán van még a lefekvéshez, nem bánám, ha felvennéd azokat amelyek neked tetszenek. Egy kis divatbemutatóval kedveskedhetnél.

– Örömmel – mondta Eszter.

Jónak látta az ötletet mert így, ravasz módon könnyeben Alberto szívéhez férközhet. Csak azért is, szerette volna elhódítani, hogy megmutassa Izabellának, hogy ő is van olyan okos, szép és kíváncsi a férfiak számára mint ő. Nagy értelme nem volt, mert az ő szívét Carmella foglalta el. Egyébként a divatbemutató jó színészi alakításnak is bizonyulhat.

– Azt javaslom, helyezkedj el a kanapén itt a nappaliban. Én a hálósobában öltözöm át. Amikor felveszek egy-egy új ruhát, végigsétálok előtted mint ahogyan azt a manökenek teszik a kifutón.

– Ez azt jelenti hogy nem fogsz előttem vetkőzni? – kérdezte Alberto kissé csalódottan.

– Egyelőre nem. Mindenekelőtt a válogatással kell foglalkoznom. Ki kell keresgélni azokat a ruhákat melyek tetszenek nekem és megtartanám magamnak. Azokat amelyek nem kellenek, összepakoljuk és levisszük a kapitányságra. De, majd meglátom, lehet, hogy a végén eleget tudok tenni a második kívánságodnak is ... – nem fejezte be a gondolatot, hanem elindult a hálószobába.

Nagyjából tudta, mi van a szekrényekben. Leltározást készített még akkor amikor a talizmánt kereste. Két estélyi ruhát választott ki, majd néhány overallt. Utánna következtek a blúzok és néhány szoknya. Ezek a ruhák körülbelül az egynegyedét képezték annak amit a szekrényben talált. A fiókokból kiválogatta azokat az alsóneműket melyek még az eredeti csomagolásban voltak. Melltartót nem választott mivel a mérete nem felelt meg.

A felmaradt ruhákat Izabella bőröndjébe gyömöszölte. Legalább még ugyanannyi maradt amit be kell majd zsákolnia.

Amelyeket kiválasztott magának, készített egy szűkebb válogatást. Azokat arra szánta, hogy felveszi és bemutatja Albertonak. Ügyelt arra is, hogy ezek között ne legyen olyan amit már láthatott Izabellán. Így került a kis készletbe egy estélyi ruha, egy overall, egy blúz túl rövid sorttal és a végére, egy csipkés vékony rövid hálóing. Ez a ruhadarab is nagyon csábító volt. Az oldalait mellközépen csak egy gomb fogta össze, emiatt az ingnek az eleje kinyílt és a combjáig ért. Azt tervezte, hogy azt veszi fel a legvégén. Mellé egy csipkés picuri bugyit választott.

Amíg a hálószobában ügködött az járt az eszében, hogy ki vegye bőröndjéből azokat a ruhadarabokat melyeket a lakásáról hozott és akassza fel őket a szekrénybe Izabella ruhái mellé. Aztán mégis csak úgy döntött, hogy nem teszi. Még nem döntött arról, hogy Velencében marad a szüleinél, vagy visszajön a hajóra és elhajózik Albertoval Riminimbe.

A fő ok, amiért ezt a bonyolult igazságtalan műveletet kitervezte és véghez vitte az a kék kő megszerzésére összpontosult. Azt elég könnyen meg is szerezte, Carmella részére. Alberto meghódítására, úgy gondolta, mint egy kis szórakoztató, közjátékra.

Alberto élvezettel nézte végig Eszter műsorát. Szóhoz sem tudott jutni, amikor Eszter végül a rövid hálóingben megjelent. A bemutatás után nem is vonult vissza a hálósobába, hanem ott maradt és Alberto ölébe helyezkedett. Megittak még egy italt és utána bevonultak a hálósobába.

Izabella kinyitotta a szemét. Számára egy egész ismeretlen helyiségben ébredt. Homályos alakok és tárgyak mozgását észlelte maga körül. Amikor balra, abba az irányba, fordította az arcát, ahonnan a hangokat hallotta éles fájdalmat érzett a fejében. Fehér lett a látótere, csak homályos zümmögő hangokat hallott, mivel körülötte különböző berendezések sorakoztak. Amikor a nővér észrevette, hogy Izabella felébredt, közelebb jött az ágyához.

– Jó reggelt, kedves Izabella. Itt volt az ideje, hogy kinyissa a szemét. Már nagyon vártuk, hogy eszmélethez térjen. – szólt kedvesen.

Izabella értetlenül nézett a nőverre és nem reagált a kimondott nevére.

– Hol vagyok? – kérdezte.

– A kórházban. Most, hogy kinyitotta a szemét az állapota sokkal jobbnak tűnik. Ütést kapott a tarkójára és ettől elájult. Rablótámadás áldozata lett. Ott valaki nagyon megütötte. Most már emlékszik?

– Nem, nem emlékszem. Mi történt? Ki az áldozat? – kérdezte Izabella.

– Várjon egy pillanatra. Mindjárt hívom a doktornőt. Ő mindezt megmagyaráz. – mondta, és eltűnt a paraván mögött.

Rövid időn belül megérkezett egy középkorú, kissé molett, fehér köpenyes hölgy.

– Én dr. Adriana vagyok. Jó, hogy felébredt. Majdnem két napig eszméletlen volt. Fáj valamije Izabella? – kérdezte az orvosnő.

Izabella nemlegesén rázta meg a fejét és emiatt újra éles fájdalmat érzett. Amikor elmúltott a fájdalom csodálkozva megkérdezte:

– Miért hívnak itt Izabellának?

– Nos, mert az ön táskájában talált dokumentumok alapján azonosítottuk. A személyazonossági és fizetési kártyája Izabella Sramm névre szól. A fényképe is rajta van. Ebből feltételeztük, hogy maga Izabella. Talán nem? Vagy nem emlékszik?

– Nem, nem emlékszem semmire. – válaszolt kétségbeesetten Izabella.

– A bankrablásra... arra sem emlékszik?

– Nem. Nem emlékszek semmire sem. – válaszolta úgy, hogy a fejét nem mozgatta.

– Most sajnos nincs annyi időm, hogy részletesen megvizsgáljam miért nem emlékszik semmire. Majd valakit küldök aki az ilyen esetre specializálta magát. Egy dologban biztos vagyok, hogy valaki hátulról fejbe vágta vagy valahonnan leesett. Emiatt néhány centiméter hosszú seb keletkezett a tarkóján amit rendesen kezeltünk. – magyarázta Dr. Adriana.

Izabella még kérdezni akart valamit, de minden elsötétült előtte.

Amikor újra magához tért ritmikus sípoló hangot hallott. A hang a monitorból jött amely a szívdobogását ellenőrizte.

Másnap Riccardo a kórházban az intenzív osztály egyik ágyán ébredt fel. A mellette lévő székben ülő nővér felállt és megfogta a kezét.

– Jól van. Megúsztá, Riccardo úr, remélem, ez az ön neve. Ezt a dokumentumai alapján állapítottuk meg. – engem Elvira nővérnek hívnak. – Megyek és értesítem az orvost, hogy magához tért.

Az orvos hamarosan meg is érkezett. Először a kórlapot nézegette, majd Riccardohoz fordult.

– Szerencséje volt Riccardo úr. A hátába kapta a golyót. Az megsértette a jobb tüdőszárnyat. Rögtön meg kellett műteni. Nehezen kapott levegőt mert a tüdőszárny tele lett vérrrel. A harmadik bordája hátulról kissé megállította a golyót, különben

keresztül ment volna a testén. Akár halálos is lehetett volna. Az a borda eltört, de az nem gond. Majd idővel beheged. Azt hiszem, néhány nap múlva annyira felépül, hogy át tudjuk tenni a rendes kórterembe. Ha minden jól halad talán tíz nap múlva haza is mehet otthoni kezelésre. Ezek után remélem vigyáz magára. Kikerüli azt a bankot melyet épp támadás éri – mosolygott a végén az orvos.

– Köszönök mindent doktor úr. – szolt a végén Riccardo.

Miután az orvos elment az ágyhoz lépett Elvira nővér és megkérdezte a beteget:

– Riccardo úr, eddig magát senki sem kereste. Valószínűleg nem tudják, hogy itt fekszik a kórházban. Kit értesítsünk, hogy itt van.

– Itt Triesztben él az anyám és nővérem. Rögtön megadom a telefonszámukat.

Elvira vett egy darab papírt és egy tollat, hogy felírja a számot.

– Anyám neve Tina Connti, de mielőtt felhívná őt, érdekel egy Izabella nevű fiatal nő. Mellettem feküdt a padlón. Őt az egyik rabló fegyverrel fejbe ütötte. Kérem, nekem nagyon fontos lenne, hogy megtudjam az állapotát. Biztosan itt fekszik a kórházban, valamelyik kórteremben. Szeretném megtudni hogy érzi magát?

– Rendben, Riccardo úr. Először felhívom az édesanyját és utána majd megkeressem Izabellát. Azt hiszem, ő is ezen az osztályon van. Itt kezelik azokat akik megsebesültek a bankban.

Amikor Elvira nővér elment, Riccardo újra átgondolta az egész eseményt ami a bankban történt. Nem tudta, de feltételezte, hogy az lövés, amelyet Nínó úr irodájában hallott, a barátjának az életébe került.

Elvira nővér több mint egy óra elmúltával jött vissza.

– Cremona kisasszony jelentkezett a telefonon. Azt bizonygatta, hogy ő a testvére...

– Igen. Valószínűleg ő volt legközelebb a telefonhoz, mert különben anyám szokott jelentkezni.

– Tájékoztattam a nővérét, hogy ne aggódjon. Most már jól van. Megígérték, hogy holnap ha átkerül a másik kórterembe meglátogatják...

– És Izabella kisasszony?... Megtalálta?... Beszélt vele?

– Ami Izabella kisasszonyt illeti, van egy ilyen nevű beteg a női osztályon. Amikor megmondtam neki az ön nevét Riccardo úr... Egyáltalán nem tudta kiről van szó.

– Lehetetlen. Hiszen tini korunktól ismerjük egymást. Együtt voltunk a bankban. Amikor rám lőttek, ráestem. Egy magas rangú tisztviselő, Nínó úr, is ott volt.

– Ezt a nevet is ellenőriznem kell. Többen is meghaltak az összetűzésben.

Eszter már ébren volt mielőtt Alberto kinyitotta a szemét. Igyekezett úgy kimászni az ágyból, hogy fel ne ébressze. Óvatos mozdulatokkal lehúzta magáról a takarót, majd az ágy szélére ült. Mielőtt sikerült felállnia Alberto kezét érezte a hátán. Gyengéd mozdulattal simogatni kezdte a háta közepét. Majd lassú mozdulatokkal a gerince mentén lefelé húzta a kezét. Ez a mozdulat már arra készítette Esztert, hogy felegyenesedjen.

– Még nem fontos felkelned. – mondta Alberto kissé csalódottan – Még maradhattál volna néhány percig mellettem az ágyban.

Amikor látta, hogy Eszter öltözködni kezd, Alberto újra megszólalt:

– Ruha nélkül is maradhatnál, ami a engem illet.

– Hiszem, hogy az élvezetes lenne számodra, de félek, hogy megfázok. A kedvéért csak egy rövid selyem köpenyt, húzok fel magamra. – mondta, és elhagyta a szobát.

A kávé már az asztalon gőzölgött mikorra Alberto felöltözött és kilépett a nappaliba. Eszter a konyhában a reggelit készítette.

– Elegendő ruhát választottál ki magadnak? – kérdezte, miközben kortyolgatta forró kávéját.

– Igen. A válogatással készen vagyok, csak el kell döntenem mikor viszem el a maradékot a portára.

– Azt megtehetjük reggeli után.

Már majdnem dél lett, amikor ezt elintézték. Albertonak kétszer kellett fordulnia, hogy elvigye Izabella megmaradt öltözékét a kapitányság portájára. Ott elmondta, hogy ez a holmi egy bizonyos Izabella Sramm tulajdona. Ha nem jelentkezik érte egy héten belül, nyugodtan odaajándékozhatják valamelyik humanitárius szervezetnek.

Ezt követően nyugodtan elhajózhattak Velence felé. Alberto elindította a motorokat a jachton. Ezt az elhatározását megerősítette az a nemrég megtörtént telefonbeszélgetés is melyet egy Róbert nevezetű rendezővel folytatott. Ő is Izabella után érdeklődött. Ez csak is azt jelentette, hogy valójában nagyon sok barátja, azaz szeretője van vagy volt. Ezek szerint amikor arról beszélgettek hogyan tovább az együttlétükről, került az ösztinteseget. Ha ő így viselkedett vele szemben, neki sem kell továbbra is foglalkozni Izabellával.

Most, itt van mellette Eszter, aki mindenben a kedvébe jár. Ez nagyon is jó ír arra, hogy begyógyítsa azokat a sebeket melyeket Izabella okozott. Még be kellett magának vallani, hogy Izabella nagyobb nyomot hagyott a lelkében mint amilyet Eszter bármikor is bármilyen igyekezettel is megtehet.

25

Végül Róbert és Stanko busszal tértek vissza Zomborba. Ez volt az a jármű amely közvetlenül Umag és Zombor között közlekedett. Amikor Zomborba értek mindketten az állomásról Etelkához siettek. Meg akarták tudni első kézből a legfrissebb történeteket. Késő délutánra járt az idő, de az asszony várta őket.

– Köszönöm, Etel, hogy gondoskodott Mariettáról azidő alatt míg én Izabellát kerestem. Elintéztet mindent a temetéssel kapcsolatban? Nekem kell tennem valamit?

– Nem minden el van rendezve. A temetéssel kapcsolatban sajnos nagy tapasztalatot szereztem az utóbbi időben. A szertartás holnap délután egy órára van betervezve. Sajnálom, hogy nincs több hely a család sírjában. Új sírhelyet kellett kiváltanom. Azt még nem fizettem ki. Úgy gondolom te viseled a költségeket.

– Igen. Természetesen. Krisztiánt is értesítetted az időpont-ról? – kérdezte Róbert.

– Igen. Tud róla. Azt mondta, hogy tájékoztatja a Szabadkai színházat. Gondolja, hogy lesznek színész kollégák akik el akarnak jönni a temetésre. A Zombori színház tagjai is tudnak a temetésről.

– Holnap reggel beszélek valamelyik étterem tulajdonosával. Készítsen szendvicseket és italt és hozza a házhoz a temetés utánra. Szeretnék mindenkit megvendégetni.

– Majd én is ott leszek és segítek a felszolgálásban.

– Köszönöm Etel. Mindent köszönök, de most mennünk kell nagyon fáradt vagyok. Örülnék, ha holnap délelőtt folyamán eljön-nél, hogy felkészítsük a házat a vendégfogadásra.

– Rendben ... Ne aggódj.

Róbert akkor érezte igazán Marietta elvesztését miután hazatért. Az üres lakás várta. Egyedül maradt. Bárhová is nézett a lakásban mindenütt csak Marietta keze nyomát látta. A végén leült a nappaliba és megivott egy pohár pálinkát abból a vörös szallagossból.

Miután lezuhanyozott a hálószoza felé indult. Befeküdt az üres ágyba. Sokat forgolódott várva, hogy elaludjon. A végén fogta a takarót és egy párnát majd lement a fotóstúdióba és ott elhelyezkedett a kanapén. Ott érte az álom.

Robi a Zombor melletti Šikara nevű kis erdő felé sietett. Úgy emlékezett, hogy ott kell találkoznia Stankóval. Útközben a zsidó temető mellett haladt el. Rögtön feltűnt neki, hogy nem úgy néz

ki mint amilyennek azelőtt látta. Valamikor rendezett temetőként ismerte. Most pedig gondozatlan volt. A sírkövek nagy része félredőlve vagy kettétörve hevert a gazos talajon. Mintha több tíz éve nem járt ott senki és nem tett rendet benne.

Lényegében nem érdekelte nagyon a dolog csak azért foglalkozott vele, mert valakitől hallotta, hogy oda temették Radnóti, a híres költőt. A hosszú úton itt Zombornál tört rá a kimerültség és halt meg összerogyva a sok megpróbáltatástól. Arra gondolt, hogy átmegy a temetőn és ha útjába kerül az említett sírhely megtekinti.

A temető másik végén az egyik félredőlt sírkő előtt észre vett egy fiatal lányt aki neki háttal állt Bácskerteszi népviseletbe öltözve. Erre mindjárt rájött, mert a lány széles rövid pirosas cicc szoknyát, piros csizmát, rövid, láncos kapcsolósos mellényt viselt.

A hajába a fejtetőn összekötött színes szalagsokrot tűzött. Amikor odaért a lány feléje fordította a fejét. Akkor ismerte fel ki-ről van szó. Noémi állt előtte.

– Hát te, hogy kerülsz ide Szabadkáról? – kérdezte.

– Szavalni jöttem ide a Radnóti sír mellett. De úgy látszik nem lesz közönség.

– Várj még egy kicsit, hátha megjelenik valaki. Különben látom most már nem középkori ruhákat, hanem népviseleteket kreálsz.

Erre a megjegyzésre Noémi nem reagált csak lehajolt és virágot helyezett a sírtövébe.

Robi elhagyta a temetőt. Ismerte az utat és pár száz méter után az erdő szélét várta. Ahelyett egy talán tíz méter magas és ötven méter széles emberkézzel készített domb állta útját.

Rögtön rájött, hogy a zomboriak számára ismerős „Lázin breg” áll előtte. Hogy az erdőbe jusson meg kellett kerülnie a dombot. De, ahogy jobbra indult a domb is megmozdult és elállta az útját. Amikor balra vette az irányt a domb ott is útját állta. Így nem maradt más hátra mint átmászni a domb tetején.

Mászás közben a meredek oldalán azon töprengett, hogy a domb őt miért nem engedi az erdő közelébe. De, nem tudott semmi-

lyen magyarázatot kitalálni ennek okára. Végül, szerencsére gond nélkül átmászott a magaslaton. A domb másik oldalán ott terjedt az kis erdő, a Šikara.

Amikor közelebb ért onnan női hangot és kalapálást hallott. A hang erőteljes éneklésbe váltott, így elnyomta a kalapálást. Bár jól odafigyelt nehéz volt a hangokból a mondatokat értelmezni.

Amikor beljebb ment az erdő sűrűjébe, ott egy téglákból épült magas, két emeletes karcsú házra bukkant. A nő éneklés onnan az emeletről érkezett. Amikor bement a bejárati ajtón ott Stankoval találkozott. Az emeletre csak létrán lehetett feljutni ezért Stanko deszka keretet kalapált a lépcső kiöntéséhez.

– Ha fel akarsz menni várj pár pillanatot. Kiöntöm betont a keretbe és meglesz a lépcsőzetet. Az rögtön megköt és máris közlekedhetsz rajta.

Így is lett. Amint kiöntötte a betont az tényleg megkötött és Robi nyugodtan felmehetett az emeletre. Mivel az épületet nagyon keskenyre építették, csak két kis szoba fért el benne. Amikor be akart menni az egyikbe acél hegyű nyílvevessző suhant el az arca mellett. Ha nem rántja el a fejét az utolsó pillanatban, az arcát éri. De így háta mögött lévő falba állt be.

Megharagudott és meg akarta tudni ki az aki meg akarta sebezni. Óvatosan bement a szobába. Ott a padlón összekuporodva Nándi, Marietta első férje hevert. Testhez álló vékony szürke ruhában. A ruhához ugyanolyan kapucni tartozott amely betakarta fejének nagyobb részét. Csak az arca látszott ki belőle. Remegve figyelte ki lép be az ajtón.

Robi kérdőre vonta, hogy miért akarta nyíllal fejbe találni. Nándi felült a padlón és kézzel mutatta, hogy üljön mellé.

– Majd elmagyarázom. – mondta és elkezdett mesélni. – Én a mai időhöz képest a jövőben élek. Talán ötven év is van közöttünk. Ott egy különleges orvos dolgozik. Van egy tojás alakú köve. Azzal pár pillanat alatt be tudja gyógyítani a testen lévő sebet. Még a belsőszerveket is meg tudja fiatalítani. A gyógyítást pár pillanat alatt végzi el de, utána egy egész napot pihenni kell. Mivel nálunk

a mi időnkben ez a művelet tilos, mi ezért a múltba menekülünk. A jövőnk számunkra egyenlőre elérhetetlen. Ezért vissza jövünk és itt várjuk meg a gyógyulást. Egy napot a gyógyulás ideje alatt itt bujkálunk, mert ha megtalálnak és rájönnek, hogy a kővel gyógyítottak meg végeznek velünk az időőrök.

Azért lőttem rád mert azt gondoltam, hogy te az egyik időőr vagy.

– Az az egy nap után vissza térsz a te idődbe?

– Igen eltűnök innen.

– És ki van a másik szobában.

– Marietta, de ő nemsokára indul vissza. Ő énekelt balladákat mert az elűzi az öröket. Neki most jár le a gyógyulási ideje.

Alberto automatikus irány és sebesség vezénylésre állította be a hajót. Nem siettek. Úgy vélte egy kellenes utazás állt előttük. Így késő délután érkeztek Velencéhez. A hajózás ideje alatt Alberto a műszereket figyelte de nem kellett beavatkoznia. Keveset beszélt. Inkább magába zárkózott. Zavarba hozta az, ahogyan Izabella bánt vele. Amikor Eszter nem volt a látókörében ez az indulat hol düh, hol pedig a nemértés között ingadozott. Eszter ez idő alatt a nappaliban teát készített magának

Kora este érkeztek meg a Velencei kikötőbe. Alberto engedélyt kért és kapott a lehorgonyzáshoz.

Eszter azon gondolkodott, hogy össze szedje a holmiját a bőröndjébe és úgy hagyja el a hajót, ami azt jelentené, hogy vissza sem jön, vagy csak vegye magához a kézitáskáját és úgy menjen a szüleihez. Ez esetben mindenképp vissza kell jönnie. Mégis olyan előérzete támadt, hogy többé nem fogja látni Albertot. Viszont kellemetlennek érezte, hogy most vigye el minden holmiját a hajóról.

Amikor kinyitotta a szekrényeket és meglátta azt a temérdek szép ruhát a kapzsiság győzött. Lényegében arra gondolt, hogy ezt a nagy bőröndöt többek között azért is hozta, hogy telerakja Izabella ruháival és úgy hagyja el a hajót.

Összeszedte Izabella legjobb ruháit is teletömte velük a bőröndjét. Még ki is vett néhányat a saját holmijából, hogy Izabella szebb ruhái elférjenek benne.

Mielőtt eltávozott a hajóról megcsókolta Albertot. Nem kellett magyarázkodnia miért viszi magával ezt a nagy bőröndöt. Alberto számára ez valahogy természetesnek tűnt.

– Eljössz te is, hogy meglátogasd a szüleimet?

– Nem. A hajón szeretnék maradni.

– Nem szeretnék sokáig egyedül hagyni. – szólt Eszter féltett aggodalommal – Megyek és jelentkezek a Mammának és nála hagyom a ruhákat. Visszafelé majd veszek valamit vacsorára. A szüleim lakása alatt, egy híres vendéglő működik. Úgy hívják, hogy *Restorante di Niro*. Onnan hozok vacsorát.

– Nem muszáj. Felesleges, hiszen tele van a hűtő ennivalóval. Inkább maradj a szüleiddel. Valószínűleg ritkán látnak. Szerintem elegendő, ha holnap a délelőtt folyamán újra a hajóra jössz. Akkor majd megbeszéljük hogyan tovább.

– Rendben kedvesem. Nagyon szeretlek és hiányozni fogsz nagyon. Tehát holnap délelőtt újra találkozunk. Akkor mégis csak hozok ebédet abból az étteremből. Meglátod kiválóan főznek. Különben felírtam neked a szüleim telefonszámát, ha valami sürgősen kell. Csak nyugodtan jelentkezz.

Eszter a kikötő azon részére indult ahol a gondolák sorakoztak. Ő a csónakokat semmi kép sem a romantikus élmény alkalmatosságnak, hanem közlekedési eszközöknek tekintette. Annak segítségével fog eljutni szülei házánaál.

Maga a város, az épületek és a kanális vizében ringatózó csónakok fiatal korára emlékeztették. Régen járt szülővárosában. Ahogy közeledett a kikötő kijárata felé egyre inkább otthon érezte magát.

Büszke volt magára. Életének egy sikeres részét éli most. Az utóbbi időben amit kitervezett azt meg is valósította. Reklámfilm-ben szerepelt, megszerezte a szerencsét hozó talizánt amely majd gyógyulást hoz Carmellának. Elhódította Albertot Izabellától. Ez

növelte az önbizalmát. Kiadás nélkül sok szép és drága ruha is a birtokába került. Ha sikerül, még Riminibe is elhajózik ahol, feltételezte, Alberto szülei majd örömmel várják. Ez és még sok más vonzó lehetőség áll előtte.

A hajón, rövid idő elteltével Alberto magányosnak érezte magát. Eddig is több alkalommal egyedül járt kikötőből kikötőbe, de most valahogy hiányolta Izabella jelenlétét. Arra gondolt, hogy ha talán lemegy a hajóról és sétál egyet a parton, jobban fogja érezni magát.

Bár régen járt Velencében, maga a város nem érdekelte. Mindig kerülte, mert idegesítették a tudatlan turisták. Számukra az egész városban csak a Sóhajok hídja jelentette a nevezetességet. Sok más történelmi épület mellett miért épp ez a híd jutott az eszébe, maga sem tudta. Talán mert ő is olyan lelki állapotban volt mint azok az elítéltek akiket a hídon át a börtön felé vezettek.

Ezért nem is akart beljebb menni a városba, csak lábait akarta megmozgatni a kikötő partján, lefekvés előtt.

Arra is gondolt, hogy ha sétálás közben talál egy kávézót és ha nincsenek bent sokan, benéz, de ha ráakad egy újságáros bódéra és az nyitva lesz, akkor vesz valami olvasnivalót. Hamarosan a kikötő, városhoz közeli végén, ráakadt két egymás mellett álló újságosbódéra. Az egyiknél megállt, hogy közelebbről szemügyre vegye a kínálatot. Arra lett figyelmes, hogy a neves napilap a *Journal* a címlapján bankrablásról számol be.

Albertot nem nagyon érdekelte a napi politika sem a bulvár hírek. Ám a kulturális és sportesemények mindig vonzották. Be kellett vallania, hogy az elmúlt napokban inkább a nőkkel foglalkozott, mint a környezetében zajló művelődési eseményekkel.

Azóta mióta részt vett az Umagi kiállítás megnyitóján csak Izabella iránt érdeklődött. Vele hajózott Abbáziába, járta körül a kaszinókat. Ott ismerkedett meg Eszterrel és Riccardoval. Majd valahogy a ruhavásárlás miatt Triesztben kötött ki.

Az a hír melyet az említett napilap címlapján látott, nem hagyta nyugodni. Közelebb lépett a bódéhoz és kézbe vette az új-

ságot. Bankrablásról számolt be amely a Trieszti Eurobankban történt. Nem a „bankrablás” szó hanem inkább a „bank” neve keltette fel az érdeklődését. Végül is Izabella és Riccardo oda igyekezett.

Remélte, hogy a betörés ideje alatt ők már nem voltak ott. De, ha igen, akkor ez lehet oka annak, hogy Izabella nem hívta fel, vagy nem tért vissza a hajóra. Többet szeretett volna megtudni az eseményről, ezért megvásárolta az összes újságot, amelyek erről írtak.

Noha nagyon érdekelte a történet, mégsem akarta ott az utcán lapozgatni az újságokat. Úgy döntött, hogy visszatér a hajóra és ott kávézás közben nyugodtan átnézi őket.

„Betörés és rablás kísérlet a Trieszti Eurobankban. Többen megsebesültek. A rendőrök és a banktisztviselők között halottak is vannak. A rablóknak nem sikerült megszerezni a pénzt.”

Ilyen és ehhez hasonló vastag betűs címsorok álltak a jelentésekről szóló szövegek felett.

Albertot nagyon érdekelte kik azok, akik a bankban tartózkodtak a rablótámadás ideje alatt. Azt, hogy hová szállították a sebesülteket, vagy a halottakat, megtudta, de nevekről nem tett említést az újság. Átlapozta az összeset remélve, hogy valamit megtud Izabelláról.

Közzé tettek néhány fényképet is, de azok a sebesültek ellátásáról készültek, ráadásul többségük életlen volt.

Felkerekedett benne a gyanú, hogy Eszter hazudhatott Izabellával kapcsolatban. Azt gondolta, hogy csak a női hiúság beszélt belőle. Azon is meglepődött, hogy nem mondott semmit a bankrablásról, pedig tudnia kellett róla mert a városban tartózkodott. Ha semmi mást, akkor legalább a szírenák vijjogását kellett hallania. De, semmi ilyesmiről nem számolt be amikor visszatért a hajóra.

Bánatában megivott néhány pohár tömény italt és azon törte a fejét, hogy még az éjjel visszahajózik Triesztbe. Itt Velencében

biztosan nem fogja megtudni mi történhetett a bankban és kik a sebesültek.

Izabella egyre gyakrabban jelent meg a gondolataiban. Részeltessen számba vette a nő jó és rossz tulajdonságait. Visszaemlékezett az első találkozásukra amely a Filippo Galériában történt. Utána azokra a kellemes pillanatokra, amikor csak neki adta elő a csábító vetkőző táncát a hajón.

Az a gondolat, hogy Izabella nem akarta elhagyni őt, egyre erősödött benne. Valószínűleg, hogy súlyos, komoly oka volt annak, hogy nem tudott visszatérni a hajóra. Eszter csak kitalálta az egész mesét amely rá és Riccardora vonatkozott. Ezek és ezekhez hasonló gondolatok keringtek az agyában míg lassan iszogatott. Még egy másik dolog is érdekelte. Megjelent egy Róbert Kovács nevű fiatalember, aki rendezőként mutatkozott be. Izabellát kereste és arról beszélt, hogy valami nagyon fontos dologról szeretne vele beszélni. Azt állította, hogy találkozásuk olyan fontos mintha élet-halálról lenne szó.

Izabella egy fotóstúdióban találta magát. Nagy világító lámpák és egy fából készült dobozos kamera állt körülötte. Egy fiatal nő állt a szoba sarkában. Izabellának úgy tűnt, hogy valahonnan ismeri a fiatal lányt. Az asztalon, közvetlen közelében egy pohár és egy viszkis üveg állt üresen. A jobboldali ablakot függöny takarta. Ezt valószínűleg az egyik modell akasztotta fel, hogy a szomszédok ne kukucskáljanak fotózás közben.

Hirtelen kinyílt az ajtó, és egy harminc körüli férfi lépett be az ajtón. Úgy ment el Izabella mellett mintha ott sem lett volna. A férfi telefonálni akart, de a telefon foglalt volt. Egy másik szobában, amelyet Izabella láthatott a falon keresztül, egy idős nő beszélt a vonalon.

A fiatal nő, amikor meglátta férfit, táncolni kezdett. Rövid átlátszó ruhát viselt. Először egy ideig csak forgott majd kikapcsolta az övét és kiszámított lassú mozdulatokkal vette le a ruháját.

A férfi rá sem hederített. Az asztalhoz lépett és felemelte az üres üveget. Kezében tartva a táncoló lány felé fordult. Tudatta vele, hogy inni akar de nincs mit. A lány csak a vállát vonogatva szólalt meg:

– Én nem mehetek el italt vásárolni. Nincs rajtam ruha. Csak egy alsóban vagyok.

– Rendben. Szólok a másik hölgynek, hogy menjen bevásárolni mihelyt befejezi a telefonálást. – válaszolt a férfi.

Hirtelen Izabella egy autóban találta magát. Előtte és mögötte is gépkocsik haladtak. Az autók sora a Zombori csatorna felé tartott. Izabella látta, hogy a fiatal lány és a férfi egy új Mercedes autóban ülnek és ölelik egymást.

Utazás közben áthaladtak egy ritka erdőn majd egy dombos pázsitra értek. Izabellát érdekelte hová utaznak.

Nemsokára egy tisztásra értek ahol minden jármű megállt. Kiszálltak az autóból és sétára indultak a csatorna partján. A csatorna másik oldala hirtelen eltűnt. Végtelen kék tenger jelent meg helyette.

Most már a tengerparton sétáltak. Ott egy a tengerbe nyúló szikla tövében egy kis helybeli csoport várta őket. A fiatal lány észrevette, hogy a homokon kis vakondtúráshoz hasonló rakások keletkeztek.

A lány oda lépett és magabiztosan elmagyarázta, hogy előad egy mutatóványt.

Egy műanyag tömlőt nyomott be a rakás közepébe, majd sűrített levegőt engedett bele. A dombocska felfújódott és felrobant. A föld szétrepült a környéken. Még a férfi öltönye is sáros lett.

– Élt valaki vagy valami azok a dombocskák alatt? – kérdezte a férfi.

– Nem, de nem is tudom. Szeretek játszani a természettel, az emberekkel, mert színésznő vagyok. Az egész egy olyan játék mint a rulett a kaszinóban.

Ebből a nehéz és számára érthetetlen álomból egy ismeretlen hang ébresztette.

– Renden van. Most már túl vagy a veszélyen Izabella. – szólt hozzá Riccardo.

Izabella értetlenül nézett az emberre aki kedvesen szólt hozzá. Amikor összeszedte a még megmaradt erejét, halkán megszólalt:

– Kicsoda maga?

A kérdésen Riccardo nem lepődött meg. Az orvos már tájékoztatta Izabella állapotáról és megkérte, hogy legyen megértő a beteggel. Többek között azért kérték meg, hogy látogasson Izabellához, mert feltételezték, hogy talán, mivel ismerősről van szó, visszatér az emlékezete.

– Én... Én Riccardo vagyok... Riccardo. Együtt voltunk a bankban ... Támadás történt. Téged fejbe vágta én pedig golyót kaptam a hátamba. Nem emlékszel?

– Nem uram. Én csak arra emlékszem, hogy felébredtem itt egy ismeretlen kórházban. Mindenki Izabellának hív, de nem vagyok biztos benne, hogy ez a nevem. Nem emlékszem semmire.

– Most megpróbálom elmondani neked mindazt amit tudok rólad. Talán valami azok alapján eszedbe jut.

Ezek után Riccardo részletesen beszámolt mindenről ami Izabellával kapcsolatban az eszébe jutott. Elmesélte hogyan ismerkedtek meg fiatal korukban Umagban. Utánna elmondta, hogyan találkoztak Abbáziában. Beszért a kaszinóról, a kirándulásról Triesztbe, a nagy nyerevényről. Végül az Eurobankban eseményekről.

Izabella, bár Riccardonak úgy tűnt, hogy éberén figyel arra amit mond, a végén csak annyit mondott:

– Sajnálom, de ezekre amit elmondtál nem emlékszem.

– Emlékszel Nínó úrra, tudod az aki fogadott bennünket a bankban – próbálkozott Riccardo újra – Amikor eldőrdültek a lövések, őt találták el mert nem akarta kinyitni a páncélszekrényt. Később jöttek a rendőrök és tűzharc keletkezett. Mi ketten akkora már a padlón hevertünk, ezért nem ért minket a golyózápor.

Izabella továbbra is szemrebbenés nélkül hallgatta végig a történetet. Riccardo észre vette, hogy egyáltalán nem emlékszik az elmondottakra.

– Alberto... – emlékszel Albertora? – próbálkozott továbbra is Riccardo. – Ő hozott hajóval Abbáziába. Nekem úgy tűnt, hogy beleszeretél. Valami kék követ is emlegettél, hogy az hozza számodra a szerencsét. A bankban telefonon beszélgettél egy Krisztián nevű úrral. Ezekre a dolgokra sem emlékszel?

26

– Alberto a kanapén ébredt fel a nappaliban. Este berúgott és elnyomta az álom úgy, hogy még le sem vetkőzött. Erősen fájta a feje. Az előző este még azon gondolkodott, hogy visszahajózik Triesztbe. Szerencse, hogy nem indította be a motorokat mert ki tudja hogyan került volna ki a kikötőből. Jó, hogy elaludt az indulás helyett.

A hálósobába indult, hogy felébressze Esztert és megkérje, egy kávé készítésére. Már a második lépés után eszébe jutott, hogy Eszter nincs a hajón. Elment meglátogatni a szüleit. Így maga főzte meg és fogyasztotta el egyedül az asztal mellett. A sok ital miatt gyötörni kezdte az éhség. De, úgy döntött, hogy mielőtt reggelit készít magának, kitervezi a mai napját.

Úgy képzelte el a délelőttöt, hogy előbb megreggelizik és utána felhívja Riccardo telefonszámát. Izabellát nem tudja elérni mert neki nincs telefonja. Amikor ezt mind befejezi megindítja a motorokat és elhajózik Trieszt felé.

A reggeli készítése közben átgondolta az előző nap történeteit. Eszébe jutott, hogy Eszter milyen ravasz módon megvádolta Izabellát a kitalált meséivel. Utánna pedig elbűvölte a színészi tehetségével.

Dühös lett magára, hogy miután Izabella és Riccardo nem jöttek vissza a hajóra, nem érdeklődött utánuk a rendőrségen. Az

ott hallottak után rögtön óvatosabban kezelhette volna mindazt amit Eszter mondott.

Reggeli után felhívta Riccardo telefonszámát.

A telefon hosszú ideig csengett, miután egy női hang szólt bele a kagylóba.

– Igen...

– Haló... Jó napot. Alberto vagyok ... Alberto Giovanni, Riccardoval szeretnék beszélni ...

– Sajnos ezt nem teheti meg, mert Riccardo a kórházban van. Ma, délelőtt folyamán megyünk meglátogatni őt. A bankrablás közben megsérült.

– Szeretném megérdeklődni, hogy tudnak-e valamit egy Izabella nevezetű hölgyről... Együtt voltak a bankban...

– Nem. Mi nem beszéltünk Riccardoval. De, ha együtt voltak, akkor valószínűleg tudja, hol lehet.

– Én most Velencében tartózkodom, de nemsokára indulok Triesztbe. Ha odaérek meg szeretném látogatni Riccardot. Kérem mondja el, melyik kórházban fekszik?

– A *Szent Lovro* kórházban kezelik.

– Köszönöm, kisasszony ... Ön valószínűleg Riccardo nővére. Olyan fiatalos hangja van...

– Nem, de köszönöm a bókot, nagyon kedves... Én Riccardo anyja vagyok ... Tina a nevem...

– Elnézést kérek asszonyom. Még egyszer köszönöm az információkat. Ha találkozik Riccardoval mondja el neki, hogy meg fogom látogatni, amint Triesztbe érek.

Miután Alberto befejezte a beszélgetést, lement a partra hogy kioldja a kötélhurkot a kikötőcölöpről. Elkapta az indulási láz. Feltételezte, hogy Riccardótól megtudja a részleteket mi történt a bankban és hová lett Izabella.

Már indult felfelé a hajópallón amikor meglátta, hogy Eszter közeledik. Egyik kezével a bőröndöt húzta a másik kezében kartondobozt tartotta melyen nagybetűkel a *Restorante di Niro* felirat virított. Alberto feltételezte, hogy abban hozza az ebédet.

Néhány perc alatt kellett döntenie, hogy felengedje-e a hajóra, vagy hagyja ott Velencében. A végén úgy döntött, hogy felengedi.

„Hadd jöjjön” – gondolta magában – „Eddig ő játszott velem most majd én játszok vele.”

– Jövök, drágám ... Ebédet is hozok. – szólt hangosan Eszter amikor odaért a hajóra vezető pallóra.

– Jól van, Eszter, gyere. Az utolsó pillanatban érkezted. Már azt hittem, hogy nem fogsz visszajönni, mint Izabella ...

– Én nem vagyok olyan ...

Amikor felért a hajóra, megcsókolta Albertot. Rögtön megérezte, hogy a csókban nincs meg az a szenvedély mint az előző nap. Gyorsan terített és kirakta a tányérokra az ízletes harapnivalót, amelyet az étteremből hozott.

Alberto az irányító fülke felé indult amikor Eszter újra megszólalt:

– Előbb nem ebédelünk?

– Nem. Még nem vagyok éhes. Talán amikor megérkezünk ...

– És hová hajózunk? – folytatta a kérdezősködést. – Nem is mondtad, hogy Riminibe utazunk?

– Nem Eszter, nem Riminibe hanem Triesztbe megyünk. – felelte Alberto, és elhagyta a nappali fülkét.

– Triesztbe? – tette fel a kérdést amire nem kapott választ.

Eszter töprengeni kezdett, mert úgy érezte, hogy jelentősen megromlott közöttük a kapcsolat.

De, nem izgatta túlságosan magát. Tudta, hogy az út két-három órát tart. Az idő alatt, kifürkészi miért lett Alberto ilyen hideg iránta. Ha megtudja majd tesz róla, hogy megjavítsa a kapcsolatukat.

Egyébként a Triesztbe való utazás neki is megfelelt. Ha visszahajóznak oda, meglátogathatja Carmellát, és tudomást szerez arról, hogy a kő pozitív hatással volt-e rá.

Riccardo az ágyában ült és az uzsonnázást fejezte be amikor megérkeztek a látogatók. Anyja és Cremona húga siettek az ágyához.

Az ilyenkor szokásos kérdések következtek: „Hogy érzed magad? – Mi történt?”

Riccardo röviden elmondta, a bankban lezajlott eseményeket. De, részeltessen kitért arra, hogyan sebesült meg. Megemlítette, hogy némileg szerencséje volt, mert a helyszínen a lövöldözés miatt sokan meghaltak.

Tina figyelmesen végighallgatta Riccardo fia részletes beszámolóját. Többször is félbe szakította kérdésekkel, hogy pontos képet kapjon a történetekről.

– Alberto úr telefonon érdeklődött utánad. Megemlítette, hogy egy bizonyos nővel, Izabellával voltál a bankban. Ki az a nő és mi lett a végén vele? Nekem úgy tűnt, hogy Alberto urat ez nagyon érdekelte.

– Izabella az a lány akinek fiatal koromban udvaroltam amikor még Umagban a nagymamánál nyaraltam. Most, véletlenül újra találkoztunk Abbáziában. Alberto úrral szórakozik. Én csak segítettem neki, hogy bankszámlát nyisson Ninó úrnál.

– Miért nem fekszel le fiam? Látom, hogy most már fáradt vagy. – ajánlotta azt anyja, aggódva.

– Feküdni, csak hason tudok, ezért jobb ha ülök. A hátamon van a seb amelyet a golyó ütött rajtam. Azt a sebészek még kiszélesítették, hogy kivegyék a lövedéket.

Mindketten aggódva néztek rá, de Riccardo megnyugtatta őket, ahogy gyorsan fel fog épülni.

– Akkor mi van azzal a bizonyos Izabellával? Te tudsz valamit róla?

– Az egyik támadó a pisztoly markolatával fejbe ütötte. Anyyira megsérült, hogy elvesztette az emlékezetét. Amikor ma reggel meglátogattam, nem tudta, ki vagyok, és még a saját nevét sem tudta. Remélem, hogy ez csak ideiglenes.

– Az az úriember Velencéből hívott fel, de azt mondta, hogy még ma délelőtt visszahajózik Triesztbe és meglátogat.

– Mondott még valamit?

– Semmi mást. Az egész egy rövid beszélgetés volt. Különb-
ben mit jósolnak az orvosok? Mikor engednek haza?

– Remélem pár nap múlva. Az egyik orvos azt mondta, hogy
legalább még egy hétbe telik, hogy kipihenjem magam.

– Ne aggódj, a nővéred és én gondoskodunk rólad.

Zomborban, sokan részt vettek Marietta temetésén. A Szabadkai és a Zombori színház társulata is jelen volt. A színészekkel együtt Noémi is megjelent. Amint meglátta Róbert búskomor arcát, rögtön mellé állt és mindvégig mellette maradt, hogy vigasztalja. Krisztián búcsúbeszédet akart mondani a ravatalnál, de azt Róbert nem engedte meg.

A temetés a szokásos módon zajlott. Az elhunyt lelki üdvösségéért egy katolikus pap imádkozott. A szertartás végén Róbert mindenkit meghívott egy italra a házba ahol ő és Marietta élt. Sokan el is jöttek a halotti torra.

Azokat akik ott voltak gazdag tálalás várta. Róbert nem sajnálta a pénzt. Noémi mivel jól ismerte Mariettát míg a Szabadkai színházban játszott, úgy érezte, hogy segédkeznie kell a tálalásban. Jó alkalomnak látta, hogy közelebb férközzön Róberthoz.

Többen suttogva meg is jegyezték, hogy már úgy viselkedik mint a háziasszony. Etel is sokat segített. Az egyik pillanatban amikor csak ők ketten, maradtak a konyhában, Etel átadott Róbertnek egy borítékot röviden mondván:

– Marietta hagyott egy végrendeletet a vagyonáról. Ha majd mindenki távozik akkor beszélünk róla.

Később Krisztián is közelebb merészkedett Robihoz. Az után kérdezősködött, hogy meddig jutottak Stankoval Izabella felkutatásában. Érdekelte merre lehet Izabella.

Róbert nagyvonalakban elmondta, hogyan sikerült felkutatnia Alberto urat akinek a hajóján tartózkodik Izabella. Ezt Alberto úr tagadta. Már az volt a terve, hogy felkeresi a hajót és felkutatják Izabella tartózkodását, de időközben Marietta meghalt. Még csak pár nap kellett volna arra, hogy megszerezze a talizmánt, de most már erre késő.

– Mellesleg, ennek az Alberto úrnak egy *Starship* nevű jachta van. Vele járja körül az Isztriai félszigetet. Ha folytatni kívánod a nyomozást, tedd azt nyugodtan. Engem se Izabella sem a kék kő többet nem érdekel. Marietta számára szerettem volna megszerezni, de most, hogy ő már többet nincs, az egésznek számára nincs értelme. Megadom neked Alberto úr telefonszámát. Az újságcikket is megkapod, amelynek alapján az első nyomra bukkantunk. Majd meglátod, egy kiállítás megnyitóján szerepelt Umagban. – fejezte be Róbert a beszámolóját.

Ezt követően elment az utazótáskájához és elővett egy köteg *Umago Žurnal* újságot. E mellett azokat a fotókat is amelyeket a stúdióban készített Izabelláról a látszólagos szerep vállalása miatt és átadta őket Krisztiánnak.

– Köszönöm, Róbert – szólt Krisztián, kezében tartva az újságokat és a fotókat. – Különben Izabella pár nappal ezelőtt jelentkezett nekem telefonon. Érdeklődött az után, hogy mi újság van a színházban. Majd azzal dicsekedett, hogy komoly összeget nyert a kaszinóban, és az egyik áruházban jutalomként új Mercedes-t is nyert. Az egész nyereményt a kőnek tulajdonította.

– És nem mondta el honnan telefonál?

– Amikor megkérdeztem arra nem válaszolt, csak dicsekedett. Elmagyaráztam, hogy a kő csak átmeneti boldogságot hoz. Mindenkinek, akinek egy ideig a tulajdonában volt, boldogságot, szerencsét ám végül szenvedést és bajt hozott. Utánna elmondtam neki, hogy ha visszajön komoly szándékaim lennének iránta erre nem válaszolt, csak letette a kagylót.

– Ez azt jelenti, hogy továbbra is szereted Izabellát függetlenül attól, hogyan bánt veled?

– Igen, de most tisztában vagyok a hátrányos tulajdonságaival is. Ha valaha megtalálom és ráveszem, hogy együtt legyünk, figyelni fogom a tetteit. – magyarázta Krisztián.

– Még valami, ha majd felhívod Alberto urat, azt estefelé tedd meg, mert napközben nem veszi fel a telefont. Nekem is csak így sikerült kapcsolatba lépni vele.

Krisztián még egyszer megköszönte az információkat és a többi színésszel együtt távozott. Csak amikor az állomás felé tartottak akkor vette észre, hogy Noémi nincs közöttük.

Késő délután értek vissza Szabadkára. Krisztián úgy döntött, hogy mindjárt felhívja Albert urat.

A *Starship* Eszterrel és Albertoval a fedélzeten kora délután megérkezett a Trieszti kikötőbe. Elsőnek Eszter hagyta el a hajót a nagy utazótáskájával együtt. Alberto egy ideig várt, hogy a lány eltűnjön a láthatárról majd taxit rendelt. Minél előbb a kórházba akart érní, hogy meglátogassa Riccardot.

A bejelentkezési osztályon megtudta, hogy melyik szobában fekszik a sebesült ismerőse. Meg is találta ahogy a hasán fekve alszik. Sajnálta felébreszteni, ezért talált egy széket és az ágya mellé ült. Így unatkozva, tíz-tizenöt percig figyelte a beteg szuszogását.

A türelmetlenség egy idő elteltével úrrá lett rajta. Minden áron meg akarta tudni, hol van és mi történt Izabellával, de előbb le akarta tisztázni kettőjük viszonyát. Tudni akarta mi igaz abból amit Eszter elmondott a hajón.

A nyugtalansága arra készítette, hogy megfogja Riccardo kezét és ezáltal felébressze. A beteg mikor meglátta Albertot, hirtelen fel akart ülni de, az a mozdulat fájdalmat okozott neki.

– Helló, Riccardo... Lassan, lassan... Látom, még fájdalmaid vannak. Az egész hátad be van kötözve.

– Igen, egy golyót kaptam, de kivették, most már sokkal jobban vagyok.

Lassú mozdulatokkal feltápáskodott ülő helyzetbe.

– Anyám mesélte, hogy beszéltél vele és, hogy majd meglátogatsz.

– Igen. Nem tudtam, mi történt veletek. Azon a napon amikor a bankban voltatok egész estig vártunk Eszterrel benneteket. Mivel nem jelentkeztetek, Eszter féltékenységből azt állította, hogy együtt vagytok, és Izabella biztosan elment veled. Mivel sokáig

nem jöttetek vissza a hajóra arra gondoltam, hogy talán Eszternek igaza van. Eszembe sem jutott, hogy a bankrablás áldozatai letetek. Ez különösen Izabellára nem jellemző hiszen lépésről lépésre kísérte a szerencse.

– Épp a bankban voltunk a jó ismerősömnél, Ninó úrnál rendezni a bankszámlát amikor megtörtént a betörés. Különben, Izabellával csak baráti kapcsolatban állok. Szerettem volna neki segíteni a fiataalkori ismeretségünk nevében.

– Rendben. Nem kételkedem abban amit mondasz. A többi az újságokból tudom. De, most mond mi van Izabellával és hol van?

– Láttam Izabellát. Itt kezelik a kórházban. Nincs jól, bár fizikailag minden rendben van nála, csak nem emlékszik semmire. Amikor reggel felébredt nem tudta megállapítani hol van. Még a nevére sem emlékszik. Amikor a szobájában voltam, és beszéltem vele, nem emlékezett rám, sem a nevedre, sem a hajóra, az utazásra, semmire.

– Mondod, hogy itt kezelik a kórházban? Tudod melyik szobában van?

– Igen, tudom hisz voltam nála. Látod azt a kerekesszéket. Told közelebb, hogy beleüljek. Elmegyünk együtt és meglátogatjuk.

Alberto óvatosan segített Riccardonak, hogy beleüljön a kerekesszékebe, majd elindultak a folyosó felé.

– Hahó, hahó...hová, hová uraim. – állította le őket Kremona nővér, miközben belépett a szobába. – Maguk ketten hova indultak ilyen sietve?

– A női osztályra szeretnénk menni, hogy meglátogassuk Izabella kisasszonyt. Tudja, az a fiatal hölgy akinél ma reggel voltam. – magyarázta Riccardo.

– Rendben de tessék visszajönni fél órán belül mert akkor kezdődik a vizit. Addig, Riccardo, úr magának mindenképpen vissza kell érnie, érti?

– Természetesen. Addig biztos visszaérek. – mondta Riccardo, aztán elsiettek a folyosón.

A női osztály a hosszú, „L” alakú folyosó másik végén volt. Alberto igyekezve tolt a kocsit, úgy, hogy gyorsan odaértek. Először meg kellett keresniük az ott dolgozó nővért, hogy engedélyt kapjanak a női osztályba való belépésre. Amikor elmagyarázták, miért vannak itt, a nővér csalódást okozott nekik:

– Izabella kisasszonyt áthelyezték egy másik osztályra. Már nincs itt.

– Hová vitték? – kérdezte Riccardo, aki arrafelé már otthon érezte magát.

– Az első emeletre. Ott van a pszichiátria. Meg kell állapítani, miért vesztette el az emlékező tehetségét.

– Akkor menjünk az első emeletre – mondta Riccardo határozottan.

– Ez nem olyan egyszerű mint ahogy azt maguk elképzelték. Először is ott a bejáratí ajtót állandóan zárva tartják. Bárkít oda nem engednek be. Másod sorban, az orvostól, az elmeegógyászat vezetőjétől, engedélyt kell kérni, hogy ha valakit meg akarnak látogatni. Csak az ilyen előre megbeszélrt engedéllyel és ilyen feltételek mellett lehet bejutni oda.

– Várjon csak, Izabella nem bolondult meg, csak elvesztette az emlékező tehetségét. – magyarázta Riccardo.

– Igaz. Ez két állapot, de ki tudja. Ezt majd ott az orvos elmagyarázza, de ne engem nyaggassanak, menjenek az első emeletre.

Az első emeleten nagy remények közepette becsöngettek az pszichiátriái osztály bejáratí ajtaján. A nővér csak rövid várakozás után nyitotta ki az ajtót. Amikor elmagyarázták mi járatban vannak és kit keresnek, a nővér az osztályvezető orvoshoz vezette őket.

Az orvos tudatta velük, hogy legalább két napra van szüksége arra, hogy Izabellát részletesen kivizsgálja. Ezért egy berendezésre kell őt felkapcsolni amelynek a neve Elektro-encefalográfia. Pontosan meg akarta határozni mi lehet az oka annak, hogy Izabella ilyen memóriavesztésben szenved. A vizsgálat eredménye be fogja bizonyítani, hogy pszichikai rendellenességről van-e szó,

amely az ijedtségtől és a félelemtől keletkezhetett vagy az egész az erős agyrázkódás következménye.

Riccardo elmondta, hogy Izabella fejét megütötte az egyik támadó a pisztoly markolatával majd utána összerogyott. Szerinte nem a félelem vagy az ijedtség okozta állapotát. Előtte Izabella teljesen normálisan viselkedett. Azért voltak a bankban hogy folyószámlát nyissanak. Akkor történt a támadás.

– Egész idő alatt vele voltam. Amikor meg akartam védeni akkor golyót kaptam a hátamba, és mellé estem. – magyarázta Riccardo a részleteket.

– Jó hogy mindezt elmondta. Figyelembe fogom venni a történeteket. – magyarázta az orvos, majd folytatta. – Jöjjenek vissza két nap múlva akkor már konkrét dolgokról tudok beszámolni. De lehet, hogy addigra Izabella emlékező tehetsége megjavul.

Ezek után Alberto visszatolta Riccardot a szobájába. Az utolsó pillanatban értek oda, mert pár percre utánunk megérkezett az orvosi konzílium a vizitre.

Alberto elbúcsúzott Riccardotól és visszaindult a hajóra. De, mielőtt elment, megkérte, hogy ha megtud valami újat Izabelláról jelentse a hajóra. Neki most úgyszincs más tennivalója minthogy megvárja az ő gyógyulását.

Lefelé menet a kórház előcsarnokába, a felvételi osztály mellett ment el. Ott vette észre Esztert, ahogy a nagy bőröndjével, valamit magyaráz a tisztviselőnőnek. A beszélgetés egy részére odafigyelt:

– Egy poggyászmegőrző kellene. Van itt valahol ilyesmi? Útról, csak egy rövid időre jöttem beteglátogatóba. – magyarázta Eszter.

Ezek a szavak hallatán Alberto nem tudott másra gondolni, minthogy ő is Riccardot, vagy akár Izabellát szeretné látni. Ezt elég indoknak találta, hogy hozzá lépjen és rákérdezzen:

– Riccardohoz vagy Izabellához jöttél?

– Nem ... Mi van velük? Nem is tudtam, hogy ebben a kórházban kezelik őket. Én Carmellához jöttem. Ő a lakótársam aki-vel együtt élek.

– Találkoztam Riccardoval. Golyót kapott a hátába. Gyógyul, de még nem tud lábra állni. Izabellát nem sikerült meglátogatnom mert a pszichiátrián kezelik. Elvesztette emlékező tehetségét. Az orvos azt tanácsolta, hogy két nap múlva jöjjenek vissza érte.

– Sajnálom, hogy ilyen rossz híreket hallok róluk.

Alberto most már átvészelte azokat a hazugságokat amelyek Eszter Izabelláról állított. Inkább a kedvese gyógyulásáért aggódott. De, azért, kicsit sajnálta, Esztert mert, felsült az ő szemében. A nőt a hiúsága hozta ilyen kudarcos, kellemetlen helyzetbe.

Eszter mintha megérezte volna mi jár Alberto fejében. Szégyellte magát és ezért bocsánatot kért tőle:

– Sajnálom, Alberto. Sajnálom mindazt ami történt. Sajnálom, hogy azt állítottam, hogy ők ketten megszöktek előled közben csak bajba kerültek. Meglátogatom Carmellát, azután elviszem a ruhákat a lakásomba. Ha szükséged lesz valamire, csak szólj rögtön jövök segíteni. Szeretném, ha helyrehozni nem is tudom, de legalább enyhíteni a hibáimat.

– Rendben van Eszter, megértettelek. Te sem tudtál a bankrablásról, csak feltételezted, hogy megszöktek. Most a hajóra megyek Ott várom meg Izabella gyógyulását.

– Igen. Értem. Én pedig meglátogatom Carmellát.

Amikor Eszter megérkezett a kórterembe ahol Carmella fekvött, ő nem volt ott. Ez váratlanul érintette. Megijedt, hogy nem történt e meg a legrosszabb.

Épp megfordult, hogy valakitől megtudakolja, hogy mi van a beteggel, Carmella belépett az ajtón.

– Ezek szerint te sétálsz?

– Igen, igazán jobban érzem magam. Az orvosok azt mondják, hogy a szervezetem megerősödött. A daganat még mindig ott van a fejemben, de úgy tűnik, hogy nem nőtt tovább.

– A talizmán. A kék kő Szibériából. Mondtam neked...

Miután a színészek elmentek még néhány szomszéd maradt Róberttal a házban. Lassan azok is elköszöntek, mert úgy gondolták, hogy itt az ideje a távozásnak. Etel is köztük volt. Amikor már Róbert azt hitte, hogy mindenki elment motoszkalást hallott a konyhában.

Oda sietett, hogy megtudja ki maradt még a házban. Noémi szorgoskodott. Mosta el a poharakat és rakta el a polcokra.

– Hát te? – kérdezte Róbert

– Nekem most nincs semmilyen fontos dolgom Szabadkán. A megrendelt kosztümöket megvarrtam és leszállítottam. Úgy gondoltam ha nem veszed zokon egy ideig még itt maradok és segítek neked. Tudom, hogy ilyenkor milyen nehéz az egyedüllét. Feltételezem ha beszélgetünk az csak segíthet neked megérteni az újonnan kialakult helyzetet. Az egyik pillanatban arra is gondoltam, hogy elalszom itt a nappaliban, de ha az neked útban lenne, elmegyek a hotelba. Az a tervem, hogy másnapra se hagyjalak egyedül.

– Nem is tudom mit mondjak Noémi. Egyenlőre el vagyok veszve. Tudtam, Marietta betegségének a kimenetelét, mert az orvosok megmondták, de akkor is minden olyan váratlanul történt. Ha vissza szerezhettem volna Izabellától a kék követ, az talán reményt nyújtott volna neki. De, nem sikerült, ezért hibáztatom magamat.

– Szerintem nem kell. Mindent megtettél amit lehetett. Izabella nagyon jól kitervezte eltűnését. Biztos, hogy nehéz volt a nyomára bukkanni.

– Igaz, de majdnem megleltem.

– Ha meg is találod a talizmánt, szerintem az nem segítene volna Mariettán. Nem panaszként mondom – váltott témát Noémi – De, egész idő alatt kiszolgáltam a vendégeket. Még annyi időm sem maradt, hogy megigyak egy italt. Gyere igyunk meg már va-

lamit, hogy Marietta nyugodjon békében. Láttam neked sem jutott idő arra, hogy lazíts.

– Igazad van. Én sem fogyasztottam semmit. Csak a vendégsereggel foglalkoztam. Rendben van, ülünk le és nyugodtan igyunk meg egy pohárával a lelki üdvösségére.

Elhelyezkedtek a fotelokba, melyek egymással szemben álltak. Noémi töltött mindkettőjük számára. Egy kis szünet után ő szólalt meg elsőnek.

– Tudod Robi, te nagyon jó ember vagy. Szerintem vigyázni kell rád, mert sokan kihasználják a jószágodat. Tudom, a halottakról vagy jót, vagy semmit, de te is tudod hogy Marietta nem volt veled szemben valójában őszinte. Te pedig azt nem érdemelted meg.

– Igaz, tudom, hogy Krisztiánnal is lefeküdt, de szerettem és nem tudtam kérdőre vonni mert féltem, hogy akkor elhagy.

– Hát sajnos így is elhagyott. Itt az ideje, hogy új lapot nyiss az életedben és mindent előről kezdjél...

Alberto a kikötő felé vezető úton azon tanakodott, hogy jó lenne ha minden visszatérne a korábbi kerékvágásba. Remélte, hogy Izabella gyorsan felépül és visszaköltözik hozzá a hajóra. Amikor a kapitányság előtt haladt el eszébe jutott, hogy érdemes lenne visszakérni azt a temérdek ruhát amelyet Eszterrel otthagytak. Feltételezte, hogy még nem ajándékozták el. Végül is most van elég hely a szekrényekben. Ha majd Izabella visszatér és nem talál semmit a szekrényben, nem csak a magyarázkodás vár rá, hanem az újbóli bevásárlás is. De, ettől függetlenül, valószínűleg a bevásárlást nem ússza meg, mert Eszter Izabella legjobb és legszebb ruháit elsajátította.

Abban bizakodott, hogy a bőrönd és a zsák még az irodában hever. Szerencsére a kapitányság dolgozói még nem ajándékozták el a holmit. Készségesen segítettek neki, hogy elvigye. Így ők is megszabadultak a csomagoktól amelyek csak a helyet foglalták náluk.

Amikor megérkezett a hajóra, a bőröndöt és a zsákot a hálószobába rakta. Úgy képzelte el, hogy ha Izabella megjön ő majd

kiválasztja magának azt amit érdekesnek talál. És ha ezeken a ruhákon kívül még valamire szüksége lesz akkor elmennek bevásárolni.

Kávét készített magának, és elhelyezkedett a nappaliban. Az forgott a fejében, hogy mindez hogyan történhetett meg. A mérlegelésének az lett a vége, hogy mindennek Eszter lett az oka. Ha nem találja ki azt a történetet mely szerint Izabella és Riccardo megszökött, akkor biztosan még várt volna. A végén csak a tudomására juthatott volna hogy mi is történt velük.

Eszébe jutottak azok a pillanatok amikor, amikor találkozott Izabellával. Hogy az elején milyen jól megértették egymást. Örült vele lenni és szerencsésnek érezte magát. Ha a bank elleni támadás legalább fél órával később történik meg, akkor nem járnak így és biztonságosan a hajóra érkeznek. Azon morfondírozott, hogy a sors, vagy épp a véletlen mennyire könyörtelen lett Izabella, Riccardo és nem utolsósorban vele szemben. De, azt remélte, hogy a végén minden rendben lesz. Megjön mindhármasuk számára a boldogság a szerencse.

Ahogy így tűnődött, kifogyott a poharából az ital. Újra töltött. Két korty után megcsörrent a telefon. Azt hitte, hogy Riccardo, és hogy Izabella kapcsán új hírről értesült.

De, egy ismeretlen férfihang szólalt meg a telefonban. Róbertra gondolt, aki már egyszer jelentkezett és most is Izabella után érdeklődik.

– Jó estét, Alberto úr ...

Az elhangzott köszönésből rájött, hogy sem Riccardoról, sem Róbertről, nincs szó, de meglepte, hogy az ismeretlen tudja az ő nevét. Régebbi ismerősre gyanakodott.

– Szabadkáról jelentkezem. – folytatta az ismeretlen hang – Az itteni színház rendezője vagyok. Hosszú ideig együtt dolgoztam Izabellával. Ő a mi színházunk neves színésznője. Hirtelen nyoma vészett. Róbert úrtól tudtam meg az ön telefonszámát. Ő azt állítja, hogy magának tudomása van arról merre találhatom meg Izabellát. Sokat segítene abban ha elmondaná merre van a neves színésznő.

– Elnézést, de kicsoda maga? Nem hallomat a nevét?
– Bocsánat. Elfelejtettem bemutatkozni. Krisztián vagyok...
a színház rendezője...

– Sajnálom, Krisztián úr, de Izabella a kórházban van. Bal-
esetet szenvedett. Miben segíthetek?

– Az ön telefonszámát, mint ahogy megemlítettem, Róbert ismerősömtől kaptam. Néhány nappal ezelőtt maguk ketten telefo-
non beszélgettek. Ő is Izabella után érdeklődött. De, Róbertot nem
a színészi tehetsége érdekelte, hanem egy talizmán, egy Szibériá-
ból származó kék kő amelyet Izabella eltulajdonított. Most ő van
ennek a szerencsekőnek a birtokában.

– Miről beszél maga? Milyen kő... talizmán... Szibéria...

– Engedje meg, hogy elmagyarázzam. Izabella ezt a követ
Mariettától, Róbert élettársától tulajdonította el. Emiatt kereste őt
Róbert. Mivel sajnos idő közben Marietta elhunyt, élettársát a kő
többet nem érdekelte. Az tudni kell, hogy a kő elvarázsolta. Az aki
birtokolja, annak egy darabig boldogságot, és szerencsét hoz, de
egy idő múlva, vagy ha elveszti befolyásolja a sorsát. Gyötrelmet,
szenvedést, bajt hoz. Amikor Izabella magáévá vette a talizmánt
akkor neki szerencsét hozott, Marietta pedig halálos beteg lett.

Utána nagy vonalakban Krisztián elmesélte a talizmán érke-
zését Szibériából. Még a saját balsorsát is elmondta.

– Csak figyelmeztetni akarom Izabellát, hogy szabaduljon
meg ettől a kötől, mert könnyen ő is balsorsra juthat.

– Ez a jóslat már sajnos megtörtént. A bankrablók egyike úgy
fejbe vágta, hogy elvesztette az emlékező tehetségét. Különben hol
van az a kék kő? – kérdezte Alberto.

– Én ezt nem tudom. Valószínűleg elrejtette a személyes hol-
mija közé. Kérem, Alberto úr, mondja el, hogy melyik kórházban
ápolják. Holnap autóval eljönnék Triesztbe, hogy beszéljek önnel
és Izabellával. Részletesen elmondanák mindent a kő jó és rossz
oldalairól. Szerintem ez a talizmán meg van átkozva.

– Jelenleg Izabellát a Trieszti *Szent Lovro* kórházban kezelik.
Én a hajómon tartózkodom. Itt várom meg Izabella gyógyulását.

Ha engem is fel akar keresni jöjjön a kikötőbe a *Starship* nevű hajóra.

– Köszönöm a tájékoztatást Alberto úr. Holnap estefelé biztosan megérkezek Triesztbe, és felkeresem a hajóján.

Miután Alberto letette a kagylót azon tűnődött, hogy amikor Eszter a ruhákat válogatta rá kellett, hogy bukkanjon az említett kék köre. Viszont a ruhákon kívül másról köztük nem esett szó. Vagy nem került a keze ügyébe, vagy megtalálta és nem akart szólni róla, de az is lehet, hogy Izabella magával vitte a bankba.

„Fel kell hívnom Esztert,” gondolta magában. „Rákérdezek, hogy tud-e valamit erről a talizmánról? A kaszinóban, amikor Izabella egymás után nyert, nagyon érdekelte az a szerencsekő. Talán Eszter a kő miatt találta ki a mesét és az egész játék e körül forgott. Ezért beszélhetett rá, hogy induljunk el Izabella nélkül, csak hogy megszerezze a szerencsekövet.”

Meglepte az a tény is, hogy Eszter nem kifogásolta azt, amikor másnap visszaindultak Triesztbe. Őt a Velencei utazás csak a talizmán megszerzése miatt érdekelte. Mindent kitalált, hogy egyedül, nyugodtan felkutassa a kék követ. Vagy Velencében hagyta a szüleinél, vagy elvitte magával a ruhákkal együtt a lakására.

Ezek a gondolatok után Alberto nem tágitott. Felhívta Esztert. Amikor az jelentkezett kedves hangon megkérdezte:

– Sürgősen van szükséged valamire? Nem voltam sokáig a lakásban. Amikor az utazótáskát rendeztem szanaszét hagytam minden ruhát. Rendet kellene tennem. Ha nincs valami sürgős dolog eljönnék reggel amint felébredek. Ez megfelelne neked?

– Igen. Rendben Eszter. Várlak holnap reggel. – fejezte be Alberto a beszélgetést.

Ha másnap megérkezik Krisztián, Alberto úgy tervezte, hogy majd együtt megkérdezi Esztert, hogy találkozott-e a kővel. E mellett még részletes magyarázatot is kaphat a kő tulajdonságairól.

Albertoval való beszélgetés után Krisztián felhívta a színház büfáját. Elizabetta vette fel a telefont. Rögtön rátért a témára. Őt akarta megkérni, hogy utazzon vele Triesztbe. Ilyen hosszú útra nem mert egyedül nekiindulni és még egy kézzel vezetni. Elizabetta is jó sofőr volt. Erről Krisztián többször megbizonyosodott. Feltételezte, hogy bele fog egyezni, mert észre vette hogy kedveli őt. Amikor a műtét után deprimált állapotban otthon feküdt, akkor is sokat segített neki.

– Rendben van Krisztián, csak előbb meg kell beszélnem ezt a dolgot Bencével. Ő a klub főbérője. Ha nem leszek itt neki kell majd helyettem is dolgoznia. Szerinted hány napig tartana ez a kirándulás?

– Véleményem szerint legfeljebb három vagy négy napig, de talán kevesebb.

– Nos, úgy gondolom apa ennyit meg tehet értem. Mikorra tervezed az indulást? – kérdezte Elizabetta.

– Szerintem kora reggel, minél előbb. A három napra való öltözék mellé egy fürdőruhát is tegyél. Mert, ahogy mondtam a tengerpartra megyünk. Egy kedves Alberto nevű úriemberrel fogunk találkozni aki jachttal rendelkezik.

Amikor Elizabetta meghallotta, hogy egy jachtra és tengerre való kirándulásról van szó, nagyon szívesen fogadta a meghívást.

Másnap kora reggel indultak. Elizabetta vezetett. Sok tapasztalata volt az autózásban. Neki kellett mindent beszerezni amire a vendéglőben szükség mutatkozott. Az ilyen bevásárlásra Bencze egy kis furgont vásárolt.

Utazás közben több helyen megálltak. Rövid szünetet tartottak és kávéit ittak. Amikor Szlovéniába értek, Čateške Toplice nevű kis fürdőhelyen egyben a reggelit és az ebédet is fogyasztották. Krisztiánon látszott hogy sietős a dolga.

Miután tovább indultak, azokon a helyeken, ahol az autópálya megfelelőnek tűnt, Elizabetta gázt adott. A Volvo könnyen futott még a száznyolcvan kilométeres sebességgel is.

Alberto könnyed léptekkel sétált a kék színű terméskővel kirakott part mentén. Nem volt biztos abban, hogy mire fog rátalálni, mert előtte sűrű köd borította az egész látóterét. Amikor elérte a rakpart szélét, hirtelen egy függőlegesen több helyen bevágott fából készült szárnyyszerű szobor állt előtte. Rögtön rájött, hogy az egy Velencei gondola fölfelé ívelő eleje. Ezek után arra számított, hogy a csónak másik végén egy hosszú nyelű evezővel rendelkező egyeneskarimájú kalapos fiatalembert lát majd. A csónak irányítójára gondolt. Ám, a csónak üresen himbálózott a kanális vizében, de, ettől függetlenül, be akart szállni a vízi járműbe, remélve, hogy megtalálja az evezőt, mert mindenképpen át akart kelni a part másik oldalára.

Meglepődve vette észre, hogy a csónak végén egy fekete hajú, rövid fekete selyemruhába öltözött fiatal lány fekszik. Jobb lábát térdénél olyannyira behajlította, hogy kilátszott combjának felső része. Albertonak úgy tűnt, hogy a lány alszik. Elindult felé, hogy megkérdezze mit keres itt egyedül ilyen hidegben a csónak padlóján. De, ahogy lépett a csónak himbálózni kezdett és ő megbotlott a nő fekete magas sarkú cipőjében. Elvesztette az egyensúlyát és a lányra esett. A lány felébredt és Eszterré változott. Fekete ruhája helyett egy fehér rövid blúzzá változott. A blúz eleje, mély kivágása alig takarta el a testét. Azonnal eszébe jutott, hogy ugyanaz a blúz van rajta mint, amelyet, akkor viselt amikor együtt voltak a hajón.

– Ez azt jelenti, hogy te is jössz? – mondta, és felült a csónakban.

– Hová jövök? – kérdezte Alberto.

– Hát a szüleimhez az étterem fölé.

Ezt a mondatot nemigen értette és ezért nem is válaszolt rá. Amikor szétment a köd egy öreg, romos gótikus stílusban, oszlopokra épült ház előtt találta magát. A bejárati ajtó felett „Resto-

rante di Niro” neonvilágítású reklám villogott. Akkor jött rá, hogy a Ruzzini családhoz érkeztek.

Az étterem bejárata előtt, az oszlopok alatt, néhány nő, középkori díszes ruhába öltözve táncolt. Bár senki nem kormányozta a hajót, az a tánccsoport irányába haladt. Épp a mikor Alberto szemügyre akarta venni a lányokat azok egyszeriben eltűntek. He-lyettük egy idős ember jelent meg, orosz kalapban és kopott bundá-ban. Felemelte a jobb kezét, és feléjük intett. A karja alatt kabátjá-nak a hóna alja beszakadt.

– Ez az én apám ... ránk vár. – konstatálta Eszter

Amikor a csónak a parthoz ért az idős ember kinyújtotta a kezét, hogy Eszternek segítsen biztonságosan kiszállni a hajóból. Alberto is kiszállt utána.

– Ki ez? – kérdezte Eszter apja.

– Ez az én új szeretőm.

Eszter kijelentésére az idős ember nem szólt semmit, csak sarkon fordult és a bejárat felé indult. Alberto és Eszter követték őt. Az emeletre egy recsegő fa csigalépcsőn mentek fel. Ott hosz-szú folyosó várta őket. A folyosó mindkét oldala tele volt aggatva olajfestményekkel. Legtöbbjük reneszánsz kori alkotások voltak. Az egyik kép stílusa sokat különbözött a többitől. A centrális kom-pozícióban készült festmény egy kék tojás alakú követ ábrázolt. A kő háttérében széles folyót lehetett látni, homokos parttal.

– Ki festette ezt a képet? – kérdezte Alberto érdeklődve.

– Az egyik dédnagyapám Oroszországból hozta. – magya-rázta az öreg – Nem lehet tudni ki az alkotója. Meglepett, hogy még mindig itt lóg. Már régen ki akartam dobni, de Eszternek na-gyon tetszik. Azt hiszem, hogy ő azért jött, hogy végre elvigyék a lakásába.

– Észrevette, hogy a kő forog a képen? – szólt megdöbbenve Alberto.

– Nem. Én ezt nem látom, bár a lányom is azt állította. Ezért gondolja, hogy kivételes.

Amikor felébredt, Alberto egy ideig még az ágyban maradt. Elcsodálkozott azon, hogy álmodott. Már rég óta nem voltak álmai. Most valahogy minden másként történt. Arra gondolt, hogy az egésznek valószínűleg köze lehet, ahhoz, ami történt Eszterrel és Izabellával.

Dél előtt folyamán Eszter nem sietett Albertóhoz. De, amikor elindult, hogy hasznosnak tűnjön, felkereste az „*Al Porton Trieste*” éttermet és kettőjük számára ebédet vásárolt.

A hajón, Alberto már türelmetlenül várt rá. Arra gondolt, hogy talán el sem jön. De amikor megérkezett és csicsergő hangon elmondta, hogy sokat gondolt rá, és ebédet is hozott, Alberto nem akarta kérdőre vonni a kövel kapcsolatban. Úgy döntött, hogy egyelőre nem mondja el neki azt, hogy tudomása van a talizmánról.

Arra gondolt, hogy legjobb lesz ha megvárja Krisztián rendező urat aki, valószínűleg délután érkezik, és együtt vonják majd kérdőre, hogy hol van a talizmán.

– Úgy gondolom, hogy mivel Izabella a kórházban van és feltételezem, hogy ha majd meggyógyul a hajóra jön – magyarázta Alberto Eszternek – Vissza hoztam a ruháit a kapitányságról. Oda helyeztem a bőröndöt és a zsákot a hálófülkébe. Jó lenne, ha vissza akasztanád őket az üres szekrénybe. Te biztosan tudod melyik ruha hol állt.

– Amikor tegnap telefonon beszélgettünk mondhattad volna, hogy hozzam vissza azokat a ruhákat melyeket eltulajdonítottam Izabellától. Neki azok biztos hiányozni fognak.

– Olyan sok ruhája van, hogy nem vagyok biztos abban, hogy észreveszi, a hiányzó ruhákat. Ha elkészülsz a rakodásban leülünk és megiszunk egy pohárával majd megebédelhetünk.

– Akkor, megyek a hálószobába, hogy rendbe hozzam Izabella ruháit.

Beletelt, majd egy óra mire Eszter befejezte a ruhák elrendezését. Sajnálta, hogy egyes ruhák összegyűrődtek a zsákban, de nem volt kedve még ki is vasalni őket. Amikor befejezte, kijött a hálószobából. Ez idő alatt Alberto terített és megtöltött két poharat francia konyakkal.

– Sikerült elrendezni a ruhákat? – kérdezte Alberto.

– Igen. Nem volt bonyolult mert emlékeztem rá melyik ruha hol állt. De, szeretném ha megértenéd, hogy éjjelre nem szeretnék itt maradni a hajón. Estefelé visszamegyek a lakásomra.

– Rendben Eszter. Arra még van idő, hogy megbeszéljük.

Szótlanul itták meg az italt, majd elhelyezkedtek az asztal mellé és ebédelni kezdtek. Ez alkalommal Eszter vegyes húst és sült burgonyát rendelt. Lassan és élvezettel fogyasztották a finom falatokat.

– Ebben az étterem tényleg finom ételt tudnak készíteni. – jegyezte meg Alberto.

Amikor befejezték Eszter becsomagolta a maradékot mondván, hogy majd jó lesz vacsorára. Utána kávézt készített. Egész idő alatt nem beszélgettek sokat. Látszott mindkettőjükön, hogy kínos számukra a helyzet.

Elizabetta és Krisztián három óra körül érkeztek Triesztbe. Leparkolták az autót és csak egy kis kézipoggyással indultak a hajók felé. A kikötőben, a kapitányság irodájában megtudakolták, hol van lehorgonyozva a *Starship* hajó.

A hajón, Esztert és Albertot kávézás közben érte egy férfi hang felszólítása:

– Helló ... Jó napot ... Alberto úr...Itt Krisztián.

Alberto közelebb ment a korláthoz és a parton észrevett egy negyven év körüli férfit és egy fiatal lányt, aki huszonöt és harminc év közötti lehet.

A lány egy nagyobb kézitáskát vitt, míg a férfi egy válltáskát hordott. Amikor észrevették Albertot, Krisztián újból megszólalt:

– Jó napot. Krisztián vagyok ... Maga az Alberto úr?...

– Igen, jöjjenek fel a hajóra.

Amikor felértek, letették a táskájukat és hivatalosan is bemutatkoztak.

– Én Krisztián vagyok, a Szabadkai színház rendezője, és itt van mellettem Elizabetta kisasszony, a kedves útitársam.

– Én pedig Alberto vagyok itt pedig Eszter kisasszony aki különben szintén színésznő. Jöjjenek beljebb és foglaljanak helyet.

Mivel kínálhatom meg magukat? Kérnek meginni valamit vagy talán éhesek a hosszú úttól? – kérdezősködött Alberto szívélyesen.

– Köszönjük, Alberto úr, nem vagyunk éhesek, de egy italt és, ha lehetséges, egy kávét szívesen elfogadunk.

Eszter egész idő alatt zavartan figyelte a helyzetet. Csak annyiban vett részt, hogy üdvözlés közben kinyújtotta a kezét. A meglepetéstől nem tudott szóhoz jutni. Közben figyelt és azon tűnődött, hogy kik lehetnek ezek az újonnan érkezők és mit keresnek a hajón. Hogyhogy Alberto ilyen kedvesen fogadta őket, de neki nem mondta el, hogy vendégeket vár.

– Siettünk, hogy még beesteledés előtt ideérjünk. Sajnos én egy kézzel nem tudok ilyen hosszú úton vezetni. De kolléganőm, Elizabetta nagyszerű sofőr. Csak, Zágráb után álltunk meg ebédelni.

Alberto bólintott majd Eszter felé nézett:

– Akkor üljünk le. Eszter kínáld meg a vendégeket.

– Igen. Természetesen. Mit kívánnak? – fordult először a hölgy felé, még mindig zavartan.

– Remélem, hogy ma már többet nem kell vezetnem, ezért meginnák egy pohár fehér bort. – mondta Elizabetta szerényen.

– Én... látom, hogy Alberto úr whiskyt fogyaszt. Ha ez nem jelent gondot akkor...

– Természetesen nem gond. – mondta Alberto és szólt Eszternek – Krisztián úr és én kaphatunk egy pohár whiskyt. – majd Krisztián felé fordulva folytatta – És hol hagyták az autójukat?

– A kikötő bejárata közelében. Ott egy nagy parkoló van. – magyarázta Krisztián.

Amíg Eszter az italt készítette, Alberto megkérdezte Krisztiánt:

– Krisztián úr, maga mióta ismeri Izabellát?

Miután Eszter is meghallotta a kérdést, összerezzent. Egy pillanatra abbahagyta az italkészítést. Érdeklődéssel várta Krisztián válaszát.

– Azóta amióta csatlakozott a Szabadkai színház társulatához. Ezt megelőzően Zentán élt. – válaszolt Krisztián.

– Igen. Tudom. Beszéltünk róla. Még megemlégtettük a Tisza virágzását is.

– Ha nem tévedek, Izabella hét vagy nyolc évvel ezelőtt jött Szabadkára. – folytatta Krisztián. – Ugyanakkor, vagy talán valamivel később Zomborból a híres Hajós Marietta színésznő is hozánk társult. A kék kő teljes története elkerülhetetlenül magában foglalja őt is.

Ezek után, Krisztián részletesen elmondta hogyan került a kő Nándihoz, majd Mariettához és végül Izabellához. Az is elmondta, hogy a kő eddigi mindkét tulajdonosa meghalt. Azért sietett ide, hogy meggyőzze Izabellát arról, hogy szabaduljon meg tőle ne-hogy úgy járjon mint a kő előbbi birtoklói.

– Csodálatos, szinte hihetetlen történet. Maga Krisztán elhiszi, hogy a történetek nem véletlenül estek meg?

– Minden szempontból. Rövid ideig nekem is lehetőségem nyílt arra, hogy kezemben tartsam a követ, a következménye nyilvánvaló. Elvesztettem a bal karomat.

Izabella joggal feltételezte, hogy az, aki birtokolja, egymást követő szerencsét és boldogságot hoz neki. Kitervezte, hogyan tulajdonítsa el a követ Mariettától, majd nyomtalanul eltűnt.

Umagba utazott és ott találkozott magával. Ön is láthatta, hogy kísérni kezdte a szerencse. Ezen idő alatt Marietta megbetegedett és meghalt. – fejezte be a történetet Krisztián.

– A szerencse mellett Izabellának a kék kő nyomorúságot is hozhat?

– Igen, Alberto úr. – mondta Krisztián nyugodt és meggyőző hangon. – Ön is elmondta, hogy Izabella balesetet szenvedett a bankban. Ez csak arra utal, hogy vagy elvesztette, vagy ellopták tőle a talizmánt...

Eszternek kiesett a kezéből a whiskys üveg és összetört. Mindenki arra nézett. Elizabetta rögtön felállt és odasietett segíteni Eszternek, hogy összeszedje a szilánkokat. Ügyes volt az ilyesmi-

ben, hisz a vendéglőben már néhányszor megtörtént ez vele is. Ők ketten gyorsan rendbe tették a padlót.

– Csakis Eszter tudhatja, hogy itt van e a kő, mert ő kétszer is átrendezte a szekrényt melyben Izabella ruhái voltak. Eddig nem említette meg, hogy talált olyasvalamit. – mondta Alberto, és Eszter felé fordult:

– Rábukkantál Izabella dolgai között arra a kék kőre amelyről egész idő alatt beszélünk?

Eszter az első pillanatban nem reagált Alberto kérdésére, csak megdöbbenve feltette a kérdést:

– Ez a kő szerencsétlenséget is hozhat?

– Igen. Az előbb mondtam el. Aki csak egy ideig birtokolja, neki boldogságot hoz ...

– Mond meg az igazat Eszter, megtaláltad-e, vagy nem? – kérdezte Alberto, kissé megemelve a hangját.

Eszter most sem válaszolt azonnal, csak nézet maga elé.

– A viselkedésed alapján arra gondolok, hogy megtaláltad. Most hol van ez a kő? Kérjük, mindketten, hogy add vissza. – mondta szigorúan Alberto

– Tudomásom van a kőről. Amikor együtt aludtunk, Izabella megmutatta nekem. Minden erőmből szerettem volna megszerezni ezt a talizmánt. Nem érdekelt a gazdagodás amit esetleg nyújthattott, mert a Ruzzini család gazdag. Csak annyit akartam, hogy Carmellát meggyógyítsa. Ő ...

– Ő a szeretője. – mondta Elizabetta.

Mindkét férfi hitetlenkedve nézett először Elizabettára majd Eszterre.

– Ez könnyen észrevehető, – folytatta Elizabetta, – amikor a padlón egymás szemébe néztünk mindjárt tudtam.

– Hol van ez a kő? – kérdezte újra Alberto.

– Nem tudtam arról az esetről, – folytatta Eszter, nem válaszolva a feltett kérdésre. – hogy az, aki elveszíti, azt eléri a balsors. Carmella beteg. Rákja van. Arra gondoltam, hogy ez a kő segíthet neki. Azt hittem, hogy Izabella már gazdag és boldog. Nagyon sok

pénzt nyert és Alberto is szereti. Nekem csak arra kellett a talizmán, hogy Carmella ne szenvedjen és ne legyen beteg.

– Maga szerint – kérdezte Alberto Krisztiánt – Ha Izabella visszakapná a követ meggyógyulna?

– Az igazat megvallva, eddig még erről nem tudtam meggyőződni, mert a kő nem érkezett vissza időben Mariettához. De, azt hiszem, aki a követ birtokolja, az annak boldogságot hoz.

– Izabella elvesztette az emlékező tehetségét. Fekszik a kórházban. Azt hiszem, Eszternek vissza kell adnia a követ, hogy ő is meggyógyuljon. – ajánlotta újra Alberto.

– Nem. Nem, ezt nem akarom. Mi fog történni Carmellával? Akkor ő meg fog halni. Tegnap nála voltam, amióta a kő nála van látványosan javul.

– A kő Izabella tulajdona. – erősködött Alberto.

– Hogy őszinte legyek, a kő Mariettáé – azé az asszonyé aki meghalt. – mondta Krisztián.

– Nos, lényegében ő is csak kapta Nánditól. A kő egy szibériai folyó partjához tartozik. – szólt közbe Elizabetta.

– Hát igen, de mivel most már itt van közöttünk, és a megelője és a felesége már nem él, lehet úgy is mondani, hogy a kő tulajdonos nélkül maradt... – de Krisztián nem fejtette ki végig a gondolatait, mert megcsörrent a telefon.

Alberto rögtön odasietett hogy felvegye a kagylót.

– Igen... te vagy Riccardo... Mi újság...

Hosszabb csend következett amely alatt Alberto többször is igenlően bólintott.

– Jó rendben... – ezekkel a szavakkal fejeződött be a telefonbeszélgetés. Mind a hárman izgatottan figyeltek rá, hogy milyen hírrel jelentkezett Riccardo.

– Riccardo volt a vonalon. A pszichiátertől értesült, hogy holnap bemehetünk meglátogatni Izabellát. Szerinte ki is fogják engedni a kórházból, mert részben visszajött az emlékező tehetsége. Ruhát is kell vinni a számára, mert az övét nem találják. Nekünk kell megállapítani mi az amire még emlékszik és mi az amire nem.

– Ez jó hír. – konstataálta Krisztián – Nekünk Elizabettával szálloda után kell néznünk mert, ha nem veszi rossz néven holnap én is meg szettném látogatni Izabellát.

– Érthető, de talán nem szükséges szálloda után kutatni – szolt közbe Alberto – Itt a hajón van hely. Egy éjjelt szűkösen, de ki lehet bírni a kisebb kabinban ahol az emeletes ágy van. Nézzék meg majd Eszter megmutatja maguknak.

Alberto Eszter felé fordult:

– Te mit döntöttél, maradsz vagy visszamész a lakásodra?

– Most nem is tudom. Mivel vendégeid vannak talán jobb lenne, ha maradhatnak. Segítek a vendégek elszállásolásban, én is szeretném meglátogatni Izabellát és elmagyarázni neki miért tulajdonítottam el a talizmánt. Lehet, hogy neki nem is fog kelleni mert meggyógyul anélkül is.

– Rendben akkor te és én a hálóban alhatunk a vendégek pedig a kisebb kabinban.

– Jöjjenek... – szolt Eszternek – Megmutatom a hajófülkét. Ha megfelel itt is elalhatnak.

– Elég ha Elizabetta megnézi. – szolt Krisztián.

Kis idő múlva amikor visszatértek Elizabetta kikötötte, hogy ő az alsó fekhelyen fog aludni.

– Köszönjük Alberto úr, köszönjük szépen.

– Rendben Krisztián úr. Majd rendelünk valamit vacsorára. Addig míg megjön az étel megihatunk valamit. Majd én öntök a vendégeknek, te pedig Eszter rendelj vacsorát négyünk számára.

Másnap reggel Eszter ébredt fel elsőként. Rögtön kiment a konyha részbe, hogy reggelit készítsen. Amikor kiért a nappaliban még ott álltak az üres italos poharak és az üres boros üveg. A whiskeys üveg is majdnem üresen állt.

Elizabetta is jócskán fogyasztott vacsora után, de Eszter is. Neki le kellett leküzdenie a kellemetlenséget, mert kiderült róla az igazság. Majd, azok után Albertoval egy ágyba került. A végén nem panaszkodhatott, mert Alberto igazi úriemberként viselkedett. Arra viszont jól emlékezett, hogy Alberto és Krisztián is sokat ittak

és a vége felé már tegeződő hangnemben beszélgettek. Ők ketten Elizabettával is többször koccintottak.

Valószínűleg a csörömpölésre Elizabetta is felébredt, mert nemsokára kijött a hálófülkéből.

– Jöttem segíteni – szolt Eszternek.

– Köszönöm. Te mit tudsz Izabella és Krisztián viszonyáról. Régen ismerik egymást? – érdeklődött Eszter.

– Igen. Régen. Az utóbbi öt-hat évben a szeretője volt, mindaddig míg el nem tűnt. Krisztián nagyon tud bánni a nőkkel. Izabella mellett az elhunyt Marietta is lefeküdt neki, és még kitudja ki más. Izabellával mélyebb kapcsolatot tartott. Arról is mesélnek a színházban, hogy valami közös bűnügyük is lehetett.

Ezekre a vádakra Eszter nem szólt semmit. Csak tudomásul vette, és folytatta a reggeli készítését. Szerencséje volt, mert még jó pár héttel azelőtt Jole pincér, aki itt segített a hajón hagyott a hűtőben olyan félkész ételeket amikből bőven lehetett reggelit készíteni.

Amikor elkészültek a reggelivel felébredt mindkét férfi. Lát szott rajtuk, hogy nem a legjobb állapotban vannak. Megártott nekik a sok ital.

– Amint megreggelizünk elindulunk a kórházba. – ajánlotta Alberto.

Dél előtt folyamán, mind a négyen beültek Krisztián autójába amelyet ez alkalommal is, Elizabetta vezetett.

29

A kórházban előbb mind a négyen felkeresték Riccardot. Ő már olyan állapotban volt, hogy a saját lábán sétált. Az ismerkedés után mindannyian elindultak felkeresni Izabellát.

Őt aznap reggel helyezték át egy lábadozók részére fenntartott kórterembe. Az orvosok úgy döntöttek, hogy nem szükséges tovább a pszichiátrián kezelni.

Egy kisebb kórteremben találták, ahogy magányosan ül az ágy szélén. Amikor mind az öten bementek a szobába, Izabella érdeklődő arckifejezéssel nézett a látogatókra. Alberto szólalt meg elsőnek:

– Heló, kedves Izabella... hogy érzed magad?

Izabella meglepően nézett Albertora és kicsit félénken megkérdezte:

– Most már jobban vagyok, de kérem kicsoda maga?

Erre a kérdésre mindannyiuknak megállt a lélegzete.

– Hogyhogy kicsoda. Én Alberto vagyok az utóbbi néhány hétben velem voltál a hajón.

Izabella szemein és arckifejezésén látszott, hogy nem érti és nem is érdeklí a magyarázat. Inkább Krisztián felé fordult:

– Krisz... szólj már ezeknek a személyeknek hogy hagyjanak békén. Tegnap, vagy tegnapelőtt még Umagban voltam egy képkiállítás megnyitóján. Miután eljátszottam a szerepet kimentem a friss levegőre. Ott lehettem rosszul, mert minden elfeketedett előttem. Másnap már itt ébredtem fel a kórházban. Mindenki bolondnak tart mert nem akarom elhinni azt amit mesélnék rólam.

– De hát csak az igazat mondja mindenki. Nekem a fényképezőgépben megvannak a képek rólad, hogy Abbáziában a tenger parton a sirályt tartó leány szobra mellett állsz.

– Nem hiszem el. Most már semmit sem hiszek. Igaz, amikor először az eszméletemhez tértem, nem tudtam rögtön a nevemet de most már tudom. De ne állítsák azt, hogy ismernem kell ezeket a férfiakat és nőket akik itt állnak előttem. Magyarázd már el nekik, kérlek, hogy hagyjanak békében. Nem tudom kik ezek? – könyörgött Izabella.

– De rám emlékszel. És arra is, hogy bent voltunk Imre bácsi házában ahol ő megvágta a karomat. Aztán Robihoz mentél hogy reklámfotókat készítsen rólad, majd megszerezted Marietta talizmánját, a kék követ... – részletezte Krisztián.

– Igaz erre mind emlékszem... És mi van Mariettával? Ő nincs itt?

– Marietta meghalt...

– Meghalt? Hisz nem is volt beteg. Amikor ott voltam nála egész jól érezte magát. – csodálkozott Izabella.

– Nem tudom elképzelni, hogy nem ismersz rá az emberekre akik itt állnak mellettem. Itt áll Alberto úr. Az ő hajóján töltöttél néhány hetet miután elutaztál Umagba. – magyarázta Krisztián.

– Az Umagi képkiallításon ismerkedtünk meg. – próbálkozott Alberto.

– A másik felemen Riccardo úr áll. Ő a fiatalkori ismerősöd. Vele voltál a bankban amikor megsérültél. És itt van Elizabetta is a szabadkai színház klubjából. Esztert is kellene ismerned, hisz vele aludtál a hajón. – magyarázta tovább Krisztián.

– És a talizmánra, a kék köre is emlékszel... – próbálkozott most Eszter.

– Igen az itt van a táskámban. Magyarázta Izabella és az ágya melletti szekrényke felé fordult. Kivette onnan a kézitáskáját és átkutatta. Miután nem találta meg azt amit keresett a többiek felé nézett:

– Nincs a táskámban a kék kő, pedig úgy emlékszem mielőtt a kiállítás megnyitójára mentem beletettem, hogy nálam legyen.

A beszélgetés alatt benyitott a kórterembe az az orvos aki a pszichiátrián kezelte Izabellát.

– Uraim nem jó az, hogy ennyien rátámadnak szegény betegünkre. Ismert helyek és tárgyak segítségével érhető el az út a gyógyulás felé. Ezért a legjobb ha abba a környezetbe kerül vissza ahol az utóbbi néhány héten tartózkodott. Egy olyan nagy szörnyűség, melyet túlélt, vissza zökkentheti sz emlékezetét. De, nem csak a félelem, hanem lehet egy nagyon kellemes pillanat is meggyógyíthatja.

– A hajóra – vágta ki Alberto.

– Lehet. Nem tudom. De, ha ott tartózkodott mielőtt megtörtént a baleset akkor oda. De megkérem önöket lassan és ne tömegben próbálkozzanak. Mi itt átvizsgáltuk. A seb a tarkóján begyógyult. Az emlékezete majd talán lassan visszajön. Semmilyen fizikai sérülése többé nincs.

– Rendben megértettük – avatkozott be Krisztián is. Akkor elvisszük Izabellát a hajóra.

– Miért a hajóra amikor elvihetjük hozzám. – szólt közbe Riccardo. – Tina mama és Kremona szívesen vigyáznának rá.

– Ha Izabella még eddig nem járt ott soha akkor az nem a legmegfelelőbb hely a számára. Oda vigyék ahol fel tudná ismerni a helyet a tárgyakat amelyek kötődnek hozzá. – ajánlotta az orvos.

– Akkor talán a saját lakása volna a legmegfelelőbb Szabadkán. – avatkozott be újra Krisztián. – Hisz engem felismert.

– Emberek, maguk úgy beszélnek Izabelláról mint egy vegetáló lényről. Azon vitatkoznak ki vegye előbb magához. Neki gyógyulnia kell egy ismert környezetben és lassan nagyon lassan. – értsék meg.

A végül az a döntés született, hogy Izabellát a hajóra szállítsák. Eszter odaadta a ruhát amelyet választott számára a hajón és segített neki átöltözni. Utánna ők hárman, Krisztián, Izabella és Elizabetta, Krisztián kocsijába ültek. Alberto, Eszter és Riccardo taxival utaztak a kikötőbe. Bár Riccardo még nem volt olyan állapotban, hogy elhagyja a kórházat, nem akart lemaradni Izabella kezelésében.

Amikor a *Starship* hajó mellé érkeztek, Krisztián megkérdezte Izabellát, hogy emlékszik-e erre a hajóra.

Izabella csak nemleges fejcsóválással válaszolt.

A hajó nappali részében helyezkedtek el. Kicsit szűkös volt a hely hatuknak, de azért mindannyian elfértek. Izabella egyik oldalán Krisztián a másikon pedig Riccardo foglalt helyet.

– Most hogy itt így összejöttünk, a vendégeim vagytok. Eszter ebédet rendel, de előtte még megiszunk valamit. Ki mit kér? – kedveskedett Alberto.

– Én majd töltök magamnak egy pohár vörösbort míg telefonálok. Szerintem Elizabetta is azt fog kérni. Ugye? – kérdezte Eszter.

– Igen, mert remélem ma már nem vezetek többet.

– És te Izabella, mit kérsz? – érdeklődött Alberto.

– Nem szoktam tömény italt inni – válaszolt szerényen Izabella – talán én is egy pohár bort...

– Ugyan Izabella – szolt csodálkozva Alberto, hisz francia konyakot szoktál inni. Szerintem kóstold meg talán visszaemlékszel az illatára és az ízére.

– Én még orvosságokat, antibiotikumokat szedek, ezért csak sajnos valami gyümölcslevet ihatok. – szolt Riccardo.

– Gondolom mi ketten – és Krisztián Albertora nézett – whiskyt fogunk inni.

– Igen.

Ezek után az italos szekrény felé indult, hogy kiszolgálja a vendégeket. Addig Eszter már tárcsázott is, hogy felhívja az ismert *Restorante di Niro-t*.

Riccardo Izabellához fordult:

– Együtt voltunk a bankban számlát nyitni. Tudom azt fogod mondani, hogy nem emlékszel, de kérlek nézd át még egyszer a kézitáskádat. Benne kell lennie egy kis bankkártyának amellyel fel tudod majd venni a pénzt amit betettél a bankba. Nem is keveset, ha jól emlékszem a számlán legalább százezer eurónak kell lennie. Nem tudod hogyan és mikor kaptad a kártyát?

Izabella nem válaszolt hanem szófogadóan elővette a táskáját és részletesen átnézte. A személyes okmányai mellett megtalálta az Eurobanktól kapott bankkártyát is.

– Erre gondol? – Riccardo úr.

– Igen. De kérlek már nagyon rég óta ismerjük és tegezzük egymást. Nekem olyan furcsa hogy magázol.

– Én is mutatok neked valamit – szolt Krisztián – Itt vannak az újságcikkek melyben arról írnak, hogy a *Filippo* galériában szerepelsz és itt vannak a fotók melyeket Robi készített rólad egy reklámfilmkészítéséhez.

– Igen, ezekre a fotókra emlékszem. Tudom, hogy Robi stúdiójában készültek. Az újságokat még nem láttam, de emlékszem a performance-ra. Az pár nappal ezelőtt történt. Utána lettem rosszul.

– Sajnos nem úgy van Izabella, nézd csak meg a dátumokat az újság szélén. Több mint két hét elmúlt már azóta.

– Azt állítjátok, hogy olyan sokáig eszméletlen voltam?

– Nem, Izabella az a gond, hogy a kiállítás megnyitója után még napokig hajóztál Alberto úrral. A kaszinókat jártátok ahol azt a sok pénzt nyerted. Arra sem emlékszel?

Ez idő alatt Eszter befejezte a telefonálást és csatlakozott a többiekhez. Alberto is meghozta mindenki számára az italt. Eszter meg-sajnálta Izabellát mert látta milyen nyomást gyakorolnak rá a férfiak. Ezért félre hívta, hogy ők ketten nyugodtan elbeszélgessenek.

– Gyere Izabella bemegyünk a hálósobába. Megmutatom neked a ruhákat. – ajánlotta Eszter.

Izabellának jól jött, ez az ajánlat, mert a férfiak kérdéseire nem tudott válaszolni, úgy remélte nyer egy kis időt a gondolkodásra.

A hálósobában Eszter kinyitotta az összes szekrényajtót és kedvesen megkérdezte:

– Nézd meg ezeket a ruhákat... és mond mit szólsz hozzájuk?

Izabella közelebb lépett és alaposan megnézte a ruhákat. Néhányat kivett a vállfával együtt és úgy vette szemügyre.

– Mondhatom, jó ízlésed van. Tetszenek. Ilyeneket én is szívesen viselnék. – válaszolta Izabella.

– Hát igen. Nem is csoda hogy tetszenek hiszen mind a tiéd. Te választottad és vásároltad őket.

Izabella kételkedve nézett Eszterre.

– Viccelsz?

– Nem viccelek. Ezek a te ruháid. Még néhány belőlük nálam is van amit majd visszaszolgáltatok. De, valamit szeretnék megkérdezni tőled. Emlékszel a talizmánra, a kék kőre?

– Amit Mariettától szereztem. A szerencsekő? Jó, hogy említetted mert már nem emlékszem hová tettem.

– Igen. Arról a kőről beszélek. Nekem itt a szobában megmutattad és amikor te Riccardoval a bankba mentél én megtaláltam és eltulajdonítottam.

– Ezek szerint nálad van. Hol találtad? Hisz te... De lényegében kicsoda vagy te? Soha eddig nem láttalak és nem is találkoztam veled.

– A nevemet már tudod. Itt élek Triesztben és színésznő vagyok mint te. Riccardo felkért egy szereplésre. A szerencsekő nekem is nagyon kellett, mint neked csak más okból. Te gazdagodni akartál amit meg is kaptál, én pedig segíteni szeretnék a kedvesemnek. Nagyon beteg és hiszem, hogy a kő majd meggyógyítja. Neki adtam...

– Szóval elloptad tőlem és másnak adtad? – kezdett hangosan kiabálni Izabella – Te bűdös kurva... Hol van a kő? Ad vissza rögtön Az az enyém...

– Hiába őrzöngsz most már nincs nálam. Carmellánál van, ő pedig a kórházban fekszik. – válaszolt kicsit gúnyosan Eszter.

– Carmella... Carmella ... ez a név valahogy nagyon ismerős. Carmella nem a fekete bárány?

– De igen. Bravó. Kezd derengeni az két hetes időszak melyre nem emlékszel. Majdcsak megjön az eszed...

Ezek után Izabella dühbe gurult és rátámad Eszterre. Előbb pofozkodni kezdtek, majd hajcibálással és dulakodással folytatták. Izabellának sikerült úgy fellökni Esztert, hogy az a padlóra esett és a jobb lába beszorult az ágy alá. Nagyon megütötte magát, jajveszékelní kezdett.

Kint a férfiak már akkor felálltak és a hálószoza felé indultak amikor meghallották a hangos veszekedést. Amikor kinyitották az ajtót Esztert félig az ágy alatt találták. Izabella pedig leguggolva mindkét markát ökölbe szorítva takarta el az arcát. Alberto és Riccardo Eszter segítségére siettek. Amikor megragadták mindkét karját, hogy kihúzzák a szorult helyzetből a lába valószínűleg ki-mozdította az ágyat a helyéről mert az összeroskadt. Eszter a fájdalomtól elvesztette az eszméletét.

– Gyertek be mindannyian. – szólt hangosan Alberto – Kell a segítség.

A férfiak megemelték a nehéz franciaágyat míg Elizabetta óvatosan kihúzta Esztert az ágy alól. Eszter jobb lába helyzetéből arra lehetett következtetni, hogy a sípcsontja eltörött.

– Szerintem, mentőket kell hívni – szolt felmérve a helyzetet Alberto.

– Igen. Én is azt hiszem. – adott igazat Krisztián. Valószínűleg gipszbe kell tenni Eszter jobb lábát.

Alberto hívására gyorsan megérkeztek a mentők. Amikor meglátták a roskadt ágyat és Eszter lábát rögtön intézkedtek.

– Látom, baleset volt – vette észre az egyik mentő

– Igen. Sajnos baleset történt. – erősítette meg Riccardo. Amikor a sebesültet hordágyra tették Riccardo megkérdezte az egyik ápolót, hogy hová szállítják Esztert.

– A Trieszti *Szent Lovro* kórházba. Ott van a sürgősségi osztály.

Amikor a mentők elvitték Esztert Izabella szótlanul felállt és Riccardohoz sietett majd a karjába rogyott.

Kis idő múlva megérkezett az ebéd. Elizabetta akinek már nagy tapasztalata volt a felszolgálásban, terített és az asztalhoz hívta a jelenlévőket. Szótlanul, nyomott hangulatban fogyasztották az ebédet.

Nem kellett nagyon kérdezősködni senkinek, hogy mi történt bent, mert a veszekedés kihallatszott a hálósobából.

– Jobb, hogy nincs nálad a talizmán – szólalt meg elsőnek Krisztián. – Én tulajdonképpen ezért tettem meg ezt a hosszú utat, hogy rábeszéljelek, szabadulj meg a kőtől, mert az csak rosszat, szerencsétlenséget hoz. Eszter eltulajdonította a követ tőled és látod mi történt vele. Szerintem a kő meg van átkozva. Mivel most már nincs nálad, szerintem nem érhet több baj.

– Be kell vallanom, hogy nemcsak a kő miatt jöttem ide – folytatta Krisztián – hanem szeretnék rábeszélni, hogy gyere vissza Szabadkára a színházba. Kiváló színésznő vagy ott érvényesülhetnél mellettem.

– Kedves vagy hogy ennyire aggódtál értem, de ilyesmiben még nem tudok dönteni. Mindenesetre egyenlőre Triesztben szeretnék maradni. Most már több dolog is köt ehhez a városhoz. Itt vesztettem el az emlékezőtehetségemet. Előbb azt szeretném visszaszerezni. És másik az, hogy megvárom mi lesz Eszterrel, hisz én vagyok az oka, hogy eltört a lába. E mellett az ágy amely rászakadt a lábára mindkettőnk számára kellemes élmény helyszíne is volt. Ezt csak ő állította, erre én egyáltalán nem emlékszem. Azt is szeretném megtudni hogy Alberto úrnak milyen szerepe volt az utóbbi hetekben az életemben. És végül is, de nem utolsósorban itt van Riccardo az én fiatalkori szerelmem, akit nem tudtam elfelejteni. Ezek szerint maradok. – fejezte be Izabella bánatos monológját.

– Nálam a hajón nyugodtan maradhatsz addig amíg csak akarsz.

– Köszönöm Alberto, talán ez lenne most a legjobb megoldás. Hiszen épp arra az időre amelyet itt a hajón töltöttem, egyáltalán nem emlékszem. Ezért itt kellene feltörni azt az akadályt mely nem engedi, hogy emlékezzek. Eszter legalábbis azt állította, hogy heteket töltöttem Alberto úrral. Egyenlőre ő ismeretlen ember a számomra. Ha nem javul a helyzetem, akkor csak Krisztián és Riccardo marad akikre emlékszem.

– Sajnos Elizabetta és én nem maradhatunk itt Triesztben addig míg te rendbe jössz. Itt a kikötő mellett láttam egy kis motelt. Szerintem ott mi ketten ma éjjel meghálunk és másnap reggel visszautazunk Szabadkára. Ha idővel úgy döntesz, hogy visszajössz, tudod a telefonszámomat. Csak jelentkezned kell.

– Akkor én is eltávozok, – szólalt meg Riccardo. – Anyám és a testvérem már biztosan aggódnak merre vagyok. De, ha Alberto nem veszi zokon, holnap déltájban megint eljövök és hozok háziilag készített ebédet. Tina mama kiválóan tud főzni.

– Rendben, de megkérlek benneteket mielőtt elmentek, hogy ideglenesen tegyük rendbe az ágyat a hálószobában. Csak annyira, hogy lehessen rajta aludni. Holnap már mestereket hívok akik megjavítják vagy kicserélik.

Amikor mindenki eltávozott, Alberto bement a hálósobába, és kivette a szekrényből azt a köntöst melyet Izabella viselni szokott a hajón.

– Csak azért hozom és mutatom neked mert különösen szeretted ebben a köntösben ügyködni, reggelit készíteni, kávé főzni itt a hajón. Lehet, hogy az ilyen apróság, mint ez a köntös, elősegítheti az emlékezetedet.

– Megyek és átöltözöm. Különben is nem érzem jól magam ebben az egyszerű ruhában. Eszter hozta a kórházba, hogy felvegyem.

– Én miattam nem muszáj elmenned átöltözni, hisz ismerem a tested minden porcikáját. Többször aludtunk már együtt. A bal válladon lepke tetoválás van. Észre vettem a rövid, de mély karcolást a bal felső combod belsején. Azt mesélted, hogy még fiatalkorodban, bűvárkodás közben egy korallzátonyra bukkantál és ott megsérültél. – igyekezte meggyőzni Alberto. – De ne zavartasd magad, ha neked úgy jobban esik, nyugodtan menj a hálóba.

Kis idő elteltével Izabella megjelent a rövid áthajtos köntösben. Odaült Alberto mellé a kanapéra és átvette tőle a számára előkészített italos poharat.

– A köntös, hogy hogy nem emlékeztet semmire. – kérdezte Alberto.

– Egyenlőre még nem, de megígérted, hogy elmondasz nekem egy igaz történetet.

– Régebben, – kezdte el mondandóját Alberto – Egy különleges helyen találkoztam egy lánnyal. Csinos fiatalos arcát, hosszú vállig érő szőke haj keretezte. Mindig mosolygós tekintete izgalomba hozott. Szemei vidáman ragyogtak mint a csillagok. Rögtön arra gondoltam, hogy ha lehetne, ilyen lányt szeretnék szeretni. Elegáns, elefántcsont színű testhez simuló váll és hátrész nélküli overall ruhát viselt. Arra húzta rá a hímzésekkel dúsan díszített átlátszó, hosszú ujjú felsőrészt. Derekat széles egyedi, kézzel készült öv szorította. Lábára arany színű túsarkú cipőt vett fel. Kezében ugyanolyan színű alkalmi táskával sétált el előttem. Meg kell is-

mernem ezt a nőt döntöttem el, mert kísértetiesen vonzott a karcsú dereka melyet ölelni szerettem volna. – mesélte Alberto.

Utánna kitért részletesen arra, hogy menyire örült annak, amikor elfogadta meghívását a hajóra. A kellemes délután után olyan helyre hajóztak ahol kaszinók vannak. Ott szépségével és kedvességével mindenkit elbűvölt. Ezen kívül a szerencse is mellette állt mert sokat nyert a ruletten. Amikor táncoltak magához szorította olyannyira, hogy megérezhette kemény melleinek kerekességét.

A kellemesen eltöltött este után a lány a hajón megörvendeztette Albertot egy igazi nőies magántáncossal.

Alberto leírta a lány táncát. Elmondta, hogy lassú erotikus mozdulatokkal vette le magáról a ruháját, majd megszabadult melltartójától úgy, hogy közben kecsesen ringatta a csípőjét. A harsnyát úgy húzta le, hogy leült az ágy szélére. Az utolsó ruhadarabtól a picuri alsótól már ő szabadította meg.

Majd beszámolt arról is mi történt és merre jártak kettesben. Egész idő alatt készakarva nem említette a lány nevét.

Izabella szótlánul csillogó szemekkel hallgatta. A poharak kétszer is kiürültek a mese alatt.

– Ki volt az a lány? Még a nevét sem említetted. – érdeklődött Izabella.

– Mielőtt megmondom a nevét, mit gondolsz igaz történetet meséltem neked?

– Olyan részletesen számoltál be mindenről, hogy szerintem ezt kitalálni nem lehet.

– A lánynak a neve Izabella... Rólad meséltem egész idő alatt.

Erre Izabella nem tudott mit válaszolni. Arcán, szemein látzott, hogy igyekszik azonosulni a történetekkel de nem volt képes rá.

A végén fáradtan és álmosan arra kérte vendéglátóját, hogy térjenek nyugovóra.

– A hálósobában kényelmes a francia ágy. Én pizsamát húzok magamra. Ha te is ezt teszed, alhatunk ott mindketten. Megígérem, hogy lovagias és tartózkodó leszek.

– Rendben Alberto. Az utóbbi órákban már többször is megbizonyosodtam arról, hogy hihetek neked. Ha nem a hálósobában, akkor itt a nappaliban kellene aludnod. Ezt pedig nem várhatom el tőled a saját hajódon.

Éjjel, Izabella arra ébredt, hogy Alberto keze gyengéden átkarolja a derekát. Ezt a mozdulatot álmában tehette, mert továbbra is egyenletesen lélegzett. Mélyen aludt. Lassu mozdulatokkal elhelyezte Alberto fejét a saját vállára. Nem tudott elaludni mert azon töprengett, hogy mi van akkor ha ez az ember itt mellette igazat mond. Mindaz amiről mesélt valójában meg is történt, csak ő nem emlékszik rá. Tetteiből látni azt, hogy amióta itt van a hajón, mennyire igyekszik a kedvébe járni, gondoskodóan viselkedni.

Talán azért mert meg akarta hálálni a kellemes perceket, Izabella óvatosan megcsókolta Alberto homlokát. Alberto álmában érezhetett valamit, mert önkénytelenül úgy mozdította a fejét, hogy az arca Izabella mellére került.

Izabellát ez a mozdulat arra bátorította, hogy az alvó Alberto arca fölé hajoljon és szájon csókolja. Alberto felébredt. Megsimogatta Izabella arcát és viszonzta a csókot, majd szenvedélyesen fölé kerekedett.

Reggel, amikor felébredt már mindenre emlékezett. Alberto nem feküdt mellette. Halk csörömpölést halott a konyha felől. Izabella lassan felült az ágy szélére, amely most mindössze néhány centiméterre állt a padlózatól. Nem tudta elképzelni mi történt vele, mert az agyába akaratlanul áradtak kavarogtak az események az elmúlt hetekről. Sietve fel akart kelni, hogy elmondja Albertonak az újdonságot, de ahogy felállt, hirtelen megszédült. Csak néhány perc elteltével sikerült újra felállnia. Amikor kiment a hálósobából és meglátta a kedvesét rögtön a nyakába ugrott.

– Mindenre emlékszem. Mindenre, ami velem történt az utóbbi hetekben.

– Ennek nagyon örülök Izabella. Akkor nincs semmi akadálya annak, hogy ahogy terveztük Riminibe hajózzunk.

– Igen. El sem tudod képzelni mennyire örülök, hogy újra normális vagyok – örvendezett Izabella.

– Mielőtt elindulnánk felhívom az itteni jacht építőket, hogy javítsák meg az ágyat.

– Addig én elkészítem a reggelit. Remélem van még valamennyi félkész étel a hűtőben.

Az az idő alatt míg Izabella a konyhában ügyködött, Alberto telefonált. Miután letette a kagylót, kicsit csalódottan szolt Izabellához.

– Az üzemben nem foglalkoznak javítással, csak ki tudják cserélni az egész ágyat. Az sem gond, de el kell mennem hozzájuk ma délelőtt, hogy kiválasszam azt a típusú franciaágyat amely megfelel. Ilyent mint amilyen tönkrement többé nem gyártanak.

– Sajnálom Alberto. Én vagyok a hibás, de Eszter annyira felbőszített, hogy nekimentem.

– Semmi gond Izabella. Különben is már ráfért, a hálószobára, hogy felújítsam.

– Most már itt is otthon érzem magam. Nyugodtan elmehetsz mert talán az volna a legjobb, hogy a helyszínen kiválasztanád az új bútordarabot.

– Rendben, reggeli után indulok.

Riccardot anyja Tina, ébresztgette. Látszott rajta, hogy még mindig nem heverte ki a sérülést. A reggeli és a kávé mellett elmesélte, hogyan találkozott Izabellával és milyen gondokkal küzd a lány. Egyszerűen nem emlékszik az utóbbi néhány hétre ami vele történt. Még arra sem, hogy ő megpróbálta megmenteni Izabellát a betörőktől.

De, ez az aggodalom szeretetre, vagy inkább szerelemre változott benne. Kellemes gondolatok keringtek az agyában amikor arra gondolt, hogyan töltötték együtt fiatal korukban a tengerparti nyaralást. Amikor újra találkoztak Abbáziában, úgy tűnt, hogy Izabella nagyon megörült újbóli találkozásuknak. Bár ott volt Alberto, attól függetlenül kedvesen fordult hozzá. Többször is, amikor hálából megcsókolta úgy érezte, hogy ez nem csak hála csók. Érezte benne a kedvességet vagy netán szeretetet.

Miután elmondta Tinának, hogy délre visszamegy a hajóra és ebédet visz, anyja nekilátott a több személyes ebéd főzéséhez.

E mellett tervet is szőtt Izabellával kapcsolatban. Úgy képzelte el, hogy meghívja egy sétára a kikötőben csak azért, hogy Alberto ne legyen ott. Mivel ők ketten már rég óta ismerik egymást felajánlja, hogy költözzön hozzá. El szeretné jegyezni és utána összeházasodni vele.

Úgy gondolta, hogy Izabella valószínűleg ebbe bele fog egyezni, mert Albertot úgy sem ismeri. Az a rész az életéből melyet ők együtt töltöttek a hajón az emlékezetében nem létezik.

Arra is gondolt, hogy útközben a hajó felé benéz egy ékszerboltba és gyűrűt vesz Izabella részére.

30

Carmellának üzenete érkezett Esztertől, hogy ő is a kórházban fekszik. A hír hallatára lement a baleseti osztályra, hogy megtudja mi is történt.

Amikor meglátta összecsapta a kezét a meglepetéstől. Eszter a betegágyban feküdt és a jobb lába a combig be volt gipszelve. Ezen kívül a beteg lábát egy acél huzallal megemelték legalább fél méter magasságra az ágy felett.

– Hát veled mi történt? – kérdezte aggódva majd hozzá lépett és megcsókolta.

– Egy dulakodás, civakodás áldozata lettem. Már meséltem neked egy Izabella nevű ismerősömről? – kérdezte Eszter.

– Nem tudom. Lehet, hogy igen, de nem emlékszem. Mi van vele?

– Ő az a lány akitől elsajátítottam a talizmánt. Amikor megtudta össze vesztünk. Dulakodás következtében a lábam az ágy alá került az pedig rárogyott. Az orvosok rendbe tették. A sípcsontom tört el. Legkevesebb két-három hétig feküdnöm kell.

– Szegény kedvesem. Majd többször meglátogatlak. Hiszen magad is láthatod jól érzem magam. Az orvosok nem tudják megérteni, elhinni mitől van ez a gyors javulás.

– Mondtam neked, hogy a talizmán segíteni fog. Csak nagyon vigyáznod kell rá mert... De, semmi rosszra ne gondolj. Az a fontos hogy segített.

– Telefonálok a szüleidnek Velencébe. Elmondom mi történt. Biztos meg akarnak majd látogatni.

– Nem fontos. De, a mégis beszélsz, csak óvatosan. Nem szeretném, hogy idegeskedjenek miattam.

Elvira ápolónő felment az emeletre, arra az osztályra ahol barátnője Éva dolgozott. Már rég óta ismerték egymást mert együtt fejezték be az ápolói szakiskolát. Néha amikor kis szabadidejük akadt együtt szoktak kávézni váltakozva, hol Elvira osztályán hol Évánál. Ilyenkor a kávézás után segítettek is egymásnak rendbe rakni a betegszobákat.

Ez alkalommal Elvira búcsúzni is jött, mert talált új munkahelyet. Az a kórház közelebb volt a szülővárosához, Mestre-hez, amely Velence közelében fekszik.

Miután megitták a kávé-t nekiláttak a munkának. Elvira, Carmella szobájába ment, hogy rendbe rakja. Ott a beteg nem tartózkodott a szobában. Emiatt Elvira kiszólt Évának aki a másik kórteremben dolgozott:

– Éva tudod, hogy nincs itt a beteged?

– Igen, Carmelláról van szó. Lement a sürgéségi osztályra, hogy meglátogassa a barátnőjét. Tudok róla mert szólt nekem.

Ezek után Elvira nekilátott áthúzni friss ágyneművel a betegágyat és lemosni az ott lévő zuhanyzót. Az ágy áthúzásánál a lepedő csere közben a padlóra gurult egy tojás nagyságú kék, de inkább fekete kődarab. Nem volt valami különleges, mert a benne lévő feketeség elfoglalta majdnem az egész belsejét. Arra gondolt, hogy az valami egyszerű tárgy melyet valaki itt hagyta, mert kidozásra való. Úgy is tett, beledobta a szemeteskosárba.

Miután felmosta és fertőtlenítette a fürdőszobát, még egy pillantást vetett az egész szobára, hogy mindent elvégzett-e amit a kórházi protokoll megkíván. Akkor vette észre, hogy a kődarab még ottmaradt a műanyag bordás szemeteskosárban. Valahogy a piszkos kék kővel kapcsolatban eszébe jutott Matteo, a szomszéd. Ő gyűjtögeti az ilyen különös köveket. Geológus akart lenni de nem vették fel a főiskolára. Ezért így, magánszorgalomból gyűjti a különleges köveket. Elvira arra gondolt, hogy meglepi ezzel a furcsa kődarabbal. Hátha örülni fog neki és meg is tudja majd állapítani honnan származik. A kő akkora volt, hogy komótosan belefért a munkaköpenye zsebébe.

Riccardo az ebéddel és egy szép gyémánttal díszített gyűrűvel a zsebében megérkezett a hajóra. Izabella örömmel fogadta. Miután letette a becsomagolt ebédet az asztalra, körülnézett.

– Alberto merre van. – kérdezte.

– Elment hálóágyat rendelni. – válaszolt Izabella majd mosolyogva folytatta – Mivel kínálhatlak? Kávét vagy valami italt szeretnél ebéd előtt?

– Italt. Valami töményet, de csak ha te is iszol velem.

– Rendben. Nem bánom mert, jó kedvem van. Számodra töltek konyakot én pedig vörösbort iszok... jó lesz úgy?

– Igen. – válaszolt röviden Riccardo és leült a kanapéra. Amikor Izabella kihozta az italokat ő is odaült Riccardo mellé.

– Szeretnék veled egy komoly dologról beszélni – fordult Riccardo Izabella felé.

Izabella nem várta meg, hogy Riccardo elkezdjen beszélni hanem a szemébe nézett és hirtelen szenvedélyesen szájon csókolta.

Riccardo torkán akadt a szó. Amikor újból meg akart szólalni, Izabella Riccardo ajkára helyezte a mutatóujját.

– Majd utána. Előbb én. Először is szeretném megköszönni mindazt amit tettél értem. Beleértve az autó eladását, a kiváló mulatozást a trieszti vendéglőben és azt is ahogyan meg akartál védeni a bankban...

– Te mit tudsz a bankról? Alberto mesélt erről?

– Nem. Különben sem tudja, hogy mi történt a bankban. Emlékszek...Újból emlékszek mindenre...

Most örömeiben Riccardo csókolta meg Izabellát.

A csók után Izabella folytatta.

– Tudod, amikor feküdtünk mindketten a bank márvány padlóján, egy pillanatra észhez tértem. Ott láttalak mellettem fekve, mozdulatlanul vérfolttal az ingeden. Akkor döbbsentem rá, hogy valamikor mennyire is szerettelek. Milyen szép volt az az idő fiatal korunkban amikor együtt jártunk fürödni, sétálni, táncolni, ott sokat csókolóztunk egymással. Ha akkor ott a bankban meghalsz, azt soha nem tudtam, volna megbocsájtani magamnak. De, szerencsére nem így történt. Mindketten életben maradtunk.

Hálás vagyok neked Riccardo. Nem szégyenkezek csókolózni, szeretkezni veled, mert azt már megtettem. De, kapcsolatunkat továbbra is csak komoly és mély barátinak tudom elfogadni. Szeretlek, de nem annyira, hogy veled tudjam leélni az életemet.

Tudom, éreztem a szavaidban és szemeidben, hogy nagyon kedvelsz, de én most Alberto karjaiban vagyok és ott is akarok maradni...

Ezek a szavak után rövid csönd keletkezett. Riccardo maga elé nézett, majd ivott egy kortyot az italából.

– De, te is akartál mondani valamit ... – törte meg a csöndet Izabella – Ne haragudj. Nem engedtelek szóhoz jutni. Mit is akartál mondani?

– Hát... az igazat megvallva, most már nem is emlékszem. Valószínűleg nem is volt olyan fontos.

Elvira rendszerint szárnyashajóval utazott a Velence melletti Tronchetto-ba. Tudta, hogy így gyorsabban haza tud érni mint ha autóbusszal utazna. Szülővárosa, Mestre onnan mindössze 25-30 kilométerre fekszik. Az utazás során, amikor szép volt az idő, mint ez alkalommal, általában a hajó nyitott hátsó részén tartózkodott. Ezt azért tette mert szerette napoztatni az arcát. Úgy állt, hogy a hajó sebességétől keletkezett légáramlás ne tudja elérni.

Remélte, hogy Matteonak tetszeni fog az ajándéka. Elővette a követ a kezításkájából, hogy megnézzze a napsugár alatt. Megemelte a hüvelyk és mutató úja között és a nap felé tartva megfigyelte színét és állagát. Ahogy forgatta, azt észlelte, hogy a kék színe több helyen megfeketedett. Úgy tűnt, hogy valami mozgott benne. A következő pillanatban szúrást, vagy talán kis áramütést érzett az újaiban. Ijedten eldobta magától a kis követ, amely pár méterre elgurult tőle.

Abban a pillanatban a hajó kanyarodni kezdett a kikötő felé. A kő újra gurult, de ezúttal a kerítés széléig. Elvira odasietett, hogy elkapja. Már karnyújtásnyira volt amikor a kő újra megmozdult és kiesett a résen a tengerbe.

Számára a kőnek nem volt különös értéke, de bántotta, hogy épp Velence előtt, amikor majdnem az utazása végére ért, elvesztette. Azért sajnálta, hogy elgurult mert így nem lephette meg Matteót, a kedves ismerőst.

A következő években Velencébe nagy áradások érkeztek a tenger felől.

Vége

NÉMETH ÁRPÁD ELBESZÉLÉSEI

Németh Árpád elbeszélései különböznek eddigi írásaitól. Az író egyfajta romantikus életet formál, játékosnak lehet tekinteni a szöveget. Ami az elbeszélések tartalmát illeti, olyan kalandos történetek, amelyek mintha egy magyar klasszikus író, az ismert Jókai Mór mesetárából kerültek volna elő. Mondhatnánk, a szöveg egy rövidebben megírt Jókai-regényre hasonlít, hiszen ugrál az időben, régi korok szereplői kerülnek elő, aztán az idő keveredik a mai korrallal, és a kalandok is olyan sorrendben következnek, amelyek elősegítik, hogy az elbeszélésnek legyen logikus eleje és vége, néha visszakanyarodnak valamelyik szereplő régen megélt történetéhez, majd tovább haladnak a végkifejlet felé. Azt is lehetne állítani, hogy minden történet olyan, mint egy különböző kockákból összeállított rébusz, amely szinte csak a végén lesz érthető, csak a befejezés hozza meg a megoldást.

Németh láthatóan új utakat keres, és ha a stílusát figyeljük, akkor azt látjuk, hogy kerüli a sallangokat, nagyon igyekszik röviden és tömören fogalmazni, amiből az is következik, hogy az olvasó képzeletére bízza, miképpen néznek ki a hősei, hogy néz ki az környezet, amelyben az elbeszélés játszódik. Sokszor még az sem fogalmazza meg határozottan, mit éreznek a hősök, amikor így vagy úgy döntenek a cselekmény folyamán, mert olyan gyorsan játszódnak le a kalandok, mint egy mai filmben.

A könyvet kiadásra ajánlom.

Újvidék

2020. 02. 14.

Gobby Fehér Gyula

TARTALOM

1. Fejezet	3
2. Fejezet	5
3. Fejezet	10
4. Fejezet	11
5. Fejezet	16
6. Fejezet	24
7. Fejezet	28
8. Fejezet	34
9. Fejezet	54
10. Fejezet	58
11. Fejezet	60
12. Fejezet	69
13. Fejezet	81
14. Fejezet	90
15. Fejezet	100
16. Fejezet	107
17. Fejezet	117
18. Fejezet	128
19. Fejezet	143
20. Fejezet	155
21. Fejezet	159
22. Fejezet	171
23. Fejezet	175
24. Fejezet	181
25. Fejezet	189
26. Fejezet	200
27. Fejezet	211
28. Fejezet	216
29. Fejezet	227
30. Fejezet	239
Németh Árpád elbeszélései.....	245

Kiadó
Újvidéki városi vakok szervezete,

Szerkesztő
Velibor Pilić

Nyomda és tördelés
KriMel, Budiszava

CIP - Каталогизacija u publikaciji
Библиотеке Матице српске, Нови Сад

821.511.141(497.11)-31

NÉMETH, Árpád, 1945-

A kö / Németh Árpád. - Újvidék : Városi Vakok Szervezete,
2020 (Budiszava : Krimel). - 247, 263 str. ; 21 cm

Prištampano: Kamen / Arpad Nemet ; [preveo sa mađarskog
autor]. - Oba teksta štampana u međusobno obrnutim smerovima.
- Tiraž 200. - Str. 245: Németh Árpád elbeszélései / Gobby Fehér
Gyula. - Str. 257-261: Arpadove snohvatice / Jovan Gagricica.

ISBN 978-86-88025-08-9

COBISS.SR-ID 25042953

Arpad Nemet

Kamen

Arpad Nemet

KAMEN

Novi Sad
2020

Zahvaljujem se svima onima koji su doprineli da se omogući
štampanje ovog romana, a to su:

Gradska uprava za kulturu grada Novog Sada

Gradska organizacija slepih Novi Sad

Savez slepih Vojvodine

Savez slepih Srbije

Originalan naziv dela je: A Kő

Preveo sa mađarskog:

Autor dela

Lektor:

Jovan Gagrica

Recenzija:

Jovan Gagrica

ISBN 978-86-88025-08-9

Na kraju Ulice Ilije Birčanina živeo je ostareli čika Mirko. Mala stambena kuća, na dve vode i sa dve prostorije, bila je prekrivena crnim biber-crepom. Pored zgrade, u prostranom dvorištu, ređali su se kazani za pečenje rakije. Sa krova kuće, iznad kotlova, virili su neobrađeni rožnici, pri kraju podupirani rakljastim stubovima. Drvenu krovnu konstrukciju nastrešnice prekrivao je pleteni rogoz. Tako je prostor oko kazana ostao sasvim prozračan. Uz sam zid zgrade ređale su se oble drvene bačve. Iz njih je dopirao miris raznovrsnog fermentisanog voća.

S Najdanom, sinom jedincem, Vlada se zaustavio nasred dvorišta. Vedrim pogledom je tražio Mirka. Voleo je da se druži i razgovara s njim. Gazda Mirko je, moglo bi se reći, proputo-vao bezmalo ceo svet. Sa beskrajnih putovanja je doneo veliko iskustvo i mnogo zanimljivih priča. Pečenje rakije je, tako, naučio negde u Južnoj Americi. Radoznalim poznanicima uvek je pričao o svojim doživljajima. Jedan od takvih znatiželjnika bio je i Vlada.

Čim je ušao u dvorište Vlada se osvrnuo oko sebe. Nekoliko pletenih korpi punih trešanja zatekao je pored ograde, ispod oraha: čekale su da budu odnesene u pecaru. Prišao je sasvim blizu jedne korpe i zagrabilo pregršt okruglastog voća. Plodovi su bili malo veći od prosečnih, ali s pegama na mnogim mestima. Kao da ih je ošinio iznenadni grād.

– Odakle te pege na zrelim plodovima?

– Uđi među stabla i saznaćeš! – odgovorio je Mirko ne dižući glavu.

Mirkova kuća, zajedno s voćnjakom i kazanima za rakiju, nalazila se na prostranom imanju. Kroz voćnjak je vijugao ugažen

put širine paorskih kola. Naročito je bio potreban u vreme berbe voća, zbog iznošenja bogatog roda. Na imanju je tada radilo više žena. Bile su to mahom devojke i mlađe žene. Koristile su pletene korpe za odnošenje obranog voća do stambene zgrade, gde su ih gomilale jednu na drugu.

Sve su nosile farmerke, bez izuzetka. Razlikovale su se samo po kroju i boji bluza. Jedna je nosila kariranu košulju, druga samo svetlu potkošulju sa tankim naramenicama, treća opet majicu kratkih rukava...

Kad god je kod gazda-Mirka bila berba, Vladin sin Najdan dolazio je s ocem. Njega su više zanimala devojke nego posao. Svaki put je gajio nadu da će sresti Magdalenu, koja je kao sezonska radnica redovno dolazila da bar još nešto dodatno zaradi.

Berba trešanja je bila pri kraju, a započinjala je sezona rane breskve.

Devojke su uvek radile u grupi. Opkolile bi stablo i kada bi ga sasvim obrale, dve od njih bi dohvatile napunjenu korpu i odnele je kod ostalih punih korpi.

U dnu voćnjaka bila je mala baraka sačinjena od dasaka. Tamo je Mirko držao baštenske alatke i manji kultivator. Pored te barake, uzdužno, ređala su se stabla niskorastućih sorti trešanja. Odmah uz njih uzdizala su se visoka stabla šljiva. Kad bi, još zeleni, plodovi šljive otpadali s visokih grana, najčešće su padali na zrele plodove patuljastih trešnja, ostavljajući na njima tragove u vidu pega.

Kad je Vlada saznao zbog čega su trešnje dobile pege, vratio se kod čika-Mirka. Najdan je ostao u voćnjaku, šetajući među radnicama. Ne zato što je želeo da im pomogne, već da sretne jednu od njih. Među beračicama je bila i Magdalena. Vredno berući trešnje, nastojala je da uvek bude leđima okrenuta Najdanu, kako bi je ovaj što kasnije primetio. Ipak, njena izrazito duga, bujna kosa nije mogla da je sakrije. Najdanu je trebalo samo da je zaobiđe i stane ispred da bi bio sasvim siguran da je to ona.

Ostale devojke su krišom pratile njegov dolazak. Kopkala ih je znatiželja šta bi to moglo da se dogodi prilikom ovog susreta. Magdalena, svakako, nije želela da se sretne s Najdanom. Za njen uzrast, osamnaestogodišnji mladić je bio premlad. Uz to, našla je i novog udvarača. Baš je to Najdana jako pogodilo. Mnoge od prisutnih devojaka očekivale su da će se njihov susret izroditi u žestoku svađu.

Najdan se pretvarao da, dok šeta voćnjakom, s naročitim zanimanjem posmatra stabla uzrelih trešanja. Pozdravio je Magdalenu čim je stigao do nje. Ona je prihvatila pozdrav, ne prestajući ni jednog trenutka da bere.

Nadomak kazana za pečenje rakije Mirko i Vlada su sedeli na drvenoj klupi i prijatno ćaskali. U jednom trenutku čika Mirko je ustao i krenuo prema stambenoj zgradi. Vladu je to iznenadilo, pa ga je zapitao:

– Gde sad ideš?

– Odmah se vraćam. Doneću nešto da ti pokažem. Baš hoću da to pogledaš.

Ubrzo se vratio noseći u ruci staru drvenu kutiju. Kutija nije imala poklopac, ali stranice su bile obrađene u finoj intarziji. Predmeti u njoj bili su nešto veći i stršali su poprilično preko ivica. Seo je pored Vlade, a kutiju je odložio u krilo.

– Ove stvari kupio sam u Japanu. Tamo je nakon rata vladala velika nemaština. Mnogi su, da bi preživeli, prodavali porodično blago na buvljoj pijaci ili na ulici, ispred vlastite kuće.

– Da li si možda naišao na neki samurajski mač? – upita Vlada vidno zainteresovan

– Ne, Amerikanci su ih zaplenili, do poslednjeg. Smatrali su da je to ozbiljno oružje... Znam da skupljaš poštanske marke. Trebalo bi da se razumeš u to. Kupio sam više starih koverata s markama i pečatom. Pretpostavljam da nešto vrede. Na osnovu pečata može se zaključiti da potiču s kraja devetnaestog veka.

Vlada je uzeo koverte i detaljno ih pregledao.

– Stvarno su stare. Sigurno nešto vrede. Pravu vrednost mogu da procenim samo uz pomoć kataloga, ali već na prvi pogled deluje da su zaista vredne.

– A šta misliš o ovome? – upita slavodobitno, Mirko vadeći iz kutije porculansku činiju za supu. Sa spoljne strane bila je majstorski oslikana motivom petla i kokoške kako hrane piliće. Ručno bojena, tanka keramička činija imala je na spoljašnjoj strani dna plavi pečat u obliku kvadrata.

– Mora da je to stari kineski predmet!? – nagađao je Vlada, i dalje u rukama stežući kovertu. – Znaš i sam da se ja u takve stvari ne razumem.

– Pa, onda nema razloga da ti pokažem crtež koji sam takođe tamo kupio – ustanovi čika Mirko, i kažiprstom pokazujući na požuteli smotuljak koji je virio iz drvene kutije. Njih dvojica su bili toliko zaokupljeni stvarima iz kutije da nisu ni primetili Najdana koji je stajao ispred njih već neko vreme.

– Prošetao sam se unaokolo. Meni je ovde dosadno. Možemo li krenuti kući? – zapitao je Najdan.

– U stvari, ... možemo – Vlada će sinu, a odmah zatim i Mirku:

– Kada sledeći put budem dolazio, poneću sa sobom katalog poštanskih maraka.

Od tada je prošlo nekoliko godina. Umro je Vladimir, Najdanov otac. Ali i posle očeve smrti Najdan je redovno odlazio kod gazda-Mirka. Lako se navikavao na to – pa, tamo se uvek nešto dešavalo.

I ovog puta je bilo tako: kod gazda-Mirka je zatekao dve devojke kako sede na klupi pored kazana i razgovaraju. Po njihovoj odeći je zaključio da nisu radnice. Jedna od njih je nosila veoma uske pantalone od tankog materijala, pripijene uz telo, poput čarapa. Crna majica bez rukava bila je ukrašena diskretnim monogramom. Druga devojka je bila u šortsu. Tanki svetloplavi pullover bio je na leđima otvoren skoro do zadnjice. Na levom ramenu imala je

istetoviranog leptira otvorenih krila. Odeću je dopunila prstenom od safira i jednako plavim mindušama. Izrazito svetla kosa i oči plave kao more bili su savršen spoj sa poludragim kamenom.

Posmatrale su Najdana. Nisu znale ko je taj zgodni muškarac, baš kao što ni Najdan nije znao ko su one. Kad je prošao pored njih, učtivo ih je pozdravio. Devojke su otpozdravile. Po izrazu njihova lica jasno se videlo da su očekivale da im se predstavi. To se, međutim nije dogodilo – Najdan je otišao pravo kod čika-Mirka. Gotovo je bio siguran da će od starog saznati ko su te devojke.

– Ko su one? – zapitao je čim je ugledao Mirka.

– Glumice. U bašti će snimati neku dramu – tiho odgovori starina.

– Samo njih dve...?

– Ne, dolazi još jedan muškarac.

– Da li su se predstavile?

– Da. Plavokosa je Marta, a ona druga, ako se dobro sećam, Olgica. Zašto pitaš!? Možda želiš da im se udvaraš? – zapita šeret-ski čika Mirko.

Najdan je nehajno odahnuo rukom.

– Nijedna od njih nije moj tip.

Stajao je naizgled sasvim opušteno, ali je istovremeno osećao isijavajuću toplinu na licu koja je dolazila sa vrućih kazana. Držao je u ruci, sada već polupraznu, čašicu rakije.

Mirko je, čkiljeći, posmatrao Najdnovo lice. S kraja usana visila mu je nezapaljena cigareta. Gurnuo je malo unazad iznošeni šešir, kako bi počeoškao proređenu kosu, i zapitao:

– Iii... Šta kažeš?

– Miriše na još... – pomalo zbunjeno procedi Najdan. – Šta se sada nalazi u kotlu?

– Trešnja! – gotovo uzviknu čika Mirko.

Ubrzo je stigao i mladić. Pozdravio je Mirka i Najdana i odmah pošao ka devojka. Seo je pored plavuše i zagrlio je. Olgici se to nimalo nije dopalo i odmah je počela da glasno negoduje. Smatrala je da njoj pripada više Ratkove pažnje nego što to zaslu-

žuje Marta. Na tu sebičnu primedbu plavuša se samo nasmešila. U Ratkovom zagrljaju osećala se veoma prijatno i samouvereno.

Pristigli su i filmski snimatelji. Najdan je poznavao Stanka, jednog od pregaoca filmskog preduzeća *Bošnjak-Gaumont*. U više navrata, istina, iz daljine, gledao je kako se snimaju događaji, u gradu i na plaži. Sada, pomislio je, imaće priliku da izbliza pogleda filmsku kameru i postupak snimanja igranog filma. Stanko nije ni zapazio Najdana, odmah se uputio glumicama i Ratku.

– Dođite u stolarsku radionicu. Tamo ćemo da snimamo...

Snimateljska ekipa i Ratko krenuli su prema drugom delu dvorišta. Glumice su ostale da sede na klupi. Ali, čim su ostale same, započela je žučna rasprava između devojaka. Olgica i Marta žestoko su se posvađale. Toliko da je Olgica na kraju zaradila i šamar... Bio je to momenat kada su devojke ustale i krenule da se uzajamno guraju i spremaju za odlučnu borbu.

Ne mešajući se u njihove postupke, gazda Mirko je samo nakratko posmatrao svađu devojaka, očekujući da će se one primiriti. Ali, to se nije dogodilo. Marta je gurnula Olgicu tako snažno da je ova pala na vruć kazan. Od udarca, kazan se prevrnuo i vrela komina pljusnula je po Olgicinoj nozi.

Najdan se tek tada pribrao i, koliko ga je grlo nosilo, pozvao u pomoć. Molio je da neko pozove hitnu medicinsku službu, jer se Olgica onesvestila od jakih bolova.

Marta se prestravljeno povukla u stranu, ponavljajući neprestano da joj je veoma žao.

Čitava snimateljska grupa dotrčala je da pomogne. Ratko je samo očajno ponavljao:

– Kakva drama...! Kakva drama...!

Najdan je tada upoznao Martu. Umirivao je i tešio devojk, govoreći da možda ona i nije kriva za sve. Možda se sve to može posmatrati kao nesretan slučaj.

Nakon što su lekari odneli povređenu, Najdan je ostao sam s Martom i na kraju je otpratio kući. Prijateljstvo se s vremenom pretvorilo u ljubav, a ljubav u brak.

Da kojim slučajem nije doneo neopozivu odluku da ode u inostranstvo, gde se može daleko bolje zaraditi, Najdan bi i sada mirno živio u Somboru sa svojom suprugom Martom.

2

Najdan je premestio najpre levu, a zatim desno nogu preko drvene klupe. Sedeo je za drvenim stolom, grubo istesanim sekirrom. Naspram njega je sedeo Josip. Obojica su čekali da i ostali pristignu. Duguljasta drvena baraka, u kojoj su sedeli, bila je sagrađena od oblih trupaca. Unutrašnjost barake bila je prepunjena stolovima i ležajevima. S unutrašnje strane ulaznih vrata bio je zakucan veliki karton s crno-belim izbelelim crtežom. Kroki je bio prikaz Lenjina kako se obraća masi, s visoko podignutom stisnutom pesnicom.

Čekajući ostale, Najdan je skinuo kapu. Na prednjoj strani istrošene ruske ušanke od prljavog krzna bila je prišivena bela krpa veličine dlana, s ispisanim brojem 22. Broj je služio čuvarima da u svakom trenutku znaju njegovu identifikaciju.

Sledećeg trenutka crtež je nestao: ulazna vrata su se širom otvorila. Stigli su i ostali. Andrej je ušao poslednji noseći na ramenu široku dasku. Na dasci je donosio za svakog od njih porciju čorbe od krompira u dubokim aluminijumskim tanjirima. Najdan se ponadao da Andrej nije opet zadocnio, jer kad god bi se to desilo, na površini supe uhvatio bi se tanak sloj leda.

Logor je bio izgrađen na obali reke Katun, na jugozapadu Sibira. Tamo su radnici iz utrobe planine iskopavali so. Da je postojao povoljniji način prevoza u zapadnije krajeve zemlje, cena soli bi se nesumnjivo udesetostručila. Stoga su so privremeno skladištili u velike drvene barake, nadajući se da će jednoga dana i do ovih krajeva stići železnička pruga. Pravi motiv i razlog ovih rudarenja zapravo je bilo traganje za rudama zlata.

Najdan je obavljao tesarske poslove. Radio je na postavljanju potpornih stubova u rudničkim jamama i na izgradnji velikih magacina. Ruski mafijaši su mu dozvoljavali slobodnije kretanje po okolini, kako bi pronašao odgovarajuća debla za potrebe gradnje.

Pošto je voleo vodene površine, svoja istraživanja uvek je tako planirao da budu pored reke Katun.

I nadomak njegovog rodnog grada Sombora krivudala je reka Dunav. Često je na reku odlazio s ocem Vladom, da love ribu. Iako je znao sve tajne ribolovačkog umeća, to znanje nije mogao da iskoristi na reci pored sibirskog logora, jer nije imao ni potrebnu opremu, niti mogućnost za to. Deset meseci reka je bila prekrivena ledom. Samo tokom leta se moglo kupati u njoj, i to veoma kratko. Tada je najčešće i preduzimao istraživačke pohode. Voleo je, i često bio u prilici, da posmatra reku, ali ribu u njoj nikada nije zapazio.

Jednom prilikom, dok se umivao na šljunkovitoj obali, ugledao je plavi prozirni kamen. Bio je jedinstven po boji i izgledu. Na obali, s mnoštvom sitnijih i krupnijih oblutaka, nije bilo ni jednog jedinog nalik ovome.

“Neko ga je bacio ili ga je izgubio” – pomislio je u sebi. Podigao ga je iz plićaka, ne zbog naročite vrednosti – to tada nije mogao da proceni, već zbog njegove boje. Tamnoplavi kamen podsećao ga je na boju Martinih očiju. Bio je nepravilnog oblika i nešto veći od kokošnjeg jajeta. Podigao ga je visoko prema suncu, da ga bolje osmotri. Mali, crni, izdužen predmet, ili možda neka prljavština, nazirala se u sredini kamena. Nije se dvoumio – odlučio je da ga zadrži za sebe.

Dok je na obali moćne planinske reke pažljivo razgledao kamen, navirala su mu slike iz prošlosti. Setio se dana kada se još nalazio kod svoje kuće i kada je upoznao Martu...

Čvrsto je odlučio da jednog dana pobjegne iz ove daleke divljine. Plavi kamen će poneti sa sobom i pokloniće ga svojoj ženi. Preko dana ga je brižljivo čuvao u džepu na pantalonama, a noću bi ga krišom stavljao pod jastuk.

Najdanova situacija se uskoro malo poboljšala. U slobodno vreme počeo je da iz oblikih stabala izrađuje živopisne figure životinja. Tako se našao u milosti jednog od stražara. Imao je manje obaveza u logoru i više vremena za zanimljiva tumačenja okolinom. Sada je mogao mirnije da spava, a počeo je i da sanja...

Polako se kretao nekom nepoznatom šupljinom. Ulazio je sve dublje i dublje, i sve jasnije i jasnije čuo neke čudne, njemu nepoznate zvukove. Napredovao je dalje, ka izvoru zvuka koji je postajao sve jači. Na trenutke mu se činilo da su ti zvuci u stvari visoki glasovi, ponekad plačući, ponekad pevajući.

Ali, usek je postajao sve uži i to mu je otežavalo kretanje. Konačno je bio primoran da puzi na kolenima. Tako puzeći je stigao do proširenja koje je otvaralo vidik na neku veliku pećinu. U njoj su se nazirali ostaci krajnje oronulih zgrada. Bile su zidane od cigle i kamena i izgledale su stare bar stotinak godina. Sigurno su nekada bile vitke i visoke. Svod ogromne pećine prostirao se znatno iznad ruševina. Pored jedne građevine, činilo se, nekadašnjeg manastira, širili su se nadgrobni spomenici, pouzdan dokaz da je tu nekad bilo groblje.

Ugledao je i ostatka kapele manastira do kojeg su vodile kamene stepenice. Naprosto su se nudile Najdanu da se popne njima. Penjao se laganim koracima i usput se divio očaravajućem pogledu.

Kada je stigao do vrha stepeništa zapazio je da na platou, na mermernoj klupi, njemu okrenut leđima, sedi kameni kip prirodne čovekove veličine. Duga kosa i ogrtač ukazivali su na to da je možda u pitanju žena. Prišao joj je i položio ruku na njeno rame. Kip se okrenuo. Nije ustao, nego je samo otkopčao ogrtač. Iako je gornji deo tela bio izuzetno lepo, umetnički oblikovan, ipak nije izgledao privlačno zbog sive boje mermera. Žena-kip je pridošlicu pogledala pravo u oči i radosno zapitala:

– Jesi li došao po mene?

– Priznajem... nisam. Došao sam po kamen boje plavog mora.

– Onda si ipak došao po mene – rekla je i ustala.

Odbacila je sa sebe svu odeću i ostala potpuno gola. Celo telo, od glave do pete, bilo je safirno plavo i prozirno. Jedino se u visini stomaka nemirno pokretala neka crna bezlična masa. Najdanu se činilo da to što se pokreće zapravo pokušava da izađe iz utrobe...

Najdan je prethodno brižljivo izvideo mogućnost i odlučio se na bekstvo. Uložio je dosta vremena i truda u detaljan obilazak šireg područja oko logora. Dobro je znao da onog trenutka kada se odvaži na taj korak – nema više povratka.

Begunac nije imao bog zna šta da ponese sa sobom, ali po-
neo je plavi dragulj. Držao je da je dovoljno velik da se, cepanjem,
od njega može napraviti prsten, minduše i lančić. Kada bude stigao
kući potražiće zlatara da se o tome s njim potanko dogovori.

Trebalo mu je ravno mesec dana napornog pešačenja i klac-
kanja zaprežnim kolima da stigne do prvog mesta kroz koje prolazi
železnica. Sada se već mogao slobodnije kretati. Skrivajući se u
teretnom vozu u društvu seljaka i mužika, uspeo je da stigne do
Novosibirska. Nije ni pomišljao na Moskvu – utoliko se lakše do-
kopao obale Crnog mora. Sretno se ukrcao na teretni brod koji je
polazio za Rumuniju. Budući da nije imao para, s kapetanom broda
je dogovorio da će vlastitim radom na brodu otplatiti sve troško-
ve putovanja. I zaista: tokom plovidbe je popravio više stolova i
stolica u brodskom restoranu. Na vlastiti predlog u kapetanovoj
kabini je izradio spiralno stepenište. Na kraju putovanja je dobio
čak i nešto novca, jer je kapetan procenio da su njegovi radovi bili
vredniji od troškova puta. Domogavši se Rumuniju i skromne ali
vredne gotovine, nije mu bilo teško da stigne do Sombora.

Marta i Najdan su, kao mladi bračni par, stanovali u Florija-
novoj ulici sve do njegovog odlaska iz Sombora. Prva stvar koja
mu je bila na umu po povratku u rodni grad bila je da što pre stigne
do nekadašnjeg stana u toj istoj ulici.

Ali, tamo već odavno nisu ništa znali o njegovoj supruzi
Marti. Susedi su tvrdili da ona verovatno više i nije u Somboru s

obzirom da se odavno nisu sreli s njom. Najdanu nije preostalo ništa drugo nego da potraži sestru u porodičnoj kući na Sonćanskom putu. Držala ga je nada da je sestra još uvek u životu.

3

Bilo je mračno i toplo. Kristijan je ležao u krevetu. Zbacio je sa sebe ćebe i ostao skoro golišav. Na sebi je imao samo široke bokserice. Nečija meka, baršunasta ruka dodirnula mu je unutrašnji deo butine. Marta je zagonetno klečala pored kreveta. Na silueti njenog obnaženog tela, u polumraku, jasno su se ocrtavale skladne grudi.

Prizor mu je izmamio iskren osmeh. Nestrpljivo je čekao šta će se dogoditi. Marta je posegnula rukom iza sebe i podigla električnu bušilicu. Svom snagom je zarila spiralni vrh bušilice u Kristijanovu butinu...

Kristijan je glasno vrisnuo. Prenuo ga je bolan grč u butinama. Marte nije bilo u vidnom polju i odmah je shvatio da je to bio samo ružan san. Polako se smestio na ivicu kreveta. Iza sebe je začuo duboki uzdah i lagani pokret. Osvrnulo se i na drugom delu kreveta ugledao Martu kako se proteže. S nje prekrivač nije sasvim skliznuo – otkriven joj je bio samo gornji deo tela.

Kristijan se već u sledećem trenutku sasvim vratio u stvarnost. Shvatio je da je u svom stanu. Prethodne večeri mnogo se radilo i mnogo pilo. Skicirali su novu pozorišnu predstavu do kasno u noć. Martu nije trebalo dugo ubeđivati da ostane kod njega.

Pažljivo je ustao da je ne probudi. Prošetao je do dnevne sobe. Tamo ga je sačekalo tiho zujanje. Zvuk je dolazio iz filtera za akvarijum. U velikom akvarijumu od oko sto litara plivalo je više zlatnih ribica. Većina ih je bila narandžaste boje. Za ribicu *rjukin* znao je da je poreklom iz Kine i da je osvojila mnoga dečja srca javljajući se

u crtanom filmu pod nazivom *Nemo*. O ostalim primercima malo je šta znao, uključujući i njihovo poreklo. Nabavljao ih je po preporuci, pod uslovom da su lepe i da krase njegov akvarijum.

Taj vođeni svet s ribicama činio je dnevnu sobu prijatnijom. Kristijan je voleo da se bavi ovim dražesnim životinjicama. Delo-vale su na njega umirujuće, a ponekad su ga podsticale da uspešni-je rešava profesionalne probleme.

Nahranio je najpre Nema, a zatim i ostale ribice. Nekako, njega je najviše voleo, možda i zato što je bio prvi stanovnik nje-govog akvarijuma. Zatim je prešao u kuhinju da pripremi jutarnju kafu. Tek što je kafa zakuvana, stigla je i Marta u beloj muškoj ko-šulji. Bez reči, još pospana, zauzela je mesto za stolom čekajući da je ljubavnik posluži. Čim je puna šoljica dospela pred nju, strasno je srknula prvi gutljaj.

– Šta ćeš reći Ratku!? Gde si bila noćas?

– Otišao je na obilazak terena sa Stankom. Neće ga biti cele nedelje.

– Govori se među glumcima da ćeš se zvanično udati za njega.

– To je još uvek bajka. Za sada ne razmišljam o tome. Najpre treba da proglasim Najdana mrtvim, nestalim. Posle toga moram da se odlučim da li ću ostati Marta Brodić, ili ću uzeti svoje, devo-jačko prezime.

Kristijana više nije zanimala ova tema. Znao je da će još neko vreme ostati slobodna žena. Ono što ga je jako zanimalo bila su nova snimanja.

– Pripremaju neku reportažu?... – upita tobož nezainteresovano.

– Da. Stanko je naišao na jednu staru, zanimljivu fotografiju. Snimak je nastao još 1938. godine. Jedan belgijski fotograf slikao je mađarski folklor na selu.

Snimak prikazuje dva mlada plesna para. Fotograf je „kli-knuo“ baš u momentu kada se u prvom planu vidi momačko lice i devojaka leđa. Na to su ga verovatno navela bogato vezena su-knja i brojne čipkaste podsuknje. Na fotografiji, devojci tako viso-ko leprša suknja da joj se vide butine, ali i da je bez gaćica. Stanko

je uspeo da istraži i sazna da je snimak nastao na jednoj priredbi u Banatu, u selu Padej. Fotografija je uskoro postala veoma čuvena. Stanko pretpostavlja da u ono vreme članice folklorne grupe, tamnošnje devojke, nisu nosile donji veš. To ga je podstaklo da o tome snimi kratki dokumentarni film.

– Jesi li videla tu fotografiju?

– Da. Reč je o profesionalnoj crno-beloj fotografiji.

Kristijan se, nakon ovog razgovora, sasvim usredsredio na svoj naredni posao.

– Za nedelju dana, tačnije u sredu, moram da otputujem u Tornjoš, na dva ili tri dana. Još nisam odlučio da li ću tamo noćivati, ili ću se vraćati u Suboticu.

Marta je spustila pogled sasvim ispred sebe i popila još jedan gutljaj kafe. Čekala je da će Kristijan još nešto da kaže, ali on više ništa nije rekao.

– Ali, zašto bi se vraćao svake večeri? – prekide tajac Marta.
– Udaljenost između Subotice i Tornjoša iznosi nepunih četrdeset kilometara.

– Videću. Možda ću da spavam, ali možda ću i da putujem.

Nakon dvanaest godina, Najdanu je voljeni grad izgledao tuđ. Koraćao je polako glavnom ulicom i dok je prolazio pored prodavnice alkoholnih pića, s radošću se prisetio gazda-Mirka. Nadoao se da je on još živ i odlučio je da najpre njega poseti.

Prošetao je Apatinskim putem. Toga se još sećao – ulica Ilije Birčanina preseca Apatinski put. Baš tamo gde se ukrštaju te dve ulice, stanuje čika Mirko koji se bavi pečenjem rakije.

Mirko je već bio veoma star. Kazani su nestali, a ostale su samo betonske ploče na kojemu su onomad stajali. Sa stambene zgrade ogulio se malter. Čika Mirko je sedeo u pletenoj fotelji i grejao se na suncu. Iskrivljene nožne prste sakrivao je u crne čohane papuče. Tek kad mu se Najdan približio, Mirko je podigao pogled.

– Gde si bio!? Nisam te video najmanje petnaest-dvadeset godina...

– Ne baš toliko, ali prošlo je dosta vremena od našeg poslednjeg susreta – s uvažavanjem odgovori Najdan.

– Da li se sećaš onih glumica...? Jedna od njih je opekla nogu...

Mirko je samo potvrdno klimnuo glavom. Bilo mu je neprijatno zbog tog slučaja, tim pre što je smatrao da je i on delimice kriv za taj nemili događaj.

– Ona Marta je bila dosta svojevoljna i nametljiva devojka.

– Da. Ona je postala moja supruga. Ne mogu da je nađem. Odselila se. Jesi li možda nešto čuo o njoj? – upitao je Najdan.

Mirko je odrično odmahnuo glavom. Teško mu je bilo da govori, to se videlo po njemu. Trudio se da ne bude neučtiv i prilično prisno je zapitao Najdana:

– A ti?! Gde si se smučao svih ovih godina?

– Ja? Ja sam se prijavio na oglas za rad u inostranstvu. Kompanija je obećavala lak i jednostavan posao, uz to dobro plaćen. Ali, bio sam izigran kao i mnogi drugi. Odveli su me u daleku zemlju da radim u rudniku soli. Radio sam tesarske poslove. Posle više od deset godina uspeo sam da pobegnem. Ipak, sreća me nije izneverila. Pogledajte šta sam odatle doneo...! – odvažno je naglasio Najdan vadeći iz džepa kaputa plavetni kamen.

– Taj kamen sam našao na obali reke Katun. Doneo sam ga sa sobom kako bi od njega neki draguljar napravio za Martu lep prsten, minduše i ogrlicu. Na kraju krajeva, taj kamen je moja jedina naknada za desetogodišnji mukotrpan rad u Sibiru.

Mirkove oči su zablistale, ali ne zato što je video prozračni plavi kamen, već što je čuo reč – Sibir.

– Bio si u Sibiru?!

– Da. Više od deset godina. Ali, sreća je na kraju prešla na moju stranu. Upoznao sam stražara koji mi je progledao kroz prste prilikom bekstva. Više stotina kilometara sam morao da pešačim. Usput su me primili mužici na seljačka kola. Neki od njih su putovali u mom pravcu. Katkad sam dobijao i ponešto za jelo...

– Posle Novosibirska, izbegao sam sudar vozova. Putovao sam brodom od Odese do Konstance. Zараđивao sam radeći na bro-

du kao stolar. Vratio sam se kući preko Rumunije. Posle dugogodišnjeg teškog rada, mogu reći da sam se sretno vratio u zavičaj s plavim kamenom u džepu.

– Zaista si sretan čovek. Vratiti se s tako dalekog puta, bez igde ičega, zaista je velika sreća. I ja sam proputovao ceo svet, ali to je bilo mojom voljom, ne ničijom prinudom. Nego..., kaži mi, ...ta tvoja Marta, zar ona nije bila glumica?

Sada je Najdan potvrdno klimnuo glavom.

– Pa zašto onda ne odeš u pozorište? Tamo bi trebalo da zna-ju gde se ona nalazi.

– Da. Verovatno...

– Reci, Najdane... To što mi pričaš..., pa ti si maltene pobegao iz ropstva. Imaš li novca?

– Ne baš.

– Daću ti ja! Pošto nemam dece, a ni rođaka, sklopićemo ugovor kod advokata. Ako se obavežeš da ćeš me pošteno sahraniti, daću ti sve što imam. Inače to ne mogu da prenesem na onaj svet...

Najdan je samouvereno koračao ka centru grada. Poslušao je Mirkov savet da ode u Somborsko pozorište i da se tamo raspita za Martu. Usput će svratiti kod nekog zlatara kako bi saznao da li od kamena može napraviti dragoceni nakit.

Prolazio je pored jedne urarske radnje. U izlogu je, osim ručnih časovnika, zapazio i zlatan nakit. Ušao je da pokaže kamen. Kad ga je izvadio iz džepa, učinilo mu se da je crni, bezoblični predmet u plavom kamenu malo narastao. Naravno, veličina kamena ostala je nepromenjena.

Videvši kamen, majstor je sumnjičavo odmahivao glavom. Tvrdio je da takav kamen još nije video u životu. Objasnio je Najdanu da ako želi da se napravi više predmeta, kamen mora da se seče. Ali, ako je kamen toliko tvrd da ni dijamantna pila ne može da ga seče, tada je svaki posao uzaludan. Dakle, ako Najdan to želi, on može pokušati da zaseče kamen svojom dijamantnom kružnom testerom.

Već pri prvom pokušaju dijamantna testera se polomila. Na kamenu nije ostao nikakav trag. I na snažan udar čekića ostao je nesalomiv.

Najdan se zbog toga nije mnogo uzbuđivao. I nadalje ga je držao optimizam. Odlučio je da zadrži kamen kao uspomenu na teške dane. Kamen ga je pratio na čitavom putu napornog povratka u zavičaj i davao mu snagu i onda kada se činilo da je sve palo u vodu. U kamenu je video životnu nadu – najlepši poklon Marti i njenu neizmernu radost što dobija skupoceni nakit od voljenog čoveka koga je već prežalila.

U pozorištu ga je direktor drame obavestio da je Marta pre nekoliko godina dobila stalni angažman u subotičkom pozorištu. Tamo je Kristijan direktor i njega može slobodno kontaktirati. Pored toga, Ratko, Martin životni saputnik, često dolazi u Sombor, budući da piše scenarija za filmsku kompaniju *Gaumont*.

U trenutku kada je napuštao pozorišnu zgradu, Najdan je sebi morao da prizna da Marta i Ratko žive zajedno. Bila je to za njega neslućena novost i nije znao kako da se odnosi prema njoj. U prvom trenutku, za to je krivio ženu. Mada, pokušavao je da za Martu nađe i kakvo-takvo opravdanje. Toliko vremena je provela u iščekivanju, gubeći svaku nadu da joj je muž živ i da će se vratiti jednoga dana. A ni on se nije oglasio ni jednim jedinim pismom, makar toliko da je živ... Istina, tamo gde se zatekao, u Sibiru, nije postojala ni najmanja prilika da se na bilo koji način javi... Ipak je ona, možda, mogla da sačeka još koju godinu... Moguće je i da je Ratko kriv za sve. Marta se zabavljala sa Ratkom pre nego što su se njih dvoje upoznali i uplovili u bračne vode...

Nedoumice i neprijatne misli koje su mu se vrzmale po glavi ipak ga nisu sprečile da odluči da svakako potraži svoju ženu i da na čistac istera njihov odnos. Sledećeg dana otputovao je u Suboticu.

Posle jutarnje kafe Kristijan je pokupio rukopis za novi pozorišni komad i krenuo u pozorišni klub. Želeo je da se sretne s Martom. O tome se unapred nije trebalo dogovarati. Klub je inače mesto gde se svakog dana sastaju pozorišni ljudi. Tog prepodneva u klubu je zasela glumačka ekipa već negde iza deset časova. Spletkarilo se uz kafu i cigarete.

Kad je Kristijan otvorio vrata, gust dim od cigareta zapahnuo ga je svom žestinom. Ponekad je ovde znao sesti da bi razgovarao s glumcima. Na kraju krajeva, to mu je bilo sastavni deo posla. Ali, dim, alkohol i tračeve nikako nije podnosio.

Svi su znali da Kristijan ne dolazi često u klub. Kada to ipak uradi, obično stiže s predlozima za novu predstavu ili s razložnim, dobronamernim kritikama. Znala je to, naravno, i Marta koja je sedela u društvu koleginica i kolega.

Po želji glumaca, zakupac kluba, Beriša, namestio je dva kauča baršunaste bordo boje, a između njih niski sto odgovarajuće dužine. Na kauče, oko stola, moglo je da sedne povećće društvo.

I sada ih je bilo bar osmoro, među njima i Marta okrenuta ka ulaznim vratima. Bila je u beloј uzanoј haljini. Dugu plavu kosu vezala je crvenom trakom. Među prvima je ugledala Kristijana. On se pretvarao da je ne primećuje. Odlučnim koracima prišao je pultu za kojim je Elizabeta, Berišina ćerka, posluživala goste.

– Dobar dan, Kristijane! – pozdravi ga uljudnim, gotovo familijarnim tonom. – Želite li nešto popiti?

– Samo čašu piva.

Dok se smeštao na udobnu barsku stolicu, glagoljivo društvo iza njegovih leđa potpuno je utihnulo. Kao da je tišina šaputala umesto njih: mora da je direktora drame savladala žeđ čim je svratio u klub. Marta je spustila pogled i posvetila se šoljici s kafom.

– Marta! – pozvao je Kristijan.

Marta se trгла i visoko podigla pogled taman kada je Kristijan davao znak glavom da mu priđe.

– Doneo sam scenario za novu predstavu.

Marta se naslonila na pult čekajući dalji tok priče. Za njih dvoje je ova uzajamna igra službenog odnosa i razgovora na javnom mestu imala poseban značaj i smisao. Trebalo je sasvim da prikrije njihovu uzajamnu privlačnost i bliskost, od svih, a naročito od Ratka.

Kristijan je primetio leđni deo njene bele haljine. Duboki špicasti izrez otkrivao je gola leđa gotovo celom površinom. Tetovaža leptira na levom ramenu jasno se isticala. Kristijan nije ništa komentarisao, samo je zavukao ruku u kožnu torbu i izvadio podeljku fasciklu.

– Pregledaj ovaj tekst! Samo ako se tebi bude svideo, tada ću razgovarati i sa ostalima. Tebi sam namenio glavnu ulogu...

Baš u tom trenutku su se otvorila ulazna vrata i u klub je ušao Najdan. Pridošlica je prisutnima bio nepoznat i niko nije na njega obratio pažnju. Događalo se i ranije, više puta, da neko s ulice svrati u klub, iako tamo baš ničim ne pripada. Dotični bi popio kratko piće, kafu ili pivo i ćutke napustio klub.

Marta je ovlaš pogleda gosta, mirno se vratila ka baršunastom kauču i sela na pređašnje mesto. Za razliku od nje, Najdan je odmah prepoznao svoju suprugu, ne samo po dobro znanim crtama njenog lica, nego i po tetovaži na levom ramenu. U sebi se veoma radovao što je već sad ugledao Martu i što ga sreća ponekad zaista prati.

Strpljivo je sačekao nekoliko trenutaka, kako bi bio potpuno siguran da ga Marta nije prepoznala. Nije imao nameru, još manje želju, da izazove bilo kakvu gužvu. Laganim hodom prišao je pultu, želeći da od konobarice dozna gde bi mogao da pronađe Kristijana, direktora drame.

Seo je na praznu barsku stolicu, nedaleko od Kristijana.

– Izvolite, čime Vas mogu poslužiti? – zapitala je ljubazno Elizabeta.

– Molio Vas, čašu piva – uljudno uzvрати Najdan.

– Svakako, odmah...

– I još bih Vas nešto zamolio... – nastavi Najdan. – Hteo bih da razgovaram s direktorom drame, Kristijanom. Gde ga mogu naći?

– Zar ga ne poznajete? – upita pomalo zbunjeno Elizabeta i pogleda prema Kristijanu, neznajući šta joj je činiti.

– Ne, ne znam ga. Ali želim s njim da razgovaram o vrlo važnoj stvari – bio je uverljiv Najdan.

– Pa onda, upoznajte ga! Evo, sedi tu pored vas.

Najdan je za trenutak bio preneražen – odgovor ga je istinski iznenadio. Prvo je pomislio da se devojka šegači s njim. Kad se okrenuo Kristijanu, ovaj se smešio. Znao je da Elizabeta govori istinu.

– Ja sam Kristijan, direktor drame Subotičkog pozorišta. O čemu želite da razgovaramo? – reče Kristijan i pruži ruku Najdanu.

– Uputili su me ovde iz Somborskog pozorišta. Tražim svoju ženu.

– Otkuda pretpostavljate da ja treba da zna gde je Vaša supruga!? – zapita Kristijan, očigledno zbunjen početkom razgovora.

– Otuda što je pre nekoliko minuta sedela tu, pored Vas.

– Vi tvrdite da je Marta vaša žena?

– Da, nesumnjivo...

Kristijan na to nije ništa rekao, nego se odmah okrenuo prema glumcima i podviknuo:

– Martaaa! Ovaj gospodin tebe traži. Tvrdi da si ti njegova žena...

Marta je naglo podigla glavu. Pogledala je prema Najdanu ne gospodareći svojim pokretima, ustala je i odmah zatim pala u nesvest, na kauč.

Svi prisutni su potrčali da joj pomognu. Najdan se neopaženo povukao i napustio klub. Smatrao je da još nije vreme, a ni ovdašnja situacija nije takva, da raščisti svoje odnose sa suprugom. Martino ponašanje jasno je nagovestilo da se ona ne raduje što se on najzad vratio kući.

Nešto kasnije, kada se Marta oporavila, zapitala je tihim glasom:

– Gde je čovek koji tvrdi da je moj muž?

Svi su se okrenuli ka baru gde su ga poslednji put videli, ali tamo više nikoga nije bilo. Čak je i Elizabeta napustila bar da bi pomogla Marti, tako da ni ona nije videla Najdanov odlazak. Kristijan se prvi sabrao i pogledao unaokolo.

– Ne vidim ga. Nije ovde. Očigledno je otišao.

– Zašto si ga pustio da ode? Veoma liči na Najdana, samo je mnogo stariji – negodovala je Marta tihim glasom.

– Molim te, odvezi me kući... – gotovo preklinjući se obratila Kristijanu.

Prisutni su pomogli Marti da stane na noge. Kristijan je vlastitim kolima povezo Martu kući. Smatrao je da on ničim nije doprineo ovoj nemiloj situaciji. Marta mu je samo ljubavnica i valjalo bi da ona svoj položaj raspravi s Ratkom. Treba sama da odluči s kime će ubuduće živeti.

Tokom vožnje, Kristijan je uveravao Martu da novonastala situacija neće uticati na njihovu vezu. Ona mu na to ništa nije odgovorila. Sedela je u kolima, bez reči, sasvim izgubljena u vlastitim mislima.

Brzo su stigli do njenog stana. Kristijan joj je ponudio da i on pođe kako bi bar još malo brinuo o njoj. Marta je ponudu odbila pokretom glave, iako je znala da Ratko još nije stigao sa terena. Želela je da neko vreme ostane sama.

Korak po korak, razvučeno, prilazila je stanu. Kao da je pre-dosećala da je tamo čeka nešto što će je učiniti još tužnijom. Pomisao da će zbog nastale situacije možda ostati potpuno sama, nju je sasvim rastužila. Nekada je volela samoću, a sada se plašila i same pomisli na nju. U ono vreme, usamljenost je za nju imala sasvim drugi značaj. Mogla je da radi sve što bi poželela. Šta god da je planirala, mogla je to da sprovede po sopstvenoj volji. Nikome nije polagala račun za bilo šta.

Tišina joj je sada izgledala tako prazna, teška i odbojna. Nedostajao joj je Ratkov šaljivi, vickasti ton. Da je kojim slučajem tu, mogao bi joj pomoći savetom – šta da uradi... Da se možda pripreme i zajedno se izbore da sve ostane po starom...

Ove su je misli najednom otreznile. Shvatila je da o svojoj daljoj sudbini mora da odluči sama. Niko drugi ne može to da uradi umesto nje...

Onomad, njen očaj je brzo prerastao u ljutnju na Najdana. Nije mogla da mu oprostí to što je, tako mlada, ostavljena samom. Vremenom mu je ipak oprostila, s nestrpljenjem očekujući njegov povratak. Godine usamljenosti sve češće su je navodile na pomisao da je Najdanov posao u inostranstvu bio samo izgovor da se nje oslobodi. To uverenje je postajalo mučno osećanje koje lagano bleđi. Ona je sve manje imala potrebu da misli na njega – sve više se okretala sebi i traženju puta kojim će sama nastaviti život.

Da li će sve ostati po starom ili će se njen život promeniti, zavisilo je u prvom redu od njenog držanja. Osećaj izvesnog samopouzdanja doneo joj je makar malo mira. Rešila je da o prelomnim pitanjima ne donosi ishitrene odluke. Najbolje će biti da polako, korak po korak, razmotri situaciju i ključne posledice mogućih aktivnosti i tek tada odluči šta i kako dalje...

Napokon, skuvala je kafu i sela u dnevnu sobu. Učinilo joj se da je kafa ovoga puta nešto gorčija... Pogled joj je zastao na komodi. Tamo su se redale fotografije o njenim glumačkim ulogama tokom poslednjih desetak godina. Od mnoštva fotografija samo jedna je bila zajednička. Na njoj su Ratko i ona pozirali licem uz lice.

Znala je da je Ratko voli... U početku, Marti se Ratko dopao kao pojava. Kasnije, uživala je u njegovim vicevima, šalama i načinu kako ih je saopštavao. Bilo je to znatno ranije nego što se udala za Najdana. Usamljenost i dugotrajno čekanje na muža koji nije dolazio, naterali su je da zajedno s Ratkom iznajmi stan. Sada, shvativši da ga lako može izgubiti, Ratko joj je najednom postao životno važan.

Upoznala ga je još u tinejdžerskim danima. Išli su u isti razred gimnazije. Već tada je Ratko bio zainteresovan za nju, ali Martu su zanimali stariji muškarci. U to vreme su bile popularne kućne žurke, budući da druge zabave gotovo da i nije bilo. Učenici, vršnjaci iz iste škole, obično bi organizovali popodnevna druženja,

na kojima se moglo nešto pojesti i, uz dobru muziku, zaplesati. Na jednom takvom susretu dobila je od Ratka i prvi poljubac. Sećala se toga kao da se juče dogodilo...

Bili su na zabavi kod Milana. Oko Milanove kuće protezala se sređena, velika bašta puna cveća. Dok su ostali plesali, Ratko i ona su sedeli na tremu, u baštenskoj ljuljašci. Pili su limunadu i uživali u cvetnom pejzažu.

Jednog trenutka, dok nije obraćala pažnju na Ratka, on se naglo nagnuo prema njoj i poljubio je. Sve se dogodilo tako nenadano da je Marta ostala sasvim zatečena. Poljubac joj se nikako nije svideo. Možda i zato što ga nije očekivala...

Kasnije, tokom zabavljanja s Ratkom, Marta je savladala tehniku ljubljenja. Momci koji su se posle Ratka zabavljali s njom govorili su da je u ljubljenju veliki majstor.

Kada je završila srednju školu, Ratko je bio taj koji je nagovarao Martu da studira glumu, te da se upiše na Akademiju za pozorište i film. Na Akademiji se nisu često sretali, jer su Ratkova i njena predavanja bila u različitim terminima.

Prvu ulogu dobila je da igra u filmu. Trebalo je da u jednom voćnjaku odglumi scenu s koleginicom Olgicom. Tom prilikom su se njih dve ozbiljno posvađale zbog Ratka. U žučnoj svađi i prepirci, Olgica je zadobila ozbiljne povrede i bila hitno prenesena u bolnicu. Snimanje filma stoga je bilo otkazano.

Martu je ta nesreća veoma potresla, jer je delimično i sama bila kriva. Najdan joj je tada prišao i ponudio se da je otprati kući. Marta se nije protivila, jer u trenucima ozbiljnog stresa dobro joj je došao neko ko će je bar malo utešiti.

Nije se sećala o čemu su usput razgovarali. Kada su, posle duge šetnje, stigli do centra grada, Najdan je zapitao Martu gde stanuje. Ona je izbegavala odgovor, strahujući da će je on, kad sazna pravu istinu, iz tih stopa napustiti.

Najdan je uporno, tri puta, postavljao isto pitanje. Marta je napokon priznala da stanuje na sasvim drugom kraju Sombora, nadomak železničke stanice, nešto bliže bolnici. Uprkos tome,

Najdan je dopratio Martu sve do kućnog praga i na rastanku joj blago prigovorio:

– Mogla si mi to odmah reći...

Tako se završila njihova prva šetnja.

Kasnije je Najdan često dolazio u Pozorišni klub da se druži s Martom. Tamo su provodili sve više i više vremena. Dešavalo joj se, počesto, da iščekuje njegov dolazak. Uživala je da s novim poznanikom, u prijatnoj atmosferi, razglaba o pozorišnim novotarijama.

Marta je Najdana, od samog početka, smatrala živim leksikonom, budući da je on, s uverljivom mirnoćom i nepatvorenom mudrošću, umeo da odgovori na skoro sva njena pitanja. Pored toga, dobro je razumeo pozorišne afere i intrige među umetnicima. Vremenom su teme razgovora bile sve obuhvatnije i ticala su se uglavnom istorije umetnosti.

Konačno je prelomila da njihov odnos preraste u dublju, ozbiljniju vezu. Najdan je, po Martinom viđenju, bio neka vrsta staromodnog džentlmena, kakvog je ona oduvek priželjkivala. On je, opet, voleo da sluša Martino brbljanje i intrigantne priče iz pozorišnog života.

Marta je, u slobodno vreme, biciklom, volela da obilazi somborsku okolinu, naročito izletišta Šikaru. Ta ljubav prema dvotočkašu poticala je još iz gimnazijskih dana. Pošto je živela dosta daleko od centra grada, koristila je bicikli za dolazak u školu.

Najdan se često znao pridružiti njenoj vožnji biciklom. Tako je mogao biti još duže sa svojom miljenicom.

Marta se više nije sećala kako se rodila ideja da posete jednog Najdanovog prijatelja koji je živeo na imanju blizu sela Kupusine. Govorio je da bi taj izlet biciklima mogao biti veoma zanimljiv. Njegov poznanik i prijatelj je zanatlija i bavi se izradom nakita. Nisu to neki skupoceni predmeti, ali su moderni i mnogi imaju umetničku vrednost. A među njima bi se možda moglo pronaći i neka dragocenost od zlata...

Marta se dobro sećala toga da je njen dragi predložio da se voze pored železničke pruge, prema Apatinu, a ne automobliskim putem.

– Sigurnije je – objašnjavao je – i možemo da uživamo u prirodi.

Usput su zastali na železničkom mostu koji spaja dve obale Velikog bačkog kanala.

– Tamo desno... – govorio je Najdan dok su posmatrali obalu. – Vidiš li onaj peščani predeo? Kao srednjoškolac odlazio sam tamo da se kupam. Čitava obala pokrivena je peskom koji se proteže u dubinu kanala. Lako se ulazi i izlazi iz vode, zbog toga je kupanje na tom mestu veoma prijatno. Kada sam tamo, gotovo uvek zamišljam da sam na obali mora...

Do imanja je vodio prašnjavi seoski put. Celo gazdinstvo sastojalo se od tri građevine različite veličine. Posedu su prilazili sa zadnje strane i ceo taj predeo ostavio je na Martu veoma loš utisak. Objekti su izgledali oronuli i zapušteni. Deo obora sastojao se od trulih dasaka natopljenih vlagom. U blizini je stajala i čeza, čije su obe rude stršale u nebo. Verovatno je raniji vlasnik imanja često putovao u njima.

Marta nije očekivala da ovde može biti neke ozbiljnije kupovine.

„Šta se to može kupiti u tako siromašnom mestu?“, pitala se ćutke.

Najdan nije obraćao pažnju na njene utiske, nego je usmerio bicikli pravo prema zgradama.

Domaćinstvo je s prednje strane izgledalo sasvim drukčije. Redovno održavan travnjak bio je oivičen živom ogradom od kaline. Ispred trema nalazila se uzana aleja prepuna raznobojnih muškatli.

– Moramo da pronademo vlasnika! – reče Najdan otvarajući vrata kuće. – Ta, došli smo da kupujemo...

Najdan je od prijatelja kupio Marti poklon: zlatan lančić s odgovarajućom pločicom.

– Upisaćemo samo nekoliko reči, ...kod nekog gravera – objasnio je.

Marta je nehotice zavukla prste u otkopčanu bluzu. Izvadila je lančić na kojem je visila blistava pločica. Nije bilo potrebno da

nagađa šta će to pisati na njoj, jer je tih nekoliko reči znala unapred: *Od srca, mojoj dragoj i jedinoj Marti. Najdan.*

Dok je sedela u dnevnoj sobi, u svojoj omiljenoj fotelji, i evocirala uspomene držeći zlatnu pločicu među prstima, najednom se nešto odsudno prelomilo u njoj... Ratko je taj s kim je u dosadašnjem životu imala mnogo više lepih trenutaka nego s Najdanom.

Odlučila je da potraži čoveka koji je tvrdio da je njen muž. Nije odbacila mogućnost da je on stvarno čovek za koga se davno udala, jer je zaista mnogo ličio na Najdana. Sastaće se s njim i, ako je moguće, njih dvoje će raščistiti nastalu situaciju. S Ratkom zasad neće o tome razgovarati, sve dok stvar ne razjasni s Najdanom.

Bila je pred velikim izazovom. Valjalo je pronaći čoveka za koga je godinama mislila da ga je zauvek izgubila.

5

Posle neuspešnog susreta u Subotici, Najdan se vratio u Sombor. Tamo je potražio sestru Etelku. Ona je sama živela u porodičnoj kući Brodić, na Sonćanskom putu.

Danima je bezvoljno sedeo u dnevnoj sobi gledajući u prazno, bez nekog, njemu prihvatljivog objašnjenja o Martinoj reakciji. Pokušao je da sabere misli i da ipak pronađe nekakav zadovoljavajući odgovor. Sve ono što je pre deset godina stvorio i negovao u zajedničkom životu s voljenom ženom – sam je uništio.

Već je tada osetio, dok su još bili zajedno, da u Marti ne postoji ona „iskra“ istinske zaljubljenosti koja bi čuvala i održavala bračnu zajednicu. A ipak je između njih postojala neka neobjašnjiva privlačnost koja nije dozvoljavala da se brak tek tako raspadne. Činilo mu se da je ipak pronikao u suštinu njihovog odnosa: Marta ga je volela kao čoveka, a ne kao muškarca.

Dok su mu sve češće navirale sumorne misli, više puta se zapitao – da li bi možda bilo bolje da je izgubio život u dalekom,

ledenom Sibiru. Da se to desilo, on Marti ne bi više bio problem i ne bi remetio njen, sad već uhodani život...

Bili su tek dve godine u braku kada je Najdan odlučio da potraži posao u inostranstvu. Nameravao je da zarađenim novcem kupi stan ili porodičnu kuću. Marti se nije svidela ta zamisao. Sasvim opravdano, jer bili su veoma mlad bračni par i voleli su jedno drugo... Stoga je Najdanova zamisao da ode na nekoliko meseci unela napetost u njihove do tada harmonične odnose, izazvala ozbiljne prigovore i na kraju dovela do čestih bračnih svađa. Najdan je čvrsto ostao pri odluci da otputuje na neko vreme, uveren da će po povratku mnogo bolje živeti od zarađenog novca.

Sedeći u dnevnoj sobi, sada se doslovce prisećao Martinih reči:

„Odlaziš u nepoznato. Tamo možeš lako da upadneš u nevolje. A šta će tada biti sa mnom?“

Da bi se nekako smirio, uzeo je plavi kamen koji je tako brižno čuvao tokom dugog i neizvesnog puta, samo da bi, nakon tolikih godina, istinski obradovao Martu retkim i vrednim poklonom. Držao ga je satima u ruci, okrećući ga neprestano ovamo-onamo, sve u nadi da će mu plavi kamen pomoći da razmrsi ovaj neočekivani zaplet. Učinilo mu se da je kamen postao malčice topliji, ali tu promenu je odmah pripisao dugotrajnom držanju među nervozno-drhtavim prstima.

Više puta je zamerio sebi što u Subotici nije sačekao da se Marta oporavi. Tamo, u kafani, mogli su se povući u mirniji kutak da o svemu potanko razgovaraju, sve dok ne donesu zajedničku odluku o tome šta je to za oboje dobro i prihvatljivo. Što mu se ta misao češće javljala, to je bivao odlučniji u nameri da ponovo potraži svoju još uvek zakonitu ženu.

Iskreno se nadao da će mu ovoga puta i sreća biti naklonjenija. Slutio je da postoji neobjašnjivo nešto što će mu, u tako odsudnom trenutku, pomoći da ostvari povoljan ishod... Počeo je da veruje u snagu kamena. Kad bolje porazmisli, od trenutka kada ga je pronašao, njegov život se iz temelja preokrenuo. Uspeh i sreća

stali su da ga prate i da se ređaju jedno za drugim. Možda će tako biti i ovom prilikom?!...

Mora, dakle, da ponovo pronađe Martu i da trezveno i otvoreno porazgovara s njom. Jer, šta ako je on sasvim pogrešno procenio nastalu situaciju i njeno ponašanje?! U subotičkom pozorišnom klubu su se, samo za tren, ponovo videli posle toliko godina, a ni kamen, koji je želeo da pokloni tada nije bio s njim... Za naredni susret poneće ga obavezno sa sobom. Ionako je od početka namenjen Marti. Čim se budu sreli, predaće joj taj bezmalo zavetni poklon. Možda će i to uticati na ishod razgovora?!

Potražio je i našao prikladnu kutiju za poklon. S unutrašnje strane obložio je kutiju vatom. Dok je držao kamen u ruci učinilo mu se načas da je središnji, tamni deo dobio okruglasti oblik. Nije ga to preterano uznemirilo, više se brinuo gde da pronađe svilenu vrpцу kojom će, ukrasno, vezati kutiju.

Ratko i Stanko su već danima obilazili selo automobilom. Padej je inače malo selo, a kada njegovi žitelji listom prionu na sakupljanje letine, teško da tada sretnete čoveka na ulici.

– Treba da pronađemo ciglanu, krčmu i lokalnu folklornu grupu – objašnjavao je Ratko zajednički zadatak.

Pre nego što su krenuli za Padej, Beriša, zakupac pozorišnog kluba, savetovao je Ratka da u selu najpre pronađe gazda-Jocu, posednika mlina za mlevenje paprike. Od njega će saznati sve što ga zanima – od toga gde se mogu sresti zanimljivi seljani, do toga šta se nekad događalo i šta se danas dešava u selu. Joca na imanju poseduje i jednu manju kuću, koju izdaje kad nekom ustreba za prenoćište.

Mlin su lako pronašli. Kad su ušli u dvorište, Ratko je, manjom iskusnog filmađije, malo zastao da osmotri dvorišni prostor. Zanimalo ga je sve šta se tamo nalazi. Hteo je da izvidi da li u dvorištu postoji pogodno mesto gde bi mogao da snima folklornu grupu.

– Mogu li da pogledam voćnjak? – upitao je Stanko.

Joca je s odobravanjem mahnuo rukom. Stanko je znao šta mu je u ovakvim prilikama zadatak. Valjalo je načiniti nekoliko

fotografija na licu mesta, koje će poslužiti pri odlučivanju da li je prostor uopšte pogodan za snimanje.

Odvojenu zgradu za prenoćište iznajmili su na nekoliko dana.

Gazda Joca im je objasnio gde mogu naći folklornu grupu. Ratkova ideja je bila da na osnovu stare fotografije rekonstruiše događaj koji se odigrao pre mnogo godina. Kad je konačno pronašao devojkę, objasnio im je šta očekuje od njih. Pokazao im je i fotografiju iz davnašnjih vremena. Kada su devojkę shvatile kako će biti snimane, odustale su od saradnje. Nijedna od njih nije želela da pleše tako da im se vidi gornji deo butina – bez donjeg veša. Ni posle dužeg ubeđivanja nisu na to pristale. Ratku nije preostalo ništa drugo nego da pozove Martu u pomoć.

– Pozvaću Martu telefonom. Možda će ona uspeti da nagovori devojkę da promene mišljenje – uznemireno je rekao Stanku.

Marta je baš pila kafu s Kristijanom u pozorišnom klubu kada je Ratko pozvao. Razgovor je kratko trajao. Marta je odmah razumela s kojim problemom se Ratko suočio. Odgovorila je sa svega nekoliko reči. Spustila je slušalicu i okrenula se Kristijanu.

– Ratko me je zvao iz Padeja. Zamolio me je da pomognem u vezi s devojkama...

– Padej nije daleko od Subotice. Ako želiš, mogu da te odvezem kolima – ponudio se Kristijan.

– Hvala ti. U tom pravcu voze mnogi autobusi. Bolje ostani ovde i pokušaj pronaći Najdana. Što se mene tiče, ja ću se još istog dana vratiti u Suboticu.

Ratko je Martu čekao na autobuskoj stanici. Sišla je s autobusa, u beloј bluzi kratkih rukava i u širokoј suknji s cvetovima od tankog materijala. Ratko je odmah prišao da joj pomogne, jer je Marta nosila torbu.

– Vidim da si ponela sa sobom i putnu torbu. To znači da ostaješ nekoliko dana? – razdragano upita Ratko.

– Ne. Verujem da ću moći da se vratim još danas.

– Videćemo. Našao sam ciglanu i krčmu. Problem je s plesnom grupom. Tu bi trebalo da pomogneš.

- Gde su devojke? Razgovaraću s njima – odlučno će Marta.
- Za popodne smo ih ponovo pozvali u mesni kulturni dom.

Većina devojaka došla je na sastanak u zakazano vreme. Ratko i Stanko su ranije odšetali do obližnje kafane. Nisu želeli da prisustvuju još jednom ubeđivanju.

Marta se dobro pripremila za ovaj razgovor, nastojeći da nagovori devojke da prihvate učešće u dokumentarnom filmu. Prvo im je objasnila da je to ipak samo gluma. One, dakle, ne igraju sebe, nego devojke iz tridesetih godina. Ako film bude uspešno okončan i dobije nagradu, to će svakako biti i njihovom zaslugom.

Zatim je otvorila torbu koju je donela sa sobom. Izvadila je iz nje nekoliko malih čipkastih tanga gaćica i stavila ih na sto.

– Ove gaćice će vam pomoći da se ne osećate gole, a na snimku se ipak neće videti.

Devojke su prišle i sa zanimanjem pogledale veš.

– Sigurna si da ovaj mali komad tkanine može da pokrije sve i da se ne vidi ništa, odnosno... svašta? – upita sumnjičavo jedna od devojaka.

– Da. Pogledajte! – reče odrešito Marta.

Začas je obema rukama uhvatila krajeve suknje i podigla ih uvis. Čak se i okrenula nekoliko puta, kako bi je devojke osmotrile sa svih strana.

Ratko i Stanko pojavili su se nešto kasnije u domu kulture.

– Sada ćeš moći da snimaš dokumentarac o fotografiji iz 1938. godine – slavodobitno se Marta obrati Ratku. – Članice folklorne grupe iz Padeja neće nositi gaćice koje se mogu videti.

– Hvala ti, draga, puno si mi pomogla. Ostaješ li noćas ovde?

– Ne, Ratko. Nekako, osećam se potišteno. Imam loš predosećaj. Idem kući da se smirim. Kada se ti vraćaš?

– Imam posla još nekoliko dana. Kad to završim, dolazim.

Najdan je opet otputovao u Suboticu. Sada je već znao gde treba da se raspita o Marti. S pripremljenim poklonom u džepu, ušao je u pozorišni klub. U klubu je zatekao samo Elizabetu koja je marljivo brisala pult. Oboje su se iznenadili: Elizabeta, zato što je u Najdanu videla razlog Martine nesvestice; Najdan, zato što je prošlo devet sati, a još nikoga nije bilo u klubu.

– Ko će Vas danas zanimati? – upita Elizabeta pomalo ironično, još dok je Najdan prilazio pultu.

– Martu tražim – odgovorio je prijateljski.

– Pa, ... kao što vidite, ona nije ovde.

– A gde onda mogu da je nađem? – nije se predavao Najdan.

– Od Kristijana sam saznala da je ona danas otputovala za Padej, kod svog muža.

Taj odgovor ga je zapanjio. Nekoliko sekundi stajao je kao ošamućen. Kad se malo sabrao, ljutito je dreknuo na Elizabetu:

– Kakvog muža...?! Ja sam Martin muž!

Elizabeta je namah ustuknula. Shvatila je tog trenutka da je nešto zaista pogrešno rekla.

– Ne znam..., ali porazgovarajte s Kristijanom. On sigurno sve zna...

– A, gde je Kristijan?

– Ni to ne znam, ali kada u pozorištu ima nekog posla, obično svrati oko deset časova, na jedno pivo.

– Pa, sačekaću ga... Molim te, imaš li rakije?

– Da. Kruška, trešnja, kajsija...?

– Donesi mi trešnju. Sešću tamo, u čošak, i sačekaću Kristijana.

Pravu rakiju od trešanja pio je poslednji put kod Mirka. U rudniku soli ponekad su dobili neko jako piće, ali to nije bila rakija nego loša votka.

Najdan je, usamljen, polagano pio prepečenicu. Glavom su mu promicala sećanja na događaje u Sibira. U prvo vreme, mnogo

je razmišljao o Marti. Jako mu je nedostajala. Ali, vremenom, kako su dani i dani prolazili, nešto je postajalo važnije od Marte. Trebalo je preživeti krajnju oskudicu i surovu hladnoću, te pripremati se za eventualni beg, ako se ukaže prilika za to. Nakon što je pronašao kamen i sprijateljio se s jednim stražarem, nada za povratak se povećala.

Eto, vratio se, sedi tu i pijucka omiljenu rakiju, ali, Martu će možda zauvek izgubiti...

Odjednom su se ulazna vrat naglo otvorila i u klub je energično banuo Kristijan. Bio je nervozan, to se odmah dalo primetiti.

„Mora da mu je Elizabeta javila da ga čekam u klubu“ – pomisli Najdan,

To mu se očigledno nije nimalo dopadalo. Istina, u klubu trenutno nije bilo nikoga osim njih dvojice, ali se moglo očekivati da svaki čas stigne ustaljeno društvo. Stoga je Kristijan odmah zamolio Najdana da se premeste u neki obližnji *pab*, gde ih uglavnom niko ne poznaje i gde mogu na miru razgovarati.

– Ja ne želim s tobom da razgovaram, nego s Martom – insistirao je Najdan.

– Marta je otputovala kod Ratka, u Padej. Nego, reci mi da li si ti stvarno Najdan, Martin zakoniti muž?

– Da.

– Možeš li to nekako i dokazati?

– Naravno da mogu. Na njenom levom ramenu, na primer, postoji istetovirani leptir uzdignutih krila – uverljivo posvedoči Najdan, uzdahnu duboko i nastavi: – Pre više od deset godina napravio sam veliku budalaštinu. Sada pokušavam da popravim tu fatalnu grešku i da povratim Martu zauvek...

Potonje reči su navele Kristijana da još odlučnije insistira da pođu u obližnji *pab*, gde u rano prepodne nema mnogo gostiju.

Zaista ih nije bilo ni ovom prilikom. Seli su za prilično izdvojen sto. I pre nego što je Kristijan uspelo bilo šta da kaže, Najdan ga je pretekao sasvim neuvijenim pitanjem:

– Koliko dugo poznaješ Martu?

– Od vremena kada sam je gledao na pozornici u Somboru. Glumila je u nekoliko predstava. Odlična je glumica. Zaslužila je da postane član većeg pozorišta. Ja sam je pozvao u Suboticu. Rado je prihvatila poziv... Marta je tada verovatno pomislila da si je ostavio ili da si umro. Nije ni pominjala tvoje ime po dolasku u Suboticu. Ovde je napravila sjajnu karijeru. Upoznala je mnoge prijatelje. Gledaoci je od početka obožavaju. Neki momci su pokušali da joj se udvaraju, ali ona je izabrala Ratka... Meni se čini da je ona prvi brak ostavila za sobom bez većih problema.

– U početku, kada se preselila ovde, da li je živela s nekim? – htede skrušeno da sazna Najdan.

– Gledaj! Ja se ne mešam u privatni život drugih... Kada se Ratko uselio kod Marte, mnoge je to iznenadilo. Pre svega zato što ga nisu često viđali u njenoj blizini. Mene to nije začudilo, jer se oni znaju još iz srednje škole.

– Da li i sada Marta živi s Ratkom? Jesu li u dobrim odnosima?

– Naravno. Danas je Marta, nakon telefonskog poziva, otišla u Padej, gde Ratko snima jedan dokumentarni film.

– Da li su oni zaista zaljubljeni jedno u drugo?

– Da. Mislim da jesu.

– Gde stanuju? Znaš li njihovu adresu? Pošto se nismo sreli, želeo bih da pošaljem pismo Marti.

– Na putu za Palić. Ako se dobro sećam, 16b...

– Nije mi jasno kako me nije prepoznala? Iako me je videla, nije mi se obratila...

– Ja mislim da si ti za nju, na žalost, već odavno prošlost. Potpuno te je zaboravila. Možda se i razočarala, ko zna? U poslednje vreme razmišljala je o tome da te proglasi nestalim ili mrtvim, da bi mogla da vrati devojačko prezime.

Najdan nije ništa rekao. I sam je držao da je Kristijan u pravu. To je potvrđivalo i Martino ponašanje.

Bilo je očigledno da je kraj njihovog razgovora blizu. Najdan je izvadio iz džepa spakovanu malu kutiju i pružio je Kristijanu.

– Molim te, predaj ovaj poklon Marti. Doneo sam ga čak iz Sibira. Mojoj Marti...

Najdan je ustao od stola i bez i jedne reči napustio kafanu. Kristijan nije pokazivao želju da ga zadrži.

Još te večeri Marta se vratila u svoj stan. Očekivano, najpre je telefonom pozvala Kristijana da ga upita da li je nešto saznao o Najdanu.

Kristijan je ukratko ispričao kako se odvijalo njihovo upoznavanje u pozorišnom klubu i kako je tekao razgovor u *pabu*. Ne trepnuvši, predočio je Marti kako je Najdan došao da se oprostí od nje, jer odlazi u inostranstvo. Bilo mu je, istina, žao što je poremetio njen sadašnji život. Napokon, smatra da je najbolje da, kao što se tih dana iznenada pojavio, tako i nestane, zauvek, iz njenog života.

– Jesi li objasnio Najdanu gde sam? – upita nervozno Marta.

– Da.

– I nije hteo da sačeka da se vratim?!

– Nije.

– Ne mogu da poverujem... Zar nije želeo da konačno izvedemo na čistac sve što imamo, oči u oči?

– Smatrao je da je bolje da se ne sastajete, budući da nije imao bilo kakvo valjano objašnjenje za svoj postupak. Priznao je da si bila u pravu: napravio je veliku grešku što je otišao. Odlučio je da se više nikada ne vratiti u Sombor. U inostranstvu će naći neko pogodno mesto gde će da se skrasi do kraja života.

– Je l' ostavio neku adresu...? Da li si saznao gde stanuje? – upitala je Marta, i dalje vidno sumnjičavo.

– Ne, nije ostavio nikakvu adresu. Samo je rekao da će još neko vreme ostati u porodičnoj kući u Somboru i da ne želi da ga ti posetiš.

U Kristijanovu priču Marta nikako nije mogla da poveruje. Znala je da je on i te kako zainteresovan da sve ostane po starom. Najdanovo prisustvo sigurno bi poremetilo njihovu vezu. Kristijan je u Najdanu video opasnost.

– Aaa, da... Doneo je poklon za tebe. Rekao je da je iz Sibira. Kod mene je ta mala kutija. Želiš li da ti je donesem?

– Da, svakako... Donesi!

Kristijan je uskoro stigao do njene zgrade i pozvonio na interfon. Marta se javila i odsečno rekla da silazi.

– Rado ću ti kutijicu doneti u stan – nudio se Kristijan.

– Ne, hvala. Želim da budem sama.

Marta je paketić odložila na sto u dnevnoj sobi. Koji trenutak kasnije pažljivo ga je raspakovala. Bezoblični kamen Najdan je pažljivo ušuškao u kutijicu. Podigla ga je u visini očiju i odmah primetila da je kamen plav, boje njenih očiju. Nije mogla a da ne zapazi da se u sredini kamena nalazi neki okrugli crni predmet. Pomislila je da je to neka prljavština ili kamen u kamenu.

Dugo ga je okretala u ruci i posmatrala sa svih strana. Vremenom, kamen je postao nešto topliji.

“Zagrejao se od topline moje ruke”, – našla je za sebe objašnjenje i kamen postavila na vidno mesto na komodi. I dalje nije odustajala od zamisli da potraži Najdana, zahvali mu na poklonu i konačno s njim razjasni sve što imaju – i ona, i on. Htela je da se tako mirno razidu, svako u svoj život, i da između njih ne ostane ništa što bi im i nadalje bilo teret.

Što je više razmišljala bila je sve uverenija da je Kristijan zloban i da sve gleda samo kroz vlastiti interes. Njegove sladunjave reči koje je, koliko do juče, dobijala u krevetu, najednom su joj postale prazne, licemerne. Na njega više ne sme da računa kao na iskrenog prijatelja... Sačekaće da se Ratko vrati kući i da mu saopšti celu istinu. Bude li je razumeo, nastaviće da živi s njim i onda će skupa potražiti Najdana. Ako ne bude tako, Ratkov i njen život krenuće takođe odvojenim stazama.

Najdanu je odista bilo žao što se nije sreo s Martom. Želeo je da joj se, svakako, izvini. Mučilo ga je to tako silno da se bezmalo celu besanu noć prevrtao u krevetu.

Podalje ispred Najdana, Kristijan je vozio bicikl. Najdan ga je primetio i odmah usporio vožnju kako se ne bi video s njim. Na prt-

ljažniku Kristijanovog bicikla zapazio je mrtvački kovčeg. Najdanu je bilo začudno kako je tako veliki les mogao stati na tako mali prtljažnik. Naprezao se da vidi da li je na kovčegu ispisano nečije ime. Nije ga bilo. Mora da je kovčeg prazan, zaključi razložno Najdan.

I dalje je vozio polako i držao rastojanje taman toliko da ga Kristijan, ako se kojim slučajem osvrne, ne bi mogao prepoznati. U jednom trenutku Kristijan se zaustavio i bacio kovčeg u jarak pored puta. Namestio je kovčeg tako da ga je bilo lako zatrpati zemljom.

Najdan je sačekao da se Kristijan udalji i tek tada je prišao kovčegu...

Kuća i zgrada uz biciklističku stazu najednom je nestale. Sve se unaokolo pretvorilo u neobično ravnu površinu zemlje. Tu i tamo se zeleneo pokoji uređen travnjak malih dimenzija. Iza tih travnatih površina izranjavala su iz zemlje nadgrobna obeležja.

Pred njim se odjednom ukaza sasvim uređeno groblje. Mnoštvo brižljivo održavanih kripti, obeliska i skulptura uzdizalo se iznad grobnih mesta. Tamo gde je koji trenutak ranije Kristijan spustio les, a gde je sada stojao Najdan, stršao je iz zemlje mermerni blok. Bio je istinski zatečen kad su geometrijske linije mermerna, pred njegovim očima, počele lagano da prelaze u obrise ženske skulpture u sedećem položaju, s ružom u ruci. Iako je bio zapanjen, Najdanu nije trebalo mnogo da zaključi kako u kovčegu mora da je neka preminula žena.

Nije dobro ni zakoračio ka centru grada i franjevačkoj crkvi kada se tek oblikovani kip pomerio. Sedeća ženska skulptura polako se preobražavala u čučuću Veneru. To ga je dodatno uverilo da je na tom mestu sahranjena žena.

Prišao je mermernoj skulpturi kako bi pročitao ime sahranjene. Ali, morao je sasvim da se sagne nad skulpturu, jer je ime bilo uklesano veoma sitnim slovima. Sada je mogao jasno da pročitati: "Najdanu Brodiću, Marta".

Ispred crkve je zatekao više ostavljenih bicikala, toliko da su skoro preprečili ulaz. Duž dvorišnog praznog prostora bile su poredane sive drvene kutije od kojih su pravljene mrtvački sanduci.

Najdan je najpre pomislio da je suviše rano da uđe u crkvu. Ali, sat je pokazivao da je već devet i da bi trebalo da nekoga ima u hramu. Ušao je i ugledao sveštenika i nekolicinu vernika, mahom starijih, koji su stajali u redu za pričest. Među njima se nalazio i Kristijan. Primio je pričest i odmah krenuo ka izlaznim vratima. Između klupa, na prigodnoj dasci, ređale su se pletene pogače. Uzeo je jedan kolač i počeo ga jesti. Dohvatio je s klupe i otvorenu bocu vina... Hteo je da popije malo vina, ali predomislio se budući da nije bilo čaše.

Najdana je mučila nedoumica: da li da kaže duhovniku da Kristijan nije katolik i da stoga nije smeo da se pričesti... Ili je bolje da to ne uradi, jer možda ipak postoji neki valjan razlog za njegov dolazak u crkvu, na pričest...

Kristijan se u jednom trenutku okrenuo Najdanu sučelice i ovaj je, užasnut, ugledao polovinu njegovog lica s dubokim opekotinama. Izgledalo je kao da mu je na glavu neko prosuo kiselinu.

Tog prepodneva, probudivši se iz teškog sna, Najdan je odlučio da poseti čika-Mirka.

Zatekao ga je, baš kao i poslednji put, kako sedi u pletenoj fotelji ispred kuće. Seo je naspram njega, na već dobro znanu klupu. Držeći šaku u šaci, laktova naslonjenih na kolena, skrušeno se nagnuo prema starcu. Sedeo je tako jedno vreme, bez reči. Mirko je čekao da Najdan prvi progovori, tim pre što je od prve zapazio da je iznenadni gost došao zbog neke važne stvari.

Kada je progovorio, Najdan se najpre zahvalio na novčanoj pomoći. Ispričao je zatim da je najzad pronašao suprugu u subotičkom pozorištu. Taj susret, na žalost, nije dobro prošao. Njegovo dugotrajno odsustvo bilo je pogubno po njihov brak. Stoga je odlučio da ponovo otputuje. Ovaj put na duže vreme. Zadužio je Martu da preuzme starateljstvo nad Mirkom.

– Inače, Marta je postala veoma dobra i simpatična žena. Ubeđen sam da će se pošteno brinuti o tebi. Budi siguran u to. Ime joj je Marta, Marta Brodić, i živi u Subotici, na Palićkom putu 16b.

– Sećam se te devojke. Bila je prisutna kada se dogodila nesreća onoj drugoj devojci. Bio je to nemio događaj i za mene, kamoli za njih dve... I meni se čini da je ona iskreno, dobro čeljade...

7

Ratko se tek trećeg dana vratio iz Padeja. Marta se svesrdno trudila da mu u svemu udovolji, jer je odlučila da započne veoma ozbiljan razgovor. Sto je postavila svečano – s duplim tanjirima, srebrnim svećnjakom, vazom s mirisnim cvećem... Za večeru je pripremila goveđu supu, znajući da to Ratko naročito voli, a uz to pohovane šampinjone i štrudle s makom.

Našla se tu i boca grčke *metakse*, a za kasniji štimung odabrala je poluslatko vino *Muskat otonel* i stavila ga na vreme u frižider.

Čim je stigao, Ratko je odmah primetio da se nešto naročito dogodilo, ili tek treba da se dogodi. Samo u takvim, izuzetnim prilikama Marta je na sto postavljala cveće i duple tanjire. Zato je, odmah posle pozdravnog zagrljaja i poljupca, upitao:

– Šta slavimo? Koliko me sećanje služi, ovih dana ne pada nijedna godišnjica, a ni rođendan niko od nas dvoje nema.

– Ne, nemamo, ali možemo da proslavimo tvoj povratak kući. Inače, jesi li uspeo da snimiš folklor s devojka?

– Da. Ideja s donjim vešom bila ti je odlična. Nakon snimanja devojke su zadržale gaćice... Dolazeći ovamo, tu, na uglu sam kupio novine. Već danima nisam stizao da pratim vesti.

– Kasnije ćeš ih pogledati. Sada bi valjalo da popijemo nešto pre večere. Napi u čaše malo konjaka.

U tišini, gledajući se ispod oka, pijuckali su konjak. Ratko je s nestrpljenjem iščekivao šta će biti Martin sledeći korak. Marta je opet procenjivala situaciju i zaključila da je najbolje da tako važan razgovor obave posle večere.

Piće je oboma tako prijalo da su popili i drugu čašu. Sasvim dovoljno da se Ratku razveže jezik. Pričao je neprestano, sa velikim žarom, čak i tokom večere, iznoseći niz detalja sa snimanja. Pohvalio je i Stanka za odlično obavljen posao.

Nakon ukusnih zalogaja prešli su u dnevnu sobu. Ratko je odmah primetio blistavi plavi kamen na niskom ormaru. Prišao je i uzeo ga u ruke rešen da ga detaljno pogleda.

– Ova plava boja izuzetno je lepa. Podseća me na boju tvojih očiju. Od koga si ga dobila?

– Pa, baš o tome želim s tobom ozbiljno razgovarati. Pojavio se Najdan... Sećaš ga se?

– Da – potvrdi Ratko i brzo vrati kamen na predašnje mesto. Obrve su mu se nabrale, a oči suzile. Iznenada ga je zahvatila panika.

– Pre više od deset godina udala sam se za njega. Koji mesec nakon venčanja, on je nestao. Pomislila sam da je umro negde u inostranstvu...

Marta je potom detaljno ispričala kako se pre nekoliko dana desio ponovni susret sa Najdanom u pozorišnom klubu. Ponovo je dolazio da je traži istoga dana kada je ona bila u Padeju. Tom prilikom se sreo s Kristijanom, koji joj je posle napričao kojekakve laži. Zbog toga i želi da u Somboru potraži Najdana i s njim otvoreno razgovara o svemu.

Umirivala je Ratka da on nema čega da se plaši, jer ona ni pošto ne želi da se vrati Najdanu. To je njena neopoziva odluka. Iako Najdan nikada nije bio grub prema njoj, bojala se da bi njihov razgovor mogao prerasti u žučnu raspravu... Osećala bi se stoga sigurnije ako bi i Ratko pošao s njom.

Ratko se tome nije protivio – obećao je Marti da će sledećeg dana zajedno otputovati u Sombor.

Zadovoljna ishodom razgovora, Marta je prešla u kuhinju da sredi sudove. Ratko je za to vreme prelistavao novine. Zanimale su ga najnovije vesti. Čitajući ovlaš naslove, brzo je stigao do poslednje stranice s kratkim vestima. Jedna od njih je stizala iz Sombora i Ratko je spontano krenuo da je čita naglas.

”Na somborskom delu Velikog bačkog kanala, kod železničkog mosta, na peščanoj obali je pronađeno beživotno telo muškarca srednjih godina. Policija nije pronašla bilo kakve tragove nasilja. Kod osobe nije pronađen nikakav dokumenat, te se mole građani, koji na osnovu fotografije mogu dati određene informacije, da se jave policiji.”

Martu je tog časa obuzela nervoza. Prišla je Ratku i istrгла mu novine iz ruku.

– Ovo je Najdan!.. Šta mu se dogodilo? Koje sve laži mu je Kristijan ispričao o meni?..

– Nije baš sigurno da je to Najdan... Sačekajmo sutrašnji dan... Ionako putujemo u Sombor... Tamo ćemo sve saznati.

– Ne znam ni sama kome da se najpre obratimo... Policiji...? Ili da potražimo Najdana kod sestre na Sončanskom putu?

– Moje je mišljenje da je s Najdanom sve u redu. Verovatno je kod svoje sestre... Najbolje će biti da svratimo kod nje.

Marta je duboko uronila u turobne misli. Dok je i dalje lagano pijuckala vino, po njoj se videlo da je krajnje odsutna i da ne primećuje šta se oko nje dešava. Ratko ju je jedno vreme posmatrao, a zatim progovorio:

– Hajde, Marta...! Idemo u krevet! Sutrašnji dan će otkloniti sve tvoje nedoumice...

Ogromni noćni klub bio je opremljen starinskim stolicama i stolovima. Levo, pored bočnog zida, bio je postavljen stari klimavi kauč, prekriven izbledelim crvenim baršunom. Na kauču, nalakčena na levu ruku, ležala je Marta iščekujući da se neko pojavi u klubu.

Mlada konobarica za pultom brisala je čaše nervoznim kružnim pokretima. Njen izgled i odeća potpuno su odudarali od okoline i njenog posla. Imala je negovano lice, umešno doterano diskretnom šminkom. Dugu kestenjastu kosu šnalama je ukrotila tako da je svaka vlas bila na svom mestu. Svetlosiva bluza s nešto dubljim otvorom isticala je njene skladne punačke grudi. Oko

vrata je nosila zlatni lančić s pločicom koja je duboko zaranjala u useklinu bujnog poprsja. Kakvu suknju nosi nije se moglo videti – bila je zaklonjena pultom sve do utegnutog struka.

Odjednom je banuo Najdan ispred samog ulaza. Zidovi su naprasno nestali, kao da ih je neko obrisao nevidljivom rukom. Umesto pulta stvorio se podijum s Kristijanom na bar stolici kako svira gitaru. Marta je usmerila pogled na došljaka. Čim je prepoznala Najdana, skočila je na pozornicu, nadomak Kristijana, i otpočela da pleše na improvizovanu muziku. Tokom plesa oslobađala se, u laganom ritmu, ostataka svoje inače oskudne odeće.

Tamu ovog neobičnog prostora potiskivali su jedino svetlosnim talasi sa jedne reklame – nage ženske figura sklopljene od raznobojnih neonskih cevi koje su treptala u ritmu Kristijanove svirke.

U trenutku kada je Marta ostala gotovo sasvim obnažena, Najdan je desnom rukom napipao lovački nož skriven na leđnom delu struka. Stegao je levu ruku u pesnicu i krenuo prema podijumu.

Marta je i dalje teatralno izvodila svoj erotski ples. Tek kad je spazila razjarenog Najdana kako joj se preteći približava, počela je da se pravda uzdrhtalim glasom:

– To je samo pozorišna uloga... Spremamo se za predstavu... Najdan je naglo zamahnuo lovačkim nožem...

Marta je prodorno vrisnula i još nerasanjena, uspravila u krevetu u sedeći položaj. Ratko se na Martin vrisak takođe trgao iz sna, odmah je obgrlio i počeo umirivati.

– Sigurno si nešto loše sanjala. Ne brini, sada si već budna. Tu sam, pored tebe. Ja ću se pobrinuti za sve. Evo, držim te za ruke. Da ti donesem čašu vode?

– Ne, ... hvala. Radije bih se istuširala. Jako sam se oznojila od tog neprijatnog sna.

Ujutru, pre odlaska u Sombor, Marta se još uvek dvoumila: da li da posete Etelku, Najdanovu sestru, ili da se jave u policiju.

– Jutros mislim kao i sinoć: da najpre posetimo porodičnu kuću – savetovao je Ratko – Pretpostavljam – nadam se! – da je s Najdanom sve u redu. Sigurno je kod sestre. Vest iz novina ne odnosi se na tvog muža. Više brinem da ga nećemo zateći kod kuće. Pretpostavljam da se negde smuca po gradu. A to znači da ćemo morati da ga sačekamo dok se ne vrati.

– Volela bih da si u pravu... Da li će Etelka dozvoliti da ga kod nje sačekamo? – glasno je razmišljala je Marta.

– Zašto da ne?!... Ti njoj nisi uradila ništa nažao. Najdana si čekala punih deset godina. Ako neko treba da nešto objasni, zacemento to nisi ti.

Marta i Ratko su pozvonili na kapiji porodične kuće Brodićevih na Sonćanskom putu. Nekoliko puta uzastopno su to ponavljali. Na zvuk zvona niko se nije pojavljivao. Marta je već bila odlučila da odustanu i da krenu u policiju, kada se začulo otvaranje ulazne kapije. U crnoj haljini i sa crnom maramom na glavi pred njima je stajala Etelka. Videvši ženu u crnini, Martu su odmah preplavile najgore slutnje.

Njih dve se nisu prepoznale i Marta je prva progovorila:

– Ja sam Marta, Najdanova supruga. Htela bih da razgovaram s njim.

– Ne možeš. Sada je već prekasno. Najdan je umro – hladno je odgovorila Etelka.

– Možemo li makar ući...? – obzirno upita Ratko, dišući uzbuđeno Marti u potiljak.

– A ko ste vi?! – odbojno odseče Etelka.

– Martin prijatelj, ...pratilac.

– Dobro... Uđite unutra!

Prostor skromne dnevne sobe ispunjavali su staromodne stolice i jedan poveći sto. Uz bočni zid nalazila se stara, crvotočna polica prepuna davnašnjih izdanja knjiga koje već dugo niko nije uzimao. Duž naspramnog zida protezao se, takođe stari, pohaba-

ni kauč. Kauč je bio prekriven crvenim baršunastim pokrivačem, izlizanim i pocepanim na dva vidna mesta. (Marti je prostrujalo glavom da je taj kauč već negde videla.)

Sve troje su seli i Etelka je prva prekinula ćutanje.

– Bez reči, ojađenog srca i praznog pogleda, Najdan je već danima sedeo za ovim istim stolom. Kad se ni juče nije vratio kući, znala sam da se nešto loše dogodilo. Slučajno sam pročitala vest u novinama i rano jutros požurila u policijsku stanicu. Iz policije su me uputili u bolnicu, na odelenje za autopsiju. Najdana sam tamo zatekla na jednom metalnom stolu, nepomičnog, prekrivenog belom plahom...

Dirljive, setne reči Najdanove sestre naterale su Marti suze na oči. Nije imala snagu da dlanovima pokrije lice ili da obriše suze. Pustila je da se one slobodno kotrljaju niz obraze, sve do ivice usana. Pogledom je bila prikovana za osobu ispred sebe, ali videlo se da je to odsutan, prazan pogled kojem su misli umakle sasvim negde drugde...

Setila se vožnje biciklom... Setila se i trenutaka kad su se na kratko zaustavili na gvozdenom železničkom mostu što povezuje obale Velikog bačkog kanala...

„Vidiš li onaj peščani predeo? Kao srednjoškolac odlazio sam tamo da se kupam. Čitava obala pokrivena je peskom koji se proteže u dubinu kanala. Lako se ulazi i izlazi iz vode, zbog toga je kupanje na tom mestu veoma prijatno. Kada sam tamo, gotovo uvek zamišljam da sam na obali mora...” – prisetila se po ko zna koji put toplih Najdanovih reči.

– Neki pecaroš ga je pronašao kod gvozdenog mosta... – sad već s drhtajima u grlu saopštila je Etelka.

Nakon kraće šutnje, Etelka je pribrano dodala kako je ona, eto, identifikovala telo svoga brata. Ali, ako i Marta ima potrebu, ili želju, da vidi pokojnika, to u bolnici može nesmetano da uradi.

– Ne. Radije bih da mi u sećanju ostane onakav kakvog sam ga zapamtila pre deset godina. Žao mi je što se nismo ponovo sreli. Očekivala sam da mi da neka objašnjenja i otkloni važne nedou-

mice... Ali, eto, sudbina je to drukčije udesila... Sad se više ne ljutim što me je onomad naprasno napustio. Znam da je želeo dobro za nas oboje...

Etelka na to nije ništa rekla, ali je dodala nešto što je smatrala da je i Marti veoma važno.

– Sahrana će biti tek za nekoliko dana. To je procena islednika koji je zadužen za ovaj slučaj. Istraga nastoji da se potpuno, bez imalo sumnje, uveri u to da je Najdan zaista izvršio samoubistvo.

– Molim te, Etelka, javi mi kada će dozvoliti sahranu. Ja ću platiti troškove. U poslednjih pet-šest godina živim na ovoj adresi – reče skrušeno Marta i pruži vizitkartu.

Etelka je uzela papirić i potvrdno klimnula glavom. Zatim je ustala i prišla stolu. Iz ladice je izvadila zatvorenu kovertu i predala je Marti.

– Pre nekoliko dana brat me je zamolio da ovo pismo, obavezno i lično u ruke, tebi predam. Tada mi još nije bilo ni na kraju pameti na šta se sprema...

Marta je uzela kovertu na čijoj je prednjoj strani bio ispisan samo jedan red: „Marti, mojoj supruzi, lično.“

Odlučila je istog trenutka da pismo, najverovatnije oproštajno, ne otvara odmah. Sačekaće da tajnovite redove, namenjene samo njoj, pročita na nekom usamljenom, mirnom mestu.

Bilo je vreme da se oprostite s Etelkom i da pođu u centar grada.

Sunce je bilo visoko na nebu i grejalo je punom snagom. Približavala se sredina dana kada je Marta sela na klupu u malom parku ispred Županije. Ratka je zamolila da se prošetaju glavnom ulicom i da nađu pogodan restoran gde bi mirno mogli ručati.

Tek što je je Ratko otišao, Marta je pažljivim pokretima prstiju otvorila Najdanov koverat.

Najdraža moja Marta,

Znam da sam ti doneo mnogo razočaranja u životu i veoma mi je žao zbog toga. Da je onaj posao koji sam prihvatio u ino-

stranstvu uspeo, brzo bih se vratio sa velikom zaradom. Na žalost, postao sam žrtva jedne međunarodne zločinačke organizacije koja je regrutovala mlade iz nekoliko zemalja i prisiljavala ih na naporan rad u Sibiru.

U početku sam se nadao brzom povratku i susretu s tobom. Ali, kako je vreme prolazilo, nada je postajala sve dalja i neizvesnija. Na kraju, izgubio sam svaku nadu da ću se ikada vratiti i tebe zagrliti svom nagom.

Jednom prilikom, na obali sibirske reke, pronašao sam blistavi plavi kamen. Kad sam ga uzeo u ruke, odmah sam se setio tvojih plavih očiju, najlepših na svetu.

Tada sam se odlučio da pokušam da pobegnem. Cilj mog bekstva bio je da se ponovo nađem s tobom i da ti donesem kamen od kojeg se može napraviti skupoceni nakit.

Kada sam se, nakon višemesečnog opasnog i mukotrpnog putovanja, napokon vratio u Sombor, izostala je radost koju sam toliko željno čekao.

Dok sam ja bio odsutan, ti si pronašla drugog partnera – Ratka. Mene si zaboravila. Bez obzira na veliko razočaranje koje si mi time priredila, nalazim dovoljno snage da ti oprostim. Na kraju krajeva, ko bi to mogao da zahteva od tako lepa i tako mlada žena da zauvek ostane usamljena!

Ovaj divni plavi kamen je toliko tvrd da ga ni dijamantom nije moguće seći. Zato od njega nema nakita, ali ima nečega mnogo vrednijeg. Taj kamen donosi sreću. Meni je mnogo puta pomogao na putu od Sibira do Sombora. Ako ga čuvaš, i tebi će pomoći. Čuvaj ga. Mislim da je on dragulj koji će te na kraju ipak usrećiti.

Imam još jednu molbu. Verovatno se sećaš čika-Mirka koji je onomad pekao rakiju naveliko. Kod njega smo se i sreli prvi put. Dao mi je novac i pomogao u mojim prvim koracima nakon povratka. Obećao sam mu da ću ga, kad umre, dostojno sahraniti i podići spomenik. Pošto nema nikoga od bliže ili dalje rodbine, neko to mora uraditi.

Na kraju, želim se oprostiti s tobom. Znaj da sam te uvek mnogo voleo. Dok smo živeli zajedno, moj cilj je bio da za nas dvoje stvorim što bolji i lepše život.

Bilo bi mi veoma teško, štaviše nepodnošljivo, da znam da si tu, a da ipak ne možemo biti zajedno. Verujem da ni tebi ne bi bilo svejedno. Zato sam odlučio da nestanem.

Molim te, ne ljuti se na mene, i znaj da sam te beskraino voleo. Ali, sudbina je porušila put za koji sam iskreno mislio da je najbolji za nas oboje. Tako nam je određeno.

Volim te, Najdan

Marta je dva puta pročitala Najdanovo oproštajno pismo. Na kraju je ruka zajedno s belim papirom klonula u krilo. Marti se posebno dojmila ona misao iz pisma koja je za oboje njih bila potpuno nesporna: *“Bilo bi mi veoma teško, štaviše nepodnošljivo, da znam da si tu, a da ipak ne možemo biti zajedno. Verujem da ni tebi ne bi bilo svejedno.”*

Zaista je istina da je ona, nakon dužeg vremena, konačno prihvatila činjenicu da je Najdan nepovratno otišao, a da je ona ostavljena i sama. Pomirila se s tim i uz velike napore i odricanje – zaputila se u novi život. Radila je posao kojemu je ostala životno predana i stvorila je krug prijatelja u kojem se dobro osećala. Uz to, našao se tu i Ratko koji o njoj svojski brine... Najdanov iznenadni povratak zapretio je da sve to odjednom sruši.

– Hej, ovde sam! – začula je Ratkov glas koji je Martu trgao iz oporih i setnih razmišljanja. – Našao sam dobar restoran na kraju glavne ulice. Zove se *Bela lađa*.

– Uh, samo da ne bude bilo šta što u nazivu ima reč lađa, brod, brodić... To me podseća na moje prezime od kojeg se želim što pre osloboditi.

– Ima i drugih restorana. Možemo usput izabrati.

– Svakako, ali te molim da posle ručka posetimo čika-Mirka, onog što ima pecaru...

– To je tamo gde se nekada davno prosuta vrela komina...?

– Da. Najdan me je zamolio u svom oproštajnom pismu da svratim kod njega.

Pri kraju glavne ulice, nadomak Galerije *Milan Konjović*, naišli su na mali, simpatični restoran. Iznad ulaznih vrata stajao je natpis: *Cafe SG Priča*.

Obreli su se u dobro uređenom podrumu, nalik lavirintu s hodnicima. Mogli su da biraju gde će sesti. Bilo je tu manjih separea, intimnih, samo za dvoje, ali i onih većih, za četvoro i više gostiju.

Iako je na jelovniku bio bogat izbor gotovih jela, Marta je ipak izabrala picu s mocarela sirem. Ni Ratko nije bio naročito izbirljiv – odlučio se takođe za picu. Poručeno piće, gusti sok i krigla piva, brzo su stigli na sto.

Dok su polako pijuckali osvežavajući se, Ratko nije mogao da obuzda radoznalost: upitao je Martu šta je to Najdan poručio u oproštajnom pismu. Marta je na koji trenutak potišteno pognula glavu, a potom ozbiljnim tonom rekla:

– Vidi, Ratko! U pismu ništa ne piše što bi se tebe ticalo. Sve što je tamo saopšteno – Najdanovo je i moje. Želela bih da to što pre zaboravim...

U restoran su u tom trenutku pristigli novi gosti. Bili su to muškarac i žena tridesetih godina, primetno mladalački obučeni. Žena je malko šepala na desnu nogu. Marta odmah nije mogla da vidi njeno lice, jer je ova prolazila slabo osvetljenim delom hodnika. Tek kada je stigla nadomak svetla, Marti se učinilo da bi to mogla biti njena davnašnja poznanica Olgica.

– Ratko, Ratko! Pogledaj, zar to nije Olgica!?

Ratko se hitro okrenuo, ali par je već prošao pored njih i sedao u susedni separe.

Stigle su i pice čiji su izgled i još više mirisi mamili ogladnele goste da se odmah late noža i viljuške. Jedući ukusno testo s bogatim nadevom, Marta je istovremeno strpljivo osluškivala čas jasnije, čas jedva čujne glasove iz susednog separea. Najpre joj se samo činilo, ali vremenom je bivala sve sigurnija da je to ipak Olgičin glas.

Posle davnašnje nesreće ispred pecare, za koju su svi okrivljivali Martu, ona se nije usuđivala da se javi Olgici. Zato je i ovom prilikom zamolila Ratka da učtivo proveri da li je za susednim stolom zaista Olgica.

Ratko je prekinuo ručak i prešao u susedni separe. Marta je napeto prisluškivala šta će se tamo događati.

– Zdravo. Izvinjavam se... Ja sam Ratko. Da nisi ti možda Olgica?

– Da, jesam – čuo se ženski glas, a odmah potom i pitanje: – A ti? Ti si taj glumac, Ratko!?

– Jesam.

– Hoćeš li da malo sedneš s nama. Ta nismo se videli najmanje deset godina.

– Nisam sam – izvinjavao se Ratko. – Tu sam na ručku s Martom.

– Pa, pozovi i nju – umešao se muški glas.

– Jesi li još ljuta na nju? – obrati se Ratko Olgici.

– Sada više ne. To se dogodilo davno, davno. Možda sam i ja pomalo kriva za nesreću...

– U redu. Čim pojedemo picu, dolazimo. Hoćete li i vi ručati?

– Ne. Mi smo došli samo na jedno piće.

Marta i Ratko su nabrzo pojeli picu i pošli u susedni separe. Marta je osećala nelagodu zbog iznenadnog susreta s Olgicom, pa je pustila Ratka da ide napred. Olgica, Ratko i Marta poznavali su se od ranije i nisu se morali međusobno predstavljati. Čovek koji je sedeo s Olgicom ustao je i uljudno se predstavio:

– Ja sam Emil. Emil Škorić.

– A ja sam Emilova supruga – s osmehom je dala do znanja Olgica.

– Čestitam! – Ljubazno će Marta sedajući pored Olgice.

– A ti..? Zar ti više nisi s Najdanom? – zapita Olgica s vidnom znatiželjom.

– Najdan je preminuo – reče Marta i spusti pogled.

– Izvini, nisam znala. Primi moje iskreno saučešće – izvinjavala se Olgica.

Marta nije želela da bilo šta kaže o Najdanovoj smrti, te Olgicu preduhitri pitanjem:

– Čime se sada baviš?

– Pa, ... na žalost, moja glumačka karijera je prekinuta još onomad... Sada predajem u jednoj školi. A ti?

– Marta je glavna glumica u Subotičkom pozorištu, a ja sam prestao da glumim pre nekoliko godina – odgovori Ratko u Martino i svoje ime. – Sada snimam dokumentarne filmove.

– Emil radi na berzi i dobro zarađuje – pohvali se Olgica.

Nastavila je s napadnim hvalisanjem ispričavši kako žive u velikoj kući s bazenom, na najlepšem delu Staparskog puta. Svake godine odlaze u Grčku na letovanje... Marta je strpljivo slušala Olgicu, bez i jedne reči, znajući da je ona oduvek bila hvalisava i da je svaka njena tvrdnja samo polovično istinita.

Razmenile su adrese i obećale jedna drugoj da će nadalje ostati u češćim kontaktima. Marta je zamolila Ratku da pođu, jer ih pre povratka za Suboticu očekuje još jedna važna i neodložna obaveza.

Oprostili su se i krenuli suprotnim pravcima: Olgica i Emil ka Staparskom, a Marta i Ratko prema Apatinskom putu.

Kad su već u Somboru, Marta je želela da još istog dana poseti gazda-Mirka, vlasnika pecare, i tako počne ispunjavati Najdanovu poslednju želju. Sombor nije veliki grad i bez većeg napora svuda se stiže pešice. Stoga je i predložila Ratku da prošetaju do gazda-Mirka. Oboje su osećali da sa svakim korakom u njima lagano narasta neko neobjašnjivo zadovoljstvo.

– Imala sam sreću što sam se napokon srela s Olgicom. Veoma mi je važno što sada znam da se više ne ljuti na mene. U ono vreme, između ostalog, ona je bila jedan od glavnih razloga što sam prihvatila posao u Subotici. Izbegavala sam da se sretnem s njom... Dugo sam u sebi gajila osećaj krivice za njenu životnu nevolju...

– Kad bolje porazmislim – a to mi, molim te, nemoj uzeti za zlo – sada si i s Najdanom imala sreće. Da si s njim ostala ovde, ceo tvoj dosadašnji život izgledao bi bitno drugačije.

– Da. Verovatno... U suštini, može se i tako gledati na ovaj lanac događaja...

Usputni olakšavajući razgovor kao da im je skratio rastojanje do Mirkove kuće. Već s dvorišta im je sve izgledalo pusto i veoma zapušteno. Takav utisak je snažila i okolnost što su kazani za pečenje rakije bestragom nestali sa svojih mesta. Na prostranoj betonskoj ploči, umesto njih, stajala je samo jedna usamljena fotelja od pletenog šiblja. Ispred fotelje, na izvesnom rastojanju, protezala se poduža drvena klupa. Baštu iza kuće zaposelo je okrošnjalo, neo-rezano voće, o kojem već duže niko nije vodio računa.

– Domaćin je verovatno u kući – tiho prozbori Ratko.

Marta je pokucala na vrata. Niko se nije odazvao i ponovo je jače pokucala, a zatim ih pažljivo otvorila. Ulaz je bio povezan s kuhinjom. Skromno pokućanstvo sastojalo se od manjeg kuhinjskog ormara, jednog stola sa tri stolice i starinske peći od živog gvožđa. Na zidu nasuprot ormara bile su police sa loncima, teglama i starim knjigama. Pored knjiga je stajala afrička maska rezbarena u drvetu. U uglu iza stola bio je uglavljen uzani starinski otoman. Na njemu je spavao čika Mirko, dobro ušuškan.

– Dobar dan, čika-Mirko! Ja sam Marta. Najdan me je poslao da se dogovorimo oko Vašeg zbrinjavanja. Njemu sam to obećala i to obećanje želim ispuniti.

Mirko se polako pridigao na laktove, zatim je spustio noge na pod i tako ostao da sedi na ivici kreveta. Ratko je strpljivo stajao u mestu i pomno razgledao kuhinju. Odmah je zapazio masku i stare knjige. Sudeći po koricama nekih primeraka, štampane su još u sedamnaestom – osamnaestom veku.

– Ti si ta glumica koja je ovde, kod kazana... – započe Mirko jedva čujno, ali ne dovrši rečenicu.

– Da, ja sam. Udala sam se za Najdana. Napustio me je i otputovao daleko. Od sada ću ja voditi računa o vama.

– Ne smeta mi ako se neko brine o meni, jer sam jako bolestan. Svaka pomoć je dobrodošla.

Podigao je još malo glavu i upiljio se u Ratka

– Ko je taj čovek?

– On mi je prijatelj. I on će da pomogne.

– Moramo se dogovoriti o sijaset stvari – zato sednimo za sto. Kada je Najdan bio poslednji put ovde rekao je da treba da se napiše dokument, ugovor o izdržavanju i o nekretninama. Pre neki dan sam bio kod advokata. Ugovor je napisan, samo treba da ga oboje potpišemo. Dok sam na nogama, dovoljno je da me posetiš svake druge nedelje. Padnem li u krevet, tada moraš svakodnevno da vodiš računa o meni... Naravno, uključujući tu i sahranu.

Marta je pročitala ugovor. Sve je bilo napisano onako kako je Mirko i rekao.

– Kako to da ste baš Najdana odabrali da vodi brigu o vama?

– Najdanovog oca sam dugo i dobro poznao. Često je dolazio kod neme na čašicu razgovora. Pomogao je pri berbi voća i pečenju rakijske. Kasnije, kad je porastao, navraćao je i Najdan. Voleo je da sluša priče o mojim putovanjima.

– Razumem. Pa onda, da potpišemo!? Ratko neka bude svedok, ako nemate ništa protiv – predloži Marta. – Ostaviću Vam adresu i broj telefona. Ako nešto hitno treba, samo zovite.

– U redu. Komšija Jovan ima telefon. Ako zatreba, on će preneti poruku.

Sve troje su seli za sto. Najpre Mirko, a zatim i Marta, potpisali su ugovor.

– A, da... Da ne zaboravim. Ima ovde, u drugoj sobi, nekoliko stvari na koje sam izuzetno ponosan. Doneo sam ih iz prekomorskih zemalja. Kupovao sam ih tamo na buvljacima. Mislim da ne vrede mnogo, ali držim da mogu pokriti neke troškove koji će se odnositi na mene.

Usporenim staračkim koracima odmilio je u drugu prostoriju koja je verovatno bila dnevna soba. Iz te sobe se uskoro pojavio, idući jednako sporo i nemoćno, s povećom kutijom za cipele

u rukama. Kutiju je stavio na sto i počeo da je prazni. Najpre je izvadio iz nje dvadesetak kovertiranih pisama s veoma živopisnim poštanskim markama. Sledila je jedna zelena kineska keramička činija za supu, ručno dekorisana, i napokon urolani požuteli papir koji je, zbog dužine, štrčao preko ivice kutije.

– Ove stvari možeš da ponesesh sa sobom. Bojim se da, padnem li u krevet, neko može provaliti i ukrasti ih. U podrumu ima sačuvano nekoliko litara rakije. Ti, dete – obratio se čika Mirko Ratku – donesi jednu bocu da proslavimo potpisivanje ugovora.

Ratko je već odmakao prema podrumu, kada se Mirko prise- tio i hrapavim glasom povikao za njim: – Neke imaju crvenu vrp- cu oko vrata. E, od tih donesi jednu!

Ratko je oprezno silazio niz podrumske stepenice. I ovoga puta se držao pouke da valja biti obazriv pri susretu s nepoznatim. Tim pre što je u podrumski prostor dopiralo veoma malo dnevne svetlosti.

Ugledao je odmah policu sa poređanim flašama. Ispred police su bila tri drvena sanduka prekriveni starim kaputima i drugim odevnim predmetima, koji, očigledno, dugo nisu upotrebljavani. Da bi stigao do boca s rakijom morao je zaobići tu starudiju. Iznad jednog sanduka, na kratkoj polici, ugledao je starinske glinene posude, sve gleđosane. Ratko ih je odmah zapazio, jer su ga podsetile na detinjstvo i na njego- vu baku koja je u sličnim posudama čuvala pekmez od šljiva.

Obišao je sanduke sa starežom i stigao do police s flašama. Ispostavilo se da se tamo nalazi više polica, tačnije četiri, koje su bile poređane jedna uz drugu. Na svakoj od njih bilo je bar sto- tinjak flaša. Samo je poneka flaša imale crvenu vrp- cu oko vrata. Jednu od tih je uzeo s police i požurio natrag.

Još dok je Ratko prilazio stolu, čika Mirko je uz osmeh za- dovoljstva rekao:

– To je rakija od kajsije stara dvadeset godina. Nadam se da je i posle toliko godina dobra i da ćemo uživati u njoj.

Marta se na početku nećkala, ali konačno je i ona pristala da proba veoma prijatno piće. Posle druge čašice Mirku se razvezao jezik. Počeo je da priča o svojim putovanjima.

– Ta maska – pokazao je prema polici – potiče iz Južne Afrike, a kupio sam je u Egiptu. Trgovac je tvrdio da čuva kuću od duhova. Ali, ja se ipak radije oslanjam na svoj arapski džepni nož.

– A knjige? – upitao je Ratko.

– Sve su na gotici. U nekima ima i crteža... Samo, ja ništa ne znam o njihovom sadržaju... Više se ne sećam ni gde sam ih kupio.

Od celodnevnog napora i čašice dobre rakije, Marta je jednostavno klonula. Skoro da je zaspala. Videvši to, Ratko je predložio da krenu. Mirko je primetio da mladi par kod sebe nema torbu u kojoj bi mogli poneti poklone. Stoga je ponovo odšetao u dnevnu sobu i vratio se s potpuno novim crnim ruksakom.

– Ovo je neko još davno zaboravio i nije se vratio po njega. U njega možete spremiti stvari koje sam vam dao. Naravno, i flaša rakije ide s vama. U podrumu ih ima sasvim dovoljno.

Oprostili su se od čika-Mirka uz obećanje da će ga za dve nedelje ponovo posetiti.

Vraćajući se za Suboticu, Ratko je spomenuo Marti da možda nisu najbolje uradili što su na grbaču sebi stavili tako bolesnog čoveka. Njegova oronula kuća i ne vredi mnogo. A ko zna koliko će dugo morati da dvore i neguju starca. Marta nipošto nije delila to mišljenje. Ispuniće sve što je Najdan zapisao kao svoju poslednju želju.

Predveče su stigli kući i dugo razgovarali o tome šta da urade ako čika Mirko padne u krevet. Kako nisu našli neko prihvatljivo rešenje, odlučili su da o tome ozbiljno razmisle tek kada za to dođe vreme.

Ukrašenu kinesku činiju za supu Marta je postavila pored plavog kamena koji je dobila od Najdana. Koverte pisama i rolnu požutelog papira Ratko je odložio u jednu od fioka stola. Prethodno ih nije pažljivo ni pogledao.

Marta je prespavala celu tu noć i sve do kasnog jutra, duže nego inače, jer je bila veoma iscrpljena. Probudila se prilično umorna, ali nije odstupila od svojih navika: obukla se i otišla u pozorišni klub. Tamo je većina njenih koleginica i kolega već pila

uobičajenu prepodnevnu kafu. U klubu je bio i Kristijan, ali nije sedeo u društvu nego je usamljeno stajao za pultom i pio pivo.

Svi su primetili njen dolazak. Očekivali su je i jedva čekali da saznaju šta se dešavalo u Somboru. Prethodnog dana su saznali od Kristijana da je otišla u Sombor da potraži Najdana. Ivona, jedna od koleginica, odmah joj je prišla i obasula je pitanjima:

– Jesi li se srela s Najdanom? Jeste li razgovarali o vašoj daljoj sudbini? Šta je rekao?... Pričaj!

Kristijana je takođe bio zainteresovan za sva ta pitanja. Stoga je, okrenuvši se Marti, i sam čekao odgovore na postavljena pitanja.

– Nisam se s njim srela – rekla je dovoljno glasno da svi prisutni čuju, a zatim se okrenula Kristijanu i gnevno dodala:

– Nisam ga srela zbog tebe!...

Kristijan je zaronio pogled u odsjaj mermernog pulta nastojeći da niko, ponajmanje Marta, primeti bojažljivu smrknutost njegovog lica. Nije čak primetio ni da mu Marta prilazi. Trgao se i okrenuo tek kad je osetio da ga neko cima za rame. Marta mu je istog trenutka lupila snažan šamar, hitro se okrenula i žustrim hodom napustila klub.

Napolju je više puta duboko udahнула svež vazduh punim plućima. Uzdrtalu napetost presekao je Ratkov glas:

– Jesi li uradila to što si naumila?

– Uradila sam!

Uskoro su stigli kući i Ratko je odlučio da potraži Stanka. Želeo je da pogleda kadrove folklorne grupe, koje su snimili u Padeju. Marti nije smetalo što Ratko odlazi od kuće, pa je pokušala da to saopšti šaljivim tonom:

– Možda si više zainteresovan za njihove nevidljive gaćice...?!

Ratko na to ništa nije odgovorio – prišao je, nežno je obujmio oko struka i poljubio u safirno plavo oko.

Zapravo, Marti je odgovaralo da koji sat ostane sama. Napeta situacija tih dana, putovanje u Sombor, šamar u klubu pred goto-

vo celim pozorišnim kolektivom – sve je to od nje zahtevalo da se malo primiri. Uz to, primetila je da je i stan prilično zapušten i da vapi za sređivanjem. Na to su je opomenule stvari koje su ostavili razbacane predhodne večeri, nakon povratka s puta.

Tek što je Ratko otišao, zazvonio je telefon. „To verovatno Kristijan zove... Hoće da razgovaramo o našim budućim odnosima. Naravno, i o šamaru koji je video ceo ansambl...” – nagađala je Marta i namerno pustila da telefon zvoni do kraja.

Retko joj se dešavalo da poželi da, sama, popije malo žestokog pića. Dohvatila je čašu, iz frižidera uzela *mataksu* i smestila se lagodno u fotelju. Još dok je sipala piće, ponovo je zazvonio telefon. Pustila je da dugo zvoni. Na kraju je ipak ljutito podigla slušalicu. Nije ni sačekala da čuje ko zove, nego je odmah razdraženo počela da viče u telefon:

– Šta misliš, da ću posle toga što si mi učinio nastaviti da razgovaram s tobom...?!

– Marta... Jesi li to ti? – začuo se iznenađeni ženski glas na drugom kraju linije.

– Ja sam – pokušavala je da sasvim smiri ton. – Žao mi je, nemoj se ljutiti! Očekivala sam nekog drugog na liniji... Veoma mi je žao! Ti si to, Etelka?

– Da, ja sam. Samo da ti javi. Sutra popodne, u jedan sat, biće Najdanova sahrana na Velikom groblju. Uspela sam srediti da ga sahrane u grobnicu porodice Brodić. Tamo su mu i otac, i majka.

– Hvala što si me zvala. U svakom slučaju, dolazim s Ratkom. Treba li da nešto pomognemo?

– Ne, ne, sve je sređeno.

– Jesi li me ti malopre zvala?

– Da. Već sam pomislila da nikoga nema kod kuće.

– Verovatno sam bila u kupatilu, pa nisam čula – privede Marta razgovor kraju.

Dugo je odlagala slušalicu na svoje mesto, jer joj se raspoloženje vidno promenilo. Sela je ponovo u fotelju, duboko zamišljena, i odjednom shvatila da ona nema ni jednu jedinu zajedničku

fotografiju s Najdanom. Njihovo venčanje bilo je zaista skromno. Posle službene ceremonije kod matičara, otišli su sa svedocima, nekoliko prijatelja i članova najuže rodbine u porodičnu kuću na Sonćanskom putu. Za venčanje i sasvim simbolično veselje u kući nisu zvali fotografa. Kasnije je Najdan otputovao – ni pisma nisu od njega dolazila...

Kako je sudbina čudna! – sevnulo je kroz nju setno osećanje. S Najdanom je provela nešto više od dve godine, a evo – sutra će ga sahraniti i njoj će ostati samo sećanja i komad plavog kamena.

Telefon je zazvonio još jednom. Ovaj put je brzo prišla aparatu i podigla slušalicu, jer je bila gotovo sigurna da Etelka ponovo zove. Možda je nešto zaboravila da saopšti u vezi sutrašnje sahrane, nagađala je. Međutim, u slušalici je začula sasvim drugi ženski glas.

– Zdravo, Marta. Ja sam, Ivona. Samo bih želela da ti ispričam šta je sve Kristijan pričao o tebi kada si otišla... Je li Ratko tamo? Možemo li slobodno razgovarati?

– Ratko nije tu. Otišao je kod Stanka da pogledaju materijal koji su snimili u Padeju.

– Pa..., mogu li onda doći na kafu?

– Možeš, možeš. Sama sam. Dobro bi mi došlo društvo – bila je iskrena Marta, budući da je osećala sve jaču potištenost zbog predstojeće Najdanove sahrane.

Prisetila se Marta da je po preseljenju iz Sombora u Suboticu zatekla nov, za nju sasvim nepoznat glumački kolektiv. Prva koleginica koja joj je pomogla da se snađe bila je Ivona Šramić. Bila je poreklom iz Sente. Družile su se ne samo u pozorišnom klubu, nego i privatno. S njom je mogla da podeli sve svoje brige, nevolje i probleme napuštene žene. Ivona je bila jedina koleginica koja je znala za vezu između Kristijana i Marte.

Ivona je završila fakultet primenjene umetnosti pre nego što se odlučila za glumački poziv. Živela je sama i veoma je volela umetnost. Bavila se i dalje slikarstvom. To se moglo primetiti u njenom skromnom malom stanu. U dnevnoj sobi je okačila slike poznatih

vojvođanskih slikara. Na zidu su tako visila platna Konjovića, nekih naivnih slikara iz Kovačice, zatim slike P. Blesića i mnogih drugih koje Marta inače nije poznavala. U kuhinji je štafelaj uvek bio postavljen i kad god je poželela, sela bi da slika. Ivonu je i Ratko više puta angažovao za manje uloge u dokumentarnim filmovima.

Marta je računala da će proći najmanje petnaest ili dvadeset minuta dok Ivona ne stigne. Ali, zvono na vratima se oglasilo za manje od pet-šest minuta.

Ivona je silovito jurnula kroz otvorena vrata, bez uobičajenog rukovanja i poljupca u obraz. Jednostavno je sunula u dnevnu sobu i stropoštala se u jednu fotelju. Nije sačekala ni da Marta stigne, nego je odmah počela da optužuje Kristijana.

– Kada si otišla iz kluba, Kristijan je ljutito počeo da viče pred svima nama. Rekao je da će te izbaciti iz ansambla, da nećeš više nigde dobiti glumački posao i – da si smrdljiva kučka. Rekao je i to da će sve ispričati Ratku o vašoj vezi.

Marta je sela preko puta nje i mirno slušala. Nimalo je nije brinulo to što je čula. Slutila je, nervom iskusne žene, da će Kristijan na svaki način nastojati da joj se osveti nakon onog ponižavajućeg šamara i neminovnog raskida.

– Ne zanima me to što će Ratku ispričati da sam spavala s njim. Ne može to da dokaže... Kada stigne na dnevni red, i ako stigne, Ratko će pre meni verovati nego Kristijanu. Samo ti znaš o našoj vezi i nadam se da ćeš ćutati.

– Naravno. Svakako. Šta će biti sa tvojim ulogama?! Ako te otpusti, od čega ćete živeti? – brinula se Ivona.

– I to se može rešiti. Imamo toliko ušteđevine da godinu dana možemo pokrivati troškove. Pored toga, ako bude stvarao probleme, mogu ga tužiti. Najdanu je o meni izrekao neoprostive laži.

– Kaži, Marta, jesi li se ti uošte sreła s Najdanom? Jeste li razgovarali? Da li si mu objasnila situaciju?

– Nažalost, ne. Kristijan je toliko gnusnih stvari ispričao o meni da je to Najdanu veoma teško palo. Stoga je odlučio da nestane iz mog života...

- Potrajali su trenuci pauze, a onda je Marta pribrano upitala:
- Jesi li za jednu kafu? Konačno, zbog toga si i došla, zar ne?
 - Da, molim te.

Marta je pošla u kuhinju, a Ivona, želeći da što pre sazna ono što je najviše interesuje, krenula je za njom.

- Je li Najdan otputovao? – još u hodu je pitala Ivona.
- Ne... Umro je.
- Umro?
- Da, izvršio je samoubistvo. Sutra će biti sahrana.

Ove reči su poput udara groma odjeknule u Ivoninoj glavi. Nastala je tišina. Za sledeće pitanje morala je da dovede u red svoju pometenost, a za to je trebalo vremena. Sva zbunjena, vratila se u dnevnu sobu, nečujno sela na pređašnje mesto i unezvereno čekala. Dok je Marta pripremala kafu, osvrnula se po sobi. Primetila je plavi kamen i pored njega kinesku činiju. Ustala je i uzela činiju da bi je što pažljivije osmotrila.

– Od koga si ovo dobila? – upitala je glasom u kojem se osećala naglašena zainteresovanost.

– Šta to? – začulo se iz kuhinje. Marta nije mogla znati na šta se odnosi Ivonino pitanje i pretpostavila je da je u pitanju plavi kamen.

- Kamen...? Kamen sam dobila od Najdana.
- Ne pitam te za kamen, nego za činiju.

Marta odmah nije odgovorila, jer je upravo dolazila i donosila kafu.

– Mislim na ovu kinesku činiju za supu – još jednom je ponovila Ivona, pažljivo vratila predmet tamo odakle ga je uzela i potom sela u fotelju.

– Taj... porcelan?! – nezainteresovano je rekla Marta sedajući u drugu fotelju. Da ne poveruješ, dobila sam ga od Mirka. Znaš, to je onaj čovek kod koga se, nekad davno, desila ona nesreća s Olgicom. Najdan me je u oproštajnom pismu zamolio da se pobrinem za njega. Srela sam se s njim i potpisali smo ugovor o izdržavanju. On mi je dao neke stvari koje je kupio u Japanu. Osim činije, tu je

i neki crtež i više koverata sa markama. Ne znam im vrednost, ali pretpostavljam da nije velika. Hoćeš da pogledaš i crtež?

– Rado. Pokaži mi ga.

– Ti si diplomirala slikarstvo. Možda možeš da odrediš autora crteža.

Marta je izvadila kutiju i predala Ivoni požuteli papirni smotuljak. Ona ga je odmotavala s ne naročitim zanimanjem. Pogledavši razmotani papir u trenutku joj se zaustavio dah.

– To ne može biti...! Znaš li ko je naslikao ovaj crtež?! – upitala je više za sebi.

– Ne znam. Zato sam ti ga i pokazala. Pretpostavljam da nema neku vrednost. Mirko ga je kupio na buvljoj pijaci u Japanu – objasnila je Marta.

– Moja je pretpostavka da je ovaj crtež uradio Ogata Korin, koji je živio u Kjotu, u sedamnaestom veku. O njemu znam samo toliko da je iz bogate trgovačke porodice koja je prodavala svilu i snabdevala aristokratkinje Kjotoa. Njegov je otac bio poznati kaligraf. Nisam u potpunosti sigurna... Trebalo bi da proverim s Marijom, koja radi u *Galeriji Konjović* u Somboru. Išle smo skupa na fakultet, ali ona je specijalizirala japansku umetnost.

– Da li crtež nešto vredi? – sada već zainteresovano upita Marta.

– Da. Mnogo... Veoma mnogo. Samo, treba to da proverimo.

– A ona činija koju si malopre držala u ruci?

– Čaša ili činija, od porcelana, ukrašena ručno oslikanim motivom petla i kokoške koji čuvaju piliće... Mislim da potiče iz petnaestog veka, u vreme vladavine cara Čenghua iz dinastije Ming. Ako je to tačno, i ona vredi mnogo, mnogo...

– Šta misliš, poseduje li čika Mirko još takvih sitnica...? – upita Ivona s neskrivenom strašću, ne ispuštajući crtež iz ruke.

– Ne znam – odgovori Marta. – Pretpostavljam da ima, budući da je mnogo putovao po svetu.

– Slažeš li se da i ja s tobom pođem na sahranu? Ta, uvek smo bile zajedno – i u dobru, i u zlu.

– Ako baš želiš, neće mi smetati. Ratko će pozajmiti auto od Stanka. U kolima ima dovoljno mesta...

8

Sledećeg dana Etelka je već bila u kapeli na Velikom groblju kad su se ispred metalne kapije na ulazu zaustavila kola sa subotičkim registracijama. Marta i Ratko su na poslednji ispraćaj doneli venac, a Ivona buket cveća. Odložili su venac i buket uz pult s kovčegom, za navek zakucanim, po strogoj proceduri, još u obdukcijskoj sali. Žene su se pozdravile uz uobičajene izlive emocija, a zatim se poklonile senima pokojnika. Marta je šapatom upitala Etelku, kada stiže sveštenik.

– Prema hrišćanskom verovanju i crkvenim pravilima – odgovorila je Etelka jedva čujno – onaj ko oduzme sebi život ne može dobiti konačni oproštaj.

Za trenutak je zastala, a onda se trgla, kao da se nečeg prisetila:

– Nakon što sahrana mog brata bude obavljena, treba da dođete kod mene u porodičnu kuću. Ima još stvari o kojima treba da se dogovorimo.

Stajali su još nekoliko minuta pored lesa, a onda je stigao i čika Mirko. I on se poklonio i tako oprostio od sina svog najboljeg prijatelja.

Sahranu su tiho i rutinirano obavili za to obučeni grobari. Nisu imali težak posao: trebalo je samo spustiti kovčeg u porodičnu grobnicu i vratiti na svoje mesto mermernu ploču.

Marta je položila venac i cveće na grobnicu. Svi prisutni su u isti glas izmolili *Oče naš* i oprostili se u najvećoj tišini.

Na kapiji, Marta je uhvatila Etelku ispod ruke i predložila:

– Ratko će kolima odvesti čika-Mirka njegovoj kući, da se ne umara, a ti i ja, ako nemaš ništa protiv, idemo zajedno peške do porodične kuće.

– Idem i ja s Ratkom – javila se Ivona. – Vas dve ćete tako moći usput na miru da razgovarate.

Mirko i Ivona su seli s Ratkom u kola i krenuli. Ivona se odmah predstavila čika-Mirku, da bi zatim postala napadno pričljiva.

– Marta je juče mnogo pričala o Vama. Rekla je da ste proputovali ceo svet. U mladosti ste bili na nekoliko kontinenta...

Mirko nije odgovorio na laskave reči, samo je odobravajući klimao glavom. Bilo mu je drago što se tako lepa, mlada i prijatna žena interesuje za njega.

– Videla sam predmete koje ste poklonili Marti – nije se dala obeshrabriti Ivona. – Ja se bavim slikanjem i mogu da ocenim takve stvari. Onaj petao i pilići na kineskoj činiji tako su živopisno naslikani da tako nešto još nikad nisam videla. Marta je činiju postavila na vidno mesto u dnevnoj sobi...

– Pa, i meni su bile zanimljive. Kupio sam ih u Kini – procedi čika Mirko.

– Kad čovek drži u rukama takve predmete, odmah se seti onih trenutaka i mesta gde i kada se s njima zauvek sreo... Jeste li doneli s putovanja još tako interesantnih predmeta?

Mirko nije stigao ili nije mogao da odgovori, jer kola su se tog trenutka zaustavila ispred njegove kuće. Napuštajući vozilo zamolio je Ratka da pođe s njim. Ivona je takođe pošla, ali Ratko joj je dao znak rukom da ostane u kolima.

– Krenućemo odmah, samo da čika-Mirka otpratim u kuću.

Zaista, Ratko se brzo vratio s dve flaše rakije u naručju. Seo je za volan i, sasvim neformalno, kazao:

– Jednu flašu je Mirko poslao Etelki, da ima čime da ponudi goste.

Marta i Etelka su, koracima lagane šetnje, išle ka Sonćanskom put. Ratko ih je sustigao automobilom još na početku ulice. Oglasio se diskretno sirenom, a one su mu rukom dale znak da nastavi. I onako će se naći pred kapijom porodične kuće.

Tako je i bilo. Ušli su odmah u kuću i seli u dnevnu sobu. Etelka je pripremila čašice i natočila rakiju.

– Bog da mu dušu prosi! – izgovorila je poluglasno i suzdržano podigla čašicu.

– Bog da mu dušu prosti! Počivao u miru! – odgovorili su gotovo u glas prisutni i otpili srk zaista prvorazredne kajsije.

Etelka je prišla ormaru i izvadila pozamašnu fasciklu s dokumentima. Otvorila ga je i pažljivo položila ispred Marte.

– Polovina ove kuće je Najdanovo nasljedstvo. Pošto si ti njegova zakonita žena, ta polovina pripada tebi. Kada to bude ozvaničeno, plodouživanje će se odnositi samo na nas dve. Kao što vidiš, kuća je velika – u njoj komotno mogu živeti dve porodice. Ako se na to odlučiš, možeš se s Ratkom slobodno doseliti ovamo.

– Hvala ti, Etelka, na ponudi. Za sada ćemo ostati u Subotici, ali dobro je znati da i ovde, u Somboru, ima mesta za mene.

Sunce je nestalo sa horizonta kada se troje putnika vratilo u Suboticu. Ispred Martinog stana Ivona je izrazila želju da peške nastavi do svoje garsonjere. A zapravo, već je bila isplanirala da usput svrati do Kristijana. Pouzdano je znala da je

Kristijan nestrpljivo čeka. Baš kao što je bila uverena da Kristijana prevashodno zanima kako je Marta reagovala na njegovu odluku da je isključi iz ansambla.

Tek što je ušla u Kristijanov stan, bila je zasuta pravom kanonadom:

– Gde si bila? Čekam te ceo dan. Šta se dešava? Odlazio sam i do tvog stana – ni tamo te nije bilo...

– Bila sam u Somboru, na sahrani.

– Zašto? Ko je umro?

– Najdan. Izvršio je samoubistvo – odgovorila je kratko. – Marta je juče tvrdila da je to učinio zbog tvoje klevete.

– Ona mene nikako ne može okriviti za Najdanovu smrt.

– Definitivno želi raskinuti s tobom. Osim toga, ne pokušavaj da je blatiš kod Ratka, jer će on pre verovati njoj nego tebi.

– Videćemo, videćemo...! – sada već krajnje besno siktao je Kristijan.

– To što ćeš je otpustiti, nije je uplašilo. Ima dovoljno uštedvine za godinu dana. I ne samo to, otkrila sam kod nje nekoliko izuzetno vrednih predmeta. Za sada. Ona trenutno nije svesna koliko vrede, ali vremenom će to saznati. A tada je finansijski osigurana za ceo život.

– Odakle joj to?! Kad sam bio kod nje, takvih vrednosti nisam primetio.

– Od jednog starca iz Sombora. Taj je dobro poznao Najdanovog oca. Najdan je u oproštajnom pismu zamolio je da pazi staroga i da sa njim sklopi ugovor o izdržavanju. Starac je ranije obišao ceo svet i pretpostavljam da je s putovanja doneo puno vrednih stvari.

– Jesi li ti to videla?

– Ne. Međutim, sudeći po onome što je poklonio Marti, opravdano je pretpostaviti da starac poseduje još mnogo štošta vrednog... Ne bi bilo loše da to nekako proverimo...

Kristijan je neodređeno klimnuo glavom, a potom odmah upitao:

– Znaš li gde živi starac?

– Da. Posle sahrane sam bila tamo.

– Zna li Marta nešto o našoj vezi?

– Meni se čini da ne zna. Ali, samo da znaš: posle Najdanove smrti Marta je nasledila polovinu porodične kuće u Somboru.

Kristijan se preznojio kada je to čuo.

– Jako sam nervozan... Moram se istuširati. Ova crna haljina na tebi... depresivno deluje na mene.

– Pa, bila sam na sahrani...

– Jasno mi je... Ali, dok se ja tuširam, presvuci se! Otvori slobodno ormar i tamo nađi nešto što bi mogla da obučeš.

Ivona je počela da se skida, kujući u sebi plan. Našla je u ormaru belu strukiranu košulju. Nakratko se dvoumila da li da je obuče. A onda je ipak odlučila da ostane samo u donjem vešu. Tako polunaga sela je na ivicu sofe i čekala da se pojavi Kristijan.

Tek što ga je ugledala sveže okupanog i u ogrtaču, Ivona je ustala sa sofe i elegantnim pokretima počela je da oblači pripre-

mljenu košulju na svoje gotovo nago telo. Ova pretstava je uzbudila Kristijana. Da bi prikrio rastuću požudu, otišao je do ormara i iz bara izvadio dve čaše i flašu *martinija*. S lica mu je nestala ranija napetost. Činilo se da su pređašnje neprijatne vesti privremeno gurnute u zapećak.

– Pošto večeras i tako ne ideš kući, mislim da možemo nešto popiti – koketno se smeškao puneći čaše pićem, a zatim žustro seo. Ivona mu je prišla i sela pored njega podigavši obe noge na sofu. Kucnuli su se čašama i ćutke, zavodničkih pogleda, ispijali *martini*.

– Jesi li uživao? – upita jedva čujno Ivona, mada se videlo po njenim očima da je obuzima talas strasti.

– Dođi!... Idemo u krevet. Kako bih volela da si već na meni...

Uzela ga je za ruku i odvukla u drugu prostoriju. Na krevet se opružila potrbuške i jastuk zavukla pod bedra da bi joj zadnjica bila nadignuta...

Izmoreni, bez reči, ležali su jedno pored drugog i ubrzo zaspali...

Ivona je prva otvorila oči. Lice joj je bilo okrenuto prozoru. Pogledala je napolje – još uvek je vladao mrkli mrak. Nečujno je ustala kako se Kristijan, koji je spavao pored nje, ne bi probudio. Krenula je pravo u kupatilo. Njen ljubavnik se naglo trgnuo iz sna i podigao u krevet.

– Gde ćeš? – sanjivo zapita Kristijan.

– Hoću da se istuširam. A krajnje je vreme i da krenem kući – ljubazna uzvratila Ivona.

– Sačekaću te...

Ubrzo se vratila umotana u veliki ružičasti peškir. Sela je na krevet pored Kristijana. Ponovo su joj navirale teme o kojima su juče predveče razgovarali.

– Predmeti koje sam videla kod Marte mogu se prodati samo na aukciji – primetila je Ivona. – Ne znam samo da li ona ima neke dokumente o njihovom poreklu i od koga ih je dobila.

– Ne verujem, ali mislim da to nije problem za nju. Čika Mirko može napisati da ih je od njega dobila.

Ivona se brzo obukla u onu istu crnu haljinu u kojoj je došla. Polunag, Kristijan je gošću otpratio do vrata.

– Volela bih da sa tobom proživim ceo svoj život i da ostvarim sve svoje želje!... – šapnula mu je ljubeći ga dugo u usta.

9

Ratko se naredno jutro prvi probudio. Želeo je da se umili svojoj dragoj, pa je odlučio da skuva dobru tursku kafu. (Odluka je pala istog trenutka kada se prisetio restorana gde su juče ručali. Jedan od gostiju poručio je tursku kafu. Marta je osetila taj opojni miris i odmah poželeva da i ona popije jednu. Utom su se pojavili Olgica i Emil i ona je odustala od kafe, jer nije znala da li i njih dvoje vole taj nezamenjivi napitak.)

Pripremio je fino mlevenu kafu i u kuhinji potražio staru bakarnosvetlu džezvu. Sipao je vodu i šećer i postavio na ekspres-ringlu da se kuva. Zgotovljenu kafu nije sipao, nego je ostavio da to Marta učini. Izabrao je dve bele keramičke šoljice bez drške. Sve je to stavio na tacnu i požurio u spavaću sobu.

Marta je još spavala. Tacnu sa kafom spustio je na noćni ormarčić i krenuo da razvuče zavesu.

Na rezak zvuk povučenih zavesa Marta se trgla iz jutarnjeg sna i sela u krevet. Ratko joj je prišao s blagim smeškom i u krilo spustio okruglu tacnu s kafom. Seo je Marti uz rame, a ona ga je sa zahvalnošću poljubila i samoprekorno rekla:

– Nisam zavredela takvu ljubaznost... Ne zaslužujem tvoju ljubav!

– Ne govori tako! Ja te volim. Razumem da me ponekad zanemaruješ. U takvim trenucima pomislim da ti je glumačka karijera važnija. Ali, videćeš, naredne godine donose nam sreću.

Na ove reči Marta je iznenada silovito zagrlila Ratka. Previdela je da su joj u naručju tacna s šoljicama i kafom koja se prolila.

Pokrivač i spavaćica zaštitili su njene butine od vreline tečnosti, ali prolivena kafa ipak je naterala na vrisak. Zbacila je pokrivač na pod da se mrlja ne širi dalje i sela na ivicu kreveta.

– Jesi li se opekla?

– Ne... Mislim, malo...

– Pokaži mi butine! – zabrinuto će Ratko.

Marta poslušno podignu spavaćicu. Koža na levoj butini zaista je malo pocrvenela.

– Da li te boli? – i dalje je brinuo Ratko. – Žao mi je, ja sam kriv. Želeo sam samo da ti ugodim. Već odavno nismo pili tursku kafu.

– Nema problema. Skuvaću drugu, ali nju ćemo popiti za stolom.

– Neka, ja ću to... Ti namaži kožu i obuci se. Dok ti to obaviš i kafa će biti gotova.

Martu je tek skuvana kafa zaista čekala na kuhinjskom stolu. Za njih je ritual pijenja jutarnje kafe bio izuzetno važan. Za stolom, puni jutarnje svežine, obično su se dogovarali o dnevnim potrebama i zadacima. Ovoga jutra na prvom mestu su bili mnogo odsudniji planovi i odluke. Za samo nekoliko dana nagomilalo se toliko važnih i neodložnih pitanja. Valjalo je krajnje pažljivo i trezveno isplanirati – kako dalje.0

Bilo je sasvim izvesno da Marta gubi posao. Neće više biti glumica u subotičkom pozorištu. Ratko opet nema stalne izvore prihoda. Pojedinačni autorski ugovori za snimanje dokumentarnih filmova diljem Vojvodine, mahom za razne televizijske stanice, nisu baš donosili ni velike, ni pouzdane pare.

Lako su se složili da najpre moraju proveriti kolika je vrednost predmeta koje je Marta dobila od čika-Mirka.

– S kovertama i markama neće biti problema – tvrdio je Ratko. – Stanko poseduje kolekciju maraka. Pretpostavljam da ima i katalog za njih. Ako i ne bude imao, u Subotici postoji klub filatelista. Valjda će se tamo naći neko ko će moći da proceni vrednost poklona čika-Mirka.

– Posudu za supu i crtež treba odneti na procenu Mariji iz Sombora – dodade Marta. – Vremenom, biće problema i sa čika-Mirkom. Treba računati na to da nam predstoji obaveza da ga češće posećujemo...

Što je razgovor više odmicao, to češće se pominjao Sombor. Tako su oboje, prećutno, svako za sebe, došli na ideju da se vrate u Sombor.

Marta je nekoliko puta pomislila na tu mogućnost. Pošto ih više ništa ne vezuje za Suboticu, mogu mirno da se vrate u Sombor i da komotno žive pored Etelke. Njoj će sigurno biti drago što neće biti sama u toj velikoj kući. Ustreba li, lako i brzo mogu da posete čika-Mirka. Marta dolazi u situaciju da pokuša da se opet zaposli u somborskom pozorištu, ili da, kao slobodan umetnik, prihvati neku ulogu u toj kući...

Inače, oboje su tamo proveli mladost. Ratko je upoznao Stanka u foto-kino klubu. Tamo su snimili zajedno svoj prvi amaterski film. Martu je privlačio somborski Štrand, poslastičarnica *Pelivan*, pozorište i vožnja biciklom. Igrala je svoju prvu, istina kratku, filmsku ulogu indijanske devojčice u županijskom parku...

Naprosto, rojilo se sve više i više razumnih razloga da se vrate u Sombor.

10

Nekoliko minuta posle ponoći, u Somboru, nasred ulice Ilije Birčanina, zaustavio se automobil. Dve figure u tamnoj odeći izašle su iz automobila i brzim koracima se uputile prema kraju ulice. Zastale su ispred poslednje kuće, da bi jedna od njih preskočila nisku drvenu ogradu. S dvorišne strane otvorila kapiju i propustila da uđe i druga osoba. Prekrili su glave crnom skijaškom maskom pre nego što su krenuli dalje.

Bešumno su otvorili ulazna vrata kuće. Nisu želeli da probude stanara. Tek što su ušli u kuhinju, jedan od provalnika upalio je baterijsku lampu.

– Ugasi to, odmah! Gasi! Probudićeš starca! – nervoznim šapatom siknu onaj drugi.

Pažljivo su zaobišli sto i uputili se prema sofi. Nesumnjivo su dobro znali gde noću spava čika Mirko. Skoro su stigli do njega kada se starac iznenada probudio. Prvo je seo na ivicu kreveta, a zatim se uspravio na noge.

– Ko ste vi? Šta tražite u mojoj kući? – viknuo je naglas Mirko i posegnuo za arapskim nožem sakrivenim ispod jastuka. Ne čekajući odgovor zauzeo je odbrambeni stav.

Napadač je odlučio da ga obori na pod i da ga veže. Mirko se opirao i pri tome zamahivao nožem. U jednom trenutku je uspeo da poseče napadača po desnoj ruci. Provalnika je to toliko razbesnelo da je počeo da veoma grubo gura vlasnika kuće. U jednom trenutku ga je gurnuo tako snažno da je Mirko izgubio ravnotežu i pao na leđa. Prilikom pada udario je potiljkom o ivicu livene peći, stro-poštao se na pod i ostao nepomičan. Jedan od provalnika odmah je skinuo crnu skijašku masku.

– Starac se onesvestio. Sada ga možemo mirno vezati – samouvereno je potvrdila Ivona.

– Potraži neki konac i čistu krpu! – gotovo naredi Kristijan. – Starac je toliko mlatarao rukama i nožem da me je posekao po desnoj podlaktici. Rana prilično krvari. Dok ti pronađeš zavoj, okrenuću ga na stomak – dodade i skinu masku.

Kristijan je okrenuo nepomično telo na stomak. Na potiljku je ugledao duboku posekotinu, a ispod tela veliku lokvu krvi. Odmah je znao da se desilo ono najgore. Opipao je puls, ali ga nije osećao pod vrhovima prstiju. Veoma ga je uplašilo nepobitno saznanje da je čovek mrtav.

– Mrtav je! Ivona, ovaj čovek je mrtav!... – ponavljao je Kristijan u očajanju, pritiskajući levim dlanom posekotinu na krvavoj podlaktici.

– Okrenimo ga na leđa. Sigurno si nešto prevideo – tešila se Ivona.

Okrenuli su starca na leđa i Ivona je, klečeći nad njim, primakla svoje lice njegovom. Očekivala je da na licu oseti njegov dah, ali Mirko više nije disao.

– Slučajno se desilo... Ja sam se samo branio... Zato sam ga gurnuo, ništa drugo!... Nisam hteo da se tako završi... Samo smo nameravali da pogledamo po kući...

– Da. Bila je to samoodbrana. Ili on, ili ti. Sada mu više ne možemo pomoći. Našla sam komad platna. Sedi na ivicu kreveta. Zaviću ti ranu. Već kada smo ovde, obavimo to zbog čeka smo došli! – bila je odlučna Ivona.

Kristijan nije odgovorio. Zurio je, i dalje u šoku, u mrtvog čoveka na podu. Sedeći na ivici kreveta očekivao je poslednjim tračkom nade da će Mirko možda napokon dati bar neki znak života.

Ivona je za to vreme pretraživala svaki kutak sobe. Prešla je i u drugu prostoriju i tamo sve detaljno pretresla. Ali, kako nije pronašla ništa zanimljivo i vredno, vratila se veoma nervozna u kuhinju i skinula sve sa police. Izdvojila je nekoliko knjige štampanih goticom i odložila ih u Kristijanovo krilo. Afričku masku zadržala je za sebe.

Kristijan je još uvek sedeo na krevetu i očajnički ponavljao:

– Ovo nismo planirali... Ovo nismo planirali... Hajdemo odavde, Ivona, dok nas neko nije primetio...! Krenimo što pre...!

Ivona je razočarano pogledala oko sebe. Ostavila je za sobom veliki nered. Bilo joj je veoma teško što baš ništa nije pronašla. To što je čovek, s kojim se samo koji dan ranije srela i upoznala, ležao mrtav na podu – nije je mnogo uzbuđivalo.

– Još nisam pretražila podrum – doseti se glasno Ivona.

– Ono što nisi našla u sobama, nećeš naći ni u podrumu. Verovatno je pun raznorazne starudije... Krenimo, Ivona! – zapovednički naloži Kristijan. – Ako nas neko ovde zateče, ići ćemo u zatvor.

Ustao je s kreveta i, s knjigama pod rukom, žurno krenuo ka izlazu. Mada nevoljko, Ivona ga je pratila u stopu.

Sledećeg jutra, komšija Joca pošao je do obližnje prodavnice. Prolazeći pored Mirkove kapije, primetio je da je ona širom otvorena. Najpre je pomislio da je njegov dobar komšija i drag prijatelj otišao negde da malo prošetati. Ali, posumnjao je Joca, pa to on ne bi uradio a da prethodno ne zaključa kapiju. Stoga je i ušao u dvorište da proveriti šta je s Mirkom.

Izenadilo ga je što su i ulazna vrata koja vode u kuhinju bila odškrinuta. Ušao je u kuhinju i zatekao prizor od kojeg se obeznanio. Na podu, pored peći, ležao je Mirko u velikoj lokvi usirene krvi.

Požurio je kući i pozvao telefonom hitnu pomoć. Za desetak minuta osoblje hitne pomoći našlo se kod stradalog i potvrdilo Mirkovu smrt. Ali, bilo im je čudno što je pokušstvo u svim prostorijama bilo pretureno. Sve je navodilo na to da je u pitanju nasilna provala i o tome su izvestili policiju.

Nakon pola sata stigla su službena lica iz odeljenja za kriminal somborske policije. Grupu forenzičara vodio je islednik Ivan. Najpre su utvrdili vreme Mirkove smrti, te vreme moguće provale. Našli su da je Mirkova smrt nastupila pre ravno šest sati i da je uzrok smrti udarac u potiljak. Ivan je zapazio da je ivica stare livene peći krvav. Dugi arapski džepni nož ležao je pored desne ruke pokojnika. Oštrica noža bila je umrljana krvlju.

Saradnici su snimili ceo inkrimisani prostor i uzeli potrebne otiske. Odmah su posumnjali na provalu, ali još nisu bili sigurni u to. Nož su spremili kao dokazni materijal i uputili na laboratorijsko ispitivanje.

Nakon što je Ivan pregledao sve tragove, izašao je u dvorište da porazgovara sa komšijom Jocom koji je pozvao hitnu pomoć.

– Ko je najbliži rođak čika-Mirka? Treba ga obavestiti o događaju – rekao je islednik.

– On, na žalost, nema nikoga. Nedavno je potpisao ugovor o izdržavanju s jednom mladom gospođom, Martom Brodić. Ona ne

živi u Somboru, već u Subotici. Ja imam njen broj telefona. Da je ja nazovem, ili ćete je vi obavestiti...?

– Ne treba. Nazvaćemo je mi.

U Martinom stanu u Subotici rano ujutru zazvonio je telefon. Ona je upravo spremala doručak u kuhinji, zato je Ratko podigao slušalicu.

– Halo! Daaa...

– Halo, ovde inspektor Ivan iz somborske policije. Želim da razgovaram s Martom Brodić.

– Odmah ću je zvati – odgovorio je Ratko i pošao nesigurnim koracima ka kuhinji. Malo ga je štreknula reč „policija“. Pitao se, brižno, šta je to Marta mogla učiniti u Somboru da bi je tražila tamošnja policija. Marta je baš bila pri kraju pripreme doručka kada je ugledala Ratka u okviru vrata.

– Ko je to bio? – pitala je gotovo nezainteresovano.

Ratko ništa nije odgovorio, što je Marti bio dovoljan znak da ga pažljivo osmotri. Njegovo blede lice govorilo joj je da nešto uvelike nije u redu.

– Dragi moj, šta se desilo? – upita bojažljivo – brižno.

– Zove policija iz Sombora. Tebe traže...

– Mene...!? Zašto?

– Ne znam. Tamo je telefon.

Marta je pojurila do telefona i podigla slušalicu.

– Da?

– Dobar dan. Jeste li Vi Marta Brodić?

– Da.

– Javljam se iz somborske policije. Umro je Mirko Škrbić. Ovde tvrde da se po ugovoru o izdržavanju Vi brinete o njemu. Ako je to tako, trebalo bi da preduzmete sve u vezi sa sahranom.

– Da. Tako je... Šta mu se desilo?

– Neko je provalio u njegovu kuću. Došlo je do borbe i on je pri tome izgubio život.

– Pa, to je tragično... Zna li se ko je to mogao učiniti?

– Još ne, ali istražujemo.

– Bože... Pa, nedavno smo bili kod njega i razgovarali. Krenućemo odmah. Kome da se obratimo?

– Ja ću biti u policijskoj stanici. Tamo me potražite.

Spustivši slušalicu, Marta je zaprepašćeno, kao ukopana, stajala na sredini sobe. Ceo razgovor je čuo i Ratko, dok je iznosio doručak na sto.

– Krenimo odmah, Ratko. Treba tamo što pre stići! – požurivala je Marta.

– Sačekaj, Marta!... Sedi, molim te! Prvo ćemo doručkovati, pa ćemo posle videti šta nam je činiti.

Marta je bez reči sela za sto, ali nije jela.

– Pre nego što krenemo, treba da se okrepimo – nastojao je Ratko da razbije sumornu šutnju. – Posle ću otići kod Stanka i pozajmiti od njega auto. Ti pozovi Etelku. Ona je nedavno sređivala sahranu. Zna dobro kome se treba obratiti. Moramo poneti i novac za sahranu...

– To ne može biti istina – uveravala je sebe Marta, savladana nekom neobičnom tugom. Videlo se to po njenoj trenutnoj odsutnosti – nemogućnosti da obrati pažnju na ono što Ratko predlaže. Izgledalo je kao da naglas vodi nezaustavljiv unutrašnji dijalog. – Pre neki dan smo razgovarali s čika Mirkom. Bio je tako veseo posle našeg obećanja da ćemo voditi brigu o njemu... Za mene je previše – dvoje umrlih za nedelju dana...

U somborskoj policiji potražili su inspektora Ivana. Od njega su saznali da se pouzdano radi o provalničkoj pljački. Pomenuo je i to da su na dugačkom arapskom nožu našli tragove krvi nepoznatog lica. To je dokaz da je Mirko uspeo da povredi provalnika. Analizom je takođe utvrđeno da je oštrica noža bila premazana nepoznatim, najverovatnije južnoameričkim otrovom. Stoga, zasad, niko ne ume da kaže kakve posledice po napadača može imati taj otrov.

Iz policije su požurili ka Mirkovoj kući, gde je ih je čekala Etelka.

– Postupila sam kako si tražila – rekla je Etelka čim su stigli.
– Pogrebno preduzeće *Sepultura* pobrinut će se za sve. Sahrana je sutra. Noćas možete spavati kod mene.

– Hvala, Etelka. Do večeras, pregledaćemo Mirkovu kuću. Sutra posle sahrane moram potražiti i advokata.

– U redu – složi se Etelka. – Vidimo se večeras.

Marta nije žalila novac za troškove sahrane. Obavljena je dostojanstveno i sa pijetetom, uz prisustvo sveštenika i sa gomilom svežeg cveća. Pored Marte i Ratka, pogrebu su prisustvovali nekolicina komšija, Najdanova sestra Etelka i advokat. S groblja su svi otišli Mirkovoj kući, u ulici Ilije Birčanina, da za pokoj duše nekada poznatog vlasnika pecare ispiju po jedno piće.

Ratko je i ovog puta doneo iz podruma flašu rakije sa crvenom trakom. Advokat se nije dugo zadržao. Pri odlasku je podsetio Martu da ga sledeći dan poseti u njegovoj kancelariji radi pripreme potrebnih dokumenta za ostavinsku raspravu.

– Trebaće vam nekoliko dana napornog rada da otklonite ovaj nered – rekla je Etelka kad je napokon ostala sama s Martom i Ratkom.

– Da. Razmišljala sam da bi možda bilo pametno da već sutra ostanemo ovde ceo dan – složila se Marta.

Prvo čega su se latili bilo je da razbacane stvari, onako kako ih je sećanja služilo, vrate na prvobitno mesto. Tokom ovog sređivanja primetili su da na policama fali nekoliko starih knjiga. Na toj polici nisu našli ni afričku masku izrađenu u drvetu. Šta u kući još nedostaje, u tom trenutku nisu mogli utvrditi.

Spremajući kuću brzo su shvatili da samo njih dvoje neće moći sve da obave. Marta se dosetila da bi u pomoć mogla pozvati Etelku i svoju drugaricu Ivonu. Naravno, ako imaju vremena i volje da pomognu.

Narednog dana saznali su od advokata da je iza Mirka ostalo u banci dosta ušteđevine. To ih je oboje veoma začudilo. Imati toliko novca, a tako skromno, gotovo sirotinjski živeti?!. Nisu mogli da dokuče zašto novac nije bar malo više trošio na kuću i na sebe.

Nakon sahrane i posete advokatu stvari su se odvijale mnogo brže. Ranija ideja o mogućem povratku u Sombor sada je postajala sasvim izvesnom – stvarnom.

Odlučili su da srede imanje i da poprave kuću. Takođe su planirali da temeljno očiste voćnjak i da ga zatim daju u zakup. Ratko je predložio da zidari, kad budu popravljali kuću, izgrade i jednu veću lođu, na prostoru prema voćnjaku gde se nekad nalazila pecara.

Pre nego što otpočnu ovi zamašni radovi, trebalo je isprazniti sve prostorije. Stoga je Marta pozvala Etelku i Ivonu da im pomognu u ovom velikom poslu. Obe su rado prihvatile poziv. Tako su njih četvoro, uporno i strpljivo, izneli sve stvari na dvorište. Marta ih je pregledala i sortirala. Ono što je smatrala upotrebljivim, zadržala je. Ostalo je nameravala da pokloni ili da baci na otpad.

Nameštaj je bio star i izgurban, klimav i škripav i zato ga nije želela zadržati. Od ostalog pokućstva malo je čega bilo za upotrebu. Marta je tako zadržala samo nekoliko zanimljivih tegli, nešto očuvanog posuđa i stare knjige.

Sređujući knjige primetila je i ovoga puta da nedostaje nekoliko vrednih naslova. Prisetila se da nema ni afričke maske...

– Neke stare knjige nedostaju. Nisam nigde videla ni afričku masku koja je bila na polici pored knjiga – glasno je prenela Marta svoja zapažanja.

– Tako je! – izlete Ivoni, shvatajući istog trenutka da se ugrižla za jezik.

– Da ..., maska... Odakle ti to znaš?

– Čika Mirko je pričao o tome kada sam ga zajedno s Ratkom dopratila kući posle Najdanove sahrane – pokušala je Ivona da se snađe na brzinu.

– Šta je s Kristijanom? – iznenada Marta promeni temu. – Ne pitam zbog toga što me to nešto naročito zanima... Da li se smirio?

– Sada ima druge brige. Posekao je desnu ruku. Nije otišao na vreme kod lekara i rana se zagnojila. Žalio se da ga rana jako boli.

– Nikada nije znao da se brine o sebi. Znao je samo da blebeće.

– Da. I ja sam to primetila... – potvrdi naivno Ivona.

Marta je na trenutak podigla glavu, zaustavila pogled na kolegini, ali ništa nije rekla. Bilo joj je čudno što Ivona tako dobro poznaje Kristijana, maltene kao i ona.

Za čišćenje podruma nije ostalo vremena. Imali su toliko posla u sobama i oko kuće, i to je trebalo najpre završiti. Ivona se ipak ponudila da, dok su još tu ona i Etelka, pomogne i u čišćenju podruma.

– Podrum je pun prljave starudije i..., naravno, fine rakije – šaljivo dobaci Ratko, dajući do znanja da je on već ranije pogledao podrum i da ima prećih poslova.

Tog dana je veći deo posla bio obavljen i Ivona i Etelka su otišle.

Došao je red i na podrum. Oboje su sišli i Ratko je odmah zapazio da je podrum velik i da se pruža ispod cele kuće. Zato su odlučili da, za početak, samo detaljno pregledaju stvari. Ratko je zapravo želeo da sazna koliko ima rakije i šta se nalazi u sanducima.

Ispostavilo se da je u podrumu, samo na policama, smešteno preko četiri stotine litara rakije. Nažalost, čika Mirko nije obeležio svaku flašu. Samo je njih osamnaest imalo oko vrata crvenu vrpцу.

– Ovo su nesumnjivo vrhunske rakije. Ostavićemo ih na stranu, izdvojeno. Otvaraćemo ih samo za izuzetne prilike.

– Dobro, slažem se – prihvatila je Marta svakako dobar predlog. – A šta je u drvenim sanducima...?

– Ne znam, ali ćemo sada i to pogledati.

Otvorili su prvi sanduk i u njemu ugledali tri predmeta umotana u belo pamučno platno. Ratko je izvadio jedan od njih i odmotao ga. U povećoj providnoj flaši neko je konstruisao minijturni model jedrenjaka. Otvor boce bio je zapečaćen crvenim voskom u koji su bila jasno utisnuta dva velika latinična slova, po svojoj prilici inicijali, i godina: „S. M. 1868.“

Podigao je bocu u visini očiju i, okrenuvši se prema svetlu, ostao zadivljen kako je tvorac makete filigrantskim umećem izradio i sklopio sve delove broda.

– Ovo je fantastičan rad. Dugo nisam video takvo majstorstvo.

– A šta bi mogla da znače ova dva slova „S. M.“?

– Mislim da je u pitanju *Santa Maria*, naziv čuvene jedrilice Kristifora Kolumba.

Staklenku s maketom pažljivo je predao Marti u ruke kako bi mogao dalje da pretražuje. Iznenadilo ga je što je i u drugom smotuljku našao takođe flašu s figurom jedrenjaka, samo što se ovaj brod veoma razlikovao od prethodnog. I treći paket koji je odmotao čuvao je bocu s maketom jedrenjaka...

– Ove makete u bocama postavice u dnevnu sobu. Veoma će lepo izgledati. Ali, odnećemo ih gore tek kad se tamo završe zidarsko-molerski poslovi. Do tada, neka ostanu tu gde jesu.

– Saglasna sam, u pravu si – umorno i zadovoljno reče Marta i gotovo s dečjom znatiželjom upita:

– Šta li je u sledećem sanduku...?

Ratko je s naročitom pažnjom uvio flaše s jedrenjacima u pamučna platna i vratio ih ponovo u sanduk. Sanduk je pomerio u stranu, da bi lakše prišao sledećem. U drugom sanduku je našao jednu staru, drvenu, dobro očuvanu studijsku kameru velikog formata. Pored nje su bili složeni stativ, tronožac i više staklenih ploča.

Ratku je zastao dah. Ovako veliki, starinski, drveni a pločasti foto-aparat video je samo u časopisima. Još dok ga je bojažljivo, skoro sa strahopoštovanjem, vadio iz sanduka primetio je natpis: *Busch Rapid Aplanat 1890.*

– Znam da obožavaš takve predmete, ali molim te da ga odmah vratiš nazad. Ovde u podrumu, prašnjavi vazduh mi naprosto razjeda grlo – požalila se Marta.

– Kasnije, kada siđeš sam u podrum, možeš ga razgledati do mile volje. Ja sam se već umorila od današnjeg posla.

– U redu... Ali, samo da dohvatim i ponesem gore one gline-
ne tegle. Takve je i moja baka koristila. U njima je čuvala pekmez
od šljiva. Možda se u njima i sada nešto nalazi...?!

Skidajući ih s police, osetio je u rukama neobičnu težinu. Zavrrio je u jednu od njih i ugledao pri vrhu tamnu staklastu skramu. Nije izdržao a da radosno ne uzviknuo:

– Haaa... Pekmez!

– Baš lepo! Samo treba da gore, u kuhinji, proverimo da li još valja. Ko zna koliko dugo stoji tu u podrumu – bila je obazriva Marta.

Sve tri tegle Ratko je nanizao na levu ruku vodoravno položenu na grudi, a zatim ih je, za svaki slučaj, obgrlio desnom rukom kako ne bi pale. Penjući se strmim stepenicama, opijen uzbuđenjem zbog nađenog zaista retke vrednosti, Ratko je slučajno zapleo za jedan stepenik. Ispustio je jednu teglu – činila mu se težom od druge dve, i ona se uz tup prasak keramike razbila o stepenik. Ispred Ratkovih nogu prosula se tamna kašasta masa, iz koje su, tu i tamo, svetlucale metalne kovanice.

– Ostani tu! Nije strašno – umirivala ga je Marta koja je išla stepenicama ispred njega. – Idem gore po lopatu, da počistim i bacim to što se razbilo i prosulo.

Ratko je stajao na stepeništu, sam i zabezeknut. Čučnuo je i na čist stepenik odložio preostale dve tegle. Sada izbliza, još uvek nije mogao da razazna o kakvim se to kovanicama radi. Dohvati je jednu i prstima je grubo očistio od pekmeza. Na njoj se zablistala reljefna glava austrijskog cara Franje Josifa. Zaprepašćen, jedva da je poverovao da u ruci drži tako vredan apoen – zlatnik od sto kruna.

Dok se Marta vratila s lopatom, Ratko je već bio izdvojio, očistio i prebrojao osamdeset dukata.

– Ima li i u ostalim teglama dukata? – ote se Marti pomalo nezasito pitanje.

– Ne znam, Marta. Saznaćemo kad ih ispraznimo u kuhinji.

U druge dve tegle bio je samo pekmez.

Kad su brižljivo očistili zlatnike, do poslednjeg trunka pekmeza, izmerili su ih i utvrdili da su u imovinu uknjižili još dva i po kilograma zlata.

Majstori su brzo i stručno uradili temeljnu obnovu kuće: posle ravno mesec dana cela kuća je bila gotova i izgledala je kao nova. Marta i Ratko su se odmah preselili u Sombor. Kupili su i nov nameštaj. Plavi kamen, kineska činija i jedrenjaci u bocama dobili su zapaženo mesto u brižljivo i s ukusom opremljenoj dnevnoj sobi.

Ratko je preuredio podrum u foto– studio. Kupili su i kola – terenski *mercedes*. Posle svih izdataka, preostalo im je sasvim dovoljno para za veoma pristojan i bezbrižan život. Voćnjak su izdali u zakup. Marta se javila u Somborsko pozorište, gde su je rado primili. Ubrzo je dobila i glavnu ulogu u priželjkivanom pozorišnom komadu.

11

Lekar je pažljivo skinuo zavoj s podlaktice Kristijanove desne ruke. Otvorena rana, koju je pre više dana dobro očistio i ušio s četiri šava, nije izgledala nimalo dobro. Iz nje se i dalje cedila krv, sukrvica, a na krajevima i gnoj. Koža oko rane dobila je ponegde crvenu, a ponegde opet tamnosmeđu boju.

Ni Ivoni, koja je stajala sasvim blizu, nimalo se nije dopao izgled rane na Kristijanovoj ruci. Istina, nije ništa rekla, ali je s gađenjem okrenula glavu u stranu.

– Mogu bez ustezanja reći da je u pitanju baš gadna posekotine – pokušao je lekar da podeli svoj nimalo ohrabrujući nalaz s pacijentom i njegovim pratiocem.

– Izgleda da ni četiri šava nisu dovoljni da zaustave krvarenje. Verovatno je nož bio zarđao ili prljav, pa je inficirao povređena tkiva.

– Ne znam kakav je bio nož – pravdao se Kristijan – jer se sve dogodilo noću, na ulici. Napao me ja neki maskirani mladić. Zahtevao je da mu dam novac, a ja sam to odbio da učinim. Tada je izvadio nož i napao me. Tek kad sam, na sav glas vičući, zatražio pomoć, napadač je pobeo.

– Možda je nož već bio zaražen. Najbolje će biti da Vam izvadimo krv i damo na analizu. A da Vi za nedelju dana dođete na kontrolu – preporučio je lekar.

Kad su napustili ordinaciju, Ivona je stala da teši Kristijana.

– Dobro je što su ti izvadili krv. Ko zna gde je starac držao taj svoj prokleti nož. Možda je oštricu stvarno nečim premazao?! Zbog toga se rana i inficirala....

– Bojim se da će mi odseći ruku...

– Ma..., daj, dragi, ne govori gluposti. Videćeš, sve ćemo saznati kada budu gotovi rezultati.

– Nadam se..., bilo bi dobro, jer me jako boli cela ruka. Znaš, dok je lekar pregledao ranu, primetio sam na njegovom licu najpre izraze čuđenja, a zatim i zabrinutosti – potišteno je procedio Kristijan.

– Nego, pogrešili smo kada smo pomislili da je starac bogat, da poseduje mnoštvo vrednih stvari... – prigovori Ivona lakoumnoj gramzivosti, i svojoj, i Kristijanovoj.

– Kako to misliš – „pogrešili smo“?! Pa, ti si pričala o predmetima izuzetne vrednosti koje je starac poklonio Marti – trže se Kristijan iz teskobnog straha koji je prerastao u prigušenu srdžbu.

– Da, i postala je zaista bogata i uglavnom srećna...

– U pravu si. Za sada...

– Kako ne shvataš?! Ceo njen život promenio se iz temelja kada je od Najdana dobila taj plavi kamen. Srećni događaji ređali su se jedan za drugim. Pre nekoliko meseci nije imala ništa. Sada ima kuću, voćnjak, novac i još mnogo veoma vrednih predmeta. Moramo se nekako dočepati tog plavog kamena. On donosi sreću i bogatstvo – ponovo je Ivona pokretala svoj lanac želja.

– Ali, Najdanu je isti taj kamen doneo gubitak supruge i vlastitu smrt. To i nije neka velika sreća – s oporom ironijom primeti Kristijan.

– U pravu si, ali sve to se desilo naknadno, kada je kamen već poklonio Marti. Sreća mu je tada okrenula leđa. Dok je imao kamen, pošlo mu je za rukom da se sretno vrati iz Sibira.

– A taj kamen... dal li bi pomogao da i moja ruka zaceli?

– U to sam sigurna! – potvrdi podmuklo Ivona.

Bešumnim korakom, prikrađajući se, Kristijan se ušunjao u parter somborskog pozorišta i seo u poslednji red. Pazio je da mu povezana ruka ne dotakne nešto tvrdo. S tog mesta posmatrao je pripremu pozorišne predstave...

Dora, u svilenom kućnom ogrtaču, sedela je na sceni zavaljena u neku fotelju. Marta je stajala licem okrenuta prema njoj, u prilično oskudnoj, poderanoj odeći. Između njih je upravo tekao sledeći dijalog:

– *Šta ti je otac? – upita Dora*

– *Sluga – kratko će Marta.*

– *Gde služi?*

– *Kod gospodara. Obraduje zemlju.*

– *Znači, paor. Ima li nešto? Kuću, zemlju, svinje...?*

– *Ništa.*

– *Ali, pšenice dobijate...? – zastade Dora za trenutak i nastavi: – Ah, vi danas bolje živite nego mi. Majka?*

– *Njanja – čuo se posustali glas.*

– *Šta ti to znači?*

– *Umrla mi je majka. Imam maćehu – nevoljno objasni Marta.*

– *Braća? Imaš li braće?*

– *Imam jednog brata.*

– *Je li i on paor?*

– *Došao je nedavno kući.*

– *Iz rata?*

– *Ne. Iz francuskog zarobljeništva – promrmlja Marta, nemoćno sležući ramenima.*

– *Opet...! To je nepristojno! Kod nas se odgovara kratko – da ili ne. Ali, naučićeš... Nego, Ana, imaš li ljubavnika?*

Marta je odgovorila odričnim mahanjem glavom.

– *Iskreno, Ana... Nemojte poricati, jer ću to ionako saznati. Ova kuća je moralna. Ovde niko ne sme da uđe ni danju, ni noću. Inače, svi ključevi su kod mene. Poznanika?*

– *Ne.*

– Dobro... Odlično! – začu se zadovoljni glas Bele iz prvog reda. – Ova scena upoznavanja je veoma važna. Drago mi je, Marta, što si se vratila. Ovom izvedbom možemo ponovo osvojiti publiku.

– Hvala, Bela, trudiću se – ljubazno uzvratila Marta.

Na ove reči Kristijan se nakašljao. Hrapavo glasanje iz poslednjeg reda privuklo je sve prisutne da se okrenu u tom pravcu. Bela se prvi obratio:

– Kristijane, ti si?! Odavno te nisam video. Šta te je navelo da dođeš u somborsko pozorište?

– Ako odrediš pauzu, rado bih nakratko porazgovarao s Martom.

– U redu, mali predah će i nama dobro doći.

Marta je sišla s pozornice. Ponovni susret s bivšim ljubavnikom nije kod nje izazvao vidljivu emotivnu reakciju. Kristijan je čekao ispred bine.

– Rado bih popio kafu s tobom – započe Kristijan gotovo molećivo.

– Ne želim da se presvlačim, proba se uskoro nastavlja. Možemo otići u pozorišni bife.

Ćutke su išli ka bifeu. Ta tišina je uveravala Martu da Kristijan smjera da joj nešto važno saopšti.

Progovorio je tek kad su seli za jedan udaljeni sto.

– Vрати mi se, Marta! Znaš da te volim...!

– Posle svega što se dogodilo, ti imaš smelosti da me moliš da ti se vratim?! I to samo zato da bih ti bila ljubavnica...?!

– Ne samo zbog toga... Dobijaćeš glavne uloge.

– I sam si mogao videti da i ovde dobijam glavne uloge. Igram u drami *Slatka Ana*.

– Vidi, Marta, stvarno mi je jako žao zbog onoga što se, u vezi s Najdanom, dogodilo između nas. Moja namera je bila – da se sve dobro završi. Žao mi je što se nije tako dogodilo.

Marta na to nije ništa rekla. Želela je da promeni temu razgovora kad se razgovor već desio.

– Šta je sa tvojom rukom? Vidim da je povezana...

– Napali su me na ulici i povredili. Izgleda da se povreda zagnojila. Plašim se da će mi amputirati ruku. Lekari misle da se neki otrov proširio mojim telom.

– Mislim da malo preteruješ. Jedna takva povreda ne može biti u toj meri opasna.

– Stalno mi je u glavi da će se sve to loše završiti... Jako sam deprimiran otkako smo se rastali.

Marta je nemo spustila pogled. Videlo se da joj neočekivani susret s Kristijanom nije bio prijatan. Naprotiv, nju je ozlovoljio.

– Šta je s Ivonom? – zapitala je da bi skratila mučnu pauzu.

– Čemu to pitanje – šta je s Ivonom?

– U vreme kada mi je pomagala oko sređivanja kuće, meni se učinilo da ste vas dvoje zajedno. Sada je ona tvoja ljubavnica?!

– Ne ..., ne... Sasvim si pogrešno shvatila. Istina je da je navraćala kod mene – nisam mogao da se otarasim... Ali, ništa ozbiljno nas ne vezuje...

– Vidi, Kristijane, ja tebi više ne verujem. Pored toga, sada mi je poslednja prilika da postanem majka. Udaću se za Ratka, mada me još zvanično nije zaprosio. Ukoliko budem htela da imam ljubavnika, u Somboru i u pozorištu ima više mladih momaka koji se vrzmaju oko mene. Treba samo da im namignem, i eto ih... Ti si već prošlost. Kada si se ono sreo s Najdanom, pretpostavljam da si ga smrtno rastužio sličnom izjavom...

Martine reči duboko su kosnule Kristijana. Nije rekao ništa, samo je ljutito ustao. Nepažnjom je udario povezanom rukom o ivicu stola i glasno jauknuo od bola. Besno se okrenuo i bez pozdrava napustio pozorište.

– Marta je veoma ozlojeđena na mane – požalio se Kristijan Ivoni po povratku u Suboticu. – Jedva je sa mnom progovorila. Ima velike planove s Ratkom...

– Trebala sam ja da razgovaram s njom – kuražno reče Ivona. – Ja ću pokušati, ali malo drugačije.

Još istog dana Ivona je telefonom nazvala Ratka.

– Zdravo, Ratko. Odavno se nismo čuli. Šta ima novoga kod vas?

– Ništa posebno. Marta je jako angažovana u pozorištu. Priprema se za nastup.

– Čula sam od tvog prijatelja Stanka da imaš ozbiljan fotostudio. Je l' to istina?

– Da. Smestio sam ga u podrum.

– Pretpostavljam da i radiš u njemu.

– Da. Ponekad.

– Slušaj, Ratko! Ovde u Subotici upoznala sam jednog stranog producenta, kome sam izgleda zapala za oko. Zamolio me je da igram u jednoj kratkoj reklami. Razgovarao je i s rediteljem. Međutim, ovaj bi hteo da vidi nekoliko mojih fotografija, pa da proceni jesam li za tu ulogu. Preporučili su studijske fotografije u zanimljivim pozama.

– Šta se podrazumeva pod “zanimljivim pozama”? Neke akt fotografije, ili... šta?

– Ne znam, ali znam da si sposoban da napraviš izuzetno dobre fotografije. Platila bih tvoj trud.

– Za kada ti to treba?

– Bilo bi dobro da ih imam što pre.

– Pretpostavljam da bi želela da se sretneš s Martom?

– Da, da. Naravno.

– Petak pre podne – hoće li ti to odgovarati?

– Zar ne može ranije?

– Na žalost ne. Sutra dolaze zakupci za voćnjak. Posle toga dolaze mladi glumci na audiciju. Potrebno mi je nekoliko devojaka i momaka za novi dokumentarni film. Moram s njima napraviti probne snimke. Biće puna kuća... Petak je slobodan dan, ukoliko ti to odgovara.

– U redu. U koliko sati? Samo, molim te, nemoj da bude rano, jer dolazim vozom. Da li bi ti odgovaralo da dođem pre podne, u deset?

– Može. U to vreme Marta će još biti kod kuće.

– Onda, vidimo se u petak u deset.

Ratko je pomenuo Marti da je razgovarao sa Ivonom i da će ona navratiti u petak. Marta nije imala ništa protiv što će se ponovo sresti s bivšom kolegicom. Obećala je Ratku da će je uljudno primiti.

Preko velike zastakljene terase Ivona je stigla do ulaznih vrata i tiho pokucala. Domaćini su je već čekali – Ratko je odmah otvorio vrata.

– Zdravo! Stigla sam – javi se ljubazno Ivona.

Bila je elegantno obučena. Na sebi je imala kratki tamnosivi bolero, opšiven po ivicama s prednje strane dekorativnom talasastom tkaninom. Ispod je provirivala crna haljina pripijena tik uz telo. Haljina je iznad grudi imala vodoravan rez na koji se nastavljao providni čipkasti umetak, prekrivajući gornji deo prsa sve do vrata. Kada bi iskoračila desnom nogom, na haljini se otvarao širok razrez koji je sezao do vrha butine.

Dugu tamnokestenjastu kosu uplela je u jedru kiku. Njena šminka je bila toliko profesionalno urađena da nije ostavljala nedoumicu kako je to mogla sama postići. Već na prvi pogled se dalo zapaziti da se pažljivo spremala za fotografisanje.

– Uđi, Ivona, čekamo te! – osmehnu se Ratko i prihvati prilično popunjenu putnu torbu.

– Šta toliko vučeš u torbi...?

– Haljine za slikanje.

Ivona je ušla u dnevnu sobu i, vidno iznenađena, krenula da se osvrće oko sebe.

– Lepo i s puno ukusa ste namestili sobu. Čini se kao da je sada prostranija...

I dalje je kružila pogledom unaokolo i sve pažljivije zagledala pokućstvo. Odmah joj je za oko zapeo veliki kauč u obliku slova *L* s nekolicinom brižljivo odabranih ukrasnih jastuka. Na zidu, iznad dužeg dela kauča, bio je pričvršćen znalački doteran

stari bicikl. Ispred kauča se nalazio omanji sto za posluživanje i još dve fotelje. U suprotnom uglu stajala je komoda s mnoštvom sitnih predmeta. Nekoliko umetničkih fotografija velikog formata, verovatno Ratkovih snimaka, visilo je na zidovima neuramljeno, samo pod staklom.

Ono zbog čega je zapravo i došla nalazilo se na niskom ormaru s leve strane, odmah pored kineske porculanske činije: na okruglom, fino heklanom miljeu ležao je plavi kamen veličine jajeta.

Marta se pojavila iz spavaće sobe tek nakon nekoliko minuta.

– Zdravo, Ivona. Izvoli sesti. Skuvaću kafu.

– Zdravo. Ne mogu da se nagledam kako si ukusno namestila sobu. Kada sam poslednji put bila ovde, činilo mi se kao da je soba manja.

– Možda zato što je prostor bio pun starudije. Kao što vidiš, najzad smo sredili sobu.

Ivona je sela u fotelju, a Ratko na kauč naspram nje. Marta je nestala za koji minut kako bi skuvala kafu.

– Da li si saznala nešto konkretnije – kakvi su zahtevi u vezi fotografija – upita Ratko, bez okolišavanja.

– Nažalost, ne. Nisam uspela da ponovo razgovaram s producentom. Dogovorili smo se da ću se javiti kada fotografije budu gotove. U svakom slučaju, ponela sam više odeće, tako da možeš snimati razne varijante...

Pristigla je i Marta noseći na tacni kafu.

– Ako se dobro sećam, ti piješ *nescafé*.

– Da.

Marta spusti tacnu sa šoljama na niski sto i sede na kauč, pored Ratka.

– Čula sam da ćeš dobiti ulogu u jednoj reklami... – osmehnu se Marta.

– Da, promovišu neki losion i toaletne potrepštine... – skratila Ivona, kao da je tražila povod da što pre promeni temu. – Zanimljivo... Još nikada nisam videla bicikl na zidu dnevne sobe... – dodade uverena da se ovom prilikom dobro snašla.

– Meni je to palo na pamet – pohvali se domaćica. – Nekad davno, u ranoj mladosti, često i rado sam vozila bicikl... Juče su tu bili neki mladi glumci. Hteli su da ga skinu sa zida. Nisu verovali da je pravi...

Marta je začutala nekoliko trenutaka, taman toliko da tim predahom što bezbolnije pripremi drugi tok razgovora.

– Nego, da li znaš da me je Kristijan posetio?

– Zar...? Zaista?! – glumila je Ivona iznenađenost i čuđenje. – U stvari, ne iznenađuje me. Od dana kada si napustila Subotičko pozorište, više puta te je spominjao... Šta je hteo?

– Pretpostavljam da znaš. Ali... odbila sam. S Ratkom imam ozbiljne planove! – s notom ponosa, zadovoljstva i osvete zaključila Marta. Žurno je srknula kafu, izvinila se što mora da ide jer već kasni na probu i odjurila gotovo trčećim korakom.

Ivona i Ratko su još neko vreme sedeli u dnevnoj sobi i ispijali kafu.

– Idemo dole – predloži Ratko odlazeći na tacnu svoju praznu šolju. – Gde želiš da se presvučeš?

– Pa, nisam sigurna...

– Želiš li da odeća ostane ovde, ili da torbu ponesem u podrum? – priupita Ratko,

– Bolje je da ostane ovde...

Sišli su u studio. Podrumska prostorija bila je puna raznoraznih manjih uređaja za podešavanje svetla prilikom snimanja. Ratko ih je pri kupovini birao pažljivo i stručno, nervom pasioniranog ljubitelja dobre slike.

Pored jednog zida, od plafona do poda, bila su okačena jednobojna platna koja su služila kao pozadina. Ispred su stajale tri drvene kocke različite veličine, na kojima se moglo sedeti. Pored toga, u jednom uglu videle su se stolice, jedna fotelja i kraći ležaj. Pri studijskim snimanjima svi ti predmeti su imali ulogu prilagodljivih rekvizita neophodnih za raznolika poziranja.

U drugom uglu nalazio se veliki klasični foto-aparat *Buš Rapid Aplanat 1890*, pričvršćen na drveni tronožac.

– Za početak, možemo najpre snimiti neke fotografije u odeći u kojoj si i došla.

– Dobro. A gde da stanem?

Ratko je povukao u stranu drvene kutije i spustio svetlosivo pozadinsko platno. Ispred platna je smestio Ivonu. Uključio je reflektore i pripremio ručni foto-aparat. Kad je sve to uradio, krenuo je da Ivoni daje uputstva kako da se namesti.

– Okreni leđa prema meni! Gledaj udesno taman toliko da ti mogu videti lice! Levu ruku podigni i savij je nad glavom! Taaako. Ostani za trenutak u tom položaju!...

Foto-aparat je škljocnuo nekoliko puta.

– A sada, okreni se prema meni! Desnu ruku savij u laktu i stavi ispod grudi, a levom dodiruj lice!

Opet se začuo okidač, i opet nekoliko puta.

– Podigni obe ruke i stavi na ih na grudi, pa se nasmej! Levu ruku spusti pored tela, a desnom podigni uvojak kose s desne strane! Dobro je. Mislim da smo s ovom haljinom snimili dosta fotografija. Trebalo bi da se presvučeš. Obuci neku drugu odeću i raščešljaj kosu! Tvoja bujna kosa mnogo će bolje izgledati na fotografijama ako ti bude padala na ramena.

– Dobro. Ostala moja odeća se nalazi gore, u putnoj torbi.

– Da pođem s tobom? – ponudi se Ratko.

– Nije potrebno. Snaći ću se sama – uznemireno uzvratila Ivona.

Požurila je stepeništem da se što pre domogne dnevne sobe. Pravo s vrata je pošla ka komodi, zgrabila s nje plavi kamen i tutnula ga na dno putne torbe, ispod haljina. Zagledana u otvorenu torbu, dva-tri puta je duboko udahnula i tek tada se dala na odabir odeće.

Odlučila je, nakon kraćeg dvoumljenja, da obuče kratku belu večernju haljinu. Gornji deo haljine sastojao se od svega dva odvojena, vertikalno naborana platna. Platna su pri vrhu bila spojena tankim pozlaćenim lančićem. Gornji deo haljine, ostavljajući obnažena čitava leđa, nastavljao se kratkom, fino strukiranom suknjom. Zahvaljujući tako otvorenim leđima i izrezom od vrata

do ispod pupka, haljina zaista delovala zavodnički. Da ne kvario takav utisak, Ivona je još pri oblačenju skinula grudnjak.

Nakon što se presvukla, raščešljala je kiku, zatvorila torbu i zajedno s torbom sišla u studio.

Ratko je sedeo na najvećoj drvenoj kocki i čekao da nastavi snimanje. Ugledavši Ivonu, ostao je vidno zadivljen. Pogotovo dok je spuštala torbu i sagla se tako, da su olabaveli nabori haljine otkrili veći deo Ivoninih raskošnih grudi.

– Da li će ovako biti dobro? – upitala je Ivona kad se oslobodila torbe i s rukama na bokovima okrenula se dva puta oko vlastite ose.

– Pa, priznajem da ti je haljina izvanredna. Naročita je prikladna za koktel-zabave... Ali, imaću ozbiljnih problema sa osvetljenjem, zato što je materijal beo, a bela boja odbija svetlost. Moram nekako zaseniti položaje. Zato, budi strpljiva dok podešavam reflektore – bila je pre razložna molba nego bespogovorna zapo-vest.

Ratko je bio zaista vešt u obavljanju pripremnih radnji.

– Sada, molim te, sedni na jednu od ovih drvenih koci...

– U redu – prekide ga Ivona poslušno.

– ...I to sedi u stranu, okrenuta sasvim nadesno! – nastavi Ratko s neophodnim uputstvima. – Podigni desnu nogu i stavi je na kocku ispod zadnjice! Desnom rukom se nalakti na koleno i podupri čelo pesnicom, kao da razmišljaš!...

Zaređalo je još niz poza i svaka od njih je bila popraćena s nekoliko snimaka. Svaki snimak je zahtevao nešto više vremena za podešavanje reflektora.

Bilo je primetno da je Ivona pri kraju snimanja postala prilično nervozna. Ne zbog posla – za to nije bilo ni najmanjeg razloga, već zbog bojazni da će se Marta ranije vratiti kući. Plašila se da će Marta odmah primetiti da nedostaje plavi kamen. Baš kad su završili snimanje u beloj kratkoj haljini, Ivona je iznenada upitala, u koje vreme Marta obično dolazi kući.

– Najčešće se probe oduže. Za dve nedelje je premijera. Marta mi se žalila da je nervozna što predstava još nije gotova. Stoga

ponekad rade i do ponoći. Samo se jednom dosad desilo da je s probe stigla u popodnevni satima, zato što Bela nije imao ideju kako da okonča scenu.

– Jdna žena – pokaza lažno sažaljenje Ivona, oslobađajući se briga koje su je pre toga morale. Odmah je posle toga, vidno zadovoljna, predložila da snimanje nastavi u novom kostimu.

– Ideš li gore, ili ćeš se ovde presvući? – upita Ratko.

– Ovde, Ratko. Samo, molim te da se okreneš...

– Naravno, naravno – složi se Ratko.

Nova odevena kombinacija sastojala se od svetloplave čipkaste bluze i streč farmerki. Bluzu su napred krasili dugmići i bila je toliko kratka da je jedva pokrivala Ivonine grudi. Pokrivala ih jeste, ali da ih je skrivala – jedva bi se moglo reći. Čipkasto platno je bilo tako prozirno da su se kroz njega jasno nazirale devojačke grudi. Ivona je uz to namerno ostavila otkopčanu gornju dugmad i time još više naglasila svoj ionako erotičan izgled.

Farmerke su bile veoma uske i od tankog materijala. Bile su toliko uzane i tanke da su linije stidnih predela postale naglašeno vidne. A ipak, ne bi se moglo reći da je sve to izgledalo vulgarno.

Ivona je namerno izabrala odeću kako bi očarala Ratka. On je manirom profesionalca mirno snimio još nekolicinu fotografija u različitim položajima.

Snimanje je završeno i, dok se užurbano presvlačila, Ivona je prilično hladno upitala Ratka:

– Kada će fotografije biti gotove?

– Mislim da ih mogu izraditi do sutra.

– Reci mi, koliko ti dugujem?

– Ma daj, ništa. Jednom kada budeš imala vremena, mogli bismo snimiti nekoliko akt-fotografija. Imaš izuzetno skladno građeno, lepo telo, kao izvajano. Ali, sad to ne vredi počinjati: vidim da si malo nervozna, a i žuriš.

– Da. Nema nikakvih problema – samo javi kad budeš hteo. Rado ću ti pozirati kao foto-model.

Ivona je obukla isti onu odeću u kojoj je i došla. Pre odlaska, izvadila je iz bočne pomoćne pregrade na torbi jedan papirić i predala ga Ratku.

– Mogu li te zamoliti da fotografije pošalješ poštom na ovu adresu? Da ne putujem još jednom samo zbog toga.

– Ovo ti je adresa stana?

– Da, živim na toj adresi. Nadam se da imaš moj telefonski broj – rekla je i pogledala na sat. – Imam voz za pola sata. Taman da na vreme stignem do stanice...

Isprativši gošću, Ratko je odmah prihvatio posla. Najpre je namerio da razvije film. Krene li u izradu fotografija dok je još pod svežim utiscima snimanja, to će mu uvelike olakšati izbor slika i njihovu neophodnu obradu. Još uvek se do tančina sećao zašto je od Ivone zahtevao da tokom snimanja zauzme ovakav ili onakav položaj.

Ivona je na vreme stigla kući. Na telefonskoj sekretarici bilo je zabeleženo nekoliko poruka. Sve su dolazile od Kristijana. Očigledno je nestrpljivo očekivao njen povratak. Javila mu se telefonom, a Kristijan je, čim je podigao slušalicu, nestrpljivo zapitao:

– Jesi li našla kamen?

– Na žalost, ne! – slagala je Ivona. – Nisam ga našla u dnevnoj sobi. Marta ga je zacelo negde sakrila. Kada se budem vratila, pokušaću ponovo doći do njega...

– Kako... vratila?! Pa, gde ideš?

– Dobila sam poruku da mi je brat od strica veoma bolestan. Idem da ga posetim. Ostaću nekoliko dana. Javiću ti čim se budem vratila.

– Ne zadržavaj se tamo predugo!

– Neću – završi Ivona razgovor.

Koji trenutak kasnije pozvala je taksi. Izvadila je plavi kamen iz putne torbe i premestila ga u ručnu torbu, zajedno s novcem i ličnim dokumentima.

Uzela je već pripremljena dva velika kofera i tašnu i požurila do kola koja su već čekala ispred zgrade.

– Autobuska stanica! – kratko je saopštila taksisti. Zнала je da skoro svaki sat polazi bar jedan autobus za Beograd. Iz Beograda je nameravala da otputuje avionom do Kopra, a odatle joj neće biti teško da nekim prevozom stigne do Umaga.

Ovaj gradić na severu Jadrana bio je krajnje odredište. Ranije je više puta letovala u Umagu. Stenovita obala je pružala izuzetne mogućnosti za ronjenje, a ona je to jako volela. Najčešće je od sedala kod gospođe Emilije, stare poznanice u ulici Matije Gupca.

12

Marta je oko ponoći stigla kući mrtva umorna. Ivonine fotografije, završene još te večeri, čekale su je na stolu u dnevnoj sobi. Nije ih ni pregledala. Sjurila se pravo u kupatilo, dobro istuširala i legla u krevet pored Ratka.

Probudila se sledećeg dana posle jedanaest časova. Ratkovo mesto u krevetu bilo je prazno. Pospana i nadalje smorena, polako se ustala iz kreveta i prošetala do dnevne sobe, još uvek u svetloljubičastoj svilenoj spavaćici. Na stolu je, pored šoljice tople kafe, zatekla i fotografije. Ratka nije bilo – znala je da je u studiju. Mirno je popila kafu i spustila se u podrum.

Ratko je upravo sušio fotografije velikog formata. Bacila je ispitivački pogled na fotografiju s Ivonom kako pozira u kratkoj bluzi i uskim farmerkama i, vragolasto se osmehujući, upitala:

– Koliko puta se preoblačila pred tobom?

– Samo dva puta. Kao što si imala priliku da vidiš, već je bila obučena za snimanje kada je stigla.

– Nadam se da me niste ogovarali.

– Ne. Intenzivno smo radili, jer je žurila da stigne na večernji voz.

– Vidim, u poslu si do guše. Ne zaboravi da smo za popodne pozvani kod Etelke. Još prošle nedelje smo joj obećali posetu. Očekuje nas.

Etelka je za goste spremila pitu od jabuka i lipov čaj. Dok su pili čaj pohvalila se da je cvetove lipe sama brala na ulici. U Somboru inače preovlađuju drvoredi bođoša, ali na Sonćanskom putu, ispred svake kuće, rasla je bar jedna lipa.

Etelka je znala da u svakoj prilici rado priča o mladalačkim danima i o Najdanu, svom Braci, kako ga je ona od milošte zvala. Neprestano je osećala obavezu da brine o Najdanu. Pratila ga je, zbog njegove sigurnosti i vlastitog spokoja, čak i kada je išao na pecanje. Najčešće su išli na Veliki bački kanal koji se protezao iza Sonćanskog puta, u jugozapadnom delu atara.

– Štap za pecanje od trstike dečaci su nabavljali međusobnom razmenom. Ali, štap od bambusa imali su samo odrasli – pričala je nadugačko Etelka

– Duž ivice Kanala gusto su rasli obična trska, šaš i ševlar. Riba se mogla loviti samo na onim delovima Kanala gde je obala bila očišćena od tog rastinja. Mada su i tamo bile nagomilane slatkovodne alge i lokvanji velikih okruglih listova...

– Trstiku su obično skraćivali, da bi bila čvršća. Ali, da bi se udica i plovak zabacili preko algi i lokvanja u čistu vodu, valjalo je ponekad zagaziti u kanal i do pojasa. Tek kada je to uspešno urađeno, štap je mogao biti odložen preko lokvanja. Kao mamci najčešće su služile gliste...

Etelka je priznala da ona nikada nije smela da uhvati živu glistu. Uvek je morala da zamoli Najdana da on to uradi.

– Najčešće bi se upecao terpan. U porodici su svi obožavali ovu vrstu pržene ribe – samo se mama žalila na nju zbog čišćenja. Terpan je imao veoma oštre prednje peraje.

Ratko je sa zanimanjem pratio Etelkine priče. I Marta, takođe, ali ponajviše tada kada su se ticale kolača.

Vreme je brzo prolazilo u prijatnom razgovoru. Ispili su čaj, još neko vreme ćaskali i s radošću se oprostili od Etelke.

Po povratku kući, Marta se osećala depresivno. Misli su joj se vraćale na Najdana i na sudbinu njihovog braka. Rano, veoma

rano Najdan je otišao od nje u beli svet, a ona ostala nezaštićena i napuštena... Na kraju, njihov brak je veoma tragično okončan. Poželela je da uzme u ruke Najdanov poklon i da tako bar malo odagna sumorne misli.

Prišla je komodi i... Nije mogla da poveruje vlastitim očima: kamen je nestao, a na mestu gde je stajao sablazno se belila kružna heklana prostirka.

– Ratko, jesi li ti sklonio negde plavi kamen?

– Ja?! Zašto bih...? Ne, ne – sigurno ne!

– Nema ga na njegovom mestu...

– Da ga ti nisi možda negde premestila, pa zaboravila...?

– Ne! U to sam više nego sigurna.

– Kada si ga videla poslednji put? – upitao Ratko, sada već nervozno.

– Prošle nedelje, kad sam brisala prašinu u sobi.

– Ne mogu da razumem kako je mogao nestati...

– Neko ga je ukrao.

– Ma daj, Marta! Kome bi taj kamen mogao biti interesantan osim tebi?

– Ko se vrzmao kod nas u posednje vreme?

– Komšija Jovan i njegova supruga. Sklapali smo ugovor o najmu voćnjaka. Sedeli smo za stolom sve četvoro nas dok su bili tu. Sledećeg dana bili su mladi glumci, njih šestoro. Ti si im kuvala kafu, dok sam ja u studiju snimao probne fotografije.

– Tačno, ali ponekad sam morala da uđem u kuhinju, zbog kafe i sokova.

– Sledećeg dana došla je Ivona – nastavi Ratko. – Tu smo sedeli zajedno. Kad si ti otišla, sišli smo u studio. Ponela je sa sobom i putnu torbu. Tamo se presvlačila.

– Onda smo verovatno imali provalnika. Možda je to onaj isti provalnik koji je čika-Mirka oterao u smrt...? – sve uzbuđenije je nagađala Marta.

– Da je neko zaista provalio, ne bi zacelo odneo samo kamen.

– Da pozovemo policiju...?

– Hajde, Marta... Znam da je tebi taj kamen izuzetno važan, ali zar misliš da bi policija dolazila zbog toga?

– Pretpostavljam da bi. Odmah ću da ih pozovem. Imam još uvek broj Ivanovog telefona. Pozvaću ga...

Ivan je stao ispred niskog ormara. Oprezno je uzeo u ruke kinesku keramičku činiju. Pored nje je stajao okrugli milje na kojem je sve donedavno bio smešten plavi kamen.

– Nisam neki stručnjak za takve stvari, ali pretpostavljam da ova činija vredi veoma mnogo.

– Da, svi se slažu u tome – saglasi se Marta

– Kako to da nije nestala takva skupocenost?! Mišljenja sam – a to ste i sami donekle ustanovili, da nije bilo provale i da ništa nije nestalo iz kuće osim kamena. Neko je, šale radi, sakrio kamen, ili se on možda negde zagubio. Jednom će se sigurno pojaviti. Za nas u policiji, kamen je bezvredna stvar zbog koje, kao takve, ne možemo pokrenuti istragu. Lično Vam preporučujem da vredne stvari, ako ih imate, odnesete u banku na čuvanje. Ili, ako baš nećete da ih čuvate u banci, napravite sigurnosni sef u vlastitoj kući.

Ivona je nameravala da „nestane“ na nekoliko nedelja. Oda-brala je Umag, jer je dovoljno daleko od Sombora. Osim toga, za ovaj grad su je vezivale prijatne uspomene. Negde na obali Umaga dobila je prvi poljubac. Poljubac koji joj i danas budi draga sećanja na Rika iz Trsta, momka koji se tu zatekao u poseti kod bake i s kojim je imala prvi seksualni odnos u životu. Svoju tajnu nije nikada nikom poverila, pa je na putu za Umag iznova malčice uživala u njenoj neokrñjenosti.

Odmorivši se od puta tokom noći i jutro, Ivona je sredinom prepodneva izišla u šetnju gradom, u belom jednodelnom overol šortsu.

Većina njenih odevnih predmeta sastojala se od jednodelnih (takozvanih *overol*) kombinezona, različitih boja i krojačkih zamisli. Na takav njen modni stil prvenstveno je uticao Kristijan, ali i bliski poznanici iz pozorišta, koji su je ohrabivali pohvalama

da joj, kao retko kome, takva odeća odlično pristaje. I zaista, kad god bi se pojavila u overolu, koji je nesumnjivo isticao lepotu i zavodljivost njenog inače skladnog tela, svi su za nju prikivali požudne pogled, a mnogi joj uz to delili i otvorene komplimente. To je snažilo njeno samopouzdanje i, naravno, godilo joj iznad svega. Stoga nije propuštala priliku da u radnjama uvek pogleda, ako ne i kupi, takvu odeću.

Kombinovani beli šorts u kojem je krenula u šetnju Umagom dobila je nedavno od Kristijana. Rameni deo s kratkim rukavima bio je od providnog čipkanog materijala. Cipzar je na grudima ostavila taman toliko otvorenim da se ispod lako uočavao crni grudnjak. Uprkos tome što je krenula u šetnju a ne u diskoteku – ta bilo je tek oko jedanaest sati pre podne, obula je sandale boje zlata s visokim potpeticama. Preko ramena je prebacila tašnu slične boje.

Rano je proleće, more je još hladno i nije za kupanje. Ivona je stoga planirala dužu šetnju i zaputila se u centar grada. Dobro je znala da su tamo smešteni kafići, prodavnice, galerija i, ono što je nju veoma zanimalo, pozorište.

Koračala je u lakom ritmu pločnikom duž osunčane obale kada je na suprotnoj strani ulice ugledala galeriju slika. Njenu pažnju je privukao fino ispisan naziv *Galerija Filipo*, ali i to što se nalazila u malom, brižljivo uređenom parku.

U izlogu galerije, na štafelaju, odmah je zapazila uljano platno srednje veličine. Slika je prikazivala seosku lepoticu iz Dalmacije. Marama na glavi mlade Dalmatinke imala je izvezenu ukrasnu ornamentiku koja se ranije često sretala u tim krajevima. Ručno šiven prsluk od brokata s cvetovima pričvršćivala je uz telo prozirna svilen marama. Oko vrata je nosila ogrlicu od staklenih perli, u više redova. Sedela je za grubo tesanim stolom i prstima prebirala sitne grozdove u bronzanoj činiji.

Ivonu nije toliko privukao sam portret, već način na koji je umetnik rešio problem svetla. Lice mlade žene i ceo prostor obuhvaćen slikom osvetljavala je samo jedna sveća smeštena iza činije s voćem. Taj

polumrak prikazan u smeđim tonovima veoma je podsećao na platna Žorža de la Tura, poznatog francuskog slikara baroknog doba.

„Bože, ova slika je poput onih koje je slikao Žorž de la Tur u sedamnaestom veku. Moram da je pogledam izbliza”, rekla je za sebe Ivona i prešla na drugu stranu ne tako široke ulice.

Ušla je u galeriju, na šta je sredovečni gospodin za radnim stolom, u elegantnom odelu, naglo podigao glavu. Istog trenutka je ustao da bude na usluzi zalutalom posmatraču ili potencijalnom kupcu.

– Pozdravljam Vas..., s poštovanjem, draga gospođice. Ja sam Filipo Garibaldi, vlasnik Galerije. Stojim Vam na usluzi – poklonio se domaćin Ivoni i odmah potom nastavio u šaljivom tonu: – Za generala iz Nice ne vezuje me ništa osim prezimena.

– Dobar dan. Nisam mogla da odolim a da ne svratim u Vašu galeriju. Veoma sam impresionirana platnom u izlogu. Podsetilo me je na La Turova, pogotovo na njegovu sliku *Magdalena sa plamenom i dimom*. Ko je tu sliku naslikao?

– Jedna Italijanka poreklom iz Umaga. Zove se Lucija Abe-noti. Nedavno je diplomirao na *Visartu* – Pariskoj školi vizuelnih umetnosti. Večeras je otvaranje izložbe njenih slika... Da li se i Vi bavite umetnošću, kada tako dobro poznajete slikarstvo?

– Diplomirala sam slikarstvo na umetničkoj akademiji, ali sam profesionalna glumica. Volim da slikam u slobodno vreme.

– Vi ste glumica?! Pa da, to se odmah da primetiti po Vašoj pojavi. Molim Vas, priđite bliže – rekao je pokazujući rukom na široku kožnu garnituru. – Mogu li da Vas ponudim kafom?

– Naravno, prihvatom ponudu sa zahvalnošću i zadovoljstvom – odgovori radosno Ivona i krenu da sedne.

– A da li su sva platna u istom stilu?

– Da. Međutim, autorka mi je strogo zabranila da bilo kome pokazujem slike pre otvaranja izložbe – gotovo se izvinjavao galerista, a potom dodao: – Nećete se ljutiti ako Vas upitam: živite li ovde?

– Ne, ali došla sam na duže vreme u Umag.

– Izgleda da ipak imam sreće... Naime, hoću da Vas zamolim da večeras učestvujete – naravno, uz pristojnju nadoknadu – u

otvaranju izložbe. Planiramo da otvaranje izložbe, osim uobičajenog prigodnog govora, bude obogaćeno i izvesnim performansom u vidu recitovanja i slikanja na golom telu. To bi, naravno, uradila Lucija...

U tom trenutku je zamirisala kafa. Iz čajne kuhinje pristizala je mlada devojka s poslužavnikom. Uz blagi prirodni osmeh, položila je šoljicu ispred Ivone.

– Moja ćerka Marija – predstavi je Filipo. – Ponekad mi pomaže.

– Drago mi je. I hvala Vam! – uzvratila Ivona osmeh devojci, a zatim nastavi:

– Poznata su mi kreativna ostvarenja takozvanog *bodi arta*, ali u tako maloj sredini kao što je ova – nije li to možda isuviše zahtevno?!

– Na svu sreću, nije. Lucija ima mnoštvo poznatih i bogatih prijatelja. Mnogi od njih su prihvatili poziv i obećali su da će prisustvovati otvaranju izložbe. Čak se bojim da za sve njih neće biti dovoljno prostora.

– Po toj programskoj zamisli, trebalo bi da se ja skinem?

– Da, ostali biste u gaćicama. Za ovu ulogu nudim Vam poza-mašan honorar. Napisać ugovor odmah! Izbor pesme koju želite da recitujete ostavljam Vama. Samo, bilo bi dobro da pesma bude neobična... Iza čajne kuhinje je kupatilo. Tamo se možete istuširati i presvući.

– Sa poezijom neće biti problema. Katalin¹ je napisala nekoliko pesama koje su kao stvorene za ovu priliku...

Ivona je s užitkom pila kafu, dok je gospodin Garibaldi pisao ugovor. Čim je videla koji joj iznos sleduje po ugovoru za taj nastup, bez reči ga je odmah potpisala. To što će biti naga, nije je nimalo brinulo. U pozorištu je ranije imala ulogu u kojoj se skidala na sceni. Ovde će se osećati još manje neprijatno, jer je ionako niko ne poznaje.

– U koliko časova treba da sam tu?

¹ *Katalin Ladik* – pesnikinja i glumica, rođena 1942. odine u Novom Sadu

– Pošto je svečano otvaranje zakazano za osam sati uveče, bilo bi uputno da se pojavite bar pola sata ranije, draga Ivona – odgovorio je Filipino ljubazno. – Podijum i rekvizite ćemo mi pripremiti. Vi treba samo da recitujete...

– Dragi prijatelji! – obratio se gospodin Filipino Garibaldi mnogo-brojnoj publici koja je pre osam sati dupke popunila izložbeni prostor. – Odavanjem počasti svetlu i boji, uz savremeni performans, gospođica Lucija Abenoti predusretljivo je odlučila da učestvuje u otvaranju svoje izložbe. Lucija je stoga obogatila izložbenu kolekciju s nekoliko slika koje veoma podsećaju na platna slavnog francuskog baroknog slikara Žorža de la Tura. Osobe i predmeti na platnu osvetljeni su istim izvorom svetlosti – plamenom jedne jedine sveće...

– Ali, moderno doba stavlja boje u prvi plan – poentirao je Filipino. – Ovoga puta klasično slikarsko platno zameniće ljudska koža. U svetu se to zove *bodi pejting*. Ovaj vid likovnog stvaralaštva podrazumeva bojenje nagog ili polunagog ljudskog tela.

Za današnji performans svoju rođenu kožu ustupila je gospođica Ivona Šramić, glumica iz Subotice. Pa, neka predstava počne! – bile su završne reči gospodina Garibaldija na otvaranju izložbe.

Na okrugloj drvenoj ploči, visine stola, pojavio se model, obnažena mlada žena samo u gaćicama. Sedela je ukočeno, u meditirajućem *lotos* položaju. U krilu je držala naizgled masivan drveni krst dužine ruku. Dok je Lucija punila maleni ručni pištolj za farbanje, Ivona je počela da recituje pesmu Katalin Ladik pod naslovom *Magično pevanje*.

– Pettttlooom... pettttlooom... Kati...buuul ... Izađi... ako ne izađeš ... Uхватiti ću te i odvesti u snežne planine ... tamo su Pakulari² u pakularok... apakularok pakerill... sa ovčama... paketi ... koji pakuju ovčarske kože ... psi koji laju.... vukovi zaviiiiiijaju koji će da te rastrrrrrgnu...

Lucija je po stilu odstupila od svog omiljenog baroknog uzora. Motive sa De la Turove slike *Marija Magdalena klanja se iznad*

² *Pakular* – u transilvanijskom dijalektu, čoban

krsta, započela je bojiti na Ivoninom telu primetno jarkim bojama. Tako je Madoninu sivu i braun haljinu na Ivoninom telu zamenila jarkocrvenom i žutom bojom. Deo iznad grudi, sve do vrata, polukružno je obojila celokupnim duginim spektrom. Bedra je oslikala kao da je na njima šorts pariskoplave boje.

Mnoštvo kamera i fotoaparata neumorno je svetlucalo da ovekoveče svaki detalj ovog zaista uzbudljivog performansa.

Kada je delo završeno, dugi aplauzi, prerasli u ovacije, bili su nagrada za obe umetnice. Ivona se dubokim naklonom zahvalila prisutnima.

Posle performansa Ivona je otišla pod tuš. Zatim je sredila kosu i stavila večernju šminku. Još dok se spremala za nastup, izabrala je kostim za koji je smatrala da je prikladan za ovu priliku. Bio je to kombinezon od žerseja boje slonove kosti, u kombinaciji s platnom od tila. I ovaj overol, poput većine onih koje je najrađe nosila, pripijao se snažno uz telo. Imao je zanimljiv kroj: pantalone od žerseja nastavljale su se gornjim, grudnim delom – širokim ručno tkanim čipkastim materijalom. Od bedara pa sve do grudi prozirno platno jedva da se i naziralo. Isti takav prozirni materijal nastavljao se i iznad grudi i na rukavima. Prozirni til je prekrivao i cela leđa. Nesumnjivo, Ivona je izgledala elegantno i izazovno.

U galeriji je dobro osmotrila posetioce i tek tada primetila da su došli u velikom broju. Mnogi nisu imali mesta u galeriji pa su morali da se zadovolje malim parkom ispred ulaza. Svi su uglavnom razgovarali o tek otvorenoj izložbi i pogotovo o performansu. Bilo je i mladih i starijih osoba. Neki su bili obučeni u svečana crna odela, dok su drugi izabrali ležerniji stil odevanja. Poznanici su najčešće bili okupljeni u izdvojene grupe, stojeći u krugu s čašama šampanjca. Ivona nikako nije polazilo za rukom da odredi ko su meštani a ko gosti iz drugih gradova.

Njeno pojavljivanje Filipo je odmah uočio.

– Aaaa..., evo naše drage Ivone! Molim Vas, dođite bliže! Pretstaviću Vas našem najvećem sponzoru, gospodinu Vitu Manuelu i njegovoj dragoj supruzi. Oni su rezervisali čak tri slike. A tu

je i gospodin Alberto Đovani, koji nestrpljivo čeka da se pojavite kako bi vam lično čestitao.

Alberto je od prve ostavio dobar utisak na Ivonu. Bio je od nje stariji pet do deset godina, privlačnog osmeha, lepih kestenjastih očiju i bujnih obrva. Na bradi kvadratnog oblika imao je mali ožiljak od nekad davno zadobijene povrede. Ležernije odeven, na sebi je imao tamnosivu majicu ispod tankog, svetlobraun sakoa koji je stizao skoro do kolena. Ostavio ga je otkopčanog, tako da se jasno isticao njegov mišićavi atletski stomak. Nosio je pantalone tamnocrvene boje, gotovo klasičnog kroja, s nešto užim nogavicama.

Kada je prišao Ivoni, sačekao je da ona prva pruži ruku. To joj je bio dodatni razlog da u tom trenutku pomisli: „Muškarac koji tako poštuje ženu mora da je dobar ljubavnik.“

– Ljubim ruku, draga Ivona! – nežno je prihvatio njenu ruku i prineo je nadomak usana. Uz tako simbolički izraženo duboko poštovanje spram njene pojave i umeća, Alberto je nastojao da to što pažljivije i rečima saopšti:

– Čestitam na odličnoj interpretaciji poezije i na strpljenju pokazanom tokom slikanja. Nadam se da boje nisu oštetile vašu nežnu, svilenu kožu.

– Veoma ste ljubazni, gospodine Alberto. Boja je bezopasna. I lako sam je oprala sa sebe.

– Pa..., da! Mislim da je šteta stvarati umetničko delo koje živi životom tiskog cveta. Ali, veliki broj fotografa verovatno će ga učiniti trajno vrednim.

– Slažem se, gospodine, ali... odakle vi znate za tiski cvet?! Jeste li se već sreli s tom inače retkom pojavom?

– Da. Moja baka i deda su živeli u Bečeju. Dok sam bio dečak, za raspust sam odlazio kod njih. Jednom prilikom sam video to rojenje na pitomoj reci. A kako vi znate za ove insekte?

– Rođena sam u Senti. Tamo sam provela svoju mladost, pre nego što sam se preselila u Suboticu nakon zaposlenja u tamošnjem pozorištu.

Alberto nije podnosio gužvu i ustajali vazduh, zato je predložio Ivoni da izađu ispred Galerije, u park. To je i njoj odgovaralo. Našli su slobodnu klupu i seli na nju. Na otvorenom, ispod zvezdanog neba i u prijatnoj atmosferi, nastavili su započeti razgovor.

Alberto je tako saznao da će se Ivona duže zadržati u Umagu, da voli slikarstvo i, naravno, ronjenje, ako joj se pruži prilika za to.

– Ne bih hteo da ispadnem nametljiv, ali s velikim zadovoljstvom Vas pozivam na kratko krstarenje brodom. Još večeras nameravam da isplovim do Opatije. U *Kazinu Rozalija* obično odigram poneku igru na sreću.

U prvom trenutku poziv je izgledao izazovno i primamljivo. Ipak, odmah potom nešto joj je govorilo da je bolje da ga ne prihvati. Istina, Albert joj se činio privlačan, pristojan i ljubazan, ali njeni prvi utisci bili su ono jedino što je ona znala o njemu. Pretpostavljala je da mu je namera da joj se udvara, a za tako nešto trebalo bi da i ona bude pripremljenija. Izlet na prečac mogao bi doduše doneti mnogo lepih događaja i užitaka, baš kao što bi se mogao okončati nečim zbog čega će se veoma kajati.

– Najlepše se zahvaljujem na pozivu, ali umorna sam od pripreme i samog programa. Potrebno je da ovu noć provedem u odmaranju.

– Ako mi obećate da prihvatate poziv, odložiću za sutra krstarenje do Opatije.

Na ovu ponudu nije mogla da nađe nikakav razložan dogovor za odbijanje i rešila je da prihvati poziv. „Odlučim li do sutra popodne da ne idem, imaću još uvek vremena da mu otkažem“ – pomislila je u sebi Ivona.

– Sutra...?! Može. Pretpostavljam da ćemo se još istog dana vratiti u Umag...?

– Nije sasvim sigurno... U svakom slučaju, ponesite sa sobom kupaći kostim i večernju haljinu. Čekam vas na ručku oko dvanaest časova na keju. Potražite malu jahtu pod nazivom *Staršip*. Biću na jahti.

Sutradan, nekoliko minuta posle dvanaest časova, Ivona je stigla na obalu. Iako je luka bila blizu ulice Matije Gupca, ona nije želela da vuče putnu torbu duž пристаништа tražeći brod, pa je pozvala taksi. Taksista je tačno znao gde je privezana jahta *Staršip*.

Već na prvi pogled bilo joj je jasno da se ne radi o nekom malom plovilu. Jahta je bila duga dvadesetak metara i s dve palube. Njen luksuzni izgled ostavio je dubok utisak na Ivonu.

Bilo je proleće, ali Ivona ovoga puta nije ništa obukla iz svoje velike kolekcije *overol* odeće. Htela je da ima nešto lepršavo na sebi. Odenula je elegantnu belu bluzu, s tročetvrtinskim rukavima, polukružnom kragnom i malim dugmićima na prednjem kopčanju. Bluzu je naročito činilo privlačnom to što je na grudima, s obe strane, imala ušivene vertikalne nabore. A to je isticalo grudi i sužavalo struk.

Suknja je bila neobičnog kroja – od dotrajalih farmerki, čiji su nekadašnji prorez za šlic i šav između nogu dospeli kao prednji deo suknje.

Alberto je primetio dolazak automobila i požurio na most da sačeka Ivonu. Očekivana gošća se zaustavila na keju, ispred rampe, i smeškajući se zapitala:

– Kapetane, tražim dozvolu da stupim na brod!

– Dozvola je data, draga Ivona! – odgovorio je Alberto, a zatim sišao na kej da ponese kofer.

– Nadam se da si spakovala i večernju haljinu...

– Dve! – začuo se prigušeni glas devojke.

Alberto je Ivonu upoznao s unutrašnjošću broda i pokazao kabinu u kojoj će boraviti. Kabina je bila s bračnim krevetom i vratima na zaključavanje.

– A gde ćete Vi, Alberto, spavati? – vragolasto je upitala Ivona. – ...Ali, pre nego što odgovorite, dozvolite da pređemo na „ti“.

– U redu. Ovu odluku potvrdićemo zajedno za vreme ručka. Inače, ne brini! Na brodu postoji još jedna kabina za spavanje, s kre-

vetom na sprat. Mogu da biram gde ću da spavam – gore ili dole. Međutim, ako Ti je neprijatno da spavaš na brodu, mogu rezervisati sobu u opatijskoj *Rozaliji*, gde smo se i zaputili. Inače, ovaj je brod prvenstveno projektovan za četiri osobe i za putovanja do dve nedelje.

– Znači, s njim nemožemo preploviti okean!...

– To svakako ne, ali nadam se da ti to sada i ne želiš.

– Dozvoli da najpre izvadim odeću iz torbe, da se ne gužva.

– U redu. Sačekaću te na pilotskoj platformi... To je na samom kraju broda – s tog mesta se upravlja lađom. Mi mornari to zovemo *šip kokpit*.

Ivona je potvrdno klimnula glavom i počela da otvara kofer. Prvo je izvadila večernje haljine i okačila ih u ormar. Tašnicu sa šminkom smestila je pažljivo pod jastuk: u njoj je čuvala plavi kamen. Kad je ispraznila torbu odlučila je da ostane u odelu u kojem je i došla. Smatrala je da je ono sasvim prikladno za dnevni boravak na palubi. Iskoristila je priliku i da pogleda šta sve ima u kabini za spavanje.

U preostalom delu garderobera ređali su se muška odela, košulje i veš. Pretpostavljala je da sve to pripada Albertu. Pored noćnog ormarića stajala je kompletna muzička linija. Gramofon, kasetofon i radio spadali su u aparate visoke klase. Iznad uređaja, na polici, ređale su se kasetofonske trake. Ivonu je zanimalo koju vrstu muzike njen domaćin najradije sluša, pa je izbliza preletela pogledom preko naređanih muzičkih kaseti. Bilo je među njima mnogo naslova s klasičnom muzikom i operskim arijama, ali i bogat izbor zabavne muzike s kompozicijama Luja Armstronga, Frenka Sinatre, Elvisa Prislija, pop grupe *ABBA* i mnogih drugih. Radovala se tako bogatom izboru, jer, pomislila je, ako kojim slučajem ne bude mogla da zaspi, imaće bar štošta lepog da sluša.

Napustila je zadovoljno kabinu i kroz dnevni boravak stigla do malog izdvojenog prostora s postavljenim stolom za ručak. Zapazila je da su svi delovi nameštaja, ali i unutrašnje obloge broda, izrađeni od mahagonij drveta. Tako je bio izrađen i ovaj prostor u donjoj palubi broda, odmah pored spavaćih kabina i kupatila.

Ivona je pomislila da se ručak još uvek krčka negde u kuhinji. Radoznalo je provirila u nju i ostala zapanjena... Svaka valjana domaćica poželeva bi da ima takvu kuhinju. Bila je opremljena tako da se u njoj može komotno pripremiti ručak od najmanje tri jela za četiri osobe.

Napokon, stigla je do krme gde je Alberto stajao ispred upravljačke ploče i posmatrao obalu luke. Ugledavši Ivonu, rekao je s notom nestrpljenja:

– Sada bi već trebalo da stigne ručak. Nadam se da će se konobari uskoro pojaviti.

– Pa, zar ti nisi spremio ručak? Prošla sam pored kuhinje – tamo se može pripremiti bilo koja vrsta jela.

– Da, tokom našeg putovanja verovatno će biti tako. Ali sada, za vreme našeg prvog obeda, želim da sedim za stolom, naspram tebe, da ti mogu videti lice. Bilo bi mi neprijatno ako bih morao da svaki čas trčkaram u kuhinju i natrag, da uvek nešto donosim i odnosim sa stola – bio je iskren Alberto. – Ali, evo, vidim da moja porudžbina upravo stiže. Krenimo zato u trpezariju. Konobari će sve doneti i pripremiti za posluživanje.

Dok su sedali za sto pristigli su i konobari. Obojica su bili obučeni u crne prsluke preko snežnobelih košulja. Imali su i istovetne vezene leptir mašne. Jedan od njih odmah je prišao stolu i ljubazno upitao:

– Dobar dan. Ja sam Jole. Molim vas, šta želite da popijete pre ručka?

– A šta sve imate u ponudi? – pitala je Ivona pomalo naivno.

– Bilo šta, draga gospođice...

Alberto je priskočio u pomoć i počeo da ređa nazive pića.

– Možeš dobiti konjak *remi marten* ili *henesi*, džin *gordons*, grčku *metaksu*, viski *džek danijels*... Ili francuski konjak *kurvoazje*. Preporučujem ovo poslednje. Ja takođe pijem konjak s vodom.

– U redu – prihvatila je Ivona Albertov predlog.

– Donesi nam, Jole, dve čaše francuskog konjaka – u drugarskom tonu naloži Alberto, a odmah zatim se obrati Ivoni: – Inače,

Jole ostaje na brodu s nama. Pripremaće hranu i posluživaće nas, jednom rečju, brinuće da nam zaista bude udobno.

Čim je piće stiglo, Ivona je teatralno podigla čašu.

– Na zdravlje, Alberto!

– Živela, Ivona!

Kucnuli su se čašama i tako ozvaničili uzajamnu prisnost. Oboje su popili po nekoliko gutljaja izvanrednog *kurvoazjea*

Ivona nije imala nikakvu predstavu o razdaljini između Umaga i Opatije, pa tako pogotovo nije mogla znati za koje vreme se od jednog mesta do drugog stigne brodom. Da bi uz dobro piće atmosferu učinila što opuštenijom, domaćina je umilno zapitkiivala o tome.

– Opatija je od Umaga, vodenim putom, udaljena stotinu i četrdeset kilometara. Pošto brod plovi prosečnom brzinom od četrdeset kilometara na sat, to znači da ćemo tamo stići najviše za četiri sata.

– To znači da, krenemo li odmah posle ručka, u Opatiji smo do večernjih časova – računala je Ivona.

– Da. Zato, ne gubimo vreme! Hajde da, s apetitom, prionemo na ručak! – predložio je Alberto i mahnuo rukom konobaru da krene s posluživanjem hrane.

Bilo bi uputno, sinu najednom domaćinu, da uvažena gošća bar nešto zna o hrani spremljenoj za ručak.

– Ovde u Istri, slično kao i u Dalmaciji, pripremaju se riba i morski plodovi u velikim količinama. Ako je nešto tipično mediteranska kuhinja, tada je to u stvari dalmatinska kuhinja. Međutim, postoji jedno jelo – *pašticada*, koje inače zovu i „kraljica dalmatske kuhinje“. Poručio sam upravo to jelo, jer nisam znao da li voliš ribu.

– U knjizi receptata jedne splitske porodice – nastavio je da objašnjava Alberto – pašticada se može pripremati na dvadesetak načina. Ali, uvek se sprema od probranog goveđeg mesa, prvenstveno od buta. Meso se marinira u razblaženom vinskom sirćetu. Prži se kraće na jakoj vatri, a zatim se dugo dinsta u sopstvenom

sosu sa začinima. Sočno meso poslužuje se uz domaće njoke... – uspeo je da ispriča Alberto baš u trenutku kad je stizao ručak.

Konobari su ih rutinski posluživali. Hrana na tanjiru izgledala je veoma jednostavno. Imala je samo tri vidljiva sastojka: govedinu veličine šake obilato utopljenu u gustom sosu, osam do deset njoki školjkastog oblika i nekoliko svežih listića peršuna ukrasno postavljenih na meso.

Ivona je prva probala jelo i veoma se oduševila:

– Moram priznati da sam mnogo puta jela govedinu, ali ova-ko ukusno spremljenu – još nikada.

– Drago mi je što to čujem. Dobro da sam se odlučio za pašticađu. Inače, voliš li ribu?

– Morsku ribu... ne baš naročito. Pripadam onima koji su rođeni i žive u kontinentalnom delu zemlje, a mi više volimo rečnu ribu. Znaš već, riblji paprikaš, pijani šaran, pečena kečiga... i toliko drugih ribljih specijaliteta od rečne ribe.

Alberto je ponovo pozvao Joleta.

– Jole, donesi nam bocu *dingača*! – familijarno je naložio konobaru, a potom nastavio da objašnjava Ivoni: – Ne znam koliko ti je poznato, ali ovo je jedno od najpoznatijih dalmatskih vina pravljenih od crnog grožđa. Sadrži visok procenat alkohola, oko petnaest posto. Valja ga piti obazrivo.

Uz ručak su popili po čašu *dingača*, a zatim su prešli u dnevni boravak.

– Ovde se možemo komotnije smestiti i popiti kafu – šapnuo je Alberto. – Posle toga pokrećem motore i – pravac Opatija!

Ivona je poželeva *kapučino*, dok je Alberto zatražio *produženi espresso*. Jole je revnosno udovoljio željama, a na penu Ivoninog *kapučina* čokoladnim prahom je oslikao cvetić.

Bilo je kasno popodne kada su stigli u Kvarnerski zaliv. Luka je bila puna brodova. Alberto je morao dugo da manevriše da bi pristao. Ivona je sa zanimanjem pratila njegove komandne veštine. Napokon su privezali jahtu, a Jole je još namestio i silaznu rampu.

– Da pođemo u kratku šetnju? – sugerisao je Alberto. – Još je prerano za hotel.

– Rado, ali moram da se presvučem. U ovoj tankoj bluzi i kratkoj suknji biće mi kasnije hladno.

Ivona se uskoro pojavila u jednostavnoj prugastoj haljini dugih rukava. Belom osnovom haljine horizontalno su se pružale znatno uže plave pruge, kao kod mornarske majice. Iako jednostavnog kroja, haljina je primetno naglašavala sklad njenog tela. Na bokovima su, diskretno i ljupko, bili ušiveni elegantni džepovi. Tanki kaiš smaragdne boje obavijao joj je vitki struk. O ramenu je visila omanja torbica plave boje, od veštačke kože i s resicama. Potpuno iste boje bile su i trakaste gladijatorske sandale čije je tanko remenje završavalo pri vrhu listova.

– Ova ti haljina izuzetno lepo stoji. Želiš li kraću ili dužu šetnju?

– Ne znam... Krenimo, pa kada se umorim – reći ću ti.

– U redu, krenućemo na istok. Pored mora možemo da prošetamo sve do *Madone*, statue na samoj obali. Usput možemo svratiti do Parka Svetog Jakoba. Tamo se nalaze retko lepe, egzotične biljke. Pričam, pričam, a nisam te ni pitao: da li si ti uopšte bila u Opatiji?

– Da. Jednom prilikom, kao mlada devojka. Moj otac je imao infarkt. Lekari su ga poslali u Opatiju na oporavak. U to vreme su mnogi bolesnici dolazili tu da se leče i oporavljaju. Primećujem da se grad mnogo promenio...

Tokom šetnje Alberto je Ivoni pričao o sebi i svojoj porodici. Roditelji njegovog oca jedno vreme su živeli u Bečeju. Posetio ih je dva puta. Jednom je bio baš u vreme kada je cvetala Tisa, a drugu posetu pamti po otvaranju prevodnice na Velikom bačkom kanalu kako bi njime prolazili natovareni šleperi. Sedeo je na obali Tise, u travi, i posmatrao taj dosta komplikovan posao.

– Majka mi je pričala da je u to vreme čitala u novinama da se u tvom rodnom gradu, u Senti, događao neki *hepening*.

– Da, ja sam tada bila još mala. Kasnije mi je mama pričala da je ona prisustvovala tom događaju, jedinstvenom u celom regi-

onu. To je bilo vreme kada se svetom širila seksualna revolucija. Znaš ono.... hipici... i tako to...

Majka mi je pričala... Nekoliko slikara razapelo je u gradskom parku platno dugačko desetak metara i u visini čoveka. Bilo je najmanje šest do osam slikara, koji su, slobodno, nanosili boje na platno. Publika ih je pozdravljala aplauzom i bodrila burnim ovacijama. Pri kraju, na bini se pojavila i jedna devojka. Njenu haljinu su premazali debelim slojem boja, a zatim su taj obojeni živi valjak otisnuli duž čitavog platna. Kada je umetničko delo bilo završeno, veliko platno su pocepali na mnoštvo komade i prodavali ih na licu mesta. Moja majka je takođe nastojala da kupi jedan takav isečak slike, ali dok je došla na red – sve je već bilo rasprodato.

– Kakva slučajnost! Živimo udaljeni stotinama i stotinama kilometara, Ti u Subotici, ja u Riminiju, i u isto vreme nađemo se u Umagu. Ja u tome prepoznajem prst sudbine koja se poigrava s nama – sav uzbuđen kliktao je Alberto.

– Ako dobro pamtim, Rimini se nalazi na italijanskoj jadranskoj obali – proveravala je svoja geografska znanja Ivona.

– Da, postao je veliki turistički centar. Tamo su živeli roditelji moje majke. Pradedu je vrlo jeftino kupio nekoliko parcela zemlje blizu naselja. U vreme kada se Rimini turistički rascvetavao, pradedu je uspeo da zemljište proda po višestruko višoj ceni. Tako je po ugovoru stekao i određeni procenat vlasništva nad hotelima. Eto objašnjenja zašto ja sada dobro živim i ne moram da radim. Naša porodica poseduje veliki broj deonica, čija vrednost raste iz dana u dan...

– Ali, evo, upravo smo stigli do spomenika Madone. Ako se dobro sećam, do spomenika te devojke vodi jedna uska staza... Nego, molim Te, stani tamo da napravim nekoliko snimaka dveju zaista privlačnih devojaka...

Ivona se rado odazvala molbi i zauzela simpatičan položaj pored bronzane figure. Alberto je snimio više od nekoliko fotografija. Ivona mu je stoga uputila šaljiv prigovor:

– Pa, rekao si... samo nekoliko fotografija?!

– Znam, ali tvoje telo je tako čarobno... Eto, priznajem: zraci zalazećeg sunca probili su se kroz haljinu i stvorili magične obrise tvog tela. Tako sam uspeo da snimim više fantastičnih fotografija.

– Pa, juče si me imao prilike videti sasvim голу. Zar to nije bilo privlačnije?! – upita lukavo Ivona, iako je posve dobro znala mogućí odgovor.

– Istina. Ali, to nije to. Obrisi tela koji se tek daju naslutiti uvek jače uzbuđuju i snažnije privlače muškarca.

Osetivši zamor, Ivona je predložila da se vrate u luku. Na putu ka jahti prošli su pored parka s maslinovim stablima. Sve klupe u parku, predviđene uglavnom za starije osobe, bile su zauzete. Samo je poslednja klupa na ivici parka bila slobodna. Ivonu je to začudilo, tim više što je nekolicina ljudi stajalo u blizini klupe, a da nisu seli na nju.

Već sledećeg trenutka jarko svetlo obasjalo je maslinovo stablo pored klupe. Kad su se sasvim približili, Ivona je shvatila da se tu nešto snima. Zbog toga je i bilo postavljeno tako jako osvetljenje.

Iza debla drveta, starog bar dve stotina godina, pojavila se mlada manekenka. Bila je obučena u dugu tanku svilenu haljinu. Strujanje vazduha iz nedaleko postavljenog ventilatora najpre je nadiglo, a zatim zalepršalo njenu haljinu. Devojka je napravila nekoliko teatralnih koraka, a zatim sela na klupu i jednako teatralno izgovorila:

„Ovo drvo daje najbolje *Kanegra ulje*.“

Ivona je odmah shvatila da se radi o snimanju reklame. Imala je iskustva u tome, jer je glumila u Ratkovim filmovima. Snimateljska ekipa je brojala svega nekoliko članova. Ivoni se učinilo kao da odnekud poznaje čoveka koji je sedeo iza kamere i upravljao celom scenom. U trenutku kada je davao uputstva za osvetljenje sinulo joj je da je to po svoj prilici njen stari poznanik iz Trsta, Rikardo Konti. Onaj isti Rikardo od koga je, dok je u maladalačkim danima letovala u Umagu, dobila nazaboravni prvi poljubac.

– Alberto, čini mi se da mi je onaj snimatelj odnekud poznat. Ali, neprijatno mi je da mu tek tako priđem... Hajde da napravimo malu šalu! Ja ću se okrenuti leđima, da me ne bi zapazio, i viknuću

njegovo ime. Ako je u pitanju čovek na koga mislim, sigurno će se okrenuti. U redu?

– U redu, u redu... ali šta ja treba da radim? – upita Alberto pomalo nervozno.

– Ništa, samo prati njegovu reakciju kada ga poimence pozovem.

Ivona se istog trena okrenula u suprotnu stranu i glasno povikala:

– Rikardooo!

Čovek koji je sedeo iza kamere naglo se okrenuo. Tražio je pogledom iz kog pravca dolazi poziv.

Ivona je i dalje bila okrenuta leđima – čekala je Albertov izveštaj.

– Taj čovek bi mogao biti taj Rikardo. Odmah je okrenuo glavu u našem pravcu.

– Pa..., onda zaista treba da mu pridem. Pođimo zajedno.

Ivona i Alberto su došetali do Rika i stali iza njegovih leđa. Ivona je ispružila ruku i položila otvorenu pesnicu na Rikovo rame. Rik se ljutito okrenuo, ali odmah zatim pretvorio u blaženi osmeh.

– Ivona?!... Jesi li to ti?!

– Da, ja sam... Bilo je to veoma davno kada smo se videli poslednji put. Vidim da predano radiš... Ne bih da te dalje ometam.

– Nema problema, odmah ću da odredim pauzu.

Ustao je i prihvatio Ivoninu ruku. Rukovanje je trajalo primetno duže od uobičajenog. Ivona je ipak morala da izvuče šaku iz tog stiska i pokazala je na Alberta.

– Ovo je Alberto, moj prijatelj.

Alberto je pružio ruku Rikardu da bi zadovoljili kurtoaznu formu upoznavanja. Mlada glumica, koja je do malopre izgovarala tekst sedeći na klupi, prišla je Riku s leđa. Videlo se na njenom licu da odmerava Ivonu. Verovatno se pitala – ko je sad ova...?! Videlo se da je ljubomorna. Osećala je da je prestala biti neko ko zaslužuje svu Rikovu pažnju. Stoga mu je nametljivo prišla i obema rukama se obesila o njegovo desno rame. Rik je tek tada reagovao.

– Aaa... Da, ovo je Elena... Glumica!

Oslobodio se njenog grčevitog stiska ramena i sasvim poslovnio naložio:

– Idi, Elena, presvuci se! Snimanje je za danas završeno.

Elena je smrknuto napustila družinu, a Rik se opet ljubazno obratio Ivoni:

– Šta radiš ovde u Opatiji? Možda provodite odmor zajedno...?

– Ne – bio je hitriji Alberto. – Došli smo ovde na dan-dva da iskušamo sreću u kockarnici.

– Vidim, postao si snimatelj – primeti Ivona.

– Pa da, snimam muzičke spotove i reklamne filmove. Režiram i snimam. A ti, šta je s tobom?

– Ja sam glumica. Igram u pozorištu... Da li je tvoja baka još živa?

– Baka je na žalost umrla... Živim sa majkom i sestrom. Nego, gde ste odseli? Pozvao bih vas na jedno piće...

– Alberto ima brod, tamo smo se smestili. A ti?

– Ja spavam u Hotelu *Kvarner* ...

– Želim večeras s Ivonom da posetim kockarnicu *Kasino Rozalija*. Tamo su prostrani stolovi za rulet. Kada sam u Opatiji, uvek idem tamo.

– Čuo sam za taj kazino, ali još nisam bio u njemu. Ako večeras idete tamo, idem i ja. Obično ne iskušavam sreću, ali tamo možemo nešto i popiti.

– Da, možemo se večeras sresti tamo – saglasila se Ivona, prihvatila je Albertovu ruku i njih dvoje su zajedno pošli ka pristaništu.

Na jahti, Ivona je umirivala Alberta. Objasnila mu je da je Rika upoznala još kada je bila mlada devojka. Oboje su letovali u Umagu. Rik je tamo bio kod svoje bake. Nekoliko puta išli su zajedno na kupanje i ronjenje. Kada se letovanje završilo, ona je otputovala u Sentu, a Rik u Trst. Priznala je da su tada imali zajedničke prijatne trenutke. Od tada se nisu ni dopisivali, niti su se sretali.

Ivona je, u svojoj kabini na brodu, izvadila iz garderobera dve večernje haljine. Jedna od njih učinila joj se prilično „slobod-

nom“. Bila je to bela, veoma uska haljina, bez ramena, s dubokim izrezom. Izuzetno lep, rukom rađen crni vez krasio je desnu stranu haljine. Ipak, odabrala je drugu haljinu...

Ivona još nikada u životu nije igrala na ruletu. Istini za volju, ona nikada ranije nije ni kročila u kockarnicu. To je priznala Albertu još pre nego su napustili brod.

– Zbog toga se ne moraš uopšte brinuti – umirivao je Alberto. – Obično gube oni koji poseduju brojne kombinacije u glavi i koji tvrde da su veliki stručnjaci za igru. Ponekad pobeđuju upravo oni koji nasumično igraju.

14

U *Kasinu Rosaliji* stigli su u večernjim satima: Alberto u elegantnom crnom odelu, a Ivona u ljubičastotamnoj haljini od finog muslina. Polukružni preklop na prednjem delu haljine ostavljao je dubok gornji i donji izrez u vidu slova V. Da se haljina ne bi otvarala, bila je u struku utegnuta širokim pojasom od istog materijala. Sitna svetlucava vlakna u tkanini činila su haljinu veoma elegantnom. Oko Ivoninog vrata nizali su se biseri srednje veličine. Priručnoj maloj torbi dodala je i satenske rukavice.

Kada su ušli u kockarnicu zatekli su Rika kako sedi pored šanka i pije viski. Ivona ga je odmah primetila i zamolila je Alberta da mu se pridruže.

– Dobro veče, Rik. Jesi li nas dugo čekao? – ljubazno pozdravi Alberto.

– Ne, nedavno sam i ja stigao... Pozdrav vama oboma! Čime vas mogu počastiti?

– Ivona, Ti biraj! – reče učtivo Alberto. – Šta budeš Ti odabrala, to ću i ja piti. Ostaviću vas za trenutak. Samo da kupim žetone...

Rik je klimnuo glavom i mahnio konobaru.

– Šta si odlučila da popiješ?

– Ja bih čašu francuskog konjaka, a to će svakako i Alberto.

Konobar je pristigao s pićem baš u trenutku kada se Alberto vraćao sa žetonima. Njih troje su opušteno pijuckali konjak i prijatno ćaskali. Ivonu je naročito interesovalo da li njen davnašnji prijatelj još uvek voli podvodni ribolov.

– Da, ponekad. Naročito u ovdašnjim zalivima gde se među podvodnim stenama sreću raznovrsne morske ribe. Šteta što je u ovo doba godine hladno, pa se mora roniti u ronilačkom odelu.

Popili su piće i krenuli ka stolovima za igru. Zaustavili su se pored američkog stola za bacanje kocke.

– Ivona, probaj sreću! – predložio je Alberto.

– Kako se igra?

– Igra se s dve kocke za bacanje. Igrač ih baca, a dobitna kombinacija je zbir brojeva na kocki. Kao što vidiš, kockice su različitih boja. Ako želiš, možeš ih i sama bacati.

– Koji je broj najsigurniji?

– Nažalost, to niko ne zna. Ako na stolu postaviš žeton na broj tri, dobićeš petnaest puta više od iznosa koji si uložila. Naravno, ako zbir brojeva na kockama bude iznosio tri. Ako pak staviš na dvanaest, za isti zbir dobićeš trideset puta više.

– Razumem. Prvo treba da se dogovorimo. Ukoliko dobijem, to je sve tvoje jer si mi ti kupio žetone. Ukoliko izgubim, to je, na žalost, takođe sve tvoje.

– Ne, Ivona, neka bude ovako: ako dobiješ, od toga je moja samo polovina, a ako izgubiš – e, tada je sve moje. Nakon prve pobeđe, igraćeš za svoj novac. Ako i tada dobiješ, to sve tebi pripada.

– Vas dvojica nećete da igrate? – upita podozrivo Ivona posmatrajući ih obojicu.

– Za sada ne, uživaćemo u tome kako ti dobijaš – osmehnu se dobroćudno Alberto

– Ma, hajde... Šalite se sa mnom!

Ivona je, obazrivo, najpre stavila žeton u vrednosti od deset poena na broj tri i bacila kocke. Oba pratioca su radosno povikala, jer su se kocke okrenule na brojeve dva i jedan.

– Bravo! Dobitak je sto pedeset – radosno je izračunao Alberto. – Znači, od toga je tvoje sedamdeset i pet.

– Siguran si? – dobaci Ivona i dalje sumnjičavo.

– Naravno. Tako smo se dogovorili.

– Mogu li onda da odigram još jedno bacanje?

– Svakako, Ivona. Od sada igraš svojim novcem.

– Staviću žeton od sedamdeset na broj dvanaest. Ako izgubim, ostaće mi još pet za narednu igru.

U kockarnici su se neki igrači zainteresovali za Ivoninu srećnu igru i počeli su da je prate. Prišli su stolu i stavljali žetone. Ivona je, sada već samouverenija, upitala krupijea sme li da baci kocke. On je blagonaklono klimnuo glavom. Ivona je ponovo bacila kocke i one su se zaustavile na ivici stola. Na obe kocke stajala je šestica.

– Šta bi to sada trebalo da znači? – upitala je Ivona nesigurno.

– To znači da si dobila žetone u vrednosti od dve hiljade i sto.

– Čekajte, čekajte... To je nemoguće...!

Krupije je gurnuo veliku količinu žetona ispred Ivone pokazujući da je to moguće.

Ona je s nevericom najpre pogledala u gomilu žetona, a zatim u Alberta. Još uvek nije bila sigurna da je to sve njeno.

– Pošto vidim da sav dobitak ne može da stane u Tvoju tašnu, predlažem Ti da zadržiš nekoliko žetona, a ostalo da zameniš.

– Zamenim...?! Gde?

Alberto je mahnuo rukom u pravcu mladića u crvenoj uniformi koji se odmah pojavio s tacnom u ruci. Alberto je pokazao na sto s gomilom Ivoninih žetona. Mladić je pokupio žetone, ali pre nego što je otišao, Alberto je skinuo sa tacne pet žetona od dvadeset poena i dao ih Ivoni.

Sve se to dogodilo pred očima prisutnih, bez i jedne izgovorene reči. Tek kad je mladić otišao, Ivona je gotovo uplašeno zapitala:

– Gde taj mladić odnosi moj dobitak?

– U menjačnicu. Zameniće žetone u novac – spremno uzvрати Alberto.

Nekoliko minuta kasnije mladić se vratio i doneo novac. Ivona ga je preuzela i izbrojala. Dobila je dve hiljade dolara.

– Ovo postaje veoma zanimljivo – ote se Ivoni uz prigušen smešak. – Mogu li da igram dalje?

– Da, ali hajde da odemo za drugi sto, jer će vlasnik pomisliti da „razbijaš banku“.

Ivona verovatno nije razumela šalu. Bez imalo bojazni krenula je s njima za drugi sto. Tamo se igralo na ruletu.

– A, kako se ovde igra? – šapnu Ivona Albertu na uvo.

– Nemoj me pitati da li postoji dobitni broj, jer to može biti svaki broj na koji staviš žetone. Dobitak je najveći ako staviš žeton samo na jedan broj. Ako se rulet s kuglicom zaustavi na tom broju, dobićeš trideset sedam puta veći iznos. Možeš da izabereš i dva, tri ili čak šest brojeva. Tada dobijaš duplo više od onoga što si uložila. Naravno, ako se točak zaustavi na tim brojevima.

Ivona mu je poljupcem zahvalila na objašnjenju.

– Nadam se da ćete sada i vas dvojica da igrate.

– Igraćemo! – ohrabri je Rikardo.

Ivona je stavila žeton u vrednosti od dvadeset poena na broj dvanaest. Nešto joj je govorilo da je to njen srećni broj. Alberto i Rik izabrali su nekoliko različitih brojeva.

Točak ruleta se zarotirao i Ivona je sva uzbuđena pratila njegove obrtaje. Postajala je gorljivi kockar. Ova igra je bila sporija, jer je trebalo sačekati da rulet stane i da se kuglica smiri. Za to vreme Ivona je stisnula pesnicu i, nesvesno, od siline usplahirenosti, stavila je na usta.

Rulet se konačno zaustavio, kuglica je za koji tren nastavila da se i dalje kotrlja i zaustavila se u jednom žlebu. Bez daha je čekala da sazna dobitni broj. Najednom su svi oko nje počeli veselo pljeskati. Ivona je ponovo dobila. Krupije je pred nju gurnuo žetone u vrednosti od šest stotina.

– Znam da uživaš u tome što ti raste bogatstvo, ali nismo došli samo da igramo, nego i da uživamo – upozori je Alberto.

– U pravu si. Nemoj se ljutiti, poneo me je novac. Možda bi dobro bilo da sednemo za neki sto – izvinjavala se Ivona, još uvek pod snažnim utiskom igre i dobitka.

Uhvatila je Alberta pod ruku i uputili su se ka onom delu sale odakle je dopirala tiha, ugodna muzika. Tamo su seli za prvi slobodan, okrugli sto. Rik je odmah pozvao konobara.

– Šta želite popiti? Da popijemo još po jednu čašu francuskog konjaka? – predloži Rikardo.

– Ne, Rik. Hvala ti na ponudi. Pošto je Ivona danas imala sreće u igri, radije bismo to proslavili bocom dobrog šampanjca – bio je dosetljiv Alberto, obraćajući se odmah potom konobaru: – Ako imate, donesite nam flašu *krug klos* šampanjca.

Konobar je potvrdno klimnuo glavom i usrdno odgovorio:

– Naravno da imamo!

Šampanjac je uskoro stigao na sto i bio serviran izuzetno profesionalno. Konobar je vešto otvorio bocu, nalio sve tri čaše i diskretno se povukao. Alberto je osetio neodoljivu potrebu da nazdravi Ivoni.

– Sada si tako puna oduševljenja, i želja mi je da ubuduće udvostručim tu tvoju vedrinu. Kada si pak tužna, želim da to delim s tobom. Ako si vesela, zabavom ću da ti grejem dušu... Živeli!

– Živeli – ponovili su uglas.

U uglu sale diskretno je svirao petočlani orkestar. Ivona ih je zapazila tek kada je začula poznatu melodiju *Kako divan je svet*. Brzo je ispila šampanjac i ustala. Uhvatila je Alberta za ruku i počela ga vući ka podijumu za ples. Zagrlili su se i započeli ples. Nije ih uznemirivalo to što su bili jedini par koji pleše u sali. Lagani ritam muzike navodio ih je na ples opuštenosti i uzajamne bliskosti. Na Ivoninom licu videlo se da je veoma sretna. S neukrotivim osmehom na usnama i žarom u očima posmatrala je Albertovo lice, tražeći da im se pogledi sretnu. Ništa nije moglo opovrgnuti, a to ni sama nije skrivala, da se izuzetno dobro oseća u Albertovom društvu. On je desnu ruku, kojom je tokom plesa držao Ivoninu šaku, privio na svoje grudi. Tako su mogli da budu još bliže jedno drugom.

Članovi benda primetili su taj zaljubljeni par i bili su srećni što im muzikom hrane ugodne trenutke. Stoga su, po okončanju prethodne melodije, odmah nastavili s kompozicijom *Ti si moja sudbina*.

I Alberto se odlično provodio. Dok su plesala, nagnuo je glavu prema Ivoni i priljubio obraz uz njen. Tako su plesali zanosno sve dok se muzika nije završila.

Kad su se vratili do stola, Rik ih je već čekao na nogama.

– Drago mi je da se tako dobro provodite. Nažalost, ja moram da idem, jer rano ujutro počinje snimanje. Verovatno ćemo nastaviti tamo gde smo danas prekinuli. Ako budete imali vremena i dobru želju, možete navratiti. Možemo na pauzi popiti kafu. Evo moje vizitkarte. Na njoj je i broj telefona. Javite se...

– Žao mi je što tako brzo odlaziš. Drago mi je da smo se ponovo sreli. Za sutra, želim ti uspešan rad – pozdravljala se Ivona pružajući ruku Riku.

– Stvarno nam je žao što moraš da odeš – rekao je i Alberto, a u mislima mu je bilo drago što će nadalje ostati sam s Ivonom.

Još neko vreme su s užitkom pili šampanjac i plesali. Na kraju je Ivona predložila da krenu na počinak.

Alberto je otpratio Ivonu do njene kabine. Ispred vrata pri put su jedno drugom pali u zagrljaj sa strasnim poljupcima. Nakon dugog poljupca koji je slutio rastanak, Alberto je koraknuo prema susednoj kabini, ali Ivona nije ispuštala njegovu ruku.

– Posle tako lepe i prijatno provedene večeri, ne mogu da dozvolim da s Joletom spavaš u onoj maloj kabini. Bolje da ostaneš sa mnom...

Alberta nije trebalo dva puta nagovarati na to. Da je s tim sasvim saglasan, pokušao je upristojeno da saopšti:

– Moja pidžama je u drugoj kabini. Treba da odem po nju...

– Ne moraš samo zbog toga da ideš. Ni ja nemam spavaćicu... – rekla je Ivona uvodeći ga u kabinu.

– Podario si mi izuzetno, divno veče. Želim da ti to uzvratim svojim glumačkim sposobnostima. Pa, u stvari znaš... video

si me... ja sam glumica. Smesti se udobno tamo, u fotelju. A ja ću potražiti neku dobru muziku.

Ivona je već znala koja sve muzika počiva na polici i za početak je izabrala muzičku numeru *Daj mi, daj mi, daj mi!* (*Muškarca posle ponoći*) poznate švedske pop-grupe *Aba*.

Kada se oglasila muzika, Ivona je počela da pleše u jednodelnoj ljubičastoj muslin haljini. Najpre se, u ritmu, okrenula nekoliko puta raširenih ruku, da bi zatim sasvim otpustila pojas. Njeni zavodljivi pokreti doveli su do toga da je u jednom trenutku haljina počela da lebdi oko njenog struka, a zatim se sasvim otvorila. Prateći njene pokrete levo-desno, Alberto je mogao nazreti tek grudnjak i tanga gaćice. A zatim je spazio ustreptalu Ivonu kako nežnim pokretima ruke u satenskoj rukavici miluje vlastito telo. To izvajano telo zaustavilo se naspram vrata i nagnulo se napred. Rukama oslonjenim na kukove i raširenih nogu, Ivona je zanjihala kukovima. Ubrzo se oslonila leđima o zid, sitnim, jedva приметnim pomacima opet raširila noge i krenula da miluje unutrašnje delove bedra.

Veštim pokretima, s puno erotskog dara, odbacila je sa sebe haljinu. Okrenuvši leđa, začas se oslobodila i grudnjaka. Svilene čarape lagano je skidala sedeći na ivicu kreveta. Znala je da baš sve ne mora da skine sa sebe. Ostaviće ponešto na sebi što će, padajući u sve veći zanos, skinuti njen dragan. Recimo, gaćice, satenske rukavice i bisere oko vrata.

Ivona je stajala ispred ogromnih gvozdениh vrata kružnog oblika. Masivna čelična vrata bila su otvorena i držala su se o svega dve šarke koje su veličinom i masivnošću potpuno odgovarale težini i nameni vrata. Nije nimalo sumnjala da se nalazi ispred podrumskog sefa. Kada je zakoračila ka sefu, put su joj preprečile čelične rešetke. Pokretom ruku, bez većeg napora, otvorila ih je neočekivano lako.

U sefu veličine manje sobe bilo je nasumice razbacano mnoštvo zlatnih poluga različitih dimenzija, kao i hrpe zlatnog kovanog novca. Podigla je jednu od odlivenih poluga i uverila se da

je teška najmanje pet kilograma. Čim je na gornjoj strani ugledala gusarski znak – mrtvačku glavu iznad ukrštenih kostiju, odmah je odbacila polugu kao da je kužna.

Zurila je, pomalo zagađena, u ogromno bogatstvo što je ležala na podu ispred njenih nogu... Odjednom se na ulazu sefa pojavio Kristijan razmahujući obema rukama. Ivona se našla u šoku istog trenutka kada je videla da su mu obe ruke amputirane do lakata. Kristijan je, besno vičući, zapovedao Ivoni da odmah napusti trezor, jer je navodno umešana u nekakve prljave poslove. Ivona je otvorenih usta i s krajnjom zapanjenošću slušala optužbe o kojima nije imala pojma.

Nije stigla ni da ga zapita o čemu se radi kada je Kristijan naredio da svuče sve što ima na sebi, kako ne bi nešto krišom iznela iz trezora. Ivona se bez reči povinovala naredbi i skinula je sa sebe sve osim gaćica. Kristijana to nije zadovoljilo – tražio je i to da skine.

– Ali, kako ću onda izići vani?! Ostaću potpuno gola... – protivila se Ivona.

Kristijana to nije zanimalo. I dalje je insistirao da se skroz razgoliti. Vikao je na nju tako glasno da je ona, uplašena, poslušno izvršila i ovu naredbu. Potpuno gola, kao od majke rođena, napustila je zgradu banke...

Posramljena i očajna, stigla je nekako do Martinog stana i zakucala na vrata. Marta je otvorila i zgranula se nad nagom kolegicom. Pustila je Ivonu u stan i našla joj jednu od svojih haljina.

Ivona je u tuđoj haljini stigla do stana. Ali, ovoga puta to nije bio njen stan u kojem je živela u Subotici. Bio je to Ratkov studio u podrumu čika-Mirkove kuće...

Alberto se pojavio iza jednog paravana i počeo da recituje pesmu... Iz studija su vodila neka vrata u kabinu za spavanje na Albertovoj jahti. Kada je čuo glasove pred vratima, iz kabine se pojavio Rik. Ivona mu je odmah prišla i molećivo šapnula na uvo:

– Nemoj da kažeš..., nemoj da kažeš Albertu da sam spavala s tobom!

Rik nije ništa rekao. Oteturao se pijan i bacio na kauč. Alberto je hteo da ga priupita kako je uopšte dospao u kabinu broda, ali nije bilo pomoći: Rik je već duboko spavao na ležaju...

Odnekud je banula i Marta i stavila tašnu na sto. Iz nje je brzim pokretom izvadila omanju zlatnu polugu.

– Ovo ti Kristijan šalje i želi da ti se izvini. Veoma ga je stid što se tako poneo prema tebi. Iskreno bi voleo da mu oprostiš...

– Ono što je učinio ničim se ne da opravdati! – rekla je osorno Ivona.

15

Osetila je topao poljubac na obrazu. Albertove usne su je do-dirnule.

– Ovaj poljubac sve nadoknađuje – prozbori pospanim glasom.

– Šta želiš za doručak?

– Kafu... Za sada samo kafu.

– U redu. Reći ću Joletu.

Ivona je ostala sama. Razmislila je o događajima koji su se odigravali prethodne večeri. Bila je zadovoljna zbog ljubavne avanture... Kada je ustala sa ležaja, shvatila je da je spavačica previše kratka i providna. Pored toga, na sebi nije imala ni gaćice. Albertu bi se to sigurno dopalo, ali tako obučena – kako da se pojavi pred Joletom. Skinula je spavačicu i umesto nje obukla mušku košulju pronađenu u ormaru. Dužina je pristajala, jer je sezala do sredine butina.

Pojavila se ispred Alberta za stolom, na kojem je neodoljivo mirisala sveže pečena šunka s jajima. Dok je sedala za sto, naspram njega, Alberto je već počinjao da doručkuje. Njen kapućino i dalje se pušio na stolu.

Obema rukama obgrlila je šoljicu. Sakrivajući se iza nje, razmišljala je – kako da započne razgovor. Posle predivne večeri i jed-

nako lepe noći želela je da zna nešto više o Albertu. Suzdržavala se neko vreme uživajući u kafi, a onda je, najednom i neodoljivo, dobila hrabrost da razreši nedoumicu kojom je bila opsednuta celo jutro.

– Reci mi, Alberto..., da li te neko čeka u Riminiju?

Alberto je sa iznenađenom podigao glavu i pogledao Ivonu pravo u oči, zatim spustio pogled i kratko izustio:

– Da...

Ivona nije očekivala takav odgovor. Razočarana, okrenula je glavu k moru smatrajući da je ta opsesivna tema konačno iscrpljena. Alberto je dokrajčio zalogaj i nastavio:

– ...Moja majka. Ona je još živa i veoma se brine za mene. Nikako joj ne mogu objasniti da sam odrasla osoba.

Taj odgovor je skoro umirio Ivonu. Ali, htela je da što pre sazna celu istinu kojom je bila opterećena i zato je diskretno upitala:

– Niko drugi?

– Niko drugi! Za sada, ne zabavljam se ozbiljno ni s jednom devojkom.

– Mislim da seks koji smo upražnjavali prošle noći nije bio stvar ogoljene strasti... Ponekad pomislim, dok s nekim provodim vreme, da je zainteresovan samo za to da me obori i osvoji moje telo.

– Ja se pošle večeri nisam tako osećao – odgovorio je samouvereno Alberto dovršavajući doručak i brišući se oko usta platnenim ubrusom. – U krevetu, priznajem, privlačila si me telesno. Niko ne može da porekne lepotu i primamljivost tvoga tela. Međutim, da s nekim legnem u krevet – ipak mi je potrebno nešto više, a to sam našao kod tebe... To je vedrina, sreća i osećaj da sam i sam drag toj osobi. Zbog toga sam srećan s tobom...

– Pa, jeste... U stvari, ja ponekad mogo više želim nego što mogu da dobijem – iskupljivala se Ivona. – Mnogo puta sam strasno poželeva da osetim puno zadovoljstvo s muškarcem. Sinoć sam to s tobom osetila, ali to ne znači da od tebe očekujem trajnu vezu... Sve će zavisiti od oboje nas...

– Da. Dobro je što si započeli razgovor u tom pravcu, jer ni ja ne želim da te usrećim priznanjem da si samo u krevetu bila

dobra – uozbilji se Alberto. – U svakom slučaju, mislim da je početak obećavajući. Prepustimo vremenu da između nas upostavi emotivnu ravnotežu i iskrenu ljubav. Mislim da bi stoga trebalo da koristimo svaki trenutak da budemo zajedno...

– Da, to bi zaista bilo dobro, jer se i ja veoma prijatno osećam u tvom društvu – priznala je Ivona.

– Inače, imaš li ti neki neodložni posao u Umagu?

– Ne. Došla sam da se odmorim.

– To je dobro, jer iskreno želim da ostaneš neko vreme sa mnom. Vidim da si u putnoj torbi ponela stvari samo za dan-dva. Predlažem da pre podne odemo u grad i da kupimo tebi odeću i neophodne potrepštine bar za desetak dana. Imam želju da otplovimo do Riminija i da ti pokažem moj rodni grad.

– Treba li da potrošim novac koji sam sinoć dobila? – požali se Ivona.

– Nikako, sve kupujemo na moj račun!

– To nije u redu... – pokuša da se, više u znak iskušavanja, usprotivi Ivona.

– Primi to kao moj skroman poklon!

– Slažem se, samo, ne želim da kupimo skupocenu odeću. Ne bih nipošto želela da te izložim velikom trošku. Studirala sam slikarstvo i dobro poznajem boje i odevne kombinacije koja mi najviše odgovaraju.

– Nisam ni mislio drugačije. Odeća koju sam do sad vidio na tebi potpuno odgovara skladnosti tvoga tela. Samo, hoću da te zamolim da ja odaberem nekoliko komada veša koji bih rado gledao na tebi.

– Veš...? Pristajem!

Još pre podne su zajedno krenuli u kupovinu. Višespratni tržišni centar nalazio se nedaleko od pristaništa. Tako i nije trebalo da odlaze daleko od broda. Albertu je odgovaralo što se sve prodavnice nalazile u istoj zgradi. Nije morao da gubi vreme u šetnji ulicom od radnje do radnje.

Ivona je našla i kupila sve ono što joj je bilo neophodno za neplanirano putovanje i boravak od nedelju dana. Izbor spavaćice

i donjeg veša prepustila je Albertu. Ali, morala je ipak malo da se umeša, jer bi imala samo *tange*, *g-sting* i čipkaste gaćice. Zbog toga je povećala zalihe veša s još nekoliko *bikinja* i *bojšort* gaćica.

Završivši kupovinu garderobe, Ivona je otkrili u uglu tržnog centra slikarsku prodavnicu.

– Alberto, molim te, sačekaj malo! – naglo je zastala Ivona. – Htela bih da vidim ovu prodavnicu. Kada bolje razmislim, ovde nemam pribor za slikanje. U Subotici, u stanu, uvek me je čekao pripremljen štafelaj. Kada mi se prohte da nešto naslikam, samo bih sela za štafelaj u kuhinji.

– Nema problema. Možemo da pogledamo i to – mirno se saglasio Alberto.

– Evo, pronašla sam set akvarelnih i akrilnih boja, četkice, platno, maskirnu tečnost za akvarel, pa čak i štapiće. Šta misliš, da kupim nešto do toga ovde?

– Ne želim da te razuveravam... Ali, kada sutra budemo isplovili, na brodu koji se ljulja nećeš moći da slikaš. A kada stignemo u Rimini, garantujem ti da tamo postoji prodavnica slikarske opreme, možda još opremljenija od ove. Tamo ćeš sigurno naći sve ono što ti je neophodno za tvoj slikarski hobi.

Alberto je na obali snimio nekoliko fotografija s Ivonom. Još dok je snimao, u blizini je primetio mali restoran, veoma ugodan za kraći predah. Oboje njih privukla je terasa s pogledom na more. Sunce je blagodarno grejalo i seli su na terasu restorana okupanu prolećnim suncem.

Tek što im je prišao konobar, Alberto je spontano izdeklamovao:

– Želimo dve kafe... A ja bih još i jedan sendvič.

Pogledao je istog trenutka Ivonu i pokajnički upitao:

– Mogla bi i ti nešto pojesti?

– Da, mogla bih. Ogladnela sam.

– Donesite dve kafe i dva sendviča – decidirano naloži Alberto.

Tek što je konobar doneo sendviče, na koji korak od njih pojavio se Rik sa svojom malobrojnom snimateljskom ekipom. U

ekipi je, naravno, bila i mlada glumica Elana. Ivona je baš sedela licem okrenuta ka prolazu i Rik nije mogao a da je ne primeti. Zauzvao se pored njihovog stola i ljubazno upitao:

– U kojoj kockarnici ćemo se videti večeras?

Ivona nije znala šta da odgovori, ali je to umesto nje uradio Alberto.

– Večeras verovatno dolazimo u Hotel *Kvarner*.

Negde iz drugog plana začuo se prigušen i nervozan Elenin glas:

– Hajdemo, Rik!...

– Idemo, Elena, idemo...! – ljutnuo se Rik, iznova se obraćajući Ivoni: – Ekipi sam obećao da ću ih častiti ručkom nakon uspešno završenog snimanja... Onda, vidimo se večeras!

Na brodu ih je čekalo neprijatno iznenađenje. Jole ih je obavestio da je njegov poslodavac naredio da se vrati u Umag. Još tog popodneva moraće da napusti brod. Izrazio je nadu da će gospođica Ivona zacelo umeti da reši problem oko ishrane, budući da je napunio frižider s polugotovim i gotovim obrocima.

– Neće biti problema. Znam da kuvam! – pohvali se Ivona. – A kafu može spremi bilo ko od na dvoje.

– Za vreme dok budemo sami, zamoliću te za malu modnu reviju... Želeo bih da na tebi vidim bar neke od tih lepih haljina što smo kupili.

– Naravno, Alberto. Ali, kad već plovimo do Riminija, možemo li svratiti u Trst? Tamo bih želela da kupim neke modernije haljine i *overol* kostime. Tamo je centar italijanske mode.

– Što se mene tiče, nema problema. Ali, da znaš, to je malo skretanje s rute: Rimini je nešto južnije. Ako tebi ne predstavlja problem da duže plovimo, rado ću te odvesti do Trsta. U svakom slučaju, danas je prekasno da krenemo. Moraćemo prenoćiti ovde u Opatiji.

– To znači da o odlasku u Trst mogu i sutra da odlučim?

– Da, ali i sutra – ne odmah za jutro. Kada budemo napustili luku i otisnemo se na pučinu, tek tada moram znati kuda da usmerim brod: nadesno prema Trstu, ili nalevo ka Riminiju – objasnio je Alberto.

– Dobro, neka bude tako... A sada idem da nešto spremim za večeru. Hoćemo li večeras ponovo u kazino? Želim svima pokazati svoju večernju haljinu.

– U redu, ali nadam se da ću pre večere imati čast da prisustvujem naročitoj modnoj reviji... – provocirao je Alberto.

Ivoni nije trebalo mnogo vremena da postavi večeru. Jole je već ranije pripremio nekoliko vrsta jela. Stoga je najviše vremena provodila u oblačenju i svlačenju toga dana kupljenih modnih noviteta. Alberto je veoma uživao u modnoj predstavi čije je pojedine momente i sam komentarisao.

Večerali su i popili kafu u ugodnom ćaskanju, a zatim su počele pripreme za večernji izlazak. Ivona je pokazala Albertu nekoliko večernjih haljina. Njemu se najviše dopala baš ona koju su toga dana kupili.

Bila je to veoma uska jednodielna haljina, bez rukava, svetlosive boje. Celo poprsje haljine bilo je ručne izrade, od čipkastog materijala. Postava od fine sive svile pokrivala je predeo grudi, iznad kojeg je ostavljen duboki vratni izrez polukružnog oblika. Leđni deo haljine, sve do trtične kosti, bio je jedan veliki, pohotljivi izrez.

Albertu je jedino bilo žao što Ivona nije ponela sa sobom neki nakit. Bio je čvrsto uveren da bi joj uz haljinu izvanredno pristajao jedan masivniji zlatni lančić.

– Zlatna ogrlica tipa *Kleopatra* sigurno bi još naglašenije izrazila Tvoju lepotu.

– Kada sam se pripremala za put, nisam pretpostavljala da ću izlaziti na tako ekskluzivna mesta – pravdala se Ivona.

Kockarnica u Hotelu *Kvarner* smeštena je u suterenu. Ovo-ga puta Ivona je ponela u maloj tašnici deo novca koji je dobila u igrama na sreću prethodne večeri. Kad su ušli u dvoranu Ivona se pažljivo osvrnula i sasvim dobro zapazila da je ona mnogo veća od one u kojoj su bili prethodne večeri. Osim toga, bilo je i više stolova za veoma različite igre. Pored jednog zida ređali su se, u dugačkom nizu, automati za igru.

U sredini dvorane nalazio se prostrani bar pult pravougaonog oblika. Bio je neposredno pristupačan sa svih strana. Nalakćen na pult stajao je Rik u društvu jedne devojkice okrenute leđima. Čim je ugledao Ivonu i Alberta, Rik im je mahnio da priđu. Rikovo mahanje ponukalo je devojkicu da se osvrne. Ivona je istog trenutka prepoznala mladu glumicu, Elenu, koja je juče igrala u reklamnom filmu.

Elena je nosila napadno kratku haljinu od limun-žutog satena. Prednji deo haljine imao je izrazito dubok izrez, dovoljno dubok da Elena nije ni pomišljala da nosi grudnjak. Na ramenima su haljinu pridržavale dve tanke trake. Struk joj stezao tanak kaiš od potpuno iste tkanine. I Elenina haljina imala je potpuno razgolice leđni deo. Jednom rečju, široka lepršava haljina jedva da joj je pokrivala i ono malo donjeg veša.

– Šta pijete? – ljubazno je upitao Rik.

– Ja bih *metaksu* sa sodom, budući da imam nameru da i večeras iskušavam sreću – odgovori duhovito Ivona.

– A ja bih viski *Džek Deniels*, s dve kocke leda – ne časeći časa uzvрати Alberto.

Uz piće, Rik se raspitivao koliko dugo njih dvoje ostaju u Opatiji. Pošto je završio snimanje, on namerava da se sutra vrati u Trst. Alberto je na to pomenuo da će i oni možda ploviti za Trst. Ivona, naime, želi da kupi još neke haljine za sebe. Ali, o tome još nisu doneli konačnu odluku. Pominjanje Trsta kod Elena je uslovalo pojačanu potrebu da pažljivije prati razgovor u koji se nije mešala ni jednom jedinom rečju.

Ispivši piće, sve četvoro su pošli k stolovima za igru. Ivona je zamolila Alberta da joj kupi žetone. Te večeri želela je da igra ozbiljno, pa je zamolila da kupi žetone u vrednosti od hiljadu dolara.

Ivona je najpre prišla stolu s kockama, jer je već prethodnog dana utvrdila pravila igre. Stavila je na tri različita broja žetone u vrednosti od po stotinu. Kad je krupije upitao ko želi da baca kocke, Elena se snažno progurala do stola i glasno povikala:

– Ja, ja!...

Igračima oko stola nije smetalo što će ovoga puta kocke baciti mlada privlačna devojkica u izazovnoj haljini. Mnogi su se potajno nadali da će Elenine grudi, dok bude bacala kocke, bar za trenutak ostati još više obnažene. A može se desiti da ugledaju i njen skromni donji veš, ako ga uopšte ima...

Kad su svi postavili žetone na željene brojeve, Elana je bacila. Dve četvorke su se pojavile na gornjim stranicama kocki. Od tri broja, Ivona je imala jednu osmicu i tako dobila dvanaest puta više od uloženog. Ivoni je naglo poraslo raspoloženje: stavila je ravno hiljadarku na broj sedam.

Elana je ponovo želela da baca kocke. Ivona ju je uhvatila za ruku i mirno joj saopštila da je ovoga puta ona ta koja baca. Elana nije učestvovala u igri, pa je Ivona imala preče pravo. Promešala je dobro kockice u spojenim šakama i bacila ih na sto. Kocke su se, kao i obično, zaustavile na drugom kraju stola. Na jednoj je bila šestica, a na drugoj jedinica. Svi su glasnim povicima i orkestriranim pljeskom čestitali Ivoni na ponovnom dobitku.

Ovoga puta dobitak je bio tridesetpet puta veći od uloga. Dvojica muškaraca u Ivoninom društvu jedva su uspjeli da pokaupetoliki broj žetona. Krajičkom oka Alberto je primetio da Ivona želi da nastavi igru. Hitro joj je prišao i šapnuo na uho:

– Napravi kratku pauzu. Nema tog vlasnika kockarnice koji voli da neko više puta uzastopno dobije. Mogu nas jednostavno ispratiti iz kockarnice...

– U pravu si. Možemo se vratiti u bar. Usput, zamolila bih vas da mi zamenite žetone u pare. Papirni novac može lakše da stane u moju tašnicu.

Ponovo su seli na barske stolice i nastavili da piju svako svoje piće. Momci nisu nalazili za shodno da se osvrću na Ivonine dobitke u igrama na sreću – ta videli su to i prethodne večeri. Samo Elana nije mogla da izdrži a da ne upita:

– Nikad u životu nisam videla da neko ima toliko sreće. Svega si dva puta igrala i već si stekla ogromno bogatstvo. Kako to postižeš?

Nije Elena bila jedina koja je čekala odgovor na postavljeno pitanje. I momke je zanimao Ivonin odgovor, mada su suštinski bili ubeđeni u to da se radi samo o pukoj sreći, odnosno slučajnosti. Ne dešava se to tako retko, pa i ovu slučajnost tako valja razumeti. Elena je ipak očekivala decidan odgovor. Ivona je popila još jedan gutljaj *metakse* pre nego što je odgovorila:

– Zamisli, posedujem kamen sreće! Od kada ga imam, stalno me prati niz sretnih događaja.

Alberto i Rik su se slatko nasmejali, dok je Elena ozbiljno prihvatila odgovor.

– Gde ja mogu da nađem kamen koji donosi sreću?!

– Pa, sreću već imaš – primeti Alberto. – Ne bi trebalo da se žališ, Elena. Potičeš iz veoma poznate venecijanske porodice. Od Rika si dobila nekoliko važnih uloga. Kada te vide na filmskom platnu, zacemento ćeš postati popularna... A ko zna šta te još čeka u životu...!

– Da! Istina je... – složi se Rik, – Kad se vratiš u Trst, ko zna kakve te sve ponude filmskih uloga tamo čekaju...

– Elena, Ti putuješ u Trst? – upita Alberto.

– Da, živim tamo.

– Postoji velika verovatnoća da i mi sutra plovimo za Trst – napomenu Alberto i baci pogled na Ivonu koja se pravila da je ovaj razgovor ne zanima. – A znaš li da kuvaš?

– Da, jednostavnu hranu znam pripremiti.

– Ivona hoće da u Trstu kupi neke nove modele haljina i kombinezona.

Eleni su najednom zasvetlucale oči i, usana razvučenih u širok osmeh, počela je da moljaka:

– Uh, što je to dobro!... Povedite i mene...! Kuvaću..., radiću sve što treba. Brže i jednostavnije mi je putovati brodom nego autobusom.

– Gde živiš u Trstu? – bio je znatiželjan Alberto.

– Roditelji su mi kupili garsonjeru koja se nalazi preko puta železničke stanice.

– Ako obećaš da ćeš Ivonu voditi u kupovinu, možeš s nama brodom u Trst.

– Da, naravno. Poznajem ceo grad. Istina, grad mi se ne sviđa zbog vlage i mnogo turista, ali..., bez sumnje ga veoma dobro poznajem. Inače, u Trstu sam upoznala i Rikarda.

Elena nije prestajala sa samohvalisanjem, sve u nadi da će tako zadobiti Albertovu naklonost i dobru volju da je primi na brod.

– Radujem se što ćeš mi pokazati robne kuće u Trstu – najzad se u razgovor uključi i Ivona, da bi u sledećem trenutku značajno pogledala u Rika i nastavila: – Samo sam jednom bila u Trstu. A čula sam toliko toga o tom velikom gradu, koji je u stvari velika luka...

– Alberto, da plešemo malo?! – naglo se obrati Ivona.

– Sa zadovoljstvom... Hajdemo!

Orkestar je zaredao tako zanosne melodije da su se i ostali gosti u sve većem broju odazivali akordima muzike za ples.

U sred izvođenja jedne od melodija Elana je dohvatila Rika pod ruku i pvela ga na podijum, među ostale plesne parove. Rik je vidno bio zadovoljan primećujući da mnogi muškarci dobacuju zavidne poglede. Kako i ne bi kad je bio u društvu i plesao sa izuzetno zgodnom i atraktivno obučenom devojkom.

Posle nekoliko melodija Ivona i Alberto ponovo su seli pored šanka. Ivona je zatražila još jedno piće. Tek što je stiglo pred nju, piće je popila naiskap i čašu spustila pred konobara s jasnom porukom da je ponovo natoči. Konobar je to veoma dobro razumeo, a Ivona je ponovo podigla tek natočenu čašu... Alberto je istog trenutka blagim pokretom zadržao njenu ruku.

– Polako, Ivona! Moraš biti opreznija s pićem!...

– Misliš, da mi ne naškodi?!

– U suštini, da. Kad se vratimo na brod, rado ću ti ponuditi...

– U pravu si. Nemoj se ljutiti, malo me je ponelo raspoloženje...

Alberto je te večeri u nekoliko navrata diskretno sprečavao Ivonu da se ne približi stolovima za igru. Insistirao je na tome, jer je u Opatiji bio čest gost i nije želeo da ostavi loš utisak na vlasnike

kazina. Utešno joj je pominjao da postoje kockarnice u Riminiju i u San Marinu i da su u njima ostvarivi i veći dobici.

Bilo je prilično kasno kad su krenuli k pristaništu. Pre nego što su se rastali s Rikom i Elenom, Alberto ih je obavestio:

– Mi krećemo oko jedanaest časova pre podne. Ukoliko želiš da ideš s nama u Trst, potraži jahtu pod nazivom *Staršip*. Ako imaš nameru da i ti putuješ u Trst – obrati se Alberto Riku – slobodno možeš ploviti s nama. Pretpostavljam da Ivona neće imati ništa protiv...

– Biće mi drago. Hvala na pozivu – mahnu Rik u znak pozdrava.

Nadomak broda Ivonu je „uhvatilo“ piće. Alberto je to odmah primetio – imala je poteškoće pri hodanju. S govorom nije imala nikakvih problema.

Ivona je želela da se što pre oslobodi večernje haljine. To je i učinila, ali mesto nje, drugo nije obukla. Ostala je samo u grudnjaku i u tankim, jedva приметnom vešu. Tako odevena, ili tako golišava, banula je u dnevni boravak. Alberto je već čekao s bocom *metakse* u ruci.

– Pošto smo sada na brodu, hoćeš li jedno piće?

– Ne, hvala. Nemoj se ljutiti što sam ti stvorila neprijatnu situaciju u kockarnici. Savladala me je ljubomora. Možda nije trebalo pozvati Elenu na brod...

– Sada ti se tako čini, ali videćeš – biće to koristan potez. Naime, Elena je iz porodice Rucini. To je veoma poznata venecijanska porodica. Jedan od njenih uglednih članova, zvao se Karlo Rucini, bio je venecijanski dužd³. Rik mi je ispričao i to da je porodica odista razgranata. Muški članovi porodice venčavali su se sa ženama raznih nacionalnosti. Elenina majka je iz mađarske porodice koja živi u Dalmaciji.

– Otkuda sve to znaš...?

– Dok ste vas dve bile zauzete bacanjem kocke, Rik je u nekoliko rečenica ispričao Elenino porodično stablo. Mi Italijani pomno pratimo, i pazimo, kada se radi o tako poznatim porodicama.

³ Karlo Rucini (1653–1735) – dužd Mletačke republike od 1732. do 1735. godine.

Pokušaj jednom da je nagovoriš da ti pokaže svoj porodični dom u Veneciji. Siguran sam da je pun dragocenih slika. Verovatno je sličan kakvoj poznatoj galeriji.

– Ali, zašto si pozvao i Rika?

– Mogla si primetiti kako pokušava da se udvara Eleni. Oči su mu zablistale kada sam pozvao Elenu na brod. No, bilo mu je žao što istovremeno nisam pozvao i njega.

Ivona se smirila i sela u Albertovo krilo obgrlivši mu vrat.

– Žao mi je što sam uopšte posumnjala u tebe, kad znam da mi želiš samo dobro.

Usledio je dug, strastven poljubac. Ivona je uhvatila Alberta za ruku i uvela ga u spavaću sobu.

16

Kristijan se često žalio da ga ruka jako boli. Nije znao kako izgleda rana ispod zavoja sve dok ga lekar nije skinuo. I sam lekar se veoma iznenadio. Koža čitave podlaktice bila je crvena, dok je oko rane sasvim pocrnela. Videvši to lekar je postao zabrinut i neodlučan šta dalje činiti, pa je pozvao kolegu hirurga da se s njim posavetuje. Kada je hirurg video ranu odmah je preporučio radikalni zahvat, jer rana ne samo što nije zacelila, nego se stanje ozbiljno pogoršalo.

– Rana se zagnojila. Mislim da ste dobili trovanje krvi – sepsu. Na žalost, moramo vam amputirati desnu ruku, sve do lakta! – bio je izričit hirurg.

– To ne mogu dopustiti! Kako ću živeti...!? Ništa ne mogu raditi levom rukom. Zar nema drugog rešenja? – u očajanju i s nevericom zavapi Kristijan.

– Ni do sada niste mogli koristiti desnu ruku zbog bolova. Nema drugog rešenja. Ako to ne uradimo, život Vam je ugrožen. Rana je takva da se s njom nije igrati. Znam da ste mi već rekli, ali se više ne sećam... Gde ste zadobili tako gadnu ranu? – upita zabrinuto lekar.

– Napali su me na ulici – ponovo slaga Kristijan. – Na tom nožu sigurno se nalazio neki otrov. Na osnovu analize krvi nisu mogli da ustanove šta je u pitanju.

– Uputiću vas u bolnicu. Treba da zakažemo termin u operacionoj sali. S ovako zagađenom ranom ne smemo više čekati. Morate me poslušati! – insistirao je odlučno lekar.

Događaji su se posle toga odvijali smerom i brzinom na koje Kristijan više nije mogao da utiče. U kolicima su ga odvezli na hirurško odeljenje. Sala za operacije bila je već spremna. Premestili su ga na operacioni sto i uspavali.

Kristijanu se učinilo da je operacija trajala samo jedan trenutak. Probudio se u bolničkoj sobi. Otvorio je oči i ugledao medicinsku sestru pored ležaja. Na desnoj, do lakta amputiranoj ruci bio je stavljen podeblji zavoj.

– Sve je dobro prošlo. Ne morate se brinuti... – umirivala ga je sestra utešnim glasom.

– Osećam desnu ruku. To znači da je nisu odsekli...?!

– Na žalost, jesu. To što Vi sada osećate zove se fantomska bol. Ona se javlja odmah posle operacije, a može da traje i godinu dana. Lekar je rekao da ćete moći napustiti bolnicu za nekoliko dana. Posle toga sledi rehabilitacija. U Vašem medicinskom kartonu ne piše koga da pozovemo da dođe da Vam pomogne.

– Ja nemam rodbine, samo prijateljicu Ivonu. Odmah ću vam dati njen broj telefona.

Sestra je šutke klimnula glavom, zapisala izdiktirani broj i napustila sobu. Nešto kasnije se vratila i obavestila Kristijana da se niko ne javlja na dati broj. Ali, umirivala ga je – pokušaće ponovo.

Kristijan je osetio zamor. Okrenuo je glavu i brzo zaspao.

Sledećeg dana ga je probudila medicinska sestra u društvu lekara.

– Imate veliku sreću, gospodine Kristijan. Da smo sačekali još koji dan, ne biste bili ovde. Dobili ste potpunu transfuziju krvi. Po nama, izvukli ste se. Sepsa je mogla biti fatalna...

Nakon dva dana Kristijana su otpustili iz bolnice. Osećao se veoma mrzovoljno i tužno. Smatrao je da ga je sudbina kaznila zato što je pljačkaški provalio u tuđu kući i izazvao smrt domaćina. Iskreno se kajao što je poslušao Ivonu. To što je izgubio desnu ruku ima samo njoj da zahvali. Sada to ne može ni da joj saopšti, jer je bestragom nestala...

Danima nije izlazio. Kretao se jedino po sobi. Elizabeta, koja je radila u pozorišnom klubu, donosila mu je svakodnevno hranu i lekove. Tonuo je sve dublje u depresivno stanje zbog gubitka ruke. Često su ga pohodili osećaj griže savesti i kajanje. U jednom trenutku mu se učinilo da bi mu bilo bar malčice lakše ako nesnosnu teskobu podeli s nekim. Ali, s kim?! S Elizabetom nije imao zajedničkih tema. Uz to, ona bi samo došla, ostavila hranu i odmah otišla. Nije se zadržavala ni trenutka.

Šetajući nervozno po sobi, na polici s knjigama je ugledao snežnu kuglu. Istog trenutka se setio Marte – bio je to njen poklon. Taj mali ali simboličan poklon dobio je pre koju godinu, kada je prvi put došla u njegov stan. U kugli se nalazila kućica sa sneškom u malom dvorištu... Bila je to minijatura klasičnog zimskog pejzaža.

Pomislio je da bi bilo dobro da pozove Martu i razgovara s njom. Ako joj prizna da su on i Ivona bili kod čika-Mirka i da je on donekle kriv za njegovu smrt, olakšaće bar malo teret vlastite savesti... Ivoni više nije verovao. Svakodnevno je, više puta, bezuspešno okretao njen broj telefona. Čak je i Elizabetu poslao do Ivoninog stana da proveru da li se možda tamo sakriva. Ali, sve je bilo uzalud...

Marta je odustala od daljeg traženja kamena po kući. Prihvatila je činjenicu da ga je neko verovatno ukrao. Sva se usredsredila na glumu. Htela je da što bolje odigra ulogu koja joj je poverena. Uz to se potrudila, zajedno s Ratkom, da što pre dobiju prinovu. Martu je sve više opsedala želja da ostane trudna, a tada bi – tako je planirala – to proslavili zaključenjem braka.

Posle više neuspešnih pokušaja odlučila je da se posavetuje s lekarom. Prilikom prve posete ginekolog je ustanovio da je sve

u redu. Međutim, naknadnim detaljnim pregledima otkrivena su neka oštećenja i nenormalne promene u jajniku. Lekari su smatrali da se one mogu uspešno izlečiti. Ali, tokom lečenja su nastale izvesne komplikacije...

Marta je sve češće obolevala. Odrekla se privremeno glume i predstave u pozorištu. Radije je ostajala kod kuće i odmarala se. Dok je tako jednom odmarala u kući, zazvonio je telefon.

– Zdravo, Marta. Kako si? Možda te zovem u nezgodno vreme? – upitao je Kristijan nespokojnim glasom.

– Ne, Kristijane. Kod kuće sam i odmaram se.

– Moram da razgovaram s tobom. Ovih dana živim pod velikim pritiskom. Moram nešto da ti priznam, jer ako to ne uradim – poludeću!..

Kristijan nije ni sačekao da mu Marta odgovori, nego je odmah započeo priču do najsitnijih detalja. Ne zastajući ni da predahne, ispričao je sve ono što se dogodilo, od trenutka kad je Ivona doznala da čika Mirko možda ima još puno vrednih stvari do nesretnog ishoda njihove provale. Nije na kraju skrivao ni to da je rezultat njihovog nečasnog i nepromišljenog postupka to da su njemu amputirali desnu ruku, a da je Ivona nestala kao da je u zemlju propala. Saopštio je i to da se plavi kamen najverovatnije nalazi kod nje. Jer, ona je došla kod Ratka da se fotografiše samo zato da bi došla u priliku da ukrade taj famozni kamen.

– Molim te, oprosti mi. Bio sam ljubomoran i slep. Pao sam potpuno pod Ivonin uticaj. Neće mi smetati ako sve to ispričaš policiji. Zaslužio sam kaznu! – reče Kristijan pokajnički i naglo začuta.

– Ako je tačno da je Mirkova smrt nastupila u samoodbrani, tada si za provalu dobio zasluženu kaznu... Odrekli su ti ruku. Ne želim više de se bavim tim događajima. Dosta mi je i mojih problema! – reče rezignirano Marta.

– A šta je s tobom? Glas ti je tako tužan... – trgnu se iz samotištenosti Kristijan.

– Nisam dobro... – poveri se Marta.

U grubim crtama je objasnila kakvi sve problemi su kod nje iskrslili. Na kraju su oboje zaključili da je plavi kamen sigurno kod Ivone. Štaviše, Marte je to dokazivala okolnošću da dok je kamen bio kod nje, sreća je bila na njenoj strani, a dobrobit je koračala njenim stopama. Otkada je Ivona ukrala kamen, sve se preokrenulo. Čitav njen život se pretvorio u kaos... A i Najdanova smrt je došla nakon što je poklonio kamen.

Oboje su bili saglasni da je plavi kamen zacelo neki čudesni, nadprirodni, vanzemaljski talisman. Onome ko ga poseduje donosi svekoliko dobro i istinsku sreću, ali samo dotle dok ga ima kod sebe. Kada se kamen nađe kod nekog drugog, prethodni vlasnik je suočen sa ozbiljnim nevoljama i prokletstvom.

– Želim ti skoro ozdravljenje, Marta! – završavao je toliko željeni razgovor Kristijan. – Ako se Ivona pojavi, moraće da odgovara zbog krađe...

Elana i Rik stigli su na pristanište nekoliko minuta posle jedanaest časova. Glumica se pojavila u jednostavnoj mladalačkoj odeći za dnevni izlazak. Preko bele svilene bluze dugih rukava nosila je bolero kestenjaste boje. Vertikalne šare na helankama od *spandeksa* uvijek su joj se između nogu.

Rik je vukao za sobom Elenin ogromni kofer. Kada su stigli do broda, Elana je povikala s obale u pravcu broda:

– Halo! Zdravo, stigli smo. Jesmo li vas probudili?

Alberto se pojavio na ogradi i mahnuo im da se ispnu na brod. Rik je dahćući poneo torbe. Pošto ih je smestio, stropoštao se u kabinu za dnevni boravak.

Ivona se pojavila u kratkoj svilenom kućnoj haljini i poljubila Elenu i Rika.

– Kofere možete smestiti u onu kabinu tamo – rekla je i pokazala na onu prostoriju u kojoj je ona spavala – Tamo nikome neće smetati. Pobogu, šta si ponela u tim koferima? – upitala je Elenu.

– Puni su haljina i razne druge odeće. Tokom snimanja morala sam se nekoliko puta presvlačiti.

Devojke su otišle u kabinu, a Alberto i Rik popeli su se do navigacionog mosta da bi pokrenuli motore. Žene su u kabini odmah prionule na razgledanje haljina. Mladaj glumici najviše su se svidеле večernje haljine. Elena je pohvalila Ivonin istančani ukus i izoštren osećaj za kombinaciju boja i odevnih predmeta.

– Baš umeš da biraš boje. Tačno znaš koja kojoj najviše odgovara. Odakle ti tako nijansirani smisao za boje? – upita Elena.

– Kao prvo, pročitala sam više puta Geteovu⁴ teoriju boja. Mnogi ne znaju da je taj čuveni književnik istraživao boje. A kao drugo, završila sam slikarstvo na fakultetu likovnih umetnosti.

– O, da, nije onda ni čudno što tako dobro barataš bojama.

Načinila je kratku pauzu i nastavila prilično uozbilženim tonom:

– Ali, reci mi, Ilona, da li zaista poseduješ kamen koji donosi sreću?

Ivona se nasmešila. Nekoliko trenutaka je obazrivo razmišljala i, procenjujući da Elena ne predstavlja nikakvu opasnost za nju i plavi kamen, odlučila je da joj ga pokaže. Izvadila je kamičak iz dubine torbice i pokazala ga Eleni.

Elena je uzela kamen u ruku, blago ga pomilovala i osetila neku toplinu na njegovoj površini.

– Ne vidim na njemu ništa... I ti smatraš da ti ovaj kamen donosi sreću!?

– Da. Pa, mogla si to videti u kockarnici.

– A da li utiče i na zdravlje?

– Pretpostavljam, jer otkada ga posedujem, ni sa zdravljem nemam problema. Ranije sam imala migrenu i neke menstrualne probleme. Sve je to u međuvremenu nestalo.

– Gde si ga nabavila? Možda bih i ja mogla da nabavim takav.

„Ako zaista ima moć izlečenja, moram ga nabaviti! Za moju Karmelu bi to značilo spas...“, pomislila je u sebi Elena.

⁴ Johan Volfgang Gete (1749– 1832), nemački pisac, pesnik i filozof, objavio je 1810.godine obimno delo *Učenje o bojama*, sistematizujući tako svoju teoriju o bojama na kojoj je radio blizu 40 godina.

– Veoma teško je doći do njega. Ovaj kamen potiče iz Sibira. Dobila sam ga od prijatelja. Kako je on došao do njega, ne znam – slagala je Ivona, uzela kamen iz Elenine ruke i ponovo ga vratila ga u torbu.

„Moram da se dodvorim Ivoni, da steknem njeno poverenje. Pa ako ga i ukradem od nje, niko me neće naročito osuđivati što sam krišom uzela jedan naizgled bezvredan kamen. Moram ga nabaviti kako znam i umem!“ – prolete podmukla misao i nečasna namera Eleninom glavom.

– Kaži mi, Elena, u kakvim ste odnosima ti i Rik? – trže je Ivona iz zavereničkog razmišljanja.

– Teško mi je da to odredim... Spavala sam s njim nekoliko puta, uglavnom s namerom da dođem do uloge. A kako ti stojiš s Albertom?

– Zapravo, ni ja ne znam. Pozvao me je na prijatno krstarenje i ja sam to prihvatila videvši da je on veoma ljubazan i uljudan.

– I spavala si s njim?

– Da – potvrdi preko volje Ivona, osećajući nelagodu što je uopšte došla u priliku da odgovara na Elenina tako indiskretna, štaviše, intimna pitanja. Da bi presekla dalji tok neželjenog razgovora, predložila je Eleni da pođu u kuhinju.

– Spremiću kafu. Verovatno ni momci neće imati ništa protiv.

U kuhinji se Elana stalno motala oko Ivone zapitkujući je u čemu može da pomogne. Ivona je odbijala njene napadne pokušaje, jer je dobro znala da se u kuhinji ne bi snašla ni uz najbolju volju. Da je ne bi u svemu odbila, zamolila je Elenu da pozove momke na kafu koja je već bila skuvana.

Na poziv za kafu Alberto je ugasio motore i s Rikardom sišao u dnevni boravak. U opuštenoj atmosferi, uz kafu, pričali su o različitim temama, pa tako i o snimanju reklame s Elenom u glavnoj ulozi. Dotakli su se i Ivoninih dobitaka u kockarnici. Međutim, Ivonu je najviše zanimalo gde će Rik snimati sledeću reklamu.

Rik se nije libio da otvoreno saopšti kako je dobio ponudu od jedne manje poznate rok grupe da snimi muzički spot u Veneciji.

Rik nije do kraja završio priču o muzičkom spotu u Veneciji kad se iznenada začuo Albertov glas.

– Ivona, jesi li ikad bila u Veneciji?

– Ne, tamo još nisam bila. Ali, čula sam mnogo lepih i interesantnih priča o tom gradu.

– Kada budemo plovili prema Riminiju, svakako ćemo proći pored Venecije. Ako to želiš, možemo se zadržati dan-dva u Veneciji.

– Zar to neće biti malo komplikovano...?

– Ne, nikako. Inače prolazimo morem pored Venecije.

– Ako se odlučite da pristanete u Veneciji – umeša se Elena – mogla bih vam biti vodič. Tamo sam rođena. Poznajem svaki kutak tog grada. Tamo mi žive i roditelji. Možemo svratiti i kod njih.

– Videćemo – rekla je Ivona uzdržano. – Nipošto ne bih htela da opterećujem Alberta.

– Biće onako kako Ti budeš poželela – jasno je stavio do znanja Alberto.

U Trst su stigli predveče. Najpre su morali da srede dozvolu za pristajanje. Tek kad su to obavili, Elena i Rik su mogli da napuste jahtu.

– Hvala vam na zaista prijatnom putovanju – reče Rik. – Sada se rastajemo.

– Sačekaj trenutak, Rik! Možemo oboje istim taksijem. Samo da se oprostim od Ivone – dobaci Elena. – Ako se zaista odlučite da pristanete u Veneciji, a pri tome vam zatreba vodič, slobodno me pozovite. Evo, to je moj broj telefona...

– Hvala ti – uzvрати ljubazno Alberto. – Javićemo ti do sutra. Pretpostavljam da će Ivona pre podne obilaziti prodavnice.

Kada su ostali sami Ivona je zamolila Alberta da to veče ostanu na brodu kako bi se dobro odmorili. Osećala se umorno i pospano, jer su je morski talasi prilično iscrpli.

Uz večernje piće, Alberto je stao nagovarati Ivonu da brodom pristanu u Veneciju. Ne samo zbog grada, već i zbog Elenine porodice. Na kraju krajeva, ne radi se o običnoj porodici, nego o čuvenoj porodici Rucini. Ako ih kojim slučajem još pozovu i u

posetu, može se lako desiti da tokom te posete dožive mnogo više nego što im to može priuštiti sam grad.

– U redu, Alberto, dogovorićemo se sutra, posle kupovine – stavila je tačku Ivona na ovo tako detaljno obrazloženje.

Sledećeg dana, posle devet sati, Alberto je probudio Ivonu.

– Ako želiš da obaviš kupovinu i da popodne krenemo put Riminija, trebalo bi da ustaneš.

– Hvala, Alberto, veoma si ljubazan. Odmah dolazim.

Posle doručka i kafe krenuli su u grad.

– Preporučujem ti dva velika trgovačka centra. Jedan je *Spacio*, a drugi je *Ćita Fjera*.

– Koji je bliži? – upita Ivona.

– Pa, ne znam tačno, ali preporučujem Ti *Spacio* gde možeš kupiti kvalitetnu odeću. Tamo su prodavnice opremljenije, a prodavci su predusretljiviji.

– Dobro, onda idemo tamo.

Alberto je pozvao taksi, smatrajući da je to najsigurniji način da stignu do odredišta. Ni on se više nije sećao gde se tačno nalazi ta robna kuća. Davno je bilo kad je poslednji put nešto kupovao u njoj.

Ivonu je veoma iznenadila veličina tržnog centra. Bilo je u njemu mnoštvo prodavnica s pratećim reklamama poređanim na fasadi zgrade.

Čim su ušli oglasio se oštar zvuk sirene. Zvuk je Ivonu podsetio na alarm. Zvuk se ubrzo utišao, a upalilo se nekoliko reflektora i osvetlilo je njihov ulazak. Veći broj prisutnih okupio se iza unutrašnje strane ulaza.

Ivona je pomislila da su ušli na pogrešan ulaz. Okrenula se, nameravajući da se vrati... Baš tada im je ljubazno prišao mlad, elegantno obučen gospodin i uz osmeh dobrodošlice, raširenih ruku, obratio se Ivoni:

– Čestitam, draga gospođice! Vi ste naš milioniti kupac. Čestitam...!

– Hvala! – promucala je zbunjeno Ivona.

– Molim Vas, pođite sa mnom da Vam uručim poklon koji dobija naš milioniti posetilac-kupac.

Ivona je pogledala u Alberta ne znajući šta da čini. On ju je veselo bodrio:

– Hajdemo! Kreni slobodno! Možda Ti neki poklončić padne s neba...

Zaustavili su se ispred prodavnice u čijem je izlogu bio parikiran prelep crni *mercedes*. Vozilo je bilo osvetljeno sa svih strana, što ga je činilo još luksuznijim. I onako privlačno vozilo neprestano su obilazile, u gracioznoj šetnji, dve manekenke u kratkim haljinama.

Ivona je neko vreme nezainteresovano posmatrala izlog, a zatim se samopodsmešljivo okrenula Albertu.

– Pa... mislim da je predstava završena. Možemo se posvetiti onome zbog čega smo došli – kupovini.

Međutim, mladić ih nije puštao da odu...

– Ovaj automobil je mesecima čekao da usreći milionitog kupca. Pošto ste to Vi, gospođice... – teatralno je ispružio desnu ruku i, uz dubok naklon, pokazao na Ivonu – auto je Vaš! Izvolite, ovde su ključevi od vozila i prateća dokumenta. Čestitam Vam još jednom u ime naše kuće.

Većina kupaca koji su se zatekli u blizini i nekolicina foto-reportera okupili su se oko Ivone i vozila. Prisutni su pljeskali, a foto-reporteri su neumorno snimali. Ivona je sa nevericom stajala ispred automobila, pitajući se šta dalje da radi.

– Alberto, šta da radim sa ovim prelepim i skupim automobilom? – upitala je najzad.

– Ako ti ne treba, prodaj nekome...

Bila je toliko zaokupljena razmišljanjem šta joj je sada činiti, da je čula samo poslednje Albertove reči – „...Prodaj nekome...”

– Kamen..., kamen donosi sreću. Bila sam u pravu! – rekla je, više za sebe i jedva čujnim glasom. Potom se naglo trgla i Albertu saopštila svoje nedoumice i neočekivani problem:

– Možda bi trebali da nazovemo Rika. On bi sigurno znao kako da se oslobodim ovog automobila. Meni sigurno ne treba. Ja nemam ni vozačku dozvolu...

– Nažalost, ja nemam Rikov broj telefona – požalio se Alberto. – Elenin znam. Možda možemo nju pozvati, pa da ona javi Riku...?!

– To bi bilo najbolje. Rik sigurno ima neku ideju šta učiniti s tim automobilom.

– Uradiću sve što mogu u vezi s tim – reče Alberto i nestade u gužvi.

Ivona je ostala da i dalje odgovara na brojna pitanja publike okupljene oko nje. Reporteri su opet tražili da stane pored automobila, pa zatim da se smesti na upravljačko sedište, a naposljetku i da obilazi oko nesumnjivo vredne nagrade. Želeli su imati različite snimke dobitnice i *mercedesa*.

Trebalo je više od sat vremena pa da stigne i Rik. Nije došao sam. Elana se pojavila s njim, ne propuštajući priliku da se nekako i sama nađe u centru tog nesvakidašnjeg događaja. Ako ništa drugo, znala je da će se tako naći u društvu novinara i foto-reportera, čije će fotografije biti objavljene makar u svim lokalnim novinama.

Elena je stoga i nastojala da se za takvu priliku obuče što atraktivnije. Njen overol kombinezon s kratkim nogavicama, sav od *elastana* svetloplave boje, naprosto se upio u vitko telo. Svi su već na prvi pogled zapazili da ispod zategnutog kombinezona nema ni grudnjaka, ni gaćica. Na grudima su joj se snažno isticale bradavice, a između nogu stidne usne.

Ivoni je odgovarao Elenin dolazak, jer su se foto-reporteri odmah okomili na nju. Ona nije oklevala ni časa, nego je odmah počela da pozira. Čak se popela na haubu automobila, tamo zauzela sedeću pozu i, izvijajući se, krenula da pokazuje sve čari svog skladnog tela.

Nakon svega, Rik ih je savetovao da odvezu automobil do luke, gde je privezana Albertova jahta. Nije bilo nimalo jednostavno izvesti automobil iz zgrade tržnog centra, jer je Elena sve vreme

sedela na automobilu i pozirala. Fotografе i prolaznike koji su se tamo sjatili nije bilo lako razmaknuti i zaobići. Tek kad su automobil odmakli od zgrade, Elena je sišla s poklopca motora i sela pored Ivona na zadnje sedište.

– Ponovo ti je pomogao kamen sreće – sa zavišću je zadirki-vala Ivonu.

– Da, desilo se to ponovo! – uzvratila je i dalje ushićena Ivona, nagnula se k Albertu i prošaputala: – Mislim da ćemo odložiti današnju kupovinu garderobe...

– Pa, i meni se tako čini. Moramo da proslavimo ovu veliku nagradu. Riku će biti potrebno bar nekoliko dana da proda automobil...

– Da li si se konačno odlučila za prodaju? – spremno prihvati Rik.

– Da. Nemam vozačku dozvolu. Da auto prevezem do Subotice, morala bih platiti veliku carinu. Uopšte nisam pripremljena da imam kola...

– U redu. Pokušaću da se izborim za najbolju cenu.

– Koliko misliš da vredi? – upitala je Ivona.

– Ovo je najnoviji model. Ima luksuznih dodataka. Za njega bi trebalo da dobiješ najmanje 70-80 hiljada dolara.

– To je veća količina novca. Nije preporučljivo držati je kod kuće ili u torbi. – napomenu Alberto. – Zato Ti predlažem da tokom narednih nekoliko dana odemo u *Evrobanku* i tamo otvorimo čekovni račun. Ova banka ima podružnice svuda u Evropi. Novac možeš podići bilo gde.

– Albert je u pravu. To neizostavno moraš da uradiš. Osim toga, ne želim da vršim pritisak na tebe, ali mislim da bi vredelo proslaviti ovu veliku nagradu.

– Slažem se. U pravu si, Rik! Znaš li neko pogodno mesto za to? – prihvati izazov Ivona.

– Naravno, ja sam iz Trsta. Mislim da bi za ovu prigodu sasvim odgovarao restoran *Al Porton*, ovde u Trstu. To je prijatan mali restoran, poznat samo nama koji živimo u gradu. Tamo ne dolaze turisti, ali hrana je izvanredna. Elana i ja ćemo doći posle

devetnaest časova, u luku. Zajedno ćemo potom prošetati do restorana. Restoran ne zahteva večernju toaletu i gosti mahom dolaze ležerno odeveni.

Al Porton je odavao utisak restoran iz predgrađa. Sitni detalji enterijera govorili su da se ovde brine o posetiocima i da ih se gosti domaćinski. Ugostiteljski prostor zaposedalo je nekoliko okruglih stolova za četiri osobe i dva stola za veći broj gostiju. Na stolovima, iznad belih stolnjaka, bili su postavljeni karirani, dekorativni i nešto kraći od ivica stola. Stolice su bile od čvrste bukovine i premazane lakom za čamce. Nasloni i sedišta bili su od pletenog rogoza. Nasuprot ulaznim vratima stajao je šank. U pozadini, na policama, bile su poređane litrenjače sa raznovrsnim žestokim pićima. Flaše su nesumnjivo imale ne samo upotrebnu, nego i naglašeno dekorativnu ulogu u prijatnom ambijentu.

Nisu dobro ni ušli, a vlasnik restorana im je krenuo u susret u znak dobrodošlice, toplo ih pozdravljajući. Rika je odmah prepoznao – zacelo je ovde bio čest gost. Devojke su bile prikladno odevene. Ivona je na sebi imala tamnozelenu svilenu bluzu kratkih rukava i tamnosivu suknju. Elena je obukla veoma kratku, uzanu crvenu bluzu s dve tanke trake preko ramena i crvene helanke.

Izbor jela za večeru prepustili su Riku. Najpre je stigla na sto riblja čorba od raznovrsne sveže ribe, uz koju su poslužene dobro tostirane tanke kriške hleba. Za glavno jelo Rik je izabrao mešani roštilj od morskih riba, rakova i školjki. Znalački aranžirano, sve je to stiglo na ogromnom ovalnom poslužavniku. Bilo je toliko hrane da njih četvoro nisu mogli sve da pojedu.

Posle izvanrednog jela pilo se odlično toskansko crno vino *Antinori*. Slavlje povodom Ivonine izuzetno vredne nagrade nastavljeno je do kasno u noć. Rik je bio naročito raspoložen i, reklo bi se, u glavnoj ulozi. Sve vreme je pričao viceve i dosetke, držeći celokupno društvo u dobrom raspoloženju.

Niz spiralne gvozdene stepenice Marta se spustila u prizemlje. Našla se ispred izlaznih vrata. Pritisnula je dugme na zidu i otvorila vrata.

Kročila je na ulicu koja je podsećala na one iz filmova čija radnja se odvija u omanjem kineskom selu. S obe strane uzane ulice ređale su se niske drvene kućice. Razmak između kuća bio je tako tesan da su se ulicom mogli kretati samo pešaci. Zakrivljeni krovovi protezali su se znatno preko zidova, natkriljujući uzane tremove. Između otvorenih terasa i ulice najčešće je stajala proređena ograda od drvenih letvi. Prostrti veš koji se sušio do ulice neumoljivo je svedočio da su stanovnici ovog kraja veoma siromašni. Došavši do kraja ulice pred njom je pukla obala somborskog kanala. Nedaleko od ulaza na Štrand, gradsko kupalište, čekao je Ratko s foto-aparatom u ruci.

– Čekam te već dugo. Nabavio sam i čamac. Hoću da snimim nekoliko fotografija s tobom u procvalim lokvanjima. Ali, bilo bi dobro da se presvučeš. Kabina broj trinaest stoji ti na raspolaganju.

Marta je na to potvrdno klimnula glavom i produžila pored unizanih kabina. Odjednom se našla u jednoj uskoj kabini od izbledelih dasaka. Na parčetu letve bilo je ukucano nekoliko eksera, što je činilo vešalicu. Bluza od tankog belog batista, sa zakopčavanjem na prednjoj strani, visila je na tako gruboj vešalici. Pored je bila naslonjena plava pravougaona emajlirana ploča, verovatno skinuta s neke zgrade. Na njoj je, nečim belim, bio krupno ispisan broj trinaest.

Znala je Ratka tako dobro da joj nije trebalo mnogo da zaključi šta on zapravo od nje očekuje: da skine sve sa sebe i obuče bluzu od belog batista. Ratka je odista volela, a njegovo zanatstvo u stvaranju umetničke fotografije veoma cenila – šta joj je preostalo nego da se sasvim skine i obuče samo bluzu. Ratko je opet pouzdano znao da će joj bluza i dobro pristajati, i biti taman po

meri: dopiraće do sredine njenih butina. Kada je otvorila škripava vrata i izašla iz kabine, ostala je zapanjena što svih drugih kabina nije više bilo na vidiku...

Stajala je na vrhu nekog brdašca. Kroz visoku travu vijugala je uzana zemljana staza i spuštala se do obale. Tamo je pored čamca stajao Ratko i strpljivo čekao.

– Baš sam te takvu i zamišljao – rekao je primetno obradovan. – Uđi u čamac! Ja ću veslati.

Marta ga je poslušala, a Ratko je vešto odgurnuo čamac od obale i uskočio u njega.

Već kod trećeg zaveslaja pejzaž oko njih se najednom promenio. Plovili su sredinom veoma široke reke. Ispred njih se nazarao dugačak peščani sprud. Negde na sredokraći do zaravnjenog ostrva, Ratku se učinilo da bi već sad mogao da snimi nekoliko zanimljivih fotografija. Zamolio je Martu da se uspravi u čamcu, podigne obe ruke i stavi ih na potiljak. Tek što je to učinila, čamac se silno zaljuljao i ona se našla u reci.

Odmah je potonula – matica reke neodoljivo je vukla u dubine... Najednom se zatekla u visokoj, zelenoj, lelujavoj detelini. Bilo joj je začudno što tako lako korača kroz to zeleno travnato more.

Posle nekoliko koraka stigla je do padine na čijem je podnožju ugledala stogove suve lucerke visine čoveka. Izbrojala je trinaest takvih kamara. Iznad svakog stoga dizao se drveni krst. Krenula je u tom pravcu da izbliza vidi o čemu se tu radi.

Stigavši do prvog stoga, mogla je na krstu da pročita jasno urezana imena. Na ovom je bilo urezano ime Najdana Brodića, zatim Marte Brodić, pa Lasla Brodića, Etelke Brodić... Ređali su se tako na drvenim krstovima, poimence, svi znanci i neznanci, svi rođaci i prijatelji. Na jednom krstu pronašla je i Kristijanovo ime, a zatim i Ivonino. Neka imena su joj bila nepoznatim, kao Alberto, Elena, Rikardo... Ali, za takva imena i nije pokazivala neku znatiželju..

Iza poslednjeg stoga sena nalazilo se ogromno stablo trešnje, na čijim granama su cvetali vodeni lokvanji protežući se ka površini vode.

Na klupi pored stabla sedeo je čika Mirko.

– Dođi, Marta, sedi tu pored men! Ima mesta za oboje.

– Čika-Mirko, gde se ja to nalazim? Da li je to Raj? Pakao nije, pošto je priroda prekrasna, a i vazduh je čist...

– Ne znam ni sam, dugo već sedim ovde. Ti si prva koja se pojavila...

Čika Mirko nije dobro ni izgovorio te reči, a krst na poslednjoj gomili lucerke se srušio. Učinilo joj se da je na tom krstu bilo urezano ime – Elena. Nije dobro uspela ni da pročita ime, a na mestu gde je stajao krst nastajao je vazdušni vrtlog koji se dizao nagore. Vrtlog je za sobom povlačio zelenosive stabljike deteline. Kako se širina levkastog vrtloga povećavala, tako je narastala i mermerna ženska figura koju Marta nije mogla da prepozna.

Kad je obnaženo žensko telo bilo dopola izvan stoga, najednom je oživelo. Ispružilo je zatvorenu šaku prema Marti. Sledećeg trenutka šaka se otvorila i na dlanu se pojavio plavi kamen. Beli zraci su se isijavali iz kamena na sve strane. Od te svetlosti najednom je pobeleo ceo pejzaž. Nabrzo je svetlo iščezlo i ceo prostor se vratio u pređašnje stanje.

– Ako ne možeš povratiti kamen, bolje da bežiš glavom bez obzira! – bio je izričit savet čika-Mirka.

– Gde to mogu da pobegnem!? – začuđeno upita Marta.

– Pođi sa mnom!

Čika Mirko je ustao i, leđima okrenut nagoj ženi, uhvatio je Marta za ruku i pošao. Pred njima se prostirao zeleni travnjak, a potom su se pojavile i stepenice koje su vodile u neki podrum. Sišli si i krenuli hodnikom. Truli, napola izlomljeni mrtvački sanduci redali su se u udubljenjima s obe strane hodnika. Martu je to toliko prestravilo da se vrišteći probudila...

– Ratko! Ratko...! Gde si?

– Tu sam, pored tebe. Verovatno si nešto loše sanjala... S obema rukama stisnutim u pesnice mahala si tako snažno kao da se braniš od nečega.

– Da, sanjala sam nešto veoma rđavo. Bojim se, jer lekari mi ne kazuju ništa ohrabrujuće. Plašim se da ću se jako razboleti i umreti. Da imam kamen kod sebe, možda bi mi on dao neku nadu... neku šansu za ozdravljenje.

– Toliko veruješ u taj kamen?

– Da. Dok god sam ga imala, dešavale su mi se samo lepe stvari. Video si i sam, bili smo nagrađeni... U ono vreme, bila sam zdrava i stekla sam bogatstvo.

– U pravu si. Istina, ja bih te dobiti pripisao nekoj slučajnosti... Ali, ako ti misliš da bi ti kamen pomogao u ozdravljenju, pronaći ću ga! Učiniću sve, samo da te ne izgubim. Tragaću za Ivonom, makar išao i na kraj sveta. Vратиću ti ono što smatraš da je tvoje...!

– Ali, ko će za to vreme biti ovde, sa mnom...!?

– Razgovaraću sa Etelkom... Brinuće se za tebe dok se ne vratim. Ukoliko ona ne može, slobodno pozovi Kristijana. On će te rado posećivati...

– Ne bi ti smetalo da Kristijan bude tu, sa mnom, pod istim krovom?!

– Sve ono što tebi odgovara i čini te srećnom, i meni odgovara. Svaka pomoć će ti dobro doći dok sam ja odsutan. Svakodnevno, pogotovo u večernjim časovima, javiću ti se telefonom. Sutra putujem u Suboticu. Tamo ću da ispitam svakoga ko je imao bilo kakav kontakt sa Ivonom.

Sledeće noći Marta je čvrsto i mirno spavala. Ratkova odlučnost da joj povрати kamen, na bilo koji način, blagotvorno je delovalo na nju.

Etelka je stigla sledeći dan. Ponela je sa sobom pravougaoni ram za izradu goblena. U jednoj kartonskoj kutiji za cipele spremila je raznobojne konce za ručni rad. Marta se ranije nikada nije bavila izradom goblena, pa joj je bilo zanimljivo da posmatra Etelku dok ih veze.

Zavaljena u fotelju nasuprot Marte koja se odmarala, Etelka joj je pokazala svoj ručni rad.

– Da li je to ona čuvena muštra za goblene i tapiserije pod imenom *Ifigenija*.⁵ – upita znatiželjno Marta.

Ratko nije sačekao Etelkin odgovor. Znao je da će Etelkina mitološka priča o Ifigeniji poprilično potrajati. Stoga je prišao Marti, nežno je poljubio i mirno napomenuo:

– Vidim da ćeš biti u dobrim rukama. Što se tiče tema za razgovore, biće ih u velikom broju. Ja sada odlazim. Javiću se večeras...

– U redu. Očekujem tvoj poziv – rekla je Marta okrećući se Etelki od koje je očekivala iscrpan odgovor o Ifigeniji...

Ratko je stigao u Suboticu s namerom da najpre poseti Kristijana. Nazvao ga je u stan, smatrajući da će ga u jutarnjim časovima sigurno naći kod kuće. Zacelo je bio u pravu: Kristijan je podigao slušalicu već na drugo oglašavanje zvona.

– Da?

– Zdravo, Kristijane... Ovde Ratko.

Nastala je duža pauza. Kristijan je bio iznenađen – nije ni sanjao da bi ga Ratko mogao tražiti. Prvo što mu je palo na pamet bila je pomisao da se Marti nešto desilo. To ga je i nateralo da ipak odgovori:

– Da, da. Šta ima novoga?

– Želim da razgovaram s tobom o Ivoni. Odlučio sam da na bilo koji način vratim Marti plavi kamen.

– Ali, ja zaista ne znam gde se ona nalazi.

– Znam..., bolje reći, pretpostavljam da je tako. Ali, želim da popričamo o tome da li ti je možda bilo čime dala do znanja gde i kod koga bi mogla otići... Bilo šta..., u nevezanom razgovoru, dok ste bili zajedno... S kim se još družila, gde je odlazila...? Bilo šta...

– U redu. Hoćeš li da dođeš u stan? Znaš gde živim?

– Znam, ali mi je neprijatno. Predlažem da se vidimo u pozorišnom klubu... Recimo, za pola sata. Tamo bih te sačekao.

⁵ Ifigenija – ćerka Agamemnona, kralja Mikene, i njegove žene Klitemnestre. U pohodu grčke flote na Troju, bila je žrtvovana, ali se boginja Artemida sažalila, obavila je oblakom i odvela na Tauridu (današnji Krim).

– U poslednje vreme ne idem tamo... Otkad sam izgubio desnu ruku...

– Razumem... Blizu tebe, na ćošku, ima jedna mala, prijatna kafana *Makijato*. Da li bi ti odgovaralo da se tamo sretnemo? – upita sada već skrušeno Ratko.

– Da..., u redu. Biću tamo za pola sata – pristade Kristijan.

U kafani je bilo samo nekoliko gostiju. Kristijan je ušao i zatekao Ratka kako sedi za stolom u uglu. U nevelikoj prostoriji Kristijan ga je odmah primetio i seo za sto naspram Ratka.

– Šta piješ? – upitao je Ratko, suzdržano, gotovo hladno.

– Rakiju... Otkad mi se sve ovo dogodilo, a pogotovo otkako sam izgubio ruku, prešao sam na „kratka“ pića. Pivo više ne pijem.

– Shvatam. Onda ću i ja rakiju – reče Ratko, ustade od stola i priđe baru. Ubrzo se vraćao s dve čašice rakije. Jednu je stavio ispred Kristijana i ponovo zauzeo svoje mesto. Kristijan je podigao čašu i sačekao. Pretpostavljao je da će se kucnuti i nazdraviti. Ratko to nije uradio. Jednostavno je iskapio sadržaj čašice.

– Da li je Ivona spominjala nešto ili nekoga dok ste bili zajedno? Nečije ime, mesto, grad..., bilo šta?

– Ne... Ne sećam se... Mi nismo bili tako bliski.

– Vidi, Kristijane! Nemoj biti licemer! Ivona ti je dugo vremena bila ljubavnica. Znam da si u isto vreme spavao i s Martom. Često sam sedeo baš tu, u ovoj kafani, na ovom mestu, i obuzdavao pomisao da provalim u tvoj stan dok si tamo bio s Martom i da te prebijem. Nisam to uradio, jer nju previše volim. I sada je jednako volim i plašim se za nju. Lekari su mi rekli da ne mogu da je izleče. Ona to ne zna. Smirila bi se kada bih joj doneo plavi kamen koji je dobila od Najdana. Samo u taj kamen veruje. Drži da, ukoliko bi ga ponovo posedovala, izlečila bi se.

– Ali...

– Nema ništa od tog tvog „ali“! Molim te, ne govori mi ništa više! Prešao sam preko svega. Nisam ni Marti rekao da sam znao za vaše ljubavne veze. Sada mi je jedina briga kako da nađem Ivonu i da od nje povratim ono što je ukrala, a pripada neupitno Marti.

Kristijan je naglo spusti glavu. Nelagodno osećanje teralo ga je da levom rukom krene da premešta praznu čašicu po stolu.

– Doneću još po jedno piće – ponudi se Ratko.

– Ne, ne moraš... Pitam se, kako bih mogao da pomognem. Pokušavam da se setim svih naših susreta i da prizovem sve one teme o kojima je u to vreme bilo reči. Nekoliko puta sam je zvao telefonom u stan. Dva puta sam išao tamo, ali vrata su uvek bila zaključana...

– Da li ste bili zajedno negde na izletu ili odmoru?

– Ne. Kada smo putovali negde, na gostovanje, to je bilo sa celim glumačkim ansamblom. Tada smo, zbog drugih, uvek držali rastojanje. Samo nas dvoje, zajedno – nikada i nigde nismo išli. Ne znam zašto, ali Ivona se družila sa mnom pod uslovom da sve ostane u strogoj diskreciji. Ponekad smo u pozorišnom klubu popili kafu ili piće, udvoje, ali to nikome nije zapalo za oko, jer to su svi radili.

– Vidiš, možda bih trebao tamo otići. Berišina ćerka Elizabeta... Možda je ona čula nešto. Prisustvovala je svim ogovaranjima koja su se tamo zbivala.

Rekavši to, Ratko je ustao i spremio se da krene.

– Molim te, ne ljuti se na mene zbog Marte... Možda nisam samo ja kriv? – reče Kristijan pomirljivo.

– Više se ne ljutim. Što je bilo, bilo je... Ali, ostajem pri tome da si samo ti kriv za preljubu, jer si znao da je Marta sa mnom. Jednostavno, nisi birao... Osim Marte, bile su tu i Ivona, i Olgica, i Nora..., i ko zna koliko njih. Ali, molim te, ako te Marta nazove i zamoli da dođeš k njoj na razgovor – učini to. Ona ne sme da sazna da ja dobro znam njene stranputice... Razumeš?

Ratko se uputio u pozorište. Od Kristijana je sada saznao da se Ivona još nije vratila i nije znao gde se skriva. U pozorišnom klubu, kako je nameravao, valjalo bi da sazna da li je Ivona ikada pominjala da ima negde rodbinu ili prijatelje. Bio je ubeđen da glumice neizostavno pričaju o tome među sobom.

U pozorišnom klubu sedeli su pojedini članovi ansambla. Pili su kafu, pušili i razgovarali. Niko na njega nije obraćao pažnju.

Planirao je da najpre razgovara sa Elizabetom. Ona je, kao i svi u pozorištu, znala da je Ivona misteriozno nestala.

– Sa mnom je retko razgovarala – uzvratila je Elizabeta na Ratkovo pitanje. – Možda Nora više zna. Njih dve su često pile kafu zajedno. Jedno vreme Nora se interesovala za srednjovekovne kostime. Ivona je o tome mnogo više znala. Moguće je da je o tome imala neki seminar na fakultetu... Ako se dobro sećam, Nora je čak odlazila u njen stan, jer je Ivona imala dosta knjiga o srednjovekovnom slikarstvu. Nažalost, ne bih o tome znala reći ništa više ...?

– Imaš li možda broj njenog telefona?

– Da. Svi koji imaju neke veze sa pozorištem morali su da tati ostave brojeve telefona. Tata je tu, na zidu iza šanka, ispisao sve brojeve. Evo, odmah ću pogledati – rekla je Elizabeta i okrenula se prema masivnoj polici s flašama punih raznoraznih pića. Na prvom stubu police bio je zakucan list papira A– 4 formata. Uzela je notes, zapisala na njega Norin broj i predala ga Ratku.

– Hvala ti, Elizabeta. Ima li tu u blizini telefon kojim se mogu poslužiti.

– Da, tamo u ćošku kluba, na onom malom stolu. To je telefon za glumačku ekipu.

Ratko se okrenuo i odmah zapazio telefon pored plišane zavese. Pozvao je broj i javila se Nora.

– Halo...!

– Halo...! Ja sam Ratko, Martin...

– Da, znam, Ratko. Kako je Marta?

– Nije dobro. Mogao bih ti nadugačko pričati o tome, ali sada me zanima Ivona. Verovatno znaš da je nestala. Treba da je nađem, jer kod nje je nešto što pripada Marti. Elizabeta mi je rekla da ste se jedno vreme intenzivno družile...

– Da, bilo je to prošle godine... Ali, gde se ti sada nalaziš?

– Tu sam, u pozorišnom klubu.

– To je blizu mog stan. Dođi na kafu. Mene zanima kako je Marta i ovde se možemo siti ispričati. Ja sam tu, u ulici Vase Stajića. To je preko puta Sokolskog doma.

Zgrada u kojoj je stanovala Nora bila je nekada lepa, s elementima secesije na fasadi. Sada je na više mesta otpadao malter. Na ulaz u ajnfort isprečila se visoka dvokrilna rezbarena kapija od bukovine. Uprkos veličini i masivnosti, lako se otvarala pritiskom na kvaku.

Nora je stanovala na prvom spratu. Pojavila se na vratima čim je pozvonio. Pouzdan znak da ga je nestrpljivo očekivala. Bila je skromno ali elegantno odevena. Nosila je belu bluzu dugačkih rukava, s polukružnim izrezom napred i otraga. Bluza joj je padala skoro do kolena. Ispod je nosila šorts koji se na prvi pogled jedva primećivao.

Širok osmeh na Norinom licu kazivao je da je Ratka rado primila u goste.

– Uđi! Napred je dnevna soba. Tamo se smesti što udobnije. Jesi li za kafu?

– Da, biću ti veoma zahvalan – odgovori Ratko.

S obe strane hodnika koji je vodio u dnevnu sobu visili su ženski kostimi u stilu Luja XIV. Bar je Ratko tako mislio. Bili su to kostimi od veoma teškog i skupocenog materijala, svi dužine do samih članaka. Ratko je za trenutak zastao pored jedne zelene haljine kako bi opipao platno. Kako se njemu činilo po izgledu i na dodir, bio je to brokat.

Odmah mu je zapalo za oko da je dnevna soba pospremljena na brzinu. Na komodi pored prozora ležale su rolne štofova, raznih boja i tkanja. Na podu su se i dalje mogli videti konci i sitne krpice sečenih tkanina. Električna šivaća mašina nalazila se pored prozora. Nedaleko od nje, u samom uglu, stajala je još jedna šivaća mašina koja je pokretana nogom. Takvu mašinu Ratko je dobro poznavao. Njegova baba je vredno šivala na *singerici*

Nora je osetila da Ratko pomno razgleda sobu. Na tome mu nije zamerala – čovek se bavi režijom i prirodno je da razmišlja u slikama. Ipak se šaljivo oglasila iz kuhinje:

– Nemoj baš detaljno da zagledaš u svaki kutak. Malopre sam završila šivenje jedne haljine i nisam stigla da valjano pospre-
mim stan.

Ratko se nije osvrtao na Norino posredno izvinjenje. Jedva je čekao da se pojavi i da je upita za Ivonu. Ubrzo mu se ukazala prilika – Nora je žustro ušla u sobu s dve šoljice kafe.

– Nisam te ni pitala kakvu kafu piješ, pa sam skuvala kapučino koji i ja najradije pijem.

– Vidi, Nora, veoma me, do u detalje, zanima sve o čemu ste ti i Ivona pričale dok ste se družile. Verovatno si čula da je nestala. To meni ne bi smetalo da nije sa sobom odnela mali plavi kamen, koji je Marta dobila na poklon od svog bivšeg muža. Sada je jako bolesna. Veruje da bi joj taj kamen pomogao da ozdravi.

– Nisam znala da je toliko bolesna. Od kada je napustila Subotičko pozorište, nismo se čule. Pa, šta joj je?

– Neki ozbiljan problem sa ženskim unutrašnjim organima. Lekari nažalost strahuju da će ta bolest imati fatalan ishod.

– Jesi li razgovarao s Kristijanom? Ona... – naglo je začutala i spustila pogled. – Izvini, zaboravila sam šta sam htela da kažem.

– Ne moraš se izvinjavati. Znam za njen odnos s Kristijanom. Da, razgovarao sam i s njim. Pokušao je da pomogne, ali se nije setio ničega što bi upućivalo na to gde bi se Ivona mogla nalaziti u ovom trenutku.

– Ivona i ja družile smo se pre otprilike godinu dana. Ponuđen mi je posao na izradi kostima iz renesansnog doba. Tada sam se konsultovala s njom. Ona je na fakultetu dodatno proučavala kostime iz tog doba. Dosta mi je pomogla. Neke krojeve pokazala je i na reprodukcijama poznatih slikara.

– Da li je spominjala da ima neku rodbinu ili prijatelje? Da li je išla negde na turneju ili letnji odmor? Bilo šta što bi me uputilo na trag do nje bilo bi mi od velike pomoći.

– Ne, ne sećam se. Uvek smo razgovarale o pozorištu, o kostimima i ponekad o muškarcima.

– Molim te, razmisli, jako mi je važno.

– Ona je u ono vreme živela sama, kao i ja. Bila je Kristijanova ljubavnica. To je umešno krila, ali većina nas je ipak to znala. Možda jednom ili dva puta bila sam u njenom stanu. Tada

sam videla da ima stalno namešten slikarski tronožac u kuhinji. Interesovalo me je šta to ona slika. Bio je to bezmalo gotov akvarel većeg formata: jesenja priroda na obali reke...

– Na slici se nalazio i čamac na vodi s mladim zaljubljenim parom, zacelo momkom i devojkom. Pomislila sam da se radi o Tisi, jer je ona rodom iz Sente. Tada mi je poverila da jeste u pitanju Tisa, ali motiv sa slike je predeo uz Biserno ostrvo kod Bečeja. Tamo je Akademija umetnosti imala slikarsku koloniju i ona je kao student, sa svojom klasom, nekoliko puta učestvovala u radu slikarske kolonije.

– Devojka u čamcu veoma je podsećala na nju, pa sam se zainteresovala ko je mladić. U najkrećem je rekla da se radi o kolegi, takođe studentu, koji je tu bio u klasi vajara...

– O tome više nismo razgovarale, jer je ona donela nekoliko debelih knjiga punih reprodukcija srednjovekovnih majstora...

– E, da... Napravile smo pauzu za kafu i dok je ona bila u kuhinji zapazila sam jednu manju fotografiju smeštenu na polici za knjige. Bila je otprilike veličine razglednice. Na njoj je bila Ivona, još kao mlada devojka, i jedan mladić – licem uz lice. Fotografija me je privukla i zbog toga što se u pozadini naziralo more. Na moje pitanje, ko je mladić i gde je nastala fotografija, šturo je odgovorila: „Umag“ i odmah prešla na drugu temu. Nastavile smo, naime, razgovor o kostimima. Tek kasnije, uz kafu, kada sam joj pričala kako mi je prvi poljubac koji sam dobila od momka bio bljutav, ona se nasmejala i pohvalila se da je bolje prošla. Prvi poljubac je dobila od jednog prijatnog stranca...

– Da li je spominjala Umag?

– Mislim da jeste, ali nemoj me držati za reč. Ipak je to bilo davno...

– Da li je spominjala kod koga je bila u Umagu?

– Ne, o tome smo razgovarale veoma kratko i nije spominjala ništa u vezi s tim.

– Hvala ti, Nora. Verujem da si mi mnogo pomogla. Kafa je bila odlična, ali sada moram da idem.

– Ne znam koliko sam ti pomogla...?! Osim neposrednih razgovora o kostimima, ove dve teme su bile jedine koje su se uzgred javile. Posle toga, kada sam prionula na izradu kostima, Ivona se više družila s Martom. Pa, ...Marta ti je u kući. Jesi li je pitao o tome? Da li ona zna s kim se Ivona još družila...?

– Jesam, ali nju sada jedino brine kako da povрати kamen. O detaljima svog druženja s Ivonom gotovo se ničeg ne seća – reče za kraj Ratko, ustade i pruži ruku Nori.

Ona ga je pogledala pravo u oči, zadržavajući malo duže njegovu ruku, a zatim se odvažila da ga zapita:

– Zar ne ostaješ duže u Subotici?

– Ne, ne... Zašto?

– Pomislila sam, mogli bismo negde da izađemo.

– Drugom prilikom, Nora. Sada se žurim. Moram pronaći Ivonu, jer u suprotnom – mislim da će Marta umreti...

Odmah je shvatio da su mu se pređašnje reči nepromišljeno otele. Odlazeći hodnikom, opet je opipao materijal na jednom kostimu.

– Zaista si sposobna. Ovo su izvanredni kostimi. Ne razumem se preterano u epohe, ali nagađam da je to period Luja XIV...?

– Ne, Ratko, to je italijanska renesansa. *Činkvečento*!...

Ratku se učinilo da bi Umag mogao biti dobro polazište u potrazi za Ivonom. Biserno ostrvo kod Bečejja nije ozbiljno ni razmatrao. Suviše je blizu Subotice i malo je mesto sa svega nekoliko kuća. Više je poznato po čuvenom vinu *krokanj*. Posećuju ga mnogi Vojvođani... To mesto nikako nije pogodno za duže skrivanje.

Još istog dana vratio se u Sombor. Marta i Etelka su provele vreme u prijatnom razgovoru, a ipak, kada je stigao, sa zanimanjem su čekale novosti iz Subotice.

Odmah nakon večere Ratko je detaljno prepričao susrete i razgovore što ih je vodio u Subotici. Na pominjanje Kristijana, Marta se malčice uznemirila. Ratku se učinilo da se ona zapravo osetila neprijatno, mada je uspela da dobro prikrije svoja osećanja.

Konačan dogovor je bio da već sledećeg dana otputuje u Umag. Nagovoriće Stanka da i on pođe s njim. S dvojicom ozbiljnih ljudi možda će istraga brže da napreduje.

Kad su stigli na autobusku stanicu u Umagu, Stanko je prišao provom prodavcu novina. Zanimale su ga lokalne novine. Znao je iz iskustva da lokalne novine najčešće donose obilje reklamnih i drugih informacija, korisnih za život u tom mestu. Recimo, ako je nekome potrebno prenoćište, iz lokalnih novina lako se sazna ko, gde i po kojoj ceni nudi sobe za spavanje. Isto tako se može saznati i koji su najbolji restorani u gradu i gde se tačno nalaze.

– Koje lokalne novine izlaze u ovom gradu? – zapitao je prodavca.

– *Umago đornale* se pojavljuju svake nedelje. Pored lokalnih i svetskih događaja, u njima možete pronaći i napise o kulturi i sportu... – izdeklamovao je mladi prodavac novina.

– Mogu li saznati iz novina i koji su to najbolji hoteli, moteli i restorani? – upitao je Stanko.

– Svakako, gospodine. Sve što se tiče Umaga i okoline, nalazi se u novinama.

– Pa ako je tako, dajte mi jedan primerak *Umago đornala*. Inače, koji biste Vi hotel preporučili? Ali, pre nego što odgovorite, samo da napomenem da u obzir dolazi hotel koji nije skup, koji je čist i koji ima dobro posluženje, to jest kuhinju.

– Preporučio bih Vam *Ferijenhaus*. Od centra je udaljen samo pola kilometra. Lako ga je pronaći: idete pravo odavde i na drugom semaforu skrenete desno.

Stanko je zahvalno klimnuo glavom i s Ratkom pošao u naznačenom pravcu. Valjalo je što pre naći smeštaj, rasporemiti velike putne kofere i dobro se odmoriti od dugog putovanja autobusom.

Mladić ih je dobro uputio. Motel su lako pronašli. Osoblje im je uljudno stajalo na raspolaganju. Dobili su jednostavnu, čistu i prijatnu sobu za spavanje.

Nakon što su se zadovoljno smestili, sišli su u restoran na večeru. Stanko je poneo i nedeljnik, nameran da posle večere pre-

lista novine. Na zadovoljstvo obojice, bili su brzo i besprekorno posluženi.

Ispred motela nalazila se bašta u kojoj su se redala omanja egzotična drveća. Odlučili su da na otvorenom popiju kafu i zaliju večeru kojom čašom vina. Ratko je pomislio da je to prilika da iznese plan kako da započnu traganje za Ivonom. Ali, nije izustio ni jednu jedinu reč, a Stanko ga je zamolio da se malo strpi dok on ovlaš prelista novine. Možda će im baš novine nekako pomoći da dođu do što izglednije početne ideje.

Ratko se tome nije protivio. Dok je Stanko listao novine, on je otišao do recepcionera. Poneo je sa sobom nekoliko fotografija koje je nedavno snimio u studiju za navodni Ivonin *kasting*.

Sve do četvrte stranice Stanko nije našao ništa zanimljivo. Na stranici kulturnih dešavanja u gradu novine su ukratko prenele sledeći izveštaj:

„Neobična izložba slika intrigantne Lucije Abenoti otvorena je juče u *Galeriji Filipo*. Uvodna reč na otvaranju pripala je vlasniku galerije, gospodinu Filipu Garibaldiju.

Umetnica je vidno inspirisana delima poznatog francuskog slikara Žorža de la Tura. Lucija je stoga odlučila da prilikom otvaranja izložbe izvede performans slikanja na obnaženom živom telu. Namera joj je bila da tako uživo naglasi značaj svetlosti i boja. U tome joj je pomogla poznata glumica Ivona Šram, stavljajući joj na raspolaganje svoje telo.

Otvaranju izložbe prisustvovali su mnogi gosti i ugledne javne ličnosti. Među njima su bili Vito Manueleto i njegova draga supruga, koji su, nakon otvaranja, kupili čak tri slike. Bio je prisutan i gospodin Alberto Đovani i niz drugih uglednika.“

Uz ovaj kratki tekst redale su se fotografije s otvaranja izložbe. Gotovo na svakoj od njih u središtu je bila naga mlada žena i umetnica koja boji njeno telo. Stanko je pogledom preleteo fotografije i najednom ostao potpuno zapanjen. Glasno i sasvim nekontrolisano je uzviknuo:

– Za ime boga, ovo je Ivona! Pa, nju i tražimo!...

Hteo je to što pre da saopšti Ratku, ali njega nije bilo u blizini. Zato je poluglasno krenuo da zaziva.

– Ratko...! Ratko, gde si?! Pronašao sam Ivonu!...

Ratko se istog trenutka pojavio u bašti.

– Ne šali se, Stanko!

– Dođi i sam pogledaj!...

– Da, u pravu si, ova devojka je Ivona. Pristala je da slikaju na njenom golom telu. Moramo što pre posetiti tu galeriju. Ima li u novinama datum kada se odigrao taj događaj?

– U članku nije navedeno, ali novine su štampane pre dve nedelje.

– Sada je prekasno da posetimo galeriju. Ako je vlasnik angažovao Ivonu, trebalo bi da zna i njenu adresu. Sutra pre podne idemo tamo... Nazvaću najpre Martu, da vidim da li je s njom sve u redu. Neću joj reći da smo Ivoni na tragu, jer ako se pokaže da smo i dalje u „slepoj ulici,“ – Marta će se najpre uzalud ponadati, a potom teško razočarati.

18

Taksi se zaustavio tik uz obalu luke. Četvoro njih je izišlo iz vozila. Ivona i Alberto hodali su dosta nesigurno. Rik i Elana kao da su bolje podnosili alkohol.

– Slušajte ovo! Tri plavuše krenu na izlet... – započinjao je Rik novi vic.

– Sačekaj... Sačekaj, Rik! Ja moram negde sesti... Znaš šta, dođite na brod. Tamo ćemo na miru popiti kafu, ali ima i vina, ko želi. Tamo možeš da završiš i započetu šalu – s teškoćom je mrmeljao Alberto.

– Kasno je... Ne bismo hteli da vas uznemiravamo? – izvi njavala se Elena.

– Ma, kakvo uznemiravanje! – bila je uverljiva Ivona. – Mi glumice smo navikle na život u kasne sate. Ponekad predstave tako dugo traju... Zar nije tako, Elena?!

– Da, da... U tom slučaju mogli bismo da popijemo jednu kafu.

– Pa, nema ni jednog razloga da to ne uradimo... Pođimo na brod! – komandovao je Alberto i krenuo prema uzlaznoj dasci. Ostali su ga sledili.

U prostoru za dnevni boravak sve četvoro su se komotno smestili. Ivona je preuzela ulogu domaćice i ponaosob upitala ko šta pije. Elana je zatražila kafu, Rik čašu crnog vina, a Alberto viski.

– Sada kad smo se lepo smestili, mogu da dovršim vic koji sam započeo? – insistirao je skoro molećivo Rik. Niko se nije protivio, a Rik je nastavio da se uživljava u ulogu zabavljača.

– Tri plavuše zaustavile su se na jednom manje prometnom putu i počele su se prepirati gde za ručak da odsednu...

– Čekaj, Rik! – zaustavila ga je Ivona dok je stavljala kafu i piće na sto. – Danas si ispričao dovoljno viceva – bolje da nam sada kažeš kome ćeš prodati auto.

– U redu... Već znam... Sad ću... Uh... Samo da popijem ovaj po... tri vino... – pokušao je, sad već potpuno nekontrolisano, da saopšti nešto. Mutno u glavi, mutno pred očima: drhtavo je podigao čašu i kucnuo se s Albertom. Vino je popio naiskap! Lice mu se odjednom zarumenilo i glavom je tresnuo o sto. Svi oko njega su načas zanemeli, a onda ih je počeo obuzimati paničan strah. Ne zadugo: začulo se duboko hrkanje i to ih je odmah umirilo.

– Mislim da je najbolje da ga smestimo u kabinu s krevetima na sprat. Ni ti, Elena, ne bi trebalo da ideš. Ostani – bračni krevet u Ivoninoj kabini biće dovoljno udoban da se obe dobro odmorite. Ja ću spavati u kabini zajedno s Rikom, naravno, na gornjem krevetu.

– Nema problema! – složi se Elena. – U niz slučajeva sam spavala s kolegicom u istom krevetu. To se mahom dešavalo kada smo bili na gostovanju, a nije bilo dovoljno mesta u hotelu. Tako smo rešavali problem smeštaja.

Alberto je s leđa obuhvatio Rika ispod pazuha i podigao. Ivona je duboko usnulog Rika uhvatila za noge. Odneli su ga u kabinu i položili na donji krevet. Izuli su mu samo cipele i, onako obućenog, ostavili da se u snu trezni.

U dnevnoj sobi Elana je već odlagala oprane čaše. Htela je da bar malo pomogne Ivoni.

Alberto očigledno nije bio raspoložen za počinak i udobno se smestio na kauč. Devojke su mu se uskoro pridružile. Elana je sela tik do Ivone.

– Kakvi su vam planovi za sutra? – upitala je Elana.

– Prvo ćemo sačekati da se Rik naspava, kako bi sredio prodaju automobila – oglasio se Alberto.

– ... A nakon toga moraću otvoriti tekući račun u banci – dodade Ivona.

– Koliko dugo ostajete u Trstu? – upita opet Elana.

– Kratko, nadamo se. Čim se obavi prodaja auta krećemo za Rimini. Želim da Ivoni pokažem moj grad. Zašto pitaš?

– Pa, ne bih želela da vam budem na teret, ali pošto je Rimini južnije od Venecije... Kad bi me usput „odbacili“ do tamo...

– Videćemo... Razgovaraćemo o tome sutra – prikrati Alberto razgovor.

– Do tada, ja bih se prihvatila da pripremam hranu, da vas poslužim..., da radim sve što treba – nije se dala Elena. – Evo, i sada, ako želite nešto, samo recite... Rado ću pripremiti i doneti.

– Možda bih ja popila čašu viskija – prva se izjasni Ivona.

– Pa, i ja bih želeo još jednu čašu... – pridružio se Alberto.

– U redu, odmah ću vas poslužiti. Mogu li da vam se pridružim? – upita Elana.

– Naravno. Biće nam drago! – procvrkuta Alberto.

Za nekoliko trenutaka svi su već u ruci držali čaše s pićem i zadovoljno nazdravljali. Elana se opet smestila pored Ivone. Prislonila je svoju butinu uz njenu toliko jako da je ova mogla da oseti pulsiranje njenog krvotoka. Ženska tela su se brzo zagrevala od dobrog i jakog pića. Elena je tako postala izuzetno govorljiva.

Stala je da priče o Veneciji, o tamošnjem odrastanju, o svojim roditeljima i uglednim precima.

– Mnogo toga sam naučila o svojoj zaista poznatoj porodici. Uglavnom, ono što znam, to mi je majka, Mama pričala. Ona je uvek govorila, a to joj je naročito godilo, da smo poznati Italijani...

– Napisano je nekoliko knjiga i postoje brojna dokumenta o porodici Rucini, ali ja sam bila lenja da ih čitam. Bilo mi je dovoljno ono što mi je Mama pričala. Ona potiče iz jedne poznate dalmatinske porodice. Bila je to porodica s mnogo dece, pretežno ženske. Otuda ne čudi da je Mama najviše spominjala sestru, čije ponašanje je za ono vreme bilo neprihvatljivo.

– Kako su se upoznali tvoji roditelji? – bila je opet radoznala Ivona.

– U ono vreme, mladi ljudi nisu mogli sami birati bračnog partnera. Obično su to činili roditelji. Zbog toga je Mama nerado pričala o tome.

– A šta se zapravo desilo s njenom sestrom?

– Karmela, tako se zvala, sprijateljila se s jednom devojkom, njenih godina, koja se zvala Fausta. Karmela i Fausta su dosta vremena provodile zajedno. Kada su Faustu roditelji poslali na fakultet u Rim, Karmela je pošla za njom. Mami se nikako nije sviđalo što su devojke opet zajedno. Uskoro je saznala da one žive skupa zato što su ljubavnice...

– Otada je Karmela postala „crna ovca“ u porodici. Nisam sigurna da se u našoj brojnoj porodici nije našla još poneka „crna ovca“... Što se mene tiče, svako ima pravo da živi onako kako smatra da to priliči njegovim merilima života, to jest – onako kako mu se sviđa. Ne bi trebalo da se neko javno zgražava nad tim, pogotovo kad svojim činjenjem ne ugrožava druge.

Elenin monolog prilično je smorio Alberta. I Ivona je treptala češće nego što to uobičajeno radi i bila je ta koja je predložila da krenu na spavanje.

– Dosta je bilo! Pođimo na spavanje! Ja sam jako umorna i pospana.

Alberto je potvrdno klimnuo glavom i uputio se prema kabini gde je Rik duboko spavao. Nije mu promaklo da je Rik skinuo sa sebe pantalone i košulju.

Ivona i Elana su krenule u veću kabinu, spavaću sobu. Ivona je koračala napred, dok je Elena išla za njom zatvorivši vrata sobe.

Bilo je primetno da je Ivoni veoma toplo. Nekoliko puta je podlakticom brisala oznojano čelo. Verovatno je u tome velikog udele imao alkohol. Stoga je skinula sve sa sebe čim je ušla u kabinu. U garderoberu je pronašla veoma kratku, tananu narandžastu spavaćicu s bretelama. Istu takvu, samo boje limuna, ponudila je Eleni.

– Hvala, nije mi potrebna. I meni je jako toplo. Sve se lepi na meni. Vidim da je pored tuš kabina. Mogu li se najpre istuširati?

– Kako ne, Elena... Slobodno!

Dok se Elena tuširala Ivona se uvukla u krevet. Laganim tanušnim pokrivačem prekrila je samo noge. Nameravala je da odmah zaspi, pa se okrenula na suprotnu stranu. Zatvorila je oči da bi je što pre savladao san. Ipak je čula kada je Elena izašla iz kupatila. Očekivala je da će se ona obazrivo uvući pored nje, što je i učinila. Ali, Elenino nago vlažno telo nateralo je Ivonu da se okrene na leđa. Istog trenutka Elena je opkoračila Ivonu i sela na njena bedara. Obe ruke je položila pored Ivoninog lica i nežno spustila svoje telo. Kada su im se obrazi dodirnuli, Elena je potražila Ivonine usne. Začudo, ova se, možda zbog mamurnog raspoloženja, nije tome protivila.

– Skini i ti spavaćicu! Skroz ti je mokra oko grudi – osmehnula se Elena.

Ivona se malo snebivala, budući da još nikad nije bila u takvoj situaciji. Ali, nešto ju je nagovaralo da se ne opire, pa je skinula spavaćicu uz Eleninu pomoć.

– Nadam se da ja neću postati „crna ovca“ kao što je to postala Karmela u tvojoj porodici – jedva čujno je šapnula Ivona...

Ivona se probudila osećajući mekotu nečijih prstiju na vratu. Ležala je na boku. Elenine gole grudi bile su priljubljene uz njena leđa. Polako se okrenula i njih dve, raširenih očiju, umilno su gledale jedna drugu. Elana je razvukla širok osmeh na licu.

– Noćas je bilo veoma toplo, zato sam i skinula spavaćicu – pokušala je, bez ikakvog razloga, da se pravda Ivona navlačeći na lice blag osmeh. – Izgleda da nas je alkohol pregrejao.

– Verovatno. Moram da ti priznam, i meni je bilo toplo ali prijatno.

Nisu žurila da ustanu iz kreveta. Imale su dovoljno tema za razgovor. Elena je priznala da je Rik izabrao izvanredan restoran i da se tamo odlično osećala. Ivona je opet bila veoma zahvalna Riku što se prihvatio da proda njen novi *mercedes*.

– Imaš li ti neke planove s Albertom? – upita Elana sasvim otvoreno.

– Nemam posebne planove. On me je pozvao na brod, nakon što smo se sreli na jednoj izložbi u Umagu. Nemam više na šta da se žalim! Imam novca, a imam i sreće... Zasad. Meni je dovoljno ono čemu svaka žena teži, a staje samo u tri reči: “Jako te volim!” Dok mi to Alberto pruža, biću zadovoljna. Međutim, ako bih zahvaljujući njemu dobila i italijansko državljanstvo, to bi me dodatno usrećilo... A kako ti stojiš s Rikom?

– Često primećujem da nastoji da mi se iskreno udvara. Možda namerava da uspostavimo i ozbiljnu vezu, ali to ne otkriva. Imam utisak kao da još neko živi u njegovim sećanjima i da ne može, ili možda ne želi, da to zaboravi. Baš zbog toga ne insistiram da se naši odnosi produbljuju. Kao da se mene malo plaši...

– Pokušaj da mu priđeš opuštenije.

– Pokušala sam, ali on je ženskaroš. Kad primeti neku dobru ženu, odmah se okreće za njom kao suncokret za suncem. Primetila sam da si mu i ti „zapala za oko“. Gleda te s požudom i raširenih očiju...

– To je verovatno zato što smo se, mnogo godina ranije, kada sam letovala u Umagu, mnogo ljubili.

– Pa onda si ti ta koja još uvek živi u njegovim sećanjima. Otkad smo nas četvoro zajedno, ni jedanput mi nije spomenuo da te zna od ranije – uveravala je Elena.

– Može biti, ...ali to je zaista bilo davno. Od tada smo se razišli i svako plovi svojim vodama života.

– Možda si u pravu...!? Ali, ne znam zašto se ne osmeli da započne ozbiljniju vezu?

– Možda se plaši da ćeš se jedared naprasno naljutiti na njega i napustiti ga.

– Mala budala. S kim si ti bila pre Alberta?

– Dok sam bila u Subotici i igrala u pozorištu, zabavljala sam se s jednim rediteljem. Zove se Kristijan. Vidiš, kada smo ga u razgovoru već spomenuli, pozvaću ga da proverim šta je novo u subotičkom pozorištu.

– Jesi li spavala s njim?

– Da, ali ne samo ja...

Ivona nije uspjela da završi rečenicu – neko je kucao na vrata.

– Ja sam, Alberto... Mogu li ući?

– Sačekaj dragi, još nismo obučene – odazvala se Ivona.

– Dobro... Odoh da spremim kafu. Požurite! Rik već uveliko telefonira.

Dok je trajao ovaj razgovor, obe devojke su bile u krevetu i navukle su pokrivač do grla. Kada se Alberto udaljio, Elena je prva ustala. Ivona je još koji trenutak ostala u krevetu i, naslonivši se na lakat, posmatrala je Elenu kako prebira po garderobi, neodlučna šta da obuče.

– Ne mogu da te se nagledam. Imaš tako glatko devojačko telo. Divim ti se, kao žena... Vidim, depiliraš se.

– Da, danas to radi većine žena. Dovoljno je da jedanput mesečno posetim kozmetičara.

Ustala je napokon i Ivona. Primetila je da Elena još nije odlučila šta da obuče. Izvadila je iz ormara dva kratka svilena kućna ogrtača. Jedan je dala Eleni, a drugu je sama obukla.

Albertu je dosadilo da čeka devojke, pa je ušao u kabinu bez kucanja. Elena je taman zavlčila i drugu ruku u kućni ogrtač. Prednji deo ogrtača bio je širom otvoren i Alberto je iznenađeno ugledao njeno golo telo. Naglo se povukao uz izvinjenje, zatvorio za sobom vrata kabine i vratio se u dnevni boravak.

Kada su se napokon pojavile, devojke nisu pominjale malo-predašnji „incident“. Na stolu se već hladila spremljena jutarnja kafa. Rik je samo podigao levu ruku u znak pozdrava. Telefonirao je. Iz telefonskog razgovora moglo se naslutiti da je u pitanju samo cena automobila. A kada je Rik izgovorio „U redu!“, svi su smatrali da je automobil prodat.

– Dogovorili smo se da kupac dođe za sat vremena, da pogleda auto, i ako mu bude odgovarao – da ga plati i vozi. Dogovorena cena je šezdeset i pet hiljada dolara. Dugo smo pregovarali, ali nije hteo da plati više.

– Hoće li doneti novac? – širom otvorenih očiju upitala je Ivona.

– Naravno, donosi novac.

– Svaka čast! Hvala ti mnogo, Rik! – čestitala je Ivona i prišla mu da ga poljubi. Poljubila ga je u usta, što ga je primetno iznenadilo. Ali, poljubac je, u potpunosti, primetila samo Elena, mada ništa nije rekla.

– Ne znam šta bih bez tebe! – uzviknula je Ivona.

– Kad budeš imala novac, sešćemo u taksi i otići do banke. Što pre, još tokom prepodneva, valjalo bi da otvoriš račun i na njega uložiš sav novac. Može neko da te opljačka, i pri tom ozledi, ako sazna koliko gotovine imaš kod sebe. Prvi koji će to znati – to je kupac automobila.

– U pravu si. To mi je već Alberto savetovao.

– Jedan moj dobar poznanik radi u *Evrobanci*. On te može primiti preko reda.

Elena je zaista pokazivala znake vredne i preduzimljive devojke. Dok je tekao razgovor, ona je u kuhinji već spremila obilan doručak. Kontinentalni doručak i šunka sa jajima – svako je mogao da bira po vlastitom ukusu.

Jeli su poslednje zalogaje kada se pojavio kupac automobila. Svideo mu se *mercedes*. Seo je u njega da bi detaljno pogleda upravljačku tablu. Na kraju, predao je Ivoni ček na dogovoreni iznos. Dok su u prostoriji za dnevni boravak sređivali papire, Rik je proverio u banci da li ček ima pokriće.

Kupac se napokon odvezao u svom novom automobilu, a njih četvoro na jahti otvorili su flašu šampanjca.

– Mislim da vas dvoje, Rik i ti, odete u banku – obratio se Alberto Ivoni. Dok budete odsutni, Elena će spremi ručak, a ja ću pripremiti brod za isplavljanje. Preporučujem ti da većinu zarađenog novca iz kasina takođe položiš u banku.

– Tako sam i mislila – potvrdi Ivona.

– I još jedno praktično pitanje. O tome još nismo odlučili. Idemo li u Veneciju, ili ne?

– Idemo! – s osmehom je odgovorila Ivona.

Čuvši to, Elena je priskočila, zagrlila Ivonu i obasula je s mnoštvom poljubaca u oba obraza, ne izostavljajući ni usne.

Tek što su popili šampanjac, Ivona je otišla u spavaću sobu da se presvuče i da uzme tašnu u kojoj je držala novac dobijen u kockarnici. Na trenutak je zastala, neodlučna da li da sa sobom ponesu i kamen talisman. Kada je bolje razmislila, setila se da ga ni Marta nije svuda nosila. Verovatno nema potrebe da ga ni ona nosi. Na brodu će ostati samo Alberto i Elena. Njih dvoje i tako ne znaju gde ga skriva... A i ona će opet biti tu za sat ili dva.

Obukla je svetloljubičastu bluzu od kašmira dugih rukava. S prednje strane dugačka kragna krojena je na preklop. Pošto se spremala za odlazak u banku, obukla je klasičnu kratku suknju boje čokolade, čvrsto pripijenu uz telo i sa širokim strukom. Bluzu je upasala u suknju i preklop se nešto jače otvorio. Ipak, izgledala je sasvim pristojno i veoma ženstveno.

Čim su Ivona i Rik napustili jahtu, Alberto i Elena su svojski prionuli svako na svoj posao. Elena je detaljno očistila sto i pospremila kuhinju. Radila je to posve promišljeno. Najmanje je želela da se Ivona, zbog nekog nepredvidljivog razloga, prerano vrati na jahtu i uhvati je na nečasnom delu.

Kada je sve pospremila u kuhinji, pošla je u spavaću sobu. Alberto je pomislio da ona hoće da se presvuče, pa je otišao na upravljački deo broda. Želeo je da pogleda kartu i da odredi najjednostavniji pristup venecijanskoj luci. Izvadio je nautičku kartu

i raširio je na sto. Nagnut nad kartom tražio je najpovoljniju rutu do Venecije.

Elena je smislila plan šta treba da uradi dok je Ivona odsutna. Prvo, želela je da pronađe kamen koji donosi sreću, zdravlje i bogatstvo. Znala je da ga je Ivona sakrila negde u spavaćoj sobi. Sigurno ga nije ponela sa sobom, jer bi to primetila. A drugo, ukoliko ga ne pronađe, pokušaće da zavede Alberta i da ga nagovori da krenu u Veneciju bez Ivone. Tako će imati vremena da detaljno pregleda sve stvari u kabini.

U spavaćoj sobi najpre je počela da pretražuje garderober. U njemu su bile okačene Ivonine haljine. Nije odolela da, tražeći kamen sreće, usput pogleda i veoma lepe haljine, po poslednjoj modi. Pomislila je: „Izabraću jednu i obući je. Ivona, ako to i bude videla, verovatno se neće naljutiti...”

Potražila je haljinu sličnu ogrtaču koji je imala na sebi. Trebalo je da bude lagana, kratka i malo prozirna. Jednom rečju, da u njoj izgleda privlačno.

Primetila je Ivonin kofer u donjem desnom uglu ormara. Odmah joj je sinulo da je to jedno od mogućih mesta gde je sakriven talisman. Otvorila ga je i istresla. Bio je pun raznih haljina, majica i bluza. Među tim mnoštvom naišla je na belu mini haljinu od *delen*a. Haljetak od izvezene fine vunene tkanine prostrla je ispred sebe. Bila je to istovremeno haljina, košulja i bluza. Naoko je izgledalo da joj veličina odgovara. Ali, bila je prekratka – dosezala je do bedara, pa je više ličila na podužu bluzu.

Odlučila je da ipak obuče baš nju, tim pre što se izrez na prednjem delu završavao u visini pupka. Lagana, pomalo prozirna haljina nagoveštavala je njene fine obline i grudi bez grudnjaka. Kada je pogledala u ogledalo, bila je sobom potpuno zadovoljna. To je haljina s kojom ima najviše izgleda da očara Alberta.

Pre nego što je napustila spavaću sobu, bacila je još jednom pogled na dno kofera. Tamo je ugledala malu kožnu vrećicu za duvan. Ostala je iznenađena, jer je znala da Ivona ne puši, a pogotovo

ne puši lulu. Pomislila je da se u tobolcu nalazi kakav dragoceni nakit. Izvadila ga je i otvorila... I ugledala ono što je tražila.

Uzela je kamen i dobro pogledala. Nije videla na njemu ništa izuzetno, osim što je u sredini imao amorfnu tamnu prljavštinu koja je gotovo izbijala na površinu kamena.

Nije se nimalo snbivala. Želela je taj kamen od trenutka kada je saznala za njega. Sada kada ga je imala, razmišljala je šta joj je dalje činiti. Šta ako ne uspe da nagovori Alberta da ostavi Ivonu? Šta ako ona, nakon što se vrati na brod, primeti da je kamen nestao?

Ostvarena želja najednom je postala teret. Valjalo je brzo smisliti nešto... Mogla je da sakrije kamen na neko drugo, skrovito, samo njoj znano mesto na brodu... A mogla je, s dobro smišljenim izgovorom, da napusti brod i da ponese kamen sa sobom...

Ono što je bilo van svakog spora jeste to da će kamen sreće najpre pozajmiti ženi s kojom deli postelju. Karmela je već više od mesec dana bila u bolnici. Lekari su utvrdili da ima tumor na mozgu... Dugo su bile zajedno i nipošto nije želela da je izgubi. Kamen koji donosi sreću možda može da je izleči. Kada se to desi, ima vremena da njih dve i dalje uživaju u zajedničkoj sreći. Bogatstvo je nije toliko zanimalo. Porodica Rucini već je posedovala veliko bogatstvo.

Nakon kraćeg razmišljanja odlučila je da napusti brod. Trebalo je samo da smisli neki dobar razlog za to koji će uverljivo predočiti Albertu.

Alberto se toliko zaneo posmatranjem karte da nije ni primećio kada se Elena pojavila. Prišla je stolu sa suprotne strane i nalaktila se na njega tako da je izrez na njenoj haljini postao još dublji.

Alberto je u jednom trenutku podigao pogled i pohvalno primetio:

– Obukla si zaista prigodnu haljinu!

– Nažalost, nije moja. Pronašla sam je među Ivoninim kostimima. Trenutno imam samo onu koju sam nosila u restoranu *Porton Trieste*. To je i glavni razlog zbog kojeg želim da razgovaram s tobom.

– Pa, u čemu je problem, Elena?!

– Hoću da skoknem do mog stana, dok Ivona i Riki još nisu tu. Potrebna mi je odeća...

– Elena, zar nema dovoljno haljina u plakarima!?

– Ima, Alberto, ali to su sve Ivonine haljine. Kada stignemo u Veneciju, ne mogu da uzmem njene. Tamo želim da ostanem nekoliko dana. Treba mi moja odeća, i to ne samo haljine...

– Dobro, kako si zamislila da to izvedeš?

– Vidi! Uzeću taksi i što je mogući brže otići u stan. Pokupiću stvari koje su mi potrebne. Vratću se veoma brzo. Ako u međuvremenu stigne Ivona, pozovite telefonom. Svejedno, ti ili ona. Odmah ću se vratiti na brod, da vas ne zadržavam. Evo, ovde sam ti ispisala broj telefona.

– Pa, dala si broj već jednom. Da li je to isti broj...?

– Da, u pravu si. Pa, na taj broj si me zvao kada je Ivona dobila automobil!

19

Posle doručka, Ratko i Stanko su se raspitali kod vlasnika hotela gde se nalazi *Galerija Filipo*. Stanko je pohvalio Ratka zato što je poneo Ivonine studijske fotografije. Neće morati, kada pitaju za Ivonu, da opisuju njen izgled. Dovoljno će biti da samo pokažu fotografije. To će sigurno pomoći potrazi.

Znali su da je Umag mali grad. U njemu su na dohvat ruke svaki javni objekat i svaka ustanova. Zato i nisu morali dugo da pešače da bi stigli do Galerije. Na žalost, kao i sve ustanove od kulturnog i turističkog značaja, i ona je otvarana za posetioce tek od deset časova.

Ratka je ta okolnost učinila nervoznim. Bacio je pogled na građevinu iznad Galerije i stekao je utisak da bi baš tamo mogao da stanuje i gospodin Filipo. Gotovo da je pritisnu zvonce na ulazu, kada mu je Stanko odmakao ruku.

– Ne budi nervozan! Izdrže još sat vremena! Ako još spava, a ti ga probudiš, možda će se naljutiti i neće nam ništa reći o Ivoni. Bolje da prošetamo do luke i nazad. Verovatno će i Galerija u međuvremenu biti otvorena.

Ratko je i sam znao da je Stanko u pravu. Ali, želeo je da što pre sazna gde je Ivona. Pokunjene glave krenuo je za Stankom bez i jedne reči. Stigli su skoro do obale kada su na jednoj dvospratnici ugledali reklamni natpis: *Umago đornale*.

– Nije li ovo nedeljnik koji je izveštavao sa otvaranja izložbe u Galeriji? – upita Ratko.

– Jeste. Tu im je verovatno redakcija – odgovori uzbuđeno Stanko.

– Pa, onda..., nalazimo se na mestu možda i boljem nego da smo u Galeriji. Novinari će nam zacelo znati više reći o tom događaju nego neko iz Galerije.

– Uđimo i saznajmo! – uozbilji se Stanko.

Čitava redakcija sastojala se od troje ljudi u jednoj prostoriji. Dve mlade žene i jedan proćelavi muškarac već su uveliko bili u poslu. Čim su gosti banuli, sve troje njih su znatiželjno podigli glave.

– Dobar dan. Ja sam Ratko Kovač. Režiser. A ovo je moj prijatelj Stanko. Tražim glumce za moj novi film. Pročitao sam reportažu o otvaranju izložbe gospođice Lucije Abenoti. Ko je napisao taj tekst?

– Ja – javila se ridokosa devojka. – Ima li u tom tekstu nečeg što nije u redu?

– Ne, ne. Nikako! Zanima me glumica Ivona koja je učestvovala programu otvaranja izložbe tako što je stavila na raspolaganje svoje telo... Inače, izveštaj je sjajan.

– Hvala! – ljubazno se osmehnula mlada devojka, sada već pomalo važna zbog iznenadnih pohvala. – Da li ste Vi filmski režiser? Ja sam Sijena. Imam neobično ime, baš zbog toga ga niko ne zaboravlja...

– U redu je, draga Sijena. Kažite mi samo, gde mogu da nađem glumicu Ivonu? Pokazala se kao odlična glumica na izložbi. Želeo bih je angažovati.

- Da li mogu i ja doći u obzir?
- Da, svakako, ukoliko imate glumačke sposobnosti.
- Igrala sam u jednoj predstavi u ovdašnjem pozorištu...
- U redu. Možemo o tome porazgovarati. Ima li u blizini neki manji restoran, ili pivnica, gde možemo da popijemo kafu?
- Ovde, iza zgrade, otvoren je mali *Espresso*. U njemu se može dobiti i alkohol – zainteresovano je saopštila Sijena. – Možemo tamo da svratimo...
- Pa, ako imate vremena, pođimo! – nije se uzdržavao Ratko.
- Sijena je šapnula nešto svojoj koleginici, hitro obukla tanki kaputić i krenula ka izlazu. Ratko i Stanko su je pratili.
- Espresso* je odisao prijatnom primorskom atmosferom. Na zidovima su bile poredane minijature zastave raznih država i dva modela nekih jedrenjaka. Ispred šanka su stajale samo četiri stolice. U drugom delu prostorije bila su dva okrugla stola s nekoliko stolica.
- Izabrali su drugi sto. Razmestili su se tako da je Sijena sedela naspram Ratka.
- Kad sam igrala... – htela je Sijena nešto više da saopšti o svom glumačkom iskustvu.
- U redu je, Sijena, stići ćemo i do toga. Ali, sad me najpre zanima gde mogu naći Ivonu?
- Teško je to reći. Ja sam je prvi put videla na izložbi. Ona verovatno ne živi u Umagu, jer bih je tada sigurno poznavala. Gospodin Filipo je s njom potpisao ugovor za učešće u otvaranju izložbe. Gde živi, to bi samo on mogao da kaže, ukoliko takva klauzula stoji u ugovoru... A možda bi mogao znati i gospodin Alberto Đovani, s kim je glumica otišla nakon performansa.
- Gde mogu da nađem tog gospodina Alberta? – insistirao je Ratko.
- On je veoma bogat. Posедуje jahtu. U luci za prihvatanje jahti ima svoje stalno mesto. Međutim, ima već više od nedelju dana kako je otplovio, ali kuda – to niko ne zna.
- Ima li on telefon ili neku radio vezu? Kako ga možemo nazvati...?

– Pa, radio telefon sigurno ima, samo nisam sigurna da li smem da Vam kažem. To je posve privatna stvar... Trebalo bi tražiti dozvolu od njega.

– Zaista ne želim da stvaram probleme bilo kome. Ja samo hoću da pronadem glumicu radi njenog angažmana. Kada to završimo, možemo da razgovaramo i o Vašoj glumačkoj karijeri.

– U redu. Ali, nisam ponela notes... Moram da telefoniram Bjanki. Ona sedi u redakciji i samo treba da pogleda broj u mom rokovniku.

– Unapred Vam hvala. Idem da naručim piće. Šta bi popila, draga Sijena?

– Pa, ako možete – kafu i jedno kratko... Pablo, konobar, već zna...

Oboje su ustali. Ratko je prišao šanku, a Sijena je otišla do telefona koji je visio na zidu u uglu prostorije. Naručio je kafu i kratko piće za Sijenu. Pablo je samo klimnuo glavom. Očigledno je dobro poznao Sijenu, svog redovnog gosta.

Kafa i piće su ubrzo stigla. Sijena je takođe obavila telefonski razgovor. Pre nego što se vratila za sto, prišla je šanku. Od Pabla je zatražila olovku i parče hartije, na koju je nešto zapisala. Ratko je bio uveren da je to broj Albertovog radio telefona.

Kada se vratila, ispisani papirić predala je Ratku. Na njemu je stajao čitko napisan traženi broj, a ispod još i Sijenin broj telefona i adresa stanovanja.

– Preporučila bih Vam da ga samo uveče zovete. Preko dana se obično nikome na javlja. Gospodinu Albertu telefon služi samo zato da nekoga pozove ili da nešto naruči. Ako neko njega pozove, veoma retko diže slušalicu. Ja sam to već debelo iskusila...

Ratko je, sedeći kao na iglama, kratko saslušao Sijenine samohvale o glumačkim sposobnostima. Ne krijući žurbu, ljubazno joj se zahvalio i obećao da će je pozvati čim stvar bude aktuelna. Na rastanku, Stanko se džentlmenski ponudio da Sijenu otpratiti do redakcije.

A kada se vratio, bio je primetno crven u licu.

– Šta se dešava? Što nije u redu...? – zabrinuto upita Ratko

– Ne, sve je u najboljem redu... Samo, ...kada smo se rastajali ispred redakcije, Sijena me je poljubila i pozvala da večeras svratim kod nje...

– U njen stan?

– Da. Dala mi je adresu...

– To je adresa koju je i meni napisala na parčetu papira.

– Verovatno... Novigradska 9! Tvrdi da je groblje naspram njenog stana...

– Dobro, ali, držim da bi sada ipak bilo uputno da posetimo gospodina Filipa. Možda on može da nam da još neke podatke o Ivoni, za koje Sijena i ne zna?!

Bilo je oko podneva kad su stigli do Galerije. Ulazna vrata bila su otvorena i unutra je bilo nekoliko posetilaca. Odmah pored ulaza, na velikom panou, bile su postavljene fotografije snimljene prilikom otvaranja izložbe. Razumljivo, na gotovo svim fotografijama, u fokusu je bilo Ivonino golo telo.

Gospodin Filipo sedeo je za radnim stolom i pregledao neke fotografije.

– Pozdravljam gospodina Filipa! Moje ime je Ratko. Ovo je moj kolega Stanko. Tražimo glumicu Ivonu. Želim da je angažujem u mom novom filmu. U novinama sam pročitao izveštaj i video njene fotografije s Vašeg veoma uspešnog otvaranja izložbe. Ona je bila važna učesnica izložbenog performansa. Od tada ne mogu da joj uđem u trag.

– Ni ja! Ne mogu mnogo da vam pomognem. Još one večeri otišla je s gospodinom Albertom Đovanijem. Zajedno su otplovili u Kvarnerski zaliv. Kasnije sam saznao od poznanika da su se iskrcali u Opatiji. Gospodin Alberto se tamo često zabavlja u kockarnicama. Navodno, tamo je s njim viđena i gospođica Ivona. Čak se pričalo da je glumica na ruletu osvojila mnogo novca.

– Jesu li još uvek tamo?

– Možda i jesu, ali koliko ja poznajem gospodina Alberta – on ne voli da ostaje duže vreme na jednom mestu.

– Postoji li obaveza da se svaka plovidba, odnosno ruta plovidbe, prijavi kapetaniji?

– Kod kraće plovidbe takva obaveza ne postoji. Ali, ukoliko neko prelazi plovilom Jadransko more ili možda okean, tada to mora najaviti u pomorskoj kapetaniji.

– Hvala Vam, gospodine Filipo. Još nešto! Kada ste sačinili ugovor s Ivonom, koju adresu stanovanja je navela.

– Tvrdila je da stanuje u Umagu, u ulici Matije Gupca. To me nije zanimalo, ali mogu Vam reći da je ovde, u Galeriji, imala izvrsnu produkciju. Uživali smo u njenom recitovanju.

Rukovali su se, a Ratko je uz srdačan pozdrav još jednom zahvalio na pomoći. Bilo je već rano popodne. Ratko i Stanko su se istovremeno požalili na osećaj gladi. Odlučili su da se vrate u hotel i tamo ručaju.

20

Zgrada *Evrobanke* izgledom je svedočila da se radi o moćnoj finansijskoj instituciji. Građevina od pet spratova, fasadno načičkana ukrasnim oblicima, ornamentima i skulpturama, bila je očigledan primer barokne arhitekture. Bogato ukrašen glavni ulaz, s nizom pozlaćenih detalja, takođe je ostavljao utisak sigurne i snažne ustanove.

Kitnjasti barokni motivi isticali su se i u pojedinim delovima prostranog hola. Između svakog šaltera ili blagajne stajali su mermerni stubovi sa raznolikim vajarskim zahvatima. Enterijer je neodoljivo stvarao utisak – a to se desilo i Ivoni – da se nalazite u nekoj palati, a ne u banci. Diskretno, u jednom ćošku poput žive statue, stajao je uniformisan čuvar s pištoljem na opasaču. Rik mu je prišao i tiho rekao:

– Imamo dogovoren sastanak sa gospodinom Ninom.

Čuvar je ljubazno klimnuo glavom i rukom pokazao da pođu za njim.

Sa strane, pored debelog mermernog stuba, bila su masivna vrata od mahagonija. Čuvar je pokucao na vrata i otvorio ih, propuštajući Ivonu i Rika.

Našli su se u velikoj kancelariji s rezbarenim radnim stolom, za kojim je sedeo gospodin Nino. Iza njega, u zidu, bio je ugrađen sef srednje veličine s masivnim metalnim vratima. Sa strane, ispred prozora, nalazila se kožna garnitura za poslovne razgovore.

Gospodin Nino ustao je od stola čim je video Rika i, ljubazno se osmehujući, pružio ruku. Držanjem i pogotovo odevanjem odavao je utisak visoko pozicioniranog činovnika. Zamolio je goste da se smeste u fotelje, a zatim je, signalom putem telefona, pozvao službenicu da im se pridruži.

Gospodin Nino učtivo je zamolio goste da kažu čime žele da budu posluženi. I Ivona i Rik odlučili su se za kafu.

Plavokosa žena srednjih godina ubrzo je tiho ušetala u kancelariju. Bila je elegantno obučena – u beloj bluzi i tamnosivoj uskoj suknji. Zelena kravata upotpunjavala je utisak službene uniformisanosti.

– Ovo je gospođa Borka, ...izvinjavam se, gospođica Borka – ispravio se Nino. – Ona je moja pomoćnica i srediće sve što Vam treba. Dajte joj slobodno dokumenta i novac.

Kada je Borka otišla, Ratko je diskretno zapitao:

– Jeli ona gospođa, ili gospođica?

– Gospođica! Živela je neko vreme s jednim gospodinom. Mislim da se nije udavala. U poslednje vreme živi sama.

Jadna druga službenica donela je i kafu.

Nino se raspitivao o poslovima u vezi sa snimanjem filmova. Tokom razgovora Ivona je primetila da ga Rik dobro poznaje. Verovatno je kreditirao neke njegove projekte. Poznavali su se i porodično, jer se interesovao za Rikovu majku.

Ivonina preklopljena bluza, čim je ova sela, malo se više otvorila. Od tog trenutka Nino nije skidao pogled s nje.

Tek što su popili kafu stigla je službenica i donela Ivoninu platnu karticu. Službeni deo posete bio je završen. Pre nego što su se oprostili, Ivona je zamolila gospodina Nina da joj dozvoli da obavi jedan telefonski razgovor. Nino je samo pokazao na telefon, a zatim ponovo zaseo u fotelju u ugodnom razgovoru s Rikom.

– Halo, Kristijan!... Jesi li to ti? Šta ima novoga tamo?

– Ivona...!? Gde si? Jako sam se zabrinuo za tebe.

– Za sada ne mogu da ti kažem gde sam. Kako je tvoja ruka?

– Amputirali su je do lakta. Dobio sam sepsu. Lekari su rekli da sam mogao umreti. Kako si ti? Da nisi bolesna...?

– Ne. Zašto?!

– Razgovarao sam pre neki dan sa Ratkom. Marta je jako bolesna, kako on kaže, zbog gubitka plavog kamena. Smatra, ako bi ga imala, ozdravila bi.

– Ma daj, Kristijane, pričaš gluposti.

– Ne, ne! Svi znamo da je kod tebe. Ti si ga ukrala. Oslobodi ga se, jer će ti doneti samo patnju i nesreću. Najdan je umro, meni su odsekli ruku, Marta se jako razbolela...

– Ja ne verujem u njegovu lošu stranu. Ne verujem ni to da ima isceliteljsku moć. Onaj ko ga poseduje, njemu donosi sreću. Meni je doneo...

– Ne. Nemoj misliti da će tako stalno biti. Dođi ovamo i vrati Marti ono što je njeno vlasništvo! Dobila ga je od Najdana...

– To nikako ne želim, jer će me napustiti sreća koja me sada verno prati. Samo da znaš, juče sam osvojila jedan prelepi mercedes. Pre nekoliko dana dobila sam premiju u kockarnici. Sve dok je kamen kod mene, ne može mi se ništa loše dogoditi. Samo sreća može da me prati...

– Vрати se, Ivona, bilo kako, sam vrati se...! Ja te volim. Imam ozbiljne namere s tobom ...

Kristijanove prijatne reči raznežili su Ivonu. Osetila je da je nadomak velikog iskušenja – i spustila je slušalicu...

Iz predvorja banke dopirala je glasna naredbodavna dreka. Čuvši neprijatne glasove, Rik i Nino su nervozno razmenili neko-

liko reči koje Ivona nije čula. Rik je oprezno otvorio ulazna vrata kako bi pogledao šta se napolju dešava.

– Naoružani pljačkaši su u banci! Traže novac i sef banke. Moramo nekako pobeći, jer bi ovde mogli nastradati. Sef je ovde i oni će kad-tad stići ovamo... – šaptao je uplašeno Rik.

Čim je to čuo, Nino je pritrčao stolu i pritisnuo jedan prekidač. Odmah se oglasila zavijajuća sirena. Rik je prišao Ivoni i uhvatio je za ruku. Kažiprst je stavio na zatvorene usne, dajući joj znak da ne govori ništa. Ali, Nino je od straha počeo da govori sve glasnije govori:

– Pljačkaju banku...! Pljačkaju...! Moramo da izađemo i da zatražimo pomoć...!

To je verovatno čuo jedan od pljačkaša koji je stajao pred vratima. Naglo je otvori vrata i uperio automatsku pušku u prisutne. Ivona se još više uplašila kad je videla da ovaj nosio masku duha. Razbojnik pod maskom odmah je primetio sef. Napravio je korak-dva unazad, taman toliko da obavesti ostalu družinu da je pronašao sef.

Uskoro je ušao i drugi naoružani razbojnik s maskom đavola na licu. Odmah je shvatio da je Nino službenik banke, jer su Ivona i Rik stajali po strani i u strahu se držali za ruke.

– Otvaraj sef! – dreknuo je pridošlica na Nina.

– Ne mogu – cvilio je Nino. – Sef je vremenski – otvara se tek u dva posle podna.

– Lažeš! Otvaraj, kada ti kažem! – vikao je nervozno čovek „đavo“.

Dok su dva razbojnika bili usredsređeni na Nina, Rik je pokušao da izvede Ivonu iz kancelarije.

– Stanite, vas dvoje! Gde ste krenuli?! – graknu „đavo“ i zatim se naredbodavno obrati „duhu“: – Izvedi ih kod ostalih taoca!

Rik je nevoljno krenuo ka vratima, štiteći Ivonu svojim telom. Ivona je najednom prestala da se plaši. Javila joj se u glavi misao da, budući da poseduje kamen koji joj donosi sreću, sigurno joj se ništa strašno neće desiti. Bila je sigurna da će nekako nastati

situacija koja će joj omogućiti da se izvuče. Kada su stigli u veliki hol, očekivao ih je jeziv prizor.

Svi službenici, bilo da su žene ili muškarci, sedeli su na mermernom podu, prislonjeni uz šalterski zid i s rukama na potiljku. Bilo ih je desetak. Na podu je sedela i gospođica Borka, što je Rik odmah zapazio. Čuvao ih je treći provalnik s maskom klovna. Glavni ulaz je bio udaljen svega desetak metara. Ispred ulaza nije bilo pljačkaša. Nadomak ulaza, s unutrašnje strane, na podu je nepomično ležao čuvar, sav u lokvi krvi.

Odjednom se začulo nekoliko uzastopnih pucnjeva. Dopirali su iz Ninove kancelarije. Svi su pogledali u tom pravcu. Ivona je najpre premrla od straha, a samo koji trenutak kasnije, možda u afektu, nepromišljeno je potrčala prema velikim ulaznim vratima. Cipele sa visokim potpeticama primetno su je usporavale. Pljačkaš „klovn“ je odmah reagovao: s nekoliko hitrih koraka sustigao je Ivonu i drškom pištolja je udario po glavi. Ivona se stropoštala na pod bez svesti. „Klovn“ se sagnuo da proveri da li je stvarno u nesvesti. Uverivši se da jeste, dohvatio je njenu mlitavu levu ruku i počeo da je vuče po mermernom podu ka ostalim taocima.

Rik je primetio da Ivonino telo ostavljalo za sobom krvav trag. U nastupu besa krenuo je da napadne „klovna“. Međutim, „duh“ je bez razmišljanja ispalio hitac na njega. Padajući na stomak, Rik se zaneo tako da su se desna strana njegovog beživotnog tela i desna ruka zaustavili na Ivoninim leđima.

Verovatno od udarca Rikovog tela, Ivoni je za trenutak došla svesti. Ugledala je nepomičnog Rika kako leži na stomaku, delom na podu, a delom preko nje. Rikovo beživotno lice našlo se na svega nekoliko desetina centimetara od njene glave. Ramenim delom košulje širila se krvava mrlja...

Tek tada je shvatila šta se dogodilo pre nekoliko minuta. Pretpostavljala je, štaviše, znala je da je Rik izgubio život braneći njen. Bila je veoma potresena Rikovom smrću i osećala je kako joj telo obamire od duboke tuge. Sada kad ga je zauvek izgubila – shvatila je koliko ga je sve vreme volela. Sve od onog trenutka

kada je postao njena prva i najveća ljubav. Osećala je to dok je ležala na hladnom mermernom podu i čekala slobodu. Za sebe i dalje nije brinula. Očekivala je da će se cela situacija brzo završiti i da će sve biti u redu. Znala je da će ubrzo stići policija i da će posle toga sve biti dovedeno u neki ustaljen red stvari...

U tom mutnom iščekivanju ponovo je izgubila svest.

Nije mogla čuti sirene policijskih i bolničkih automobila.

Nije mogla čuti ni videti bačenu dimnu bombu u prostrano predvorje i veliku grupu naoružanih policajaca koja se potom sjurila u banku.

Nije mogla čuti ni sveopštu pucnjavu u kojoj su kriminalci pucali na policajce, a policajci na razbojnike.

Nije mogla čuti ni vrisak žena koje su sve to gledale prikovane za pod i zid šalterskog pulta.

Ivona je za trenutak došla k svesti baš kada su bolničari podigli Rika i stavili ga na nosila. Ona je bila sledeća. Dok su nju podizali na nosila, opet je izgubila svest...

– Moram da nađem prikladniju haljinu za ulicu – pretvarala se Elena. – Ovu sam bila obukla samo za tebe. Ne brini, vratiću se što pre.

Brzo se presvukla, u malu tašnicu preko ramena brižljivo je odložila kamen i pozvala taksi. Nameravala je da pre nego što ode u stan i pokupi haljine, svrati u bolnicu kod Karmele. Na kraju krajeva, celu ovu zavrzlamu započela je zbog nje. Želela je svim srcem da Karmela ozdravi.

Karmela je ležala sama u bolesničkoj sobi. Obradovala se kada je ugledala Elenu. Poljubile su se. Elena je nestrpljivo nago-vestila da neće dugo ostati. Ali, donosi joj dobru vest – da je pro-našla talisman koji će je sigurno izlečiti. U suštini, ni sama nije bila sasvim uverena u moć kamena, ali nada koju joj je talisman otvarao možda je bila dovoljna da bar malo ublaži Karmeline patnje.

– Zamisli, pričala sam o tebi nekim svojim poznanicima. Govorila sam u prošlom vremenu... – i tu se lecnu shvativši da se

ugrizla za jezik, te uz tobože naivan smešak, nastavi: – ...I nazvala sam nas „crnim ovcima“. Svi su se smejali, a meni je bilo drago da sam našla prikladan naziv za naš odnos.

I Karmela je razvukla lice u iskren osmeh. Elena je na to iz tašne izvadila kamen i pokaza ga svojoj dragani.

– Vidi, donela sam ti plavi kamen neobičnih svojstava. Nabavila sam ga teškom mukom, nelegalnim putem. Potiče iz Sibira. Smatra se da ima isceliteljsku moć.

Karmela je uzela kamen i dugo ga s naročitim zanimanjem okretala u rukama.

– Uzmi ga i pred spavanje stavi pored glave. Dobila sam ga od žene kojoj je zaista mnogo pomogao. Verujem da će i tebi pomoći... Inače, kako se osećaš?

– Dobro mi je, paze na mene. Očekuju tobože neko ozdravljenje... Svi se tome nadaju, samo ja mislim da do toga neće doći.

– Hoće, videćeš. Sigurna sam da će ti u tome i kamen biti od pomoći...

Još tokom razgovora u hodniku su se najpre začuli glasni povici, zatim žamor i na kraju ubrzani koraci bolničkog osoblja. Elena je izašla na hodnik da pogleda šta se dešava. Zaustavila je jednu medicinsku sestru da se bliže raspita.

– Bila je pljačka u banci. Ima mnogo ranjenih.

– Koja banka je u pitanju? – nastavila je da zapitkuje.

– *Evrobanka*. Razbojnici su napali i policiju. Ima i mrtvih...

Elena se vratila do Karmele i saopštila joj da za trenutak ide do prijemnog odeljenja da se nešto raspita. Obećala je da će se brzo vratiti.

Brinula je da među ozleđenima u banci nije kojim slučajem i Ivona. Bila je, inače, pre podne u banci, ali o tome za sada nije htela ništa da govori Karmeli. Na kraju krajeva, ne bi ni imalo svrhe. Karmela ne poznaje Ivonu, niti joj je ona ranije pričala o njoj.

Na recepciji je vladala opšta gužva. Stoga je procenila da je bolje da iziđe ispred ulaznih vrata urgentnog centra. Tamo su pristizala kola hitne pomoći jedna za drugim. Bolničari su neprestano

iznosili ranjenike. Većinom su to bili muškarci, policajci i poneki civil. Među ranjenima se odjednom pojavila i jedna žena. Donosili su je pokrivenu do grudi i s maskom za disanje na licu. Žena je imala na sebi okrvavljenu svetlojubičastu bluzu. Čim su je je izvukli iz kola, navukli su joj plahtu do brade. Elena nije mogla sa sigurnošću da tvrdi da li je to Ivona ili nije.

Pokušala je da se progura bliže, ali su je bolničari odgurnuli u stranu. Trebalo im je mesta da oni prođu i obave svoje profesionalne zadatke. Elena je ipak htela da pošto-poto sazna da li je to možda Ivona, te je revnosno pratila pokretni ležaj na kome su gurali ugroženu ženu.

U hodniku su je preuzeli lekari i pregledali na licu mesta, a potom smestili u posebnu sobu. Elena je tako zaključila da ozleđenoj nije potrebna hirurška intervencija. Pogledala je iznad vrata sobe i tamo je stajao broj 43. Bila je to soba za intenzivnu negu.

Elena se žureći ponovo vratila kod Karmele.

– Čuvaj kamen! – rekla je još s vrata. – Moram da otputujem u Veneciju kod Mame. Kada se budem vratila, videćeš, bit će ti mnogo bolje. Vraćam se za koji dan.

Nakon prisnog pozdrava, Elena je krenula hodnikom. Nameirila je da potraži ranjenu u sobi broj 43 i da se konačno uveri da li je to zaista Ivona

Za divno čudo, na putu do sobe niko je nije zaustavljao. Svi su bili zauzeti nečim prečim. S hodnika, kroz otvorena vrata pojedinih soba, mogla je zapaziti da bolesničke ležajeve mahom popunjavaju ranjeni policajci.

Tražena soba je bila na kraju hodnika. U sobu nije mogla da uđe, ali je kroz staklo zatvorenih vrata jasno videla da se tamo nalaze tri kreveta. Na svakom krevetu nepomično je ležala po jedna ženska osoba prikopčana na aparat za veštačko disanje.

Na srednjem krevetu ležala je žena otkrivena do pojasa. Bila je u nesvesti, ali po svoj prilici nije bila životno ugrožena, jer se na monitoru mogao videti pravilan ritmički rad srca. Sestra koja je stajala pored nje makazama je uzduž sekla rukav njene bluze kako

bi joj postavila elektrode EKG aparata. Bluza umrljana krvlju bila je od svetloljubičastog kašmira...

„U takvoj bluzi je Ivona krenula u banku... To mora da je ona!“ – uveravala je sebe Elena, vidno uznemirena. Gotovo je bila sigurna da se Ivona zatekla u banci za vreme pljačke.

„Pa, onda je i Rik bio tamo...“ – najednom joj prostruji kroz glavu. – „Šta je s njim!? On i Ivona su bili zajedno... Mora da je i on ozleđen! Da nije, sigurno bi pratio Ivonu. Moram da na prijemnom odeljenju saznam gde je on smešten... Ivona je inače u pouzdanim rukama i sada joj ne mobu biti od neke pomoći...“

Pošla je hodnikom prema prizemlju. Na osnovu onoga što je videla, odlučila je da se ne javlja Albertu bar naredna nekoliko dana. Za ostvarenje namere da preotme Alberta imala je ionako dovoljno vremena. Trenutno se brinula za Rika. Istina, ne preterano, ali ipak dovoljno da bi pokušala da sazna šta je s njim.

Na prijemnom odeljenju još uvek je bila gužva. Više nisu donosili ranjenike, ali ispred sestre koja je davala informaciju gurali su se članovi njihovih porodica.

– Interesuje me gospodin Rikardo Konti... On je takođe bio u banci za vreme napada. Ja sam njegova sestra...

– Većina pacijenata iz banke primljena je za poslednjih sat vremena. Nisu još identifikovani. Nije nam javljeno ni njihovo zdravstveno stanje. Stoga sačekajte, ili se javite sutra...

Elena je sela u čekaonicu. Još nije donela konačnu odluku: da li da sačeka i sazna šta je s Rikom, ili da krene u stan, kupi neophodne stvari i vrati se na brod. U razrešavanju nastale nedoumice pomogla joj je neočekivana svađa između jedne mlade žene i medicinske sestre. Mlada žena je zahtevala da vidi muža ranjenog u banci, a medicinska sestra joj je uporno objašnjavao da to trenutno nije izvodljivo.

– On je u dobrim rukama, gospođo! – objašnjavao je medicinska sestra – Ne možete ga posetiti, jer se nalazi na odeljenju intenzivne nege. Time što biste ga videli zacemento ne biste pomogli da mu bude bolje. Sada mu samo lekari mogu pomoći! Ako biste

ga sada i videli, to bi moglo da Vas navede na pogrešan sud o njegovom stanju. Prepustite lekarima da urade ono što smatraju da je najbolje za njega. Vi pokušajte da se što manje nervirate. Javite se kasnije, ili sutra...

Elena je s naročitom pažnjom pratila ceo razgovor. Setila se jedne indijske, tačnije, budističke maksime koju joj je neko saopštio dok se onomad zbog nečega nervirala. Nije se sećala kako ta izreka doslovce glasi, ali je dobro zapamtila njen smisao: saznanje i nervoza ne mogu uticati na događaj koji se već desio.

„Ako je Rik tu, u bolnici“ – razmišljala je u duhu date izreke – „tada je u dobrim rukama. Ako je kojim slučajem nastradao, ma koliko se ja nervirala zbog toga, to mu nimalo ne može pomoći“.

Elena je napustila bolnicu i pošla u stan. Čim je stigla počela je da bira haljine i veš koji je nameravala da ponese. Stoga je svu odabranu odeću odmah slagala u veliku putnu torbu.

Ovaj ne naročito zanimljiv posao prekinuo je telefon. Alberto je bio na vezi.

– Gde si bila, Elena!? Već treći put te zovem...

– Gužva je u gradu. A uz to, taksista nije znao adresu...

– Zamisli, Ivona se još uvek nije vratila. Sam sam na brodu. Ne znam šta joj se moglo desiti, zašto je još nema?! Požuri, Elena! Lakše mi je kad nisam sam...

– Dolazim, Alberto, baš sam htela da pozovem taksi – vešto se pravdala Elena.

Čim je sela u kola, Eleni je palo na pamet da je Albertova zbunjenost zbog Ivoninog kašnjenja tolika da je sigurno zaboravio i na ručak. Stoga joj se učinilo da bi bilo pametno da zaustavi taksi kod restorana *Porton Trijeste* i da ponese gotov ručak za njih dvoje. Međutim, kada je stigla do restorana naglo se predomislila. Setila se da se Albertu baš i neće svideti što ona donosi samo dve porcije. Sigurno bi je prekorio kako je mogla da zaboravi na Ivonu i Rikarda. Ono što je ona znala – da njih dvoje sigurno neće napustiti bolnicu bar za nekoliko dana – Alberto nije mogao da zna...

„Neka Alberto odluči koliko porcija želi da poruči!“ – pomislila je lukavo u sebi i dala taksisti znak da nastavi vožnju.

21

Negde posle ručka Ratko je pozvao Martu. Javila se Etelka.

– Dobro je što si se javio. Samo što nisam krenula kući. Naime, Marti je danas pre podne jako pozlilo, pa sam pozvala hitnu pomoć. Preneli su je u bolnicu. Čini mi se da joj se zdravstveno stanje jako pogoršalo.

– Sada već znam gde je Ivona. Nalazi se na jednoj jahti. Nadam se da ću je sutra naći i prisiliti da vrati kamen.

– To bi bilo dobro. Marta neprestano ponavlja da bi je mogao spasiti samo taj plavi kamen. Pravo da ti kažem, ja ne verujem u to, ali ako bi je smirilo to što ga ponovo ima – zaista bi mnogo značilo za nju.

– Da. Je li se Kristijan javljao?

– Zvao je telefonom nakon što smo Martu odneli u bolnicu. Obećao je da će sutra obavezno doći u Sombor.

Kada je stigla na brod Elena je najpre upitala Alberta da li je nešto jeo. Priznao je da nije. Čekao je da se Ivona vrati i da zajedno ručaju. I nadalje mu nije bilo jasno zašto je Elena morala da ode po haljine kada na jahti ima pun ormar ženskih odevnih predmeta.

– U pravu si, ali te haljine nisu moje – pokušala je da se opravda Elena. – Kad se Ivona vrati, ako se uopšte vrati, mogu je zamoliti da mi pozajmi ili pokloni koju od tih haljina.

– Kako to misliš – ako se vrati?!

– Za sada ne želim ništa da tvrdim, ali čini mi se da ona još uvek voli Rika.

– Hajde, Elana, nije li to samo ženska ljubomora?! – brecnu se Alberto.

– Mislim da grešiš! Ali, sačekaj...! Nastavićemo razgovor. Hoću najpre da pozovem restoran *Porton Trieste* u kojem smo juče večerali. Kod njih se može naručiti ručak sa isporukom. Mogu da poručim dve porcije, ali ako ti želiš – mogu i četiri!...

– Poruči četiri! Videćeš da grešiš. Ivona će se pojaviti s Rikom. U međuvremenu, ako ti nije teško, obuci ponovo onu bluzu u kojoj si bila pre podne. Jako mi se sviđaš u tome.

– U redu, samo da li će se Ivona ljutiti što nosim njenu odeću?

– Ne verujem! Ona ti je veoma privržena. Siguran sam da se neće ljutiti.

– Dobro, idem da se presvučem.

U spavaćoj sobi obukla je ponovo onu haljinu od fine vunene tkanine s platnenim vezom, samo ovoga puta bez donjeg veša. Nije izostala ni odgovarajuća šminka.

Alberto je već čekao u dnevnoj sobi. I on je promenio odeću. Obukao je tanke baršunaste pantalone i sivu mornarsku majicu. Sedeo je raskomočen, s obema rukama raširenim po naslonu kauča. U desnoj ruci je držao kristalnu čašu s viskijem. Led se u viskiju još nije bio otopio – pouzdan znak da je nedavno sipan. Na Elenino pojavljivanje Alberto se zanosno upiljio u nju i nije skidao pogled.

Elena je zatražila piće, i zbog samog pića, ali i da bi presekla ovu malu neugodnost.

– Šta bi da popiješ? – upitao je Alberto, još više se usredsređujući na njeno pažljivo našminkano lice.

– Konjak, ako ti nije teško.

Alberto je ustao da natoči. Za to vreme Elena se smestila na kauču, tik uz mesto gde je do malopre sedeo Alberto. Podigla je obe noge da bi ih uvukla ispod zadnjice. Kratka haljina tako je postala još kraća.

– Moram da ti priznam da još uvek smatram da se Ivona neće vratiti na brod. Uveče, pre spavanja, malo smo razgovarale. Tada je priznala da još uvek voli Rika, ali da nije bila svesna toga. Sada kada su se ponovo sreli, potisnute emocije su još jače navrle. Rik

je njena velika ljubav, ne samo zbog prvog poljupca, nego još više stoga što je on bio taj koji joj je oduzeo nevinost. A zaljubljena žena to ne zaboravlja lako. Ako ikada može da zaboravi... Došla je u Umag s namerom da ga ponovo potraži – slagala je Elena konstruišući dalje priču u vlastitu korist. – Kada je saznala da sa mnom snima u Opatiji, tim pre je htela da dođe. Da je ti nisi pozvao na jahtu, u Opatiju bi došla nekim drugim prevozom... Tokom prethodne noći probudila sam se i čula kako ona u snu ponavlja Rikovo ime. Zar ti se nije učinilo čudnim što se Rik svuda pojavljuje gde može biti Ivoni od pomoći?!

– Doživeo sam to kao staro prijateljstvo, ili kao davnašnju mladalačku ljubav.

– Na kraju krajeva, saznaćemo to uskoro. Odsutna je tek nekoliko sati...

– Sigurno će se vratiti. No, ostavimo tu temu! Bolje je da ti pokažem kuda ćemo ploviti za Veneciju. Odlučio sam o tome! – naglasi Alberto. – Ako se slučajno Ivona usprotivi, reći ću joj da bi bilo greh proći pored Venecije, a ne posetiti palaču *Ka' Reconiko*.

– Nadam se da će tamo uživati. Ona je završila slikarstvo. Sigurno će je zanimati slikarska dela koja se u njoj nalaze. Mama me je vodila u palatu još dok sam bila devojčica – da pogledam prave dragocenosti. Tvrdila je da se tamo nalaze i uljana platna koja još uvek pripadaju našoj porodici.

– Znam. Čuo sam mnogo o tvojim precima. Moju porodicu opet čine jednostavni ljudi, ali ja sam na njih ponosan. Svoje bogatstvo stvorili su znanjem i umećem.

– Ja verujem da je Mama verovatno čula za porodicu *Dovani* – laskala je Elana. – Ali, vidim da ti je prazna čaša. Da popijemo još po jedno piće pre nego što stigne ručak?

– Zašto da ne! – složio se Alberto. – Nekako se produžilo vreme... Sada bi već trebalo da stignu.

Elena nije mogla dokučiti da li se to odnosi na kurira koji donosi hranu, ili na Ivonu i Rika. Ali, to je ionako nije mnogo

brinulo. Ustala je tako što se nagnula skroz napred, pri čemu joj se razgolitila cela zadnjica.

Napunila je obe čaše i ponovo sela na kauč. Ali, ovaj put mnogo bliže Albertu. Njena kolena nasela su na njegovu butinu. On se na to nije osvrtao, niti je pokušao da povuče nogu u stranu. Bilo je vidljivo da mu je ovaj dodir prijatan.

Elena je počela da priča o interesantnim detaljima koji su joj se dogodili tokom kratke glumačke karijere. Alberto je s pažnjom slušao, ali bi ponekad ipak bacio pogled ka obali odakle je očekivao da će se pojaviti Ivona.

Nedugo zatim stigao je i ručak. Već po mirisu dalo se zaključiti da su spremljena veoma fina jela. U donetom paketu bilo je morske ribe i raznovrsnog mesa sa roštilja. Porcije su bile obilne, za četiri osobe. Oboje su bili dobro ogladneli i odmah su se premestili za sto. Kraće vreme su čekali na Ivonu i Rika, a onda su, opijeni neodoljivim mirisima, svojski prionuli na ručak.

Odličnu i retko ukusnu hranu jeli su polako, uživajući u svakom zalogaju. Alberto je doneo bocu belog vina. Pri kraju obeda nazdravljali su nekoliko puta, uz čvrsta obećanja da će od sada biti zajedno.

Predveče je Elena skuvala kafu. Kafu su pili na kauču, ali tako što je Elana sedela u Albertovom krilu. Slobodnom rukom obgrlila je njegovo rame i naglo ga poljubila u usta. Alberto se nije opirao.

Posle kafe Alberto je prišao ogradi broda osmatrajući luku. Na obali se niko nije pojavljivao. Vratio se Elani i zagrlio je. Osetio je kako se Elenine grudi pripijaju uz njegovo telo.

– Izgleda da si ipak bila u pravu. Ivona je otišla s Rikom. A tu je ostavila tako mnogo izvanredne odeće...

– Ima dovoljno novca, a i sreće – to si bar mogao i sam videti. Može sebi ponovo kupiti sve šta hoće i koliko hoće.

U popodnevним časovima, uz pivo, Ratko i Stanko su pravili plan šta sve sutra treba uraditi i kako. Ako se večeras gospodin Alberto ne javi na njihov poziv telefonom, otputovaće u Opatiju. Tamo će se raspitati gde je usidren njegov brod, a na brodu će sasvim izvesno zateći i Ivonu.

Sačekali su neko vreme, a zatim su predveče nazvali broj koji su dobili od gospođice Sijene. Ubrzo se začulo zvono telefona – veza je bila uspostavljena.

– Halo... Dobro veče! – prvi se javio Ratko. – Ja sam Ratko Kovač, Ivonin poznanik iz Subotice. Vi ste, gospodine Alberto!?

Nastao je tajac. Alberto je očekivao Ivonin glas. Pauza je ipak trajala samo koji trenutak.

– Da..., ja sam. Da li se mi znamo? – upita zatečeni Alberto.

– Ne, ne... Ja sam režiser. Tražim Ivonu. Hteo bih s njom da razgovaram. Obavešten sam da je kod Vas na brodu...

– Žao mi je, ne mogu vam pomoći. Ivona je još u ranim prepodnevnim satima otišla s prijateljem u banku...

– Molim Vas, recite mi gde se nalazi Vaš brod. Jako je važno! U pitanju je život ili smrt...

– Nalazim se u Trstu, ali ne zadugo. Mislim da se Ivona neće vratiti na brod. Potražite Rikarda...

Alberto je istog trenutka spustio slušalicu.

– Nisu u Opatiji, nego u Trstu – izvesti Ratko. – I još nešto: na osnovu razgovora dalo bi se zaključiti da Ivona više nije s Albertom, nego s nekim svojim prijateljem Rikardom.

– To znači da sutra putujemo u Trst?! – primeti u nedoumici Stanko.

– Da, sutra putujemo u Trst.

Veliko područje pokriveno šljunkom prostiralo se ispred Marte. Bilo je leto. Osećala je užarene sunčane zrake kako je prže

po rukama i golim butinama. Hodala je obučena u kratku šarenu bluzu i crveni šorts. Belo i svetloplavo šljunkasto kamenje pucketalo je pod njenim stopalima. Kamenje ih nije povređivalo, jer ga je voda kotrljanjem i brušenjem jedan o drugi tako uglačala kao da su izašli ispod veštih ruku najfinijeg juvelira. Većina je bila veličine kokošjeg jajeta.

Između kamenja primetila je brazdu širine oko deset do petnaest centimetara koja se pružala u nedogled. Daleki horizont u pravcu te brazde zatvarala je visoka planina. Nije mogla ustanoviti da li se kreće nekom neobičnom pustinjom ili izduženim koritom nekog presahlog jezera.

Osvrnula se i ugledala isti takav prizor iza svojih leđa. Odlučila je da ipak nastavi dalje, u pravcu uzane brazde koju je već krenula da sledi. Nehotice, pod silinom jare, raširila je da podigne ruke i da se malo opusti. Osetila je kako joj povetarac mrsi pramenove plave kose. Već sledećeg trenutka uzdigla se nekoliko centimetara uvis. Zatim je poletela prema sivom brdovitom prostanstvu.

Napustila je šljunkoviti prostor i našla se u peščanom beskraju. Promena se naglo dogodila tokom leta. Samo se najednom našla u pustinji. Ispred nje su se uzdizale dine koje su, kako im je prilazila, menjale oblik. Pretvarale su se u piramide. Jedna pored druge, ređale su se tri ogromne i tri manje građevine tog oblika. Predeo je nedvosmisleno nagoveštavao da se nalazi u Egiptu – u Luksoru. Istina, bila je daleko, ali pogledom je mogla obuhvatiti ceo prostor.

Leteći iznad tla, brzo se približavala jednom od tri objekta piramidalnog oblika. Primetila je da je baš ta piramida ka kojoj je letela naglo promenila boju i izgled. Sada je bila tamnosive metalne boje, a njene ivice postale su zaobljene. Počela je i da se pomera. Prvo se podigla nekoliko metara iznad tla, a zatim, ispuštajući vatreni mlaz, naglo se ustremila ka suncu. Zbog jake svetlosti morala je čkiljiti da bi je uopšte mogla pratiti.

Očekivala je da će i ostale piramide promeniti spoljni izgled i nestati u vasioni. Međutim, nije se tako desilo. Ostale su nepomične. Ona koja je bila najbliža odleteloj počela je da menja boju i strukturu. Da bi to dodirrom bolje proverila, Marta je pritisnula dlan na njenu površinu. Međutim, ruka nije naišla ni na kakav otpor. Čvrsta površina bila je samo prividno takva.

Skupila je hrabrosti i zakoračila u piramidu.

Pred njom se pojavio sasvim nov prostor: peskovita zaravan kojom je tekla dosta široka reka.

I dalje je bila bosonoga, pa joj je prijala šetnja po toplom pesku. Na mestima gde se pesak odvajao od vode virili su kamenčići različite veličine i boje.

Nije stigla da obrati pažnju na njih, jer se u daljini pojavio neobično lelujavi lik. Pomislila je da je to neka optička varka.

Osoba se kretala tako što bi napravila nekoliko koraka, a zatim bi zastala. Sagnula bi se da nešto dohvati s peska, a zatim bi nastavila da hoda. Tek kada se sasvim približila, Marta je razaznala da je u pitanju muškarac.

Prstima je zagladila kosu da bi nekako sredila pramenove koje je vetar raščupao. Želela je da izgleda pristojno kada se sretne s neznancem. Nakon desetak koraka prepoznala je osobu. Bio je to Ratko, njen sadašnji muž.

Ratko je hodao polako. Bio je u kratkim pantalonama i u raskopčanoj košulji. O ramenu mu je visila fotografska torba. Povećavajući mu je zadizao košulju i tada bi se otkrile njegove gole grudi. To je uzbudilo Martu...

Sreli su se na skoro metar udaljenosti i Marta je radosno povikala:

– Pa, ti...! Kako si se našao ovde? Posljednji put si se javljao iz Trsta.

– Dobar dan, gospodo – uzvratio je Ratko posve službeno. – Ja sam već dugo tu, na obali Dunava. Sakupljam kamenje. A Vi? Gde ste krenuli?

– Hajde, Ratko, nemoj da se šegačiš. Ponašaš se kao da me ne poznaješ.

– Da budem iskren, ne poznajem Vas. Ali, bez obzira na to, lice Vam je veoma lepo i umiljato. Imate talasastu kosu i zaista skladno telo...

Marta nije znala šta da odgovori na ove prijatne reči. Pokušala je da sve to uzme kao da je u pitanju neka nenajavljena igra.

„Ako je tako“ – pomislila je u sebi – „tada ću se i ja igrati.“

Nagazila je na okrugli kamen mermerne beline. Mora da ga je reka odnekud donela. Sagnula se i podigla ga. Pomilovala je kamen i predala ga Ratku.

– Da li tražiš takvu vrstu kamenja?

– Ne. Samo ono koje je plave boje. To mi je draže. Ali, kažite, Marta, mogu li napraviti nekoliko snimaka s Vama? Marta... – da li je to zaista Vaše ime?

– Da. Zovem se Marta. Gde da stanem i kako da se postavim za slikanje?

– Licem prema suncu, da Vam oči budu dobro osvetljene.

Marta je stala tako da joj je sunce obasjavalo lice. Njene plave oči dobile su boju proletnjeg neba.

– U redu. Hoće li ovako biti dobro?

Ratko je načinio nekoliko snimaka i nastavio da daje nova uputstva.

– Sednite tu, na pesak! – rekao je skidajući košulju i dajući je Marti. – Sada podignite obe ruke i, videćete – vetar će zavijoriti platno kao zastavu. Snimiću vas s leđa, da se i onaj brod vidi u pozadini.

Dok je košulja lepršala, a Ratko snimao, Marta se najednom okrenula i iznenada upitala:

– Zbog čega sakupljaš kamenje na obali reke?

– Raznovrsno kamenje ima različite sposobnosti. Mnogi tvrde da postoji kamen koji donosi sreću. Imao sam kamen koji ima isceliteljsku moć. Onaj ko ga poseduje, a bolestan je – ozdraviće. Mene zanima kamenje koje potiče iz vremena predistorije i čije trajanje seže u daleku budućnost. Takvo kamenje mahom dolazi iz

svemira i daje besmrtnost. Naši davnašnji preci gradili su piramide od takvog kamenja.

– Ja sam imala takav kamen, samo sam ga izgubila.

– Pa ti si, Marta, onda besmrtna! Mogla bi da živiš i ispod mora...

Ove Ratkove reči kao da su navele Martu da krene prema reci i zagazi u nju. Gazila je sve dublje, ka matici velike vode...

Nedostatak vazduha probudio je Martu iz sna. Dobila je dugotrajni napad kašlja. Kristijan je seo pored nje na krevet i uhvatio je za ruku. Kada joj se nadražaj malo primirio, uspela je da ga zapita:

– Koliko dugo si ovde?

– Upravo sam došao. Video sam da spavaš. Nisam hteo da te probudim.

– Loše sam spavala. Poslednjih dana to mi se često dešava. Ponestaje mi vazduha i sanjam teške snove.

– Jesi li i sada nešto sanjala?

– Da, sanjala sam Ratka. Nije me prepoznao i govorio je o nekom kamenu.

– Sanjala si kamen verovatno zato što misliš o njemu i nadaš se da će ti on pomoći. To je kamen koji si dobila od Najdana... Inače, onaj ko sanja i pamti svoje snove – ima dušu.

– Može biti... U snu mi je Ratko govorio o kamenju koji dolazi iz svemira i od kojeg su Egipćani, nekad davno, gradili piramide...

– Mora da je u pitanju neki drugi kamen – prekide je Kristijan.

– Možda je to tačno, jer moj plavi kamen nije iz Egipta, već iz Sibira. Najdan ga je tamo našao na obali reke.

*– Sigurno se ne radi o istom kamenu. Po egipatskoj mitologiji, postoji kamen u koji je boginja *Meškent*⁶ udahнула snagu koja se u čoveku skriva od pamtiveka. Taj kamen nije veći od kokošjeg*

⁶ Meškent je jedna od boginja drevne egipatske religije. Pomagala je u porođaju. Takođe je imala ulogu u zagrobnom životu, pomažući mrtvima da se preporode.

jajeta. Onaj kome padne u ruke, taj postaje besmrtni i sreća ga prati sve vreme, do kraja života.

– Meni bi sada trebao takav kamen, da me izleči.

– Veruj mi, nije ti potreban! To su samo priče... Tebe će lekari sigurno izlečiti. Videćeš!

Martu je, baš tog trenutka, ponovo uhvatio napad kašlja. Kristijan je ustao ne znajući šta da radi. Kašalj se nabrzo smirio i Marta je sklopila oči. Kristijanu se učinilo da želi da spava. Uhvatio je njenu ruku u želji da se tako pozdravi s njom.

Istog trenutka monitor pored kreveta počeo je da pišti. Kristijan se sklonio ustranu, jer su u sobu utrčale medicinske sestre. Mrdale su joj glavu, a jedna od njih je najzad podigla kapak na Martinom oku. Odmah je naredila Kristijanu da izađe iz sobe, a zatim otrčala po lekara.

Događaje koji su usledili Kristijan je mogao da prati samo iz hodnika. Lekar i sestra su dali sve od sebe da Martu vrate u život, ali sve je bilo uzalud. Posle desetak minuta obustavili su bezuspešne pokušaje. Sestra je obazrivo navukla platu preko Martinog lica.

Lekar je sa žaljenjem saopštio da je Marta preminula.

– Mogu li da uđem kod nje na trenutak...? – začuo se slomljeni Kristijanov glas.

23

Posle razgovora s Albertom, Ratko je nazvao Etelku u Somboru. Brinuo se za Martu. Prethodno je bio pozvao Martin kućni telefon, pretpostavljajući da je Etelka verovatno tamo. Telefon je dugo zvonio, ali se niko nije javljao. Zaključio je da je Marta dospela u bolnicu, a Etelka se vratila svojoj kući. Srećom, imao je i njen broj kod sebe...

Telefon je svega jednom zazvonio i Etelka je odmah podigla slušalicu. Ratku je to bio pouzdan znak da je ona očekivala njegov poziv.

– Halo, Etel! Ja sam, Ratko... Kako je Marta?

– Nije dobro... Vрати se Ratko! Marta je danas umrla u bolnici...

Nastala je kraća pauza. Ratko je znao da je Marta u teškom stanju, ali nije očekivao da će tako brzo umreti.

– Kada se to desilo? Jesi li ti bila s njom? Kako je umrla?... – ređala su se pitanja očigledno zatečenog čoveka.

– Danas pre podne. Budući da je Kristijan stigao ja nisam bila s njom. Želeo je da je poseti. Umrla je tokom njegove posete, to mi je kasnije ispričao. Nije patila. Samo je zaspala.

– Da li je Kristijan još u Somboru?

– Da. Želi da ostane na sahrani i odseo je u hotelu. Ja sada sređujem papire... Zahtevaću da odlože sahranu za jedan dan, dok se vi ne vratite.

– U redu Etelka. Naći ćemo, Stanko i ja, neko prevozno sredstvo. Sutra uveče sigurno stižemo u Sombor. Nema više svrhe da tražim Ivonu, mada sada pouzdano znam gde je mogu naći. Kamen je Marti značio mnogo, kao uteha... Pošto Marte više nema, za mene kamen više nije važan.

– Razgovarala sam sa *Konkordijom*. To je preduzeće koja nadgleda groblja i obavlja sahrane. O ostalim detaljima ćemo se dogovoriti kada stigneš.

– U redu, Etelka. Hvala ti za sve...

Ratko se vratio u restoran i Stanko je odmah pročitao na njegovom licu da nešto nije u redu. Nije zapitkivao – čekao je da Ratko nešto saopšti.

– Jutros je umrla Marta. Nema svrhe, Stanko, da dalje tražimo Ivonu. Veoma mi je žao. Ono što je za Martu predstavljalo neku utehu – nisam našao na vreme...

– U redu je, Ratko... Žao mi je. Primi moje najiskrenije saučeeće. Nemoj sebe da kriviš! Učinio si sve da pronađeš Ivonu i kamen. Možda je sudbina tako htela...

– Sutra se vraćamo u Sombor, na sahranu. Idem na recepciju da vidim kojim prevoznim sredstvom možemo najbrže da stignemo u Sombor.

Na brodu, s čašom vina u ruci, Alberto je upitao Elenu:

– Kaži, Elena, da li žuriš u Veneciju? Moraš li biti tamo za neko određeno vreme?

– Ne... Zaista, ne!

Ovaj put nije slagala, jer je vlastitim očima videla u kakvom je stanju Ivona i da će joj trebati bar nekoliko dana da se oporavi.

– Ako smatraš da bi manevrisanje brodom bilo sigurnije sutra... – nastavila je Elena – ...pa, krenimo sutra!

– Zato i pitam. Ako ne žuriš, i meni bi više odgovaralo da krenemo sutra. Mislim da sam malo više popio, a i umoran sam.

– Sad sam se setila! – reče Elena tonom koji je delovao da je to čega se setila tek usputno. – Ako sutra otplovimo, šta ćemo sa Ivoninom odećom?

– Ja se ne brinem za to. Kada je odlučila da me napusti na nedostojan način, valjda je računala da će joj odeće ostati ovde. Pregledaj plakare. Ukoliko nađeš haljine ili nešto što ti se sviđa, a to odgovara tvom ukusu i veličini, slobodno zadrži. Ostale ćemo potrpati u njen kofer i u neki džak. Spakovane stvari možemo ostaviti u lučkoj kapetaniji. Ukoliko se niko ne pojavi da ih potraži, neka sve predaju nekoj dobrotvornoj organizaciji.

– U pravu si. Bilo bi mi žao baciti skupu odeću u more ili u smeće. Moram priznati, imala je dobar ukus. Znala je da napravi izbor koji joj zaista odgovara. Među tom odećom ima nekoliko onih koje bih rado obukla.

– Vidiš, to je dobra ideja. Pošto je još rano da legnemo, bilo bi mi veoma drago da isprobaš one haljine koje ti se sviđaju. Baš bi mi veoma prijala jedna mala modna revija.

– Sa zadovoljstvom – osmehnula se Elena.

Pristala je znajući da će tako još više doći u priliku da utiče na njega. Da ga osvoji! A kao glumicu – takva predstava je i nju ispunjavala zadovoljstvom.

– Predlažem da se udobno smestiš ovde, u dnevnoj sobi. Ja ću se presvlačiti u spavaćoj sobi. Kada budem spremna, prošetaću pored tebe kao što to manekenke čine.

– Znači, nema presvlačenja u mom prisustvu – zapita Alberto pomalo razočarano.

– Ne, za sada. Pre svega, moram da izaberem i odvojim one stvari koje ostaju, od onih koje ćemo spakovati. Ali, videćemo, možda na kraju udovoljim i tvojoj želji...

Elena je prilično dobro znala šta se sve nalazi po ormarima. Zapazila je to dok je tražila Ivonin kamen sreće. To joj je olakšalo odlučivanje šta da odabere: dve večernje haljine, nekoliko overol kombinezona, više bluza i nekoliko suknji. Sve što je odabrala činilo je oko jedne četvrtine onoga što je Ivona imala u ormarima. U fiokama je bilo veoma kvalitetnog, još neraspakovanog veša. Izdvojila je samo gaćice – grudnjaci joj nisu odgovarali zbog veličine.

Ostale odevne predmete nagurala je u Ivonin kofer i u poveći džak. Od onoga što je odabrala da zadrži za sebe načinila je uži izbor za malu modnu reviju na brodu. Izdvojila je jednu večernju haljinu, pazeći da to ne bude ona koju je Alberto već ranije video na Ivoni. Odložila je po strani overol kombinezon, jednu bluzu i šorts. Odabrala je, s namerom da obuče za kraj, i tanku kratku čipkastu spavaćicu na zakopčavanje jednim dugmetom u visini grudi, sasvim otvorenu prema struku i butinama.

Ispraznjeni ormari naveli su je na razmišljanje da u njih okači svoju odeću koju je donela u torbi. Ipak se dvoumila, jer još nije bila čvrsto odlučila – da li da s Albertom nastavi putovanje u Rimini, ili da naprasno nestane čim siđe s broda u Veneciji. Uostalom, glavni zadatak je ispunila: kamen koji je želela da nabavi za Karmelino ozdravljenje – nabavila je. Da osvoji Alberta – pa to je smatrala pre uzgrednom zabavom. Karmela joj je bila daleko potebnija i od Rika, i od Alberta.

Alberto je uživao u Eleninoj modnoj predstavi. Kao šlag na tortu došlo je na kraju njeno pojavljivanje u kratkoj prozirnoj spavaćici. Nije se više ni vraćala u sobu – ostala je da sedi u Alberto-vom krilu. Popili su, uz nežnosti, još po jedno piće i premestili se u spavaću sobu.

Ivona je otvorila oči. Probudila se u potpuno nepoznatom prostoru. Oko sebe je, kao kroz maglu, nazirala neobične predmete i nepoznate ljudske figure u pokretu. Kad je okrenula glavu ulevo odakle su do nje dopirali zvukovi, osetila je oštar bol u predelu temena. Od bola joj se zabeleo ceo vidni prostor. Sada se oslanjala samo na čulo sluha koje je pojačano beležilo zujanje uređaja posvuda oko nje.

Medicinskoj sestri nije promaklo da se Ivona pomerila i zato je prišla sasvim blizu njenom krevetu.

– Dobro jutro, draga Ivona. Bilo je krajnje vreme da otvorite oči. Već smo se zabrinuli, očekivali smo da ranije dođete sebi – rekla je sestra tiho i ljubazno.

Ivona je, ne shvatajući izgovoreno ime, zurila u sestru.

– Gde se nalazim? – pitala je nemoćnim glasom.

– U bolnici. Pošto ste se probudili, moglo bi se reći da je Vaše zdravstveno stanje mnogo bolje... Dobili ste jak udarac u potiljak, od kojeg ste pali u komu. Bili ste u banci u vreme pljačkaškog napada. Tamo Vam je neko od napadača zadao jak udarac. Sećate li se kako se to dogodilo?

– Ne, ne sećam se. Šta se desilo? Ko je žrtva?

– Sačekajte sekund! Pozvaću doktorku. Ona će vam sve objasniti – rekla je sestra i nestala iza paravana.

Ubrzo je stigla sredovečna, punačka žena u belom mantilu.

– Ja sam doktorka Adrijana. Dobro je što ste se napokon probudili. Bili ste u komi skoro dva dana. Da li vas nešto boli, gospođice Ivona? – upitala je lekarka.

Ivona je odmahнула glavom i istog trenutka ponovo osetila oštar bol. Kad je bol minuo, začulo se njeno neočekivano pitanje:

– Zašto me ovde svi zovu Ivona?

– Pa, zato što smo, na osnovu dokumenata pronađenih u vašoj tašni, saznali da se zovete Ivona. Ivona Šramić. Vaša lična karta i platna kartica iz *Evrobanke* glasi na to ime. Na dokumentima je i vaša fotografija. Bilo vas je lako identifikovati. Da li možda tvrdite da nije tako? Ili se ne sećate?

– Ne, ne sećam se ničega – odgovorila je Ivona glasom očajnika.

– Ne sećate se ni pljačke u banci?

– Ne. Ničega se ne sećam – odgovorila je a da nimalo nije pomerila glavu.

– Sada, na žalost, nemam dovoljno vremena da detaljno ispitam zašto se ničega ne sećate. Poslaću nekoga ko je specijalista za takve slučajeve. Jedino sam sigurna da Vas je neko jako udario u potiljak, ili ste negde nezgodno pali. Uglavnom, na Vašem vratu, otraga, nastala je rana duga nekoliko centimetara. Mi smo povredu odmah obradili i sanirali... – objasnila je doktorka.

Ivona je htela još nešto da upita, ali joj se najednom sve zamračilo pred očima...

Kad se ponovo osvestila, začula je ritmično pištanje. Zvuk je dolazio sa monitora koji je beležio otkucaje srca.

Drugog dana u bolnici Rik se probudio u sobi za intenzivnu negu. Medicinska sestra, koja je pored njega sedela na stolici, ustala je i uhvatila ga za ruku.

– Sve je u redu. Izvukli ste se, gospodine Rikardo. Nadam se da se tako zovete – to smo ustanovile na osnovu Vaših dokumenata. Idem da javim doktoru da ste se probudili!

Uskoro je stigao i lekar. Prvo je pogledao bolesničku listu, a zatim prišao Riku radi neophodne anamneze.

– Imali ste veliku sreću, gospodine Rikardo! Metak Vam je ošteti desno plućno krilo. Treće rebro sa leđne strane donekle je zaustavilo prodiranje metka. To rebro se slomilo, ali to je manji problem. Smatram da ćete se za nekoliko dana oporaviti tako dobro da ćete biti otpušteni na kućno lečenje. Ako se budete dobro odmarali nedelju dana, držim da ćete se potpuno oporaviti. Nadam se Vašem brzom ozdravljenju – izusti doktor i napustio sobu.

– Niko Vas do sada nije tražio – predusretljivo saopšti medicinska sestra. Verovatno ne znaju gde se nalazite. Kome da javimo da ste ovde?

– Imam majku i sestru u Trstu. Daću Vam odmah broj telefona...

Elvira je uzela papir i olovku da zapiše broj.

– Mama se zove Tina Konti, ali pre nego što je pozovete, molim Vas... Na podu je sa mnom ležala gospođica Ivona... Ivona Šramić. Ona je dobila udarac u glavu. Molim Vas najljubavnije, pronađite je i obavestite me u kakvom je ona zdravstvenom stanju.

– U redu, gospodine Rikardo. Prvo ću da pozovem Vaše, a zatim ću da potražim gospođicu Ivonu. Pretpostavljam da je i ona na ovom odeljenju. Tu su svi oni koji su nastradali u banci.

Kada je sestra otišla Rikardo se prisetio svega što se dešavalo u banci. Nije mogao pouzdano da zna, ali pretpostavljao je da pucanj koji je čuo iz Ninove kancelarije nije bio namenjen njemu, nego njegovom prijatelju.

Sestra Elvira se vratila nakon više od sat vremena.

– Razgovarala sam s Vašom sestrom – ona se zove Kremona... Tako se predstavila. Obavestila sam je da ste dobro i da ne brine. Sutra, kada budete premešteni na drugo odeljenje, gde su moguće posete, doći će da Vas vidi. A što se tiče gospođice Ivone... Postoji jedna gospođica pod tim imenom na ženskom odeljenju. Međutim, kada sam spomenula veše ime, nije znala o kome se radi.

– Pa, to je nemoguće! Zajedno smo bili u banci. Kada su pucali na mene, pao sam preko nje. Tamo je bio i gospodin Nino, visoki službenik banke.

– To ime moram proveriti. U banci je bilo i nekoliko smrtno nastradalih osoba...

Elena se probudila pre Alberta. Pokušala je da izađe iz kreveta tako da ga ne probudi. Pomerila se i pažljivo sa sebe skinula pokrivač sedajući na ivicu ležaja. Pre nego što se ispravila, osetila je Albertovu ruku na svojim leđima. Nežnim pokretom je dodirnuo kičmenu udolinu njenih leđa, a zatim je, jednako nežno, spustio ruku nadole. Taj pokret je ipak naterao Elenu da se izdigne.

– Ne bi trebalo još da ustaješ – oglasi se Alberto pomalo molećivo. – Mogla bi da ostaneš još koji trenutak u krevetu, pored mene.

Elena se ipak oblačila.

– Što se mene tiče, možeš ostati i bez...

– Verujem da bi te to zadovoljilo, ali bilo bi mi hladno. Tebi za ljubav, obući ću samo kratki svileni kupaći mantil – rekla je i izašla iz sobe.

Kada se Alberto obukao i stigao u sobu za dnevni boravak, kafa je već bila na stolu. Elena je u kuhinji pripremala doručak.

– Jesi li zadržala dovoljno haljina? – upitao je pijuckajući vruć napitak.

– Jesam, Alberto. To je u redu. Samo, treba da nađemo vremena, pre odlaska, da odnesemo one spakovane stvari u kapetaniju.

– To možemo uraditi posle doručka.

Bilo je skoro podne kada je Alberto u dva navrata odneo Ivo-nine stvari u obalsku kapetaniju. Rekao je da su to stvari izvesne gospođice Ivone Šramić i da, ukoliko se ona ne pojavi za nedelju dana, mogu ih slobodno pokloniti bilo kojoj humanitarnoj organizaciji.

Sada više nije bilo nikakve prepreke da krenu za Veneciju. Alberto je stoga pokrenuo motore na jahti. Odlučnost da to uradi dodatno je pojačala pomisao na onaj telefonski poziva nekog Ratka, koji se interesovao za Ivonu. To mu je bio znak da Ivona zaista ima mnogo prijatelja, ili možda i ljubavnika. Smatrao je da ona nije bila dovoljno iskrena prema njemu, pa zašto bi on to morao biti prema njoj?! Tu je sada Elena koja mu ugađa u svemu. Istina, nije je ozbiljno shvatio, ali je ona trenutni lek koji mu može ublažiti rane što mu ih je Ivona nanela.

24

Ratko i Stanko su se, na kraju, vratili autobusom u Sombor. Bilo je to rešenje koje ih je najbrže dovela kući. Obojica su još s autobuske stanice otišli kod Etelke.

Stigli su kasno popodne i ona ih je brižno očekivala.

– Hvala ti, Etelka, što si se starala o Marti dok nisam bio tu. Da li je sve sređeno za sahranu? Treba li i ja nešto da uradim?

– Ne, sve je sređeno. Na žalost, kad se radi o sahrani, stekla sam u poslednje vreme dosta iskustva... Martina sahrana je zakazana za sutra popodne, u jedan sat. Žao mi je što nema više mesta u našoj porodičnoj grobnici... Morala sam da se dogovorim za novo grobno mesto. Nisam platila još ništa. Pretpostavljam da ćeš troškove snositi ti.

– Da, naravno. Da li i Kristijan zna za taj termin? – upitao je Ratko

– Da, zna. Rekao je da će obavestiti članove pozorišta u Subotici. Ukoliko neko želi da dođe na sahranu... Zaposleni somborskog pozorišta znaju za sahranu.

– Sutra pre podne dogovoriću se s ugostiteljem u vezi posluživanja gostiju u kući gde stanujem. Idemo sada, Etelka. Hvala ti još jednom za sve što si uradila. Bilo bi mi drago da sutra pre sahrane svratiš do mene...

– U redu... Ne brini.

Tek kada je stigao kući Ratko je sve dublje osećao šta za njega znači gubitak dragane. Ušao je u praznu kuću. Tamo ga niko nije čekao. Osetio se veoma usamljen. Gde god da je pogledao mogao je videti otisak Martinih ruku. Na kraju, smestio se u dnevnu sobu i sipao sebi čašicu rakije iz flaše sa crvenom trakom...

Kasnije se istuširao i pošao u spavaću sobu. Legao je, posle dugo vremena, u prazan krevet. Dugo se premeštao s jedne strane na drugu, očekujući da zaspi. Na kraju je dograbio čebe i jastuk i otišao u fotografski studio da se tamo smestio na kauč. Tu je uspeo da zaspi.

Ratko se žurno kretao prema poznatom somborskom izletištu, jednom šumarku, kojeg su svi nazivali „Šikara“. Trebalo je da se tamo sastane sa Stankom. Usput je prolazio pored jevrejskog groblja. Primetio je da groblje nije u najboljem stanju. Ranije su ga redovno čistili i obilazili. Sećao se da je groblje oduvek bilo stručno i brižno održavano... A sada – bilo je zapušteno i u ruševi-

nama. Većina nadgrobnih spomenika ležala je razbijena na travom obraslom i zakorovljenom tlu. Izgledalo je kao da desetinama godina niko nije posećivao grobove. A možda je neko iz obesti rušio i uništavao grobna mesta.

Istina, groblje ga samo po sebi nije preterano zanimalo, ali je od nekog čuo da je na njemu sahranjen i čuveni mađarski pesnik Mikloš Radnoti. Dugo pešačenje od Bora do Sombora toliko ga je iscrpilo da je, iznemogao pao i izdanuo. Sahrnili su ga na najbližem groblju. Ratko je naumio da prošetala grobljem i pogleda u kakvom je stanju grob gde je sahranjen veliki poeta.

Idući ka drugoj strani groblja primetio je devojkicu u narodnoj nošnji karakterističnoj za devojkice iz sela Kupusine. Stojala je baš ispred groba za koji se pretpostavljalo da je Mikloševo večito počivalište.

Da je u pitanju nošnja iz Kupusine Ratko je znao po crvenoj širokoj kratkoj suknji od cica⁷. Imala je i kratki prsluk na zakopčavanje, a na nogama crvene čizme. Na glavi, u kosu, uđenula je buket raznobojnih traka. Bila je okrenuta leđima sve dok joj Ratko nije prišao sasvim blizu. Naglo se okrenula i Ratku nije bilo teško da je prepozna. Bila je to Nora.

– Pa, kako to da si stigla ovde čak iz Subotice? – upita je.

– Došla sam da recitujem ispred Mikloševog groba. Ali, biće to – kako za sada izgleda – bez publike.

– Pričekaj malo, možda će se se neko i pojaviti. Inače, vidim da više ne šivaš srednjovekovnu odeću, već narodnu nošnju.

Nora je mirno prečula Ratkovu opasku, polako se sagnula i položila cveće na pesnikov grob.

Ratko je napustio groblje, ne želeći više da remeti Norin pije-tet. Znao je put i stoga je očekivao da će za nekih stotinjak metara naići na ivicu Šikare. Umesto toga, put mu je preprečio brežuljak, očigledno nastao ljudskim radom, desetak metara širok i pedese-tak metara dugačak.

⁷ Cic – pamučna tkanina sa štampanim šarama, kreton; lako se pere i brzo suši, pa se od nje najčešće prave letnje haljine, suknje, pokrivači i zavese.

Najpre se, iznenađen, zbunio, ali je odmah potom shvatio da to Somborci zovu „Lazin breg“. Da bi došao do šume morao je da ga zaobiđe. Ali, čim je krenuo udesno, brdo se pomerilo u istom pravcu i iznova mu preprečilo put. Krenuo je na suprotnu stranu, ulevo, ali se i brdo pomerilo u tom smeru. Stoga je odlučio da se ispne na breg i tako pređe na drugu stranu.

Dok se uspinjao strmom kosinom, pitao se kako to da ga brdo nije pustilo da ga zaobiđe. Nije pronašao nikakav razložan odgovor. Ipak, uspešno je savladao tu prepreku i našao se ispred prostrane šume zvane “Šikara”.

Što se više približavao šumi, to je razgovetnije čuo ženski glas praćen lupanjem čekića. Vremenom, glas se pretvorao u glasno pevanje koje je nadjačavalo lupu čekića. Uprkos naprezanju da čuje, nije mu polazilo za rukom da razazna ni reči, kamoli manje ili veće suvisle celine.

Zalazio je sve dublje među drveće u potrazi za izvorom glasa. Tako je naišao na visoku a uzanu dvospratnu kuću sagrađenu od opeke. Tek sada je bio sasvim siguran da pevanje dolazi sa jednog od dva sprata ove kuće. Ušao je na glavni ulaz i odmah sreo Stanka. Na viši sprat moglo se stići jedino uzanim klimavim lestvama. To je i bio razlog što je Stanko od već postojećih dasaka skrpio kalup za izlivanje betonskih stepenica.

– Ako imaš nameru da se popneš na sprat, sačekaj – odmah ću izliti betonske stepenice. Beton će se odmah stvrdnuti i moći ćeš bez problema da hodaš stepeništem.

I zaista! Čim je Stanko izručio beton u drveni kalup, masa se stvrdnula i Ratko se mirno popeo na sprat. Tek tada je primetio da je kuća toliko uska da su na spratu bile samo dve prostorije. Ali, kada je hteo da uđe u jednu od njih, strelica sa čeličnim vrhom proletela je tik uz njegovo lice. Da nije pomerio glavu ustranu, strelica bi ga sigurno pogodila. Ovako, uz tupi udar, zaustavila se u suprotnom zidu.

To ga je istovremeno uplašilo i razljutilo. Hteo je da sazna ko je ta osoba koja želi da ga povredi. Pažljivo je ušao u prostori-

ju. Zatekao je Najdana, Martinog prvog muža, kako leži sklopčan na podu. Bio je obučen u tanki, sivi, uz telo pripijeni kombinezon. Glavu je pokrio kapuljačom, tako da mu se lice jedva videlo. Sav uplašen, posmatrao je kako Ratko ljutito ulazi u prostoriju.

Ratko je želeo da sazna koji je razlog što ga je gađao strelom. Najdan se pridigao u sedeći položaj i ponudio Ratku da sedne na pod, pored njega.

– Objasniću ti! – rekao je uverljivo. – Ja u odnosu na sadašnje vreme živim u budućnosti. Nešto više od pedeset godina je razlika između nas... Tamo radi jedan osobeni lekar. Posедуje kamen u obliku jajeta. Tim kamenom on za tren izleči bilo koju ozbiljnu ranu na telu. Čak je sposoban da podmladi unutrašnje organe. Samo lečenje se obavlja za nekoliko trenutaka, ali nakon toga pacijent mora da se odmara ceo dan...

– Kod nas, u našem vremenu, takav način lečenja je zabranjen, pa zato bežimo u prošlost. Nama je budućnost nedostupna. Zato se vraćamo ovde i tu se odmaramo. U ovom vremenu skrivamo se ceo dan, da nas ne pronađu vremenski čuvari. Ukoliko nas otkriju, a to se ponekad događa, nemilosrdno nas ubijaju. Pucao sam na tebe jer sam pomislio da si i ti jedan od čuvara vremena...

– Da li se nakon isteka tog dana vraćaš u svoje vreme?

– Da, odlazim odavde.

– A ko je u drugoj sobi?

– Marta. Ona se vraća uskoro. Pevala je balade, jer to odvrća, tačnije rečeno, plaši čuvare.

Zastao je za trenutak i pomno pogledao na ručni časovnik naročite izrade.

– Njoj baš sada ističe vreme oporavka.

Alberto je podesio brzinu broda za prijatnu vožnju. Nisu se preterano žurili, tako da su u kasno popodne stigli nadomak Venecije. Tokom cele plovidbe Alberto je bio za upravljačem i malo šta je govorio. Dosta teško mu je palo to kako se Ivona ponela prema

njemu. Kada Elena nije bila u njegovom vidokrugu ova neprijatnost se kretala se između ljutnje i nerazumevanja. Elena se nalazila u dnevnom boravku gde je sebi pripremala čaj.

Predveče su stigli u venecijansku luku. Alberto je lako dobio dozvolu da uplovi.

Elena je razmišljala da li da se spakuje i ponese sa sobom sve svoje stvari kada bude silazila s broda, ili da se samo oprost i ode s jednom malom tašnom. Imala je predosećaj da više neće videti Alberta. Ali, bilo joj je veoma neprijatno da se sasvim spremi kao da je brod više nikad neće videti.

Čim je otvorila ormar, u njoj je prevagnula želja za lepim haljinama. Na kraju krajeva, pomislila je, došla je s tom svojom torbom kako bi pri ruci imala neophodnu odeću. Ukoliko se desi da nastavi put s Albertom, vratiće se na brod s tim istim koferom. Stoga je potrpala onoliko Ivoninih haljina koliko je još moglo stati u kofer. Čak je izbacila i neke svoje haljine kako bi ih zamenila Ivoninim koje su joj se više sviđale.

Pre nego što je sišla s broda poljubila je Alberta. Nije objašnjavala zašto sa sobom nosi kofer, mada se to Albertu činilo sasvim prirodnim.

– Dolaziš li i ti, da posetiš moje roditelje?

– Ne, hoću da ostanem na brodu.

– Ne bih želela da dugo ostaneš sam – rekla je zabrinuto. – Idem da se javim Mami i da ostavim torbu. Ispod stana u kojem žive moji roditelji nalazi se poznati restoran – *Restorante di Niro*. Uzeću nešto i doneti za večeru.

– Ne moraš, ima dovoljno hrane u frižideru. Bolje ostani kod roditelja. Verujem da te retko viđaju i da su te se uželeli. Što se mene tiče, dovoljno je da se sutra pojaviš pre podne. Tada ćemo se dogovoriti o daljim koracima.

– U redu, dragi. Mnogo te volim i nedostajaćeš mi. Vidimo se sutra pre podne. Doneću ručak iz pomenutog restorana. Videćeš, imaju odličnu hranu. Zapisala sam ti broj telefona mojih roditelja. Ako se predomisliš ili ti nešto ustreba, samo se javi!

Elena se zaputila prema parkiranim gondolama. Prizori rod-nog grada, gondole i ukupna atmosfera uzburkali su joj emocije i draga sećanja. Već duže vreme nije bila u voljenom gradu. Osećala je da je konačno kod kuće. Bila je pomalo ponosna na sebe, jer, eto – uspela je da se domogne kamena koji donosi sreću i Karmelino ozdravljenje, osvojila je Alberta i snabdela se finim haljinama. Još samo treba da nagovori Alberta da odmah krenu u Rimini, ako se uopšte bude vratila na brod...

Alberto se osećao usamljeno. Pomislio je da bi možda bilo dobro da siđe s broda i da se prošetata gradom. I on nije bio odavno u Veneciji. Doduše, sam grad ga u ovakvoj prilici nije preterano zanimao. Poželeo je da, pre spavanja, samo protegne noge u šetnji duž obale.

Tokom šetnje je priželjkivao da naiđe na neku kafanu ili kiosk s novinama. Ubrzo je ugledao nekoliko kioska i više malih pokretnih prodavnica. Zastao je kod jedne koja je prodavala štampu. Privukao ga je poveći naslov na prvoj strani poznatog dnevnog lista *Dornale*.

Dnevna politika ga nije zanimala, ali događanja u kulturi i sportu su mu oduvek bile omiljene novinske rubrike. Priznao je sebi da se u poslednjih nekoliko dana više bavio ženama nego događajima kojima je uobičajeno posvećivao pažnju.

Od vremena kada je prisustvovao otvaranju izložbe u Umagu zanimala ga je samo Ivona. S njom je doplovio u Opatiju, obilazio je kockarnice, a svratio je i u Trst. Usput je upoznao Rikarda i Elenu...

Dornale je na naslovnoj strani najavlji-vao izveštaj o pljačci *Evrobanke* u Trstu. To ga je veoma zainteresovalo, jer je baš tog dana i baš u tu banku otišla i Ivona. Nadao se da ona nije bila u banci za vreme pljačke. Ako se ipak zatekla, to može biti ozbiljan razlog što se u međuvremenu nije javila, niti se vratila na brod...

Alberto je kupio sve novine koje su izveštavale o tom događaju.

Mada su ga novinski napisi o pljački u Trstu zanimali iznad svega, odlučio je da ih ne čita na ulici. Najbolje će biti da se vrati na brod, skuva sebi kafu i u miru prelista novine.

„Pokušaj pljačke u *Evrobanci* u Trstu – više mrtvih i povređenih. Pljačkaši nisu uspjeli da odnesu novac.“

Takvi i slični naslovi prevladavali su u štampi. O onome što je njega najviše zanimalo – šta se tamo stvarno desilo i ko je smrtno stradao ili je povređen – izveštači gotovo da i nisu pisali. Prelistao je sve novine nadajući se da će nešto saznati o Ivoni. Međutim, imena poginulih i povređenih nisu nigde bila objavljena. Nije nimalo pomoglo ni nekoliko novinskih fotografija o zbrinjavanju povređenih, jer su sve bile dosta mutne.

Sve više ga je kopkala i sumnja u vezi Elene i njene izjave o Ivoni. Kad bolje razmisli, iz nje je progovarala samo ženska sujeta. Čudio se da Elena nije ništa govorila o napadu na banku, a bila je u gradu u to vreme. Ako ništa drugo, morala je da čuje makar neke glasine ili sirene policijskih kola i kola hitne pomoći dok se kretala po gradu.

Popio je nekoliko časa viskija i postajao sve skloniji odluci – da se još večeras vrati u Trst. Odavde, iz Venecije, sigurno neće saznati pojedinosti koje su se pre svega ticale stradalih, poginulih i povređenih.

Sve češće mu se u mislima javljala Ivona. Pokušao je da sa meri njene dobre i loše strane. Setio se njihovog prvog susreta u *Galeriji Filipino*, a naročito onih prijatnih trenutaka kada je, samo za njega, plesala na brodu....

Sve više je čvrsnulo ubeđenje da ga Ivona nije želela ostaviti i da postoji posve važan razlog što se nije vratila na brod. Celokupnu priču o Ivoni i Riku smislila je Elena iz samo njoj znanih razloga... Takve i slične misli su mu se vrzmale po glavi dok je u tišini lučke osame ispijao dobro rashlađen viski... Još jedna neobjašnjiva stvar mu je izazivala dodatni nemir. Otkud to da mu se javi neki Ratko Kovač, koji takođe traži Ivonu i pominje dolazak do Ivone kao pitanje života ili smrti?!

Ivona se najednom našla u foto-studiju, s lampama za osvetljenje i s velikim drvenim foto aparatom. Neka mlada žena stajala je na sredini sobe. Na stolu se videla flaša viskija i prazna čaša. Prozor je bio prekriven tamnom zavesom. Zavesu je verovatno navukla ta mlada žena, kako je komšije ne bi gledale kroz prozor dok se slika. Neko je naglo otvorio vrata: ušao je muškarac koji je mogao imati oko trideset godina. Prošao je pored Ivone, kao da je nevidljiva. Ivoni se činilo da odnekud poznaje tu mladu ženu. Muškarac je želeo da telefonira, ali telefon je bio zauzet. U drugoj prostoriji jedna starija žena upravo je telefonirala. Ivona je gledala njen razgovor kroz zid, koji kao da je bio sačinjen od potpuno providnog materijala

Mlada žena u studiju, spazivši muškarca, počela je da pleše. Napre se neko vreme okretala u krug, obučena u jednodelnu kratku providnu haljinu. Zatim je otkopčala kaiš što joj je padao na kukove i ritmičkim pokretima počela da skida preostale delove oskudne odeće.

Muškarac na nju nije obraćao pažnju. Prišao je stolu s namerom da popije viski. Boca je bila prazna.

“Ne mogu izaći da donesem piće“, izvinjavala se plesačica. “Nemam na sebi suknju. Samo sam u gaćicama.“

„U redu, zamoliću ženu iz susedstva kada završi razgovor“, rekao je muškarac.

Kolona automobila kretala se prema somborskom kanalu. Mlada devojkica je nekada živela tamo. Prolazili su kroz retku šumu i preko bregovitog travnjaka. Muškarac je upravljao novim “mercedesom“. Mlada žena je sedela pored njega. Ivona je sve vreme pratila ovaj događaj, ali svi su izgledi da je učesnici nisu ni primećivali.

Stigli su na jednu čistinu. Tu su parkirali automobil. Krenuli su peške prema plaži. Tamo ih je čekala manja grupa meštana. Među njima je bila i ona druga, starija žena. Hteli su da došljaci-pokažu lokalne zanimljivosti. A zanimljivosti su bile – loptaste zemljane grobnice poredane duž obale kanala.

“Vidi šta znam“, rekla je mlada plesačica.

Gurnula je plastično crevo u najbližu humku i pustila sabijen vazduh u nju. Grobnica je počela da se nadima i nakon izvesnog vremena je eksplodirala. Zemlja se razletela svuda unaokolo. I odelo muškarca postalo je skroz blatnjavo.

“Da li si nekada živela među tim humkama?” – pitao je muškarac.

„Ne, ali volim da se igram s prirodom, s ljudima..., jer ja sam glumica. To Vam je poput ruleta u kockarnici...”

Iz ovog teškog i po svemu neshvatljivog sna Ivonu je probudio nepoznati muški glas.

– Sada si izvan opasnosti, Ivona – govorio je Rikardo.

Ivona je s nevericom posmatrala čoveka koji je ljubazno izgovarao ove umirujuće reči. Kada je skupila dovoljno snage, šapatom je zapitala:

– Ko ste vi?

Rikarda pitanje nije iznenadilo. Doktorica ga je već bila detaljno obavestila o Ivoninom stanju i zamolila ga da bude strpljiv i obazriv u pokušaju da joj se povрати sećanje na nedavne događaje. Naime, doktorica je tražila da Rikardo poseti Ivonu. Budući da su se njih dvoje dobro poznavali i bili zajedno u banci, smatrala je da on može biti od velike pomoći u otklanjanju Ivonine amnezije.

– Ja..., ja sam Rikardo. Rikardo... Zajedno smo bili u banci... Došlo je do napada. Tebe je jedan od napadača udario po glavi, a ja sam dobio metak u leđa. Ne sećaš se?

– Ne, gospodine. Sećam se samo da sam se probudila ovde, u ovoj nepoznatoj bolnici. Svi me zovu Ivona, ali nisam siguran da je to moje pravo ime. Ne mogu ničega da se setim...

– Pokušaću sada da ti kažem sve ono što znam o tebi. Možda ćeš se na osnovu tih događaja nečega setiti.

U narednim minutima Rikardo je detaljno ispričao sve ono što je znao o Ivoni i što mu je palo na pamet tog trenutka. Govorio je kako su se, u mladosti, upoznali u Umagu. Ispričao je i kako su se ponovo sreli u Opatiji, kako je ona harala kockarnicama, imala ludu

sreću dobivši *mercedes* i kako su doputovali u Trst. Na kraju je ispričao i sve ono što je uspeo da zapamti, a što se dogodilo u *Evrobanci*.

Rikardo je imao utisak kako Ivona s velikom pažnjom sluša sve ono o čemu je on govorio. Na kraju je ipak sasvim skrušeno rekla:

– Žao mi je, ali od toga što ste mi sada ispričali – ja se ničega ne sećam.

– Sećaš li se Nina, znaš, onog gospodina koji nas je dočekaao u banci...? – pokušao je Rikardo da još nekim detaljima oživi Ivonina sećanja. – Kada su se začuli pucnji, njega su prvog pogodili, jer nije hteo da otvori veliki sef. Kasnije je stigla policija i usledila je unakrsna vatra. Nas dvoje smo tada uveliko ležali na podu – stoga nas i nije pogodio neki zalutali metak...

Ivona je i dalje, ne trepnuvši, slušala sve što je Rikardo govorio. Međutim, nije ničim pokazivala da se bilo čega seća.

– Alberto..., sećaš li se Alberta? – bio je i dalje uporan Rikardo. – On te je dovezao na svojoj jahti u Opatiju. Meni se učinilo da si zaljubljena u njega. Pominjala si i nekakav plavi kamen koji ti donosi sreću... U banci si razgovarala telefonom s nekim ko se zove Kristijan... Zar se od svega toga ničega ne sećaš?!

25

Alberto se probudio na kauču u kabini za dnevni boravak. Bio je u onom istom odelu u kojem je sinoć prošetao obalom. Osećao je jaku glavobolju. Prethodne večeri je pomišljao da se vrati u Trst... Sva sreća da nije krenuo na put i da je, duboko omamljen pićem, čvrsto zaspao na kauču.

Krenuo je u spavaću sobu da potraži Elenu i da je zamoli da mu skuva jaku kafu. Napravio je jedva korak-dva i odmah se setio da je Elena još juče otišla kod roditelja. Sam je skuvao kafu i seo da je lagano pijucka. Posle toliko viskija sve češće ga je opominjao osećaj gladi.

U glavi je istovremeno pravio prepodnevni plan. Najpre će da doručkuje. Zatim će pozvati Rikov broj telefona. Ivonu nije mogao zvati, jer ona i nije imala bilo kakav kontaktni broj. Kada sve to obavi, pokrenuće brod i otploviti nazad, u Trst...

Dok je spremao doručak sabirao je događaje iz prethodnog dana. Setio se kako ga je slatkorečiva Elena opčinila pričom o Ivoni i o svojim glumačkim uspesima. Bio je ljut na sebe što se u policiji nije raspitao o Ivinom nestanku. U policiji bi ga sigurno obavestili da je u *Evrobanci* došlo do oružane pljačke. To bi ga navelo da posumnja u sve ono što mu je Elena ispričala.

Tek što je završio doručak pozvao je Rikov broj. Telefon nije dugo zvonio. Javio se ženski glas.

– Da...

– Halo! Dobar dan. Ja sam Alberto... Alberto Đovani. Hteo bih da razgovaram s Rikardom.

– Na žalost, ne mogu Vam dati Rikarda, jer je on u bolnici. Danas pre podne idem da ga posetim. Desila se pljačka banke i tom prilikom je ozbiljno ranjen.

– Da li nešto znate o gospođici Ivoni? Ona je bila s njim...

– Ne. Nisam još razgovarala s Rikardom. Ali, ako je gospođica bila s njim, pretpostavljam da nešto zna o njoj...

– Ja sam sada u Veneciji i odmah ću krenuti za Trst. Želim da ga posetim. Kažite, molim Vas, u kojoj bolnici leži Rikardo?

– U Bolnici *Sveti Lovro*.

– Hvala Vam, gospođice... Vi ste verovatno Rikardova sestra. Dalo bi se tako zaključiti po mladalačkom glasu...

– Neee... Hvala Vam na komplimentu. Ja sam Rikardova majka, gospođa Tina.

– Izvinite, gospođo. Hvala Vam još jednom. Kažite gospodinu Rikardu da ću ga i ja još danas posetiti. Čim stignem u Trst...

Alberto je završio razgovor. Duboko zamišljen gledao je ka obali... Elena je upravo dolazila. Za sobom je vukla veliki kofer, a u drugoj ruci je nosila kartonsku kutiju na kojoj je velikim slovima pisalo: *Restorante di Niro*.

Trebalo je da za kratko vreme donese odluku: ili će je pustiti na brod, ili će isploviti sam i ostaviti je u Veneciji.

„Neka dođe!“ – osmehnu se u sebi. „Sada ću se ja poigrati s njom!“

– Stižem, dragi... Donosim ručak – oglasila se Elena kada je stigla do mosta koji povezuje obalu s brodom.

– U redu je, Elena, samo dođi. Stigla si u poslednji trenutak. Već sam pomislio da se ni ti nećeš vratiti...

– Nisam ja takva...

Ispela se na brod i usputno poljubila Alberta. I sama je osećala da u tom poljupcu nema onoliko žara koliko ga je bilo prethodnog dana. Brzo je postavila sto i na tanjire izručila obilna i ukusna jela koja je donela iz restorana.

Alberto je istovremeno pošao prema platformi za upravljanje brodom.

– Zar nećemo najpre ručati?! – upita začuđeno Elena.

– Ne! Za sada nisam gladan. Možda kada stignemo...

– A gde to plovimo...? – nastojala je da se umili Elena. – Nisi mi ništa rekao... Idemo li u Rimini?

– Ne, Elena, idemo u Trst! – mirno odseče Alberto i napusti dnevnu sobu.

– U Trst...?! – zapanji se Elena i oseti kako odnosi između nje i Alberta postaju napeti i hladni.

Ali, putovanje traje najmanje dva-tri sata, tešila se Elena. Biće dovoljno vremena da sazna šta je to uticalo na promenu plana, pa ako se ispostavi da su stvari krenule u lošem pravcu, smisliće način da se to popravi...

Na kraju krajeva, njoj odgovara i da se putuje za Trst. U tom slučaju će još danas posetiti Karmelu i videti da li je kamen pozitivno uticao na njeno zdravlje.

U Bolnici *Sveti Lovro* Rika su posetili majka Tina i sestra Kremona. Rik je sedeo u krevetu i upravo je dovršavao užinu.

U najkraćim crtama ispričao je majci i sestri šta se desilo u banci i kako je i sam povređen. Mogao je i gore da prođe ako se zna da je prilikom pljačke nekoliko ljudi smrtno stradalo.

Tina je pažljivo upijala svaku Rikovu reč. Ponekad bi postavila dodatno pitanje kako bi tačno znala šta se dešavalo u banci.

– Ko je ta Ivona s kojom si bio u banci, a za nju se interesuje izvesni gospodin Alberto?

– To je devojka s kojom sam se u mladosti zabavljao, u vreme kada sam letovao kod bake u Umagu. Sasvim slučajno, sada smo se ponovo, sreli u Opatiji. Ona se zabavlja s tim gospodinom Albertom. Pomagao sam joj da u banci otvori račun kod gospodina Nina...

– Što ne legneš, sine?! Vidim da si umoran – majčinski se brinula Tina.

– Ne mogu, mama. Mogu samo da sedim, ili da ležim, ali na stomaku. Na leđima imam ranu koju sam zadobio ovom prilikom.

Obe su bile zabrinute za Rikovo zdravlje, a on ih umirivao time što njegov oporavak brzo i dobro napreduje.

– Tog gospodina Alberta više je zanimalo zdravstveno stanje gospođice Ivone, nego šta je s tobom. Znaš li nešto o njoj?

– Da. Jedan od napadača udario je Ivonu po glavi drškom pištolja. Na žalost, udarac je bio tako nezgodan da je izgubila pamćenje. Kada sam je jutros posetio, ne samo što mene nije prepoznala, već nije znala ni sopstveno ime. Nadam se da je to samo privremena amnezija...

– Taj gospodin je telefonirao iz Venecije, ali rekao je da će odmah pokrenuti brod i vratiti se u Trst, da te poseti.

– Šta je još rekao?

– Ništa, bio je to kratak razgovor... A šta kažu lekari – kada ćeš moći da napustiš bolnicu?

– Nadam se za koji dan. Lekar je rekao da će biti potrebno da još najmanje nedelju dana odmaram kod kuće.

– Ne brini, tvoja sestra i ja ćemo negovati našeg bolesnika...

Martinoj sahrani u Somboru prisustvovalo je mnoštvo ljudi. Bili su članovi pozorišta iz Subotice i Sombora. U društvu mnogobrojnih glumica i glumaca pojavila se i Nora. Čim je ugledala Ratka, prišla mu je i ostala uz njega do kraja sahrane, neprestano ga tešći. Kristijan je nameravao da se, pored rake, oprosti od pokojnice, ali Ratko je to izričito odbio.

Sahrana se odvijala uobičajenim tokom. Katolički sveštenik se dugo molio za spas duše pokojnice. Po okončanju službe, Ratko je pozvao sve prisutne da dođu na posluženje u kuću u kojoj su živeli Marta i on.

Mnogi su došli na daću. Sačekalo ih je dostojno posluženje. Ratko nije žalio novca. Nora je samoinicijativno prionula da pomaže u služenju gostiju, smatrajući da je to njena dužnost, budući da je Martu dobro poznavala sve od zajedničkih glumačkih dana u subotičkom pozorištu. Ujedno, ponadala se i da je ovo prilika da s Ratkom postane malo bliskija. Neki su to odmah zapazili i šapatom komentarisali kako se Nora već ophodi kao da je domaćica.

Etelka je sve vreme zdušno i vredno pomagala. Jednog trenutka su Etelka i Ratko ostali sami u kuhinji. U njenim rukama se odjednom našao koverat koji je predala Ratku.

– Marta je mislila na sve. Ostavila ti je punomoć za imanje i sredstva. Kada svi budu otišli, razgovaraćemo o tome...

Nešto kasnije, Kristijan je prišao Ratku. Zanimalo ga je dogle su odmakli u pronalaženju Ivone, odnosno da li uopšte znaju gde se ona nalazi.

Ratko je ispričao, u grubim crtama, kako su stigli do gospodina Alberta. Bio je ubeđen da je Ivona s njim na brodu, ali da to Alberto nije hteo da kaže. Da je Marta izdržala još koji dan, Stanko i on bi sigurno pronašli Ivenu, a famozni talisman bio bi vraćen onoj koja je na njega jedina imala pravo.

– Inače, taj gospodin Alberto ima jahtu pod nazivom *Staršip* kojom često plovi oko istarskog poluostrva. Ako ti imaš nameru da nastaviš potragu – samo napred! Daću ti broj telefona tog gospodina Alberta. A ako ti je potrebno, uzmi i novine u ko-

jima sam naišao na prvi trag o Ivoni – izveštaj sa otvaranja jedne izložbe u Umagu.

Odmah je otišao do svoje putne torbe, izvadio iz nje svežanj novina *Umago dornale* i dao Kristijanu. Predao mu je i fotografije koje je bio poneo sa sobom na put zbog lakše i pouzdanije identifikacije. Bile su to one iste fotografije koje je snimio u svom studiju i koje mu više nisu bile potrebne.

– Hvala ti, Ratko. Pokušaću da je urazumim da se otarasi tog kamena. Mene je pozvala pre neki dan telefonom. Nije htela da kaže gde se nalazi. Hvalila se da je dobila veliki iznos u kockarnici i da je kao nagradu osvojila i jedan novi *mercedes*. Ako uspem da je pronađem i s njom porazgovaram, nastojaću da je ubedim da batali taj prokleti kamen... On donosi samo privremenu sreću. Svi koji su ga imali okusili su veliku sreću, ali su ih nabrzo potom stizale grdne patnje i velike nevolje.

– To znači da ti još uvek voliš Ivonu, bez obzira što se tako ponela prema tebi?!

– Da, ali sada sam svestan i njenih rđavih osobina. Ako je ikada nađem i nagovorim da ostanemo zajedno, paziću na svaki njen potez...

– A, da... Ako budeš zvao tog gospodina Alberta, zovi ga u večernjim časovima. I ja sam tako radio. Preko dana se, navodno, ne javlja na telefon.

Kristijan je još jednom zahvalio na informacijama i napustio Ratkovu kuću među poslednjim gostima. Primetio je usput da među onima koji su išli ka autobuskoj stanici nije bilo Nore.

Svi Subotičani su još tokom popodne stigli svojim kućama. Kristijan je odmah, čim je stigao u stan, pokuša nazvati gospodina Alberta.

Bilo je rano popodne kada je *Starship* pristao u tršćansku luku. Prva je, sva uvređena, s broda sišla Elena vukući za sobom veliku putnu torbu. Alberto je sačekao da se ona izgubi iz njegovog vidokruga i tek tada je pozvao taksi. Želeo je da što pre poseti Rika u bolnici.

Na prijemnom odeljenju lako je saznao u kojoj sobi je smješten. Pronašao ga je kako u postelji leži na leđima i spava. Bilo mu je žao da ga budi. Uzeo je stolicu i seo pored kreveta. Sedeo je tako desetak minuta, a Rik je i dalje glasno disao obuzet dubokim snom. U jednom trenutku Alberta je izdalo strpljenje. Hteo je da pošto–poto sazna šta je s Ivonom i gde se nalazi. Mada je to mogao pitati i na prijemnom, on to nije učinio. Bojao se da mu neće saopštiti neke važne informacije, budući da nije s Ivonom u rodbinskom odnosu. Zaključio je da je bolje da najpre porazgovara s Rikom. Hteo je, pre svega, da ga pita šta je zaista tačno od svega što mu je Elena ispričala o odnosima Ivone i Rika.

Pažljivo je uhvatio Rikardovu ruku. Ovaj se trgao iz sna na dodir. Odmah je hteo da ustane i pozdravi Alberta, ali ga je nagli trzaj telom stajao oštih bolova u leđima.

– Zdravo, Rik! Polako, molim te... Vidim da još imaš bolove. Cela leđa su ti u zavojima.

– Da, dobio sam metak, ali su ga izvadili. Sada mi je mnogo bolje.

Laganim pokretom uspeo je da se pridigne i sedne u krevet.

– Tina, moja majka, rekla mi je da ste razgovarali i da ćete navratiti.

– Da. Nisam znao šta se desilo s vama. Onog dana kada ste otišli u banku Elena i ja smo vas čekali sve do večernjih časova... Pošto se niste pojavili, Elena je, verovatno ljubomorna, tvrdila da ste vas dvoje zajedno i da je Ivona sigurno otišla s tobom. Ja sam, pošto se niste nikako vraćali, odista pomislio da Elena govori istinu. Ni na kraj pameti mi nije bilo da se moglo tako nešto dogoditi – da ste žrtva napada na banku. Pogotovo mi to nije pristajalo uz Ivonu, koju je tih dana na svakom koraku pratila velika sreća.

– Zatekli smo se u banci u vreme pljačke... Naši odnosi su inače drugarski. Hteo sam samo da joj pomognem u ime našeg poznanstva iz mladalačkih dana.

– U redu. Ostalo znam... Sve sam pročitao u novinama. Znaš li gde je i kako je sada?

– Da, znam. Ivona nije dobro... Fizički, čini mi se da je sve u redu. Ali, doživela je amneziju... Ne seća se ničega što je bilo pre njenog jutarnjeg buđenja. Čak nije znala ni kako se zove. Bio sam u njenoj sobi i razgovarao sam s njom. Ne seća se ni mene, ni tebe, ni broda, ni putovanja... Ničega!

– Hoćeš li da mi kažeš gde se nalazi – da je posetim.

– Da. Čekaj!... Vidiš ona invalidska kolica? Gurni ih bliže, pa da sednem u njih. Posetićemo je zajedno...

Alberto je svesrdno pomogao Riku da sedne u kolica i krenuli su hodnikom.

– Halo, halo! – zaustavila ih je medicinska sestra koja je baš u tom trenutku ulazila u sobu. – Gde ste vas dvojica tako žurno krenuli?!

– Idemo na žensko odeljenje, da posetimo gospođicu Ivonu. Znaite onu gospođicu kod koje sam jutros bio..? – pravdao se Rik.

– Dobro, ali samo da znate da će vizita biti za nepunih sat vremena. Do tada, gospodine Rikardo, moraćete se vratiti i biti u svojoj sobi.

– Svakako. Biće sve u redu – saglasio se Rik.

Žensko odeljenje je bilo na drugom kraju hodnika. Pošto je Alberto gurao kolica, brzo su stigli tamo. Prvo su morali da potraže sestru i da je zamole da im dopusti da uđu na to odeljenje. Kada su joj objasnili zbog čega su tu, sestra ih je obojicu veoma razočarala:

– Gospođica Ivona je premeštena na drugo odeljenje. Ne leži više tu.

– Pa, gde su je premestili? – upitao je Rik koji se tu već osećao kao kod kuće.

– Premestili su je na prvi sprat. Tamo je psihijatrija. Treba da ustanove zbog čega je izgubila pamćenje.

– Onda idemo na prvi sprat! – bio je odlučan Rik.

– Samo da znate!... Nije to tako jednostavno kao što ste zamislili. Kao prvo, tamo su ulazna vrata zaključana. Ne može svako da uđe, pogotovo ne kad hoće. Treba se prethodno dogovoriti sa

lekarom psihijatrom. Samo uz njegovu dozvolu i pod određenim uslovima možete ući tamo.

– Čekajte, pa Ivona nije poludela, samo je izgubila pamćenje... – bio je polemičan Rik.

– Da, da... Ta dva stanja ne moraju da nastanu iz istog razloga, ali..., ko zna?! To mora da utvrdi psihijatar. Nemojte mene više gnjaviti – posetite to odeljenje!

Nisu lako gubili nadu: zazvonili su na ulaznim vratima psihijatrijskog odeljenja na prvom spratu. Posle kratkog vremena otvorila im je medicinska sestra. Kada su joj objasnili razlog svog dolaska i koga žele da posete, povelala ih je kod dežurnog lekara.

Psihijatar je objasnio da je potrebno najmanje dva dana za detaljan pregled i ispitivanje stanja pacijenta. Jedan od načina ispitivanja je da Ivoni pregledaju elektroencefalografom. To je nešto slično EKG aparatu, samo se mesto srca snima mozak. Lekari su hteli da tačno utvrde razlog zbog kojeg je kod Ivone došlo do gubitka pamćenja. Rezultati ispitivanja mogu pomoći da se pouzdanije odgovori na pitanje: da li je taj mentalni poremećaj nastao zbog pretrpljenog enormnog straha, ili je možda posledica jakog potresa mozga.

Rikardo je opisao kako je Ivona dobila snažan udarac drškom pištolja u potiljak i kako se posle toga srušila na pod. Rezonovao je da ovakvo njeno stanje nije prouzrokovano pretrpljenim strahom – Ivona se pre toga sasvim normalno ponašala. Bili su u banci radi otvaranja računa, na koji su i položili novac. Tada se dogodio napad...

– Sve vreme sam bio s njom. Kad sam hteo da je zaštitim, dobio sam metak u leđa i stropoštao se pored nje... – slikovito je objašnjavao Rikardo.

– Dobro je što ste mi sve ovo ispričali. Uzet ću to u obzir kod ispitivanja – rekao je s prećutnom zahvalnošću doktor i odmah nastavio: – Svratite za dva dana. Za to vreme moći ću da ispitam pravi razlog njenog ovakvog stanja... U međuvremenu se može desiti da joj se i sećanje poboljša.

Alberto je zahvalio doktoru i provozao Rikarda u invalidskim kolicima natrag u sobu. Stigli su tamo u poslednjem trenutku – u susednoj sobi već je stigla vizita i u toku je bio lekarski konzilijum.

Alberto je zamolio Rika da, ako sazna nešto novo o Ivoni, svakako mu javi na brod. On sada nema nekakvog drugog posla u Trstu nego da sačeka Ivonino ozdravljenje. Pozdravio se s Rikom i pošao na brod.

Sišao je u predvorje bolnice gde se nalazilo i prijemno odeljenje. Tamo je primetio Elenu, s velikim koferom, kako nešto objašnjava službenici za pultom. Čuo je samo deo razgovora...

– Gde mogu da ostavio prtljag? Idem da samo na kratko posetim bolesnicu – obrazlagala je Elena.

Alberto nije mogao ništa drugo da pomisli nego da je i ona došla u posetu Riku ili Ivoni. Zato je mirno prišao Eleni i upita je:

– Dolaziš kod Rika, ili kod Ivone?

– Ne... A šta je s njima?! Zašto bi oni bili u bolnici?! Došla sam da poseti Karmelu, moju cimerku s kojom stanujem.

– Sreo sam Rikarda. Pogođen je metkom u leđa. Oporavlja se, ali još ne može da stane na noge. Ivonu nisam mogao da posetim, jer je smeštena na psihijatriji. Izgubila je pamćenje. Lekar je rekao da je mogu posetiti tek posle dva dana...

– Žao mi je što čujem tako loše vesti...

Alberto se donekle smirio u vezi izmišljotine i laži koje mu je Elena ispričala o Ivoni. Sada je iskreno bio zabrinut za zdravlje i život svoje dragane. Bilo mu je pomalo žao Elene koja je, što se njega tiče, sasvim srozala sopstveni ugled. Ženska sujeta i nepromišljenost dovele su je u takav položaj...

Elena je pouzdano čitala misli koje se se vrzmale Albertovom glavom. Osećala se veoma osramoćenom i želela je da to popravi, da se izvini...

– Žao mi je, Alberto... Žao mi je svega što se dogodilo. Žao mi je što sam tvrdila da su njih dvoje pobjegli, dok su stvarno bili u nevolji... Došla sam da posetim Karmelu i da posle odnesem odeću u svoj stan. Ukoliko ti nešto bude potrebno, samo me pozovi, od-

mah ću doći da pomognem... U svakom slučaju, želim da ispravim svoju grešku...

– U redu je, Elena, razumeo sam. Ni ti nisi znala o napadu na banku, pa si pretpostavljala da su zajedno pobegle. Idem sada na brod – tamo ću sačekati Ivonin oporavak.

– Da, razumem. I ja odoh da posetim Karmelu...

Elena je stigla u sobu gde je ranije ležala Karmela, ali nje sada nije bilo tu. Uplašila se do srži – da se možda nije dogodilo ono najgore. Nakon svega, to joj je u ovom trenutku najmanje trebalo.

Okrenula se da, rastužena, izađe iz sobe, kad se na vratima pojavila Karmela.

– Pa, ti se šetaš?! – rekla je radosno i začuđeno.

– Da, stvarno mi je bolje. Lekari kažu da sam dobila na snazi... Tumor je još uvek u glavi, ali kao da miruje...

– Rekla sam ti... Talisman! Plavi kamen iz Sibira...

Kada su Kristijan i glumci otišli, u kući su s Ratkom ostali samo još nekoliko komšija i Etelka. I oni su uskoro shvatili da je već krajnje vreme za odlazak i oprostili su se od Ratka. Ratku je, ubeđenom da je ostao sam, najednom postalo čudno kad je začuo žubor vode iz kuhinjske česme.

Požurio je u kuhinju da utvrdi o čemu se radi. Ispred sudopere stajala je Nora i prala sudove.

– Pa, ti...? – ne dovrši Ratko započeto pitanje.

– U poslednje vreme nemam nekog naročitog posla u Subotici. Naručene kostime sam sašila i isporučila. Pomislila sam da, ukoliko ti to ne smeta, ostanem koji dan..., da ti pomognem. Znam i sama koliko je teško biti usamljen. Pretpostavila sam da, ukoliko budeš imao nekoga pri ruci, lakše ćeš se navići na novonastalu situaciju. Računala sam da bih, za to vreme, mogla da se smestim tu, u dnevnu sobu, na kauč, a ukoliko ti to bude smetalo, potražiću smeštaj u hotelu. Smatrala sam da ne bi valjalo da ostaneš sam makar ovog i sledećeg dana...

– Ne znam šta bih ti rekao, Nora. U pravu si, za sada se osećam izgubljeno. Znao sam ishod Martinog oboljenja – lekari su to predvideli, a ipak, sve se dogodilo neočekivano. Da sam se sreo s Ivonom i oduzeo joj onaj plavi kamen što ga je ukrala, a u koji je Marta toliko polagala nadu, možda bi joj se ta izgubljena nada i vratila. Ali, u tome nisam uspeo i zato mogu samo sebe da krivim...

– Mislim da ti nisi kriv. Sve si uradio što je bilo u tvojoj moći. Ivona je dobro i detaljno isplanirala svoj nestanak. Bilo je teško ući u njen trag.

– Tačno, ali zamalo da je pronađem...

– Čak i da si nabavio taj plavi kamen, ni on ne bi mnogo pomogao Marti. Možda bi povratio neku nadu – i ništa drugo... Nego, sve vreme dok sam bila tu, samo sam posluživala goste. Ne kažem to da bih prigovorila – pokušavala je Nora da promeni tok razgovora – ali nisam imala ni toliko vremena da makar popijem jedno piće. Hajde da sada, na miru, nas dvoje popijemo nešto za pokoj Martine duše. Videla sam da ni ti nisi imao vremena da se malo opustiš...

– U pravu si. Nisam ni ja ništa popio. Samo sam se bavio gostima. U redu je, možemo da sednemo i da popijemo po jednu čašicu.

Smestili su se oboje u dnevnu sobu. Sedeli su u foteljama koje su bile okrenutim jedna prema drugoj. Nora je sipala piće za oboje njih.

– Ja znam, Ratko, da si ti dobar čovek. I zato bi valjalo da povedeš računa o sebi, jer mnogi žele da iskoriste tvoju dobrotu. Znam da o pokojniku treba govoriti samo dobre stvari, ili jednostavno ne govoriti ništa, ali ne mogu ni u ovoj prilici da ne pomenem da Marta nije bila u potpunosti iskrena prema tebi. A ti to nisi zaslužio...

– To je tačno. Znao sam da je spavala s Kristijanom, ali nisam se usuđivao da je zbog toga prekorim bojeći se da bi me mogla ostaviti.

– Pa, i tako te je ostavila, na žalost. Vreme je da otvoriš novu stranicu u svom životu i da sve počneš ispočetka...

Vraćajući se na brod, Alberto je razmišljao kako će se na kraju ipak sve vratiti u pređašnje stanje. Ivona će verovatno uskoro ozdraviti i vratiti se u njegov zagrljaj... To ga je podstaklo na odluku da usput pokupi njene stvari koje je pre koji dan ostavio u kapetaniji. U ormarima i tako sada ima dovoljno mesta. Kada se Ivona vrati trebalo bi da zatekne što više svojih haljina. Ako bi ostalo kao što je sada, morala bi odmah krenuti ponovo u kupovinu... A i tako će morati, jer je znatan deo odeće odnela Elena.

Putna torba i džak još vek su, netaknuti, stajali u kapetaniji. Osoblje iz kapetanije mu je svesrdno pomoglo da ih prenese na brod, jer su im tamo samo zauzimali dragoceni prostor.

Kada je stigao na brod, kofer i džak odložio je u spavaću sobu. Ivona će po povratku i tako odabrati ono što joj je potrebno, a ako joj bude još nešto ustrebalo, lako će to kupiti još u Trstu.

Skuvao je kafu i seo u dnevni boravak. Tok razmišljanja mu je krenuo u pravcu preispitivanja – kako je bilo moguće da se sve to dogodi. Mada nije bila presudna, Elenina krivica ni u jednom trenutku nije bila sporna. Da nije izmislila priču o Ivoninoj i Rikovoj bliskosti, sigurno bi mnogo ranije saznao šta im se stvarno desilo...

Prisetio se i kako je upoznao Ivonu i kako je početka sve pošlo u dobrom pravcu. Bio je sretan s njom i ona s njim... Da se taj napad na banku odigrao samo pola sata kasnije, Ivona i Rik ne bi nastradali i sled događaja bi išao posve drugim tokom. Razmišljao je i o tome kako je ta slučajnost, ili sudbina, bila nemilosrdna i prema Ivoni i prema Riku... Naravno, i prema njemu. Ipak ga nije napuštala nada da će na kraju sve biti u najboljem redu. Stvari će se zacementirati u neki normalan tok...

Dok je osamljeno razmišljao, nasuo je viski u čašu s ledom. Popio je možda gutljaja-dva kada je zazvonio telefon. Pomislio je da se Rik javlja i da hoće da mu prenese neke novosti o Ivoni...

Zvao je nepoznati muški glas. Najpre je pomislio da je to onaj Ratko koji se pre koji dan već javljao i pitao za Ivonu.

– Dobro veče, gospodine Alberto!

Po glasu je prepoznao da to ipak nije Rik, pa ni onaj Ratko... Ali, koji je to neznanac koji zna njegovo ime?!

– Zovem vas iz Subotice – produžio je glas iz slušalice. – Reditelj sam u subotičkom pozorištu. Dugo sam sarađivao sa Ivonom. Ona je prvakinja našeg pozorišta. Odjednom je nestala. Od gospodina Ratka sam saznao za vaš broj telefona i da vi verovatno znate gde se ona nalazi. Mnogo biste mi pomogli ako me uputite tamo gde je mogu naći...

– Izvinite, nisam čuo... Kako se ono zovete?

– Kristijan..., reditelj u subotičkom pozorištu...

– Žao mi je, gospodine Kristijane, ali Ivona se nalazi u bolnici. Doživela je nesreću. Bila je u banci za vreme pokušaja pljačke. Od jednog napadača dobila je udarac u glavu. Ovih dana je na ispitivanju... Kako još mogu da vama pomognem?

– Dozvolite da vam objasnim nešto veoma važno... Ivona je neovlašteno prisvojila neki plavi kamen, kamen sreće, od Ratkove životne saputnice Marte. Zbog toga je Ratko krenuo u potragu za Ivonom. Budući da je Marta u međuvremenu preminula, Ratko je prestao da traga, i za kamenom, i za Ivonom... Ono što je važno da znate jeste – da je kamen začaran. Onome ko ga poseduje neko vreme zaista donosi sreću. Ali, čim ga izgubi ili ga se liši na bilo koji način, tada mu gubitak kamena donosi veliku patnju i nevolju. Kad je Ivona prisvojila taj talisman, nju je počela da prati sreća, dok se Marta smrtno razbolela...

Kristijan je, u osnovnim crtama, dalje ispričao kako je plavi kamen stigao iz Sibira. Albertu je ukratko predočio čak i vlastitu nesreću...

– Želim samo da opomenem Ivonu da se na svaki način oslobodi tog kamena, kako i ona ne bi nastradala.

– Pa, nastradala je... A gde se nalazi taj kamen?

– Ne znam, ali verovatno ga je negde sakrila među ličnim stvarima. Molim Vas, gospodine Alberto, kažite mi u kojoj je bolnici Ivona na lečenju. Ako to Vama ne bi predstavljalo problem, ja bih sutra kolima došao u Trst, da posetim Ivonu i da Vas upoznam i

detaljno Vam ispričam sve što znam o tom, što se mene tiče – prokletom kamenu.

– Ivona je sada u bolnici „Sveti Lovro“ u Trstu. Ja ću ostati tu, u luci, sve dok nju ne puste iz bolnice. Ukoliko želite da me posetite, potražite brod *Staršip* koji je ukotvljen u Tršćanskoj luci.

– Hvala Vam na obavesti. Sutra predveče sigurno stižem u Trst i bit ću slobodan da Vas potražim na brodu.

Odmah nakon ovog razgovora Alberta je počela kopkati začudna nedoumica. Kako to da Elena nije našla taj kamen dok je preturala po celom ormaru i premetala sve Ivonine stvari?! Ta, morala ga je naći, ali kako onda njega nije obavestila o tome?! Ukoliko ga nekim slučajem ipak nije našla, zar se kamen ne bi morao nalaziti među Ivoninom garderobom ili u nekoj njenoj tašni?! Ako ga ni tamo nema, nije li ga, iz predostrožnosti, Ivona ponela sa sobom u banku?!...

„Moram da pozovem Elenu!“ – preseče Alberto u sebi ovaj neobični lanac pitanja bez odgovora. „Otvoreno ću je pitati da li ona nešto zna o tom kamenu. U kockarnici, dok je Ivona zgrtala vrednosne žetone, Elena se napadno interesovala za talisman... Izgleda da se cela igra zapliće oko tog čudesnog kamena! ...Biće da me je Elena i nagovorila da isplovimo bez Ivone kako bi se konačno domogla kamena!“

Trgao se, jer je tom pravcu razmišljanja još nešto išlo u prilog. Prisetio se da ga je veoma čudilo što Elena ni jednom rečju nije prigovorila kada joj je pomalo naprasno saopštio da ne plove za Rimini, već da se vraćaju u Trst. Izgleda da je nju putovanje u Veneciju zanimalo jedino zbog tog kamena. Izmislila je sve, samo da bi mogla, na miru i detaljno, pretražiti Ivonine stvari.

Kamen je sigurno pronašla! – nije se više dvoumio Alberto. Ili ga je ostavila kod roditelja, ili ga je ponela i sklonila u vlastiti stan...

– Da li ti treba nešto hitno? – upitala je Elena čim je u telefonskoj slušalici prepoznala Alberto glas. – Dugo nisam bila u stanu. Kada sam spremala stvari u putnu torbu, za sobom sam ostavila

veliki nered. Hoću to da sredim... Ukoliko nije nešto veoma hitno, došla bih ujutro..., čim se probudim. Da li ti tako odgovara...?

– U redu je, Elena. Dođi ujutro! – priveo je Alberto kraju ovaj kratak razgovor.

Ukoliko sledećeg dana stigne i taj gospodin Kristijan, razmišljao je Alberto, eto prilike da zajedno upitamo Elenu gde se sada nalazi taj prokleti “kamen sreće“.

26

Spremajući se za sutrašnji put u Trst, Kristijan je najpre pozvao pozorišni klub. Javila se Elizabeta, a baš mu je ona i bila potrebna. Zamolio je da mu pomogne tako što će zajedno s njim krenuti u Trst. On, istina, imao automobil, ali s jednom rukom, na tako dugom putu – teško može da vozi bezbedno. Znao je da mu je ona naklonjena i da će, bude li mogla, udovoljiti njegovoj molbi.

– U redu je, Kris, samo prethodno moram da razgovaram sa Berišom. On je glavni zakupac kluba. Ako ja nisam tu, on mora da radi umesto mene. Koliko dana planiraš da budemo odsutni.

– Pa, ne više od tri do četiri dana. A možda i manje...

– Nadam se da tata može toliko da učini za mene. Kada misliš da krenemo? – upita kroz osmeh Elizabeta.

– Odmah ujutro, što ranije! Osim stvari neophodnih za tri dana, obavezno ponesi i kupaći kostim! Bićemo na jahti jednog prijatnog gospodina koji se zove Alberto...

Elizabeta se iskreno radovala iznenadnom putovanju. More, pa još na jahta...!

Sutradan su rano krenuli na put. Vozila je Elizabeta. Imala je bogato vozačko iskustvo – bila je glavni nabavljač za potrebe rada restorana. Otac Beriša je namenski kupio omanji kombi.

Usput su se zaustavljali na nekoliko mesta. Najpre su u nekom motelu uzeli kratak odmor da popiju kafu. Kada su stigli na-

domak Slovenije, u Čateške Toplice, tamo su doručkovali i ručali, u isto vreme.

Kristijanu se očigledno veoma žurilo. Na pogodnijim deonicama puta, na kojima su bile dozvoljene i veće brzine, vozili su i do sto osamdeset kilometara na čas. *Volvo* je bio prikladan i pouzdan auto za takve brzine.

Alberto se šetao laganim koracima duž kamenom popločane obale. Nije bio siguran šta se nalazi ispred njega, jer je gusta magla pokrivala ceo vidokrug. Kada je stigao do ivice keja, iz magle su nenadano izronila vertikalno zarezana drvena krilca. Bio je to pramac venecijanske gondole. Očekivao je da će videti i gondolijera s dugačkom motkom u ruci. Međutim, čamac je bio prazan. Ukrcao se na njega, sve u nadi da će pronaći motku i njome usmeriti čamac na drugu stranu obale.

Bio je zatečen kada je primetio da u zadnjem delu čamca leži mlada žena s razbarušenom crnom kosom i u crnoj kratkoj haljini na jedva vidljive bretele. Desna noga joj je bila toliko savijena u kolenu da se videla samo zategnuta butina. Albertu se činilo da ona spava. Hteo je da priđe i razbudi je, pitajući se istovremeno šta u gondoli traži usamljena, zaspala žena. Već posle prvog koraka čamac se odjednom zaljuljao i on se spotakao o crnu cipelu s visokom štiklom. Izgubio je ravnotežu i pao na usnulu ženu. Ova se probudila i istog trenutka postala Elena. Umesto u crnu haljinu, sada je bila obučena u dugačku bluzu s dubokim izrezom na prednjoj strani. Odmah je prepoznao da je to ista ona bluza koju je nosila kada su zajedno bili na brodu.

– To znači da i ti dolaziš! – rekla je i pridigla se u sedeći položaj.

– Gde to ja dolazim...?! – čudio se Alberto.

– Pa, kod mojih, iznad restorana...

Alberto i dalje nije razumeo o čemu je reč, pa nije ni odgovorio. Međutim, kada se iza razvejanih pramenova magle pojavila oronula zgrada na stubovima u gotskom stilu, a iznad glavnog ula-

za blesnula neonska reklama „Restoranto di Niro“, shvatio je da dolazi kod porodice Rucini.

Ispred ulaza u restoran, ispod stubova u prostranom tremu, plesale su žene u kitnjastim haljinama iz srednjeg veka. Mada čamcem niko nije upravljao, on se sam usmerio baš u tom pravcu. U jednom trenutku plesačice su iščezle, a umesto njih se pojavio stariji čovek u ruskoj šubari i u pohabanom krznenom kaputu. Podigao je desnu ruku i počeo da njom maše, pozdravljajući dolazak Elene i Alberta. Ispod podignute ruke, negde u predelu pazuha, zjapilo je poveće znamenje poderanog kaputa.

– To je moj otac. Očekuje nas...

Čamac je blago zastrugao obalu. Istog trenutka stariji čovek je radosno ispružio ruku i pomogao ćerki da bezbedno napusti čamac. Alberto je lako iskoračio na obalu.

– Ko je to? – upitao je stariji gospodin.

– To je moj novi ljubavnik – spremno je odgovorila Elena.

Starac se okrenuo i ćutke pošao u zgradu. Alberto i Elena su ga pratili. Popeli su se drvenim škripavim stepenicama na sprat. Tamo ih je sačekao dugačak hodnik duž kojeg su se s obe strane ređala uljana platna. Većinom su to bile slike nastale u doba renesanse. Jedna slika je primetno odudarala od ostalih. U centralnom delu kompozicije, čijom je pozadinom proticala neka velika reka, stajao je uspravljen plavi kamen jajastog oblika.

– Ko je naslikao ovo platno? – upitao je znatiželjno Alberto.

– To je još mom prapradedi poklonio jedan Rus. Čudi me da je još uvek tu okačeno. Ja bih ga davno bacio da to Elena dozvoljava. Njoj se jako sviđa. Mislim, i nadam se! – da je došla po tu sliku i da će je najzad odneti u svoj stan.

– Jeste li primetili da se, unutar slike, kamen okreće?! – gotovo izazovno upita stariji gospodin. – Niste?! Ni ja to ne vidim, iako moja ćerka tvrdi suprotno. Zbog toga je valjda i smatra izuzetnim delom...

Alberto se probudio, ali nije odmah ustao. Leškario je budan i začuđen onim što je sanjao... Utoliko više što već dugo vremena nije imao snove. Pokušao je to da objasni zavrzlamom koja je nastala zahvaljujući Eleni i Ivoni.

Prepodne je uveliko teklo, a Elena se nije žurila da poseti Alberta. Kada je napokon krenula u tršćansku luku, odlučila je da uradi nešto korisno. Svratila je usput u restoran *Al Porton Trijeste* i kupila ručak za njih dvoje. Alberto je nestrpljivo čekao na brodu brojeći korake palubom i uveravajući sebe da ona najverovatnije neće ni doći.

Kad je stigla nije hteo odmah da načne temu o plavom kamenu. Želeo je da Elenu i dalje ostavi u uverenju kako on o tome pojma nema... A možda će zaista biti najbolje da, kada se i Kristijan pojavi, zajedničkim snagama ispitaju gde se taj kamen nalazi.

– Ivona je sada u bolnici, ali kada se oporavi i bude otpuštena, pretpostavljam da će se vratiti na brod. Doneo sam stoga njene stvari iz kapetanije. Ti znaš, otprilike, gde je koja haljina stajala, pa te molim da ih vratiš u ormar tamo gde su i bile.

– Trebao si mi to reći, kada smo juče razgovarali telefonom. Donela bih i one njene haljine koje sam ja odabrala i ponela sa sobom.

– Nisam siguran da će to Ivona zapaziti. Ima toliko haljina da, uveren sam, neće ni primetiti koje joj nedostaju. Kada to završiš popićemo piće i sesti da pojedemo ono što si donela.

– U redu. Odoh u spavaću sobu da dovedem u red Ivonine stvari.

Potrajalo je prilično dugo dok Elena nije završila sređivanje kabine i kačenje haljina u ormar. Bilo joj je krivo što su se neke haljine izgužvale, ali nije imala volje da ih sada pegla. Pojavila se u dnevnom boravku gde je Alberto već postavio sto i u dve čaše nalio podosta odličnog viskija.

– Jesi li uspela...?

– Da. Nije bilo komplikovano. Dobro sam zapamtila gde je koja haljina bila okačena. Ali, hoću nešto odmah da ti kažem: ne želim preko noći ostati na brodu. Uveče se vraćam u svoj stan...

– U redu. Dogovorićemo se do tada..., ima još vremena.

Popili su piće i prihvatili se ručavanja. Ovaj put je Elena donela mešano meso i pekarski krompir. Jeli su s apetitom i uživanjem u svakom zalogaju.

– Ovaj restoran zaista dobro priprema hranu – pohvalio je ručak Alberto.

Elena je pospremila ostatke hrane i skuvala kafu. Oboma je bilo više nego jasno da su odnosi između njih prilično zategnuti: nisu mnogo pričali ni za vreme ručka, a bogme ni kasnije.

Bilo je oko tri sata popodne kada su Kristijan i Elizabeta stigli u Trst. U lučkoj kapetaniji saznali su gde je *Staršip* ukotvljen.

Elena i Alberto su taman otpili prve gutljaje kafe kada se na keju, pored broda, začula vika muškarca:

– Halo! Dobar dan... Halo! Ima li koga...?

Alberto je prišao ogradi i na obali ugledao muškarca starog četrdesetak godina i mladu devojkicu koja nije mogla imati više od dvadeset, dvadeset pet godina.

Devojka je vukla omanji kofer na točkovima, dok je muškarac nosio torbu o ramenu.

Kada su na brodu primetili Alberta, muškarac se oglasio nešto tišim tonom:

– Dobar dan. Ja sam Kristijan. Da li ste vi gospodin Alberto?

– Da, ja sam. Dođite na brod!

Kristijan i Elizabeta popeli su se na brod. Spustili su tašne i predstavili se.

– Ja sam Kristijan, reditelj u subotičkom pozorištu, a ovo je gospođica Elizabeta, moja draga saputnica.

– Ja sam Alberto, a ovo je gospođica Elena, glumica. Jeste li gladni ili možda želite popiti nešto?

– Hvala Vam, gospodine Alberto, nismo gladni, ali smo za jedno piće i, po mogućnosti – kafu.

Elena je za sve to vreme delovala zbunjeno i utučeno. Pri-došlima je, u znak pozdrava, samo pružila ruku. Bila je toliko izne-

nađena da nije prozborila ni jednu jedinu reč. Sve više je bila ophrvana neodređenom strepnjom i mučnom znatiželjom: ko bi mogli biti ovi došljaci i šta traže na brodu?! Posebno teško joj je padalo pitanja: kako to da ih je Alberto tako ljubazno primio, a njoj ničim nije dao do znanja da na brod dolaze gosti.

– Žurili smo koliko god je bilo moguće, samo da stignemo što pre. Na žalost, ja ne mogu voziti, samo s jednom rukom, na tako dugim putovanjima. Ali, moja koleginica Elizabeta je odličan vozač, pa smo relativno brzo stigli. U Čateškim Toplicama smo se zaustavili samo toliko da nešto pojedemo...

– Pa, da sednemo... Elena, da li bi nas nečim poslužila?

– Da, naravno. Šta želite? – obratila se najpre devojci, i dalje vidno zbunjena.

– Nadam se da danas više neću upravljati kolima... Popila bih čašu belog vina – skromno je poželeva Elizabeta.

– A ja... Vidim da gospodin Alberto pije viski. Ako nije problem – i ja bih...

– Ma, kakav problem... – odmahnu Alberto i okrete se Eleni: – Gospodin Kristijan i ja popićemo po čašu viskija. ...Aaa, inače..., gde ste parkirali auto?

– Tu, u blizini ulaza u luku, postoji parking. Nadam se da je to javni parking... – odgovori Kristijan i u Elizabetino ime.

Dok je Elena sipala piće, Alberto je nenadano upitao Kristijana:

– Gospodine Kristijane, koliko dugo Vi poznajete gospođicu Ivonu?

Na ovo pitanje Elena se trгла i za trenutak je prestala da sipa piće. Napeto je očekivala Kristijanov odgovor.

– Ivonu poznajem od momenta kada je stupila u naš ansambl u subotičkom pozorištu. Pre toga je živela u Senti.

– Da, znam... Razgovarali smo o tome. Čak smo spominjali i cvetanje Tise... – dodate ganutljivo Alberto.

– Ako se ne varam, Ivona je pre sedam ili osam godina došla u Suboticu – nastavi Kristijan. – U isto vreme, ili možda nešto

kasnije, pridružila nam se i poznata glumica Marta Brodić iz Sombora. Priča o kamenu neizostavno uključuje i nju...

Kristijan je dalje detaljno ispričao kako je kamen dospeo do Najdana, zatim do Marte i, na kraju – do Ivone. Nije izostavio ni da kaže – naprotiv, naglasio je – da su do sada dva bivša vlasnika kamena već među mrtvima. Stoga je i požurio u Trst da ubedi Ivonu da se reši tog fatalnog kamena.

– Neverovatna priča! Da li vi u nju verujete, Kristijane?

– Svakako. Kratko vreme sam imao i priliku da držim kamen u ruci. Posledice su očigledne. Izgubio sam levu ruku.

Alberto je klimnuo glavom u znak odobravanja.

– Ivona je s razlogom poverovala da onom ko ga poseduje, taj kamen donosi sreću i uspeh u životu. Smislila je plan kako da ga se domogne i da posle toga nestane. Otputovala je u Umag i upoznala se s Vama. Sami ste se mogli uverite kako je na svakom koraku prate sreća i dobit. U isto vreme, Marta se naglo razbolela i naprasno umrla – okončao je Kristijan svoju nesvakidašnju priču.

– Taj kamen, nakon niza dobitka, može li Ivoni navaliti na vrat i veliku bedu...?

– Da, upravo tako, gospodine Alberto – smirenim i samouverenim glasom reče Kristijan. – Rekli ste i sami da je nastradala i da se nalazi u bolnici. To govori da je ona izgubila čudotvorni kamen, ili ga je neko ukrao...

Elena je istog trenutka ispustila flašu s viskijem koja se razbila u paramparčad. Svi su pogledali u tom pravcu. Elizabeta je odmah spontano reagovala: ustala je da pomogne. Bila je sasvim svikla na takve situacije. U bifeu se često dešavalo da neko, slučajno ili namerno, razbije čađu ili flašu. Zajedno s Elenom brzo je pokupila ostatke razbijene flaše i uredno obrisala pod.

– Da li je kamen još uvek kod Ivone – to može da zna jedino Elena. Ona je dva puta premeštala sve Ivonine stvari... I nije me obavestila da je našla nešto nalik tom kamenu...

Alberto je namerno naglašavao svaku reč potonje rečenice, a zatim se obratio Eleni:

– Jesi li našla plavi kamen među Ivoninim stvarima o kojem upravo govorimo?

Ne odgovorivši na postavljeno pitanje, Elena je krajnje uplašeno upitala:

– Da li taj kamen može da donese i nesreću.

– Da. Malo pre sam rekao. Onome ko ga poseduje samo neko vreme donosi sreću...

– Elena, budi iskrena i reci istinu! Da li si našla taj plavi kamen među Ivoninim stvarima? – sada primetno naglašenim tonom zapita Alberto.

Elena nije ništa odgovorila, samo je postišeno spustila pogled.

– Tvoje ponašanje navodi na neporeciv zaključak da si ga našla. Gde se sada nalazi taj kamen? Vрати ga, molim te! – krajnje smireno i saosećajno je rekao Alberto.

– Znala sam za taj kamen. Kada smo zajedno spavale Ivona i ja, ona mi ga je pokazala. Svim srcem sam želela da imam taj kamen... Ne zbog bogatstva, jer je porodica Rucini dovoljno bogata. Želela sam da pomognem Karmeli da ozdravi. Ona je...

– Ona je Vaša ljubavnica! – ogłosi se resko Elizabeta.

Alberto i Kristijan su, kao opčinjeni, najpre pogledali u Elizabetu, a zatim u Elene. Zapanjene poglede su na kraju usmerili na Elizabetu.

– Da, to se lako može zapaziti kada ste na podu, a gledate jedna drugoj u oči... – zagonetno se smeđljila Elizabeta,

– Gde je sada taj kamen!? – insistirao je Alberto.

– Nisam znala za to... – nastavila je Elena odsutno, i dalje zanemarujući Albertovo izričito pitanje – ...da onaj ko ga izgubi doživljava nesreću. Karmela je teško bolesna. Ima rak. Pomislila sam da bi joj taj kamen mogao pomoći. Tim pre što je Ivona i tako već bila posve sretna... Dobila je mnogo para, a našla je i tebe Alberto... Meni je jedino do Karmele stalo...

– Da li bi se Ivona oporavila kada bi povratila u posed taj plavi kamen? – upitao je Alberto Kristijana.

– Pravo da Vam kažem, nisam se do sada uverio u to... Kamen nije bio vraćen Marti na vreme. Ali, prilično verujem u to da onom ko ga poseduje, kamen nesumnjivo donosi sreću.

– Ivona je izgubila pamćenje. Leži u bolnici. Mislim da joj Elena mora vratiti kamen kako bi ozdravila... – nedvojbeno se izjasnio Alberto.

– Ne! Ne želim to... Šta će biti s Karmelom...?! Umreće! Juče sam bila kod nje... Otkada je kamen kod nje, njeno zdravstveno stanje se vidno popravlja.

– Kamen pripada Ivoni! – bio je kategoričan Alberto.

– Da budem iskren, kamen pripada Marti, ženi koja je nedavno umrla – primeti pomirljivo Kristijan.

– Pa, ako hoćemo da budemo realni – i ona ga je dobila... Dobila ga je od Najdana, a on ga je opet našao na obali jedne sibirske reke – oglasi se pravedna Elizabeta.

– Da, ali pošto je kamen sada tu, među nama, a onaj ko ga je našao i onaj kome ga je poklonio nisu više među živima, moglo bi se reći da je ostao bez vlasnika...

Kristijan nije uspeo da završi misao, jer je zazvonio telefon. Alberto je požurio da podigne slušalicu.

– Da, da... Ti si, Rikardo! Šta ima novo?...

Usledila je duža pauza tokom koje je Alberto nekoliko puta klimnuo glavom u znak odobravanja.

– U redu ... – saglasio se na kraju razgovora. Uzbudeno su sva trojica gledali u Albera i očekivali novosti o Ivoni.

– Rikardo je bio na vezi. Od psihijatra je saznao da bi mogli posetiti Ivonu. Nada se da će već sutra verovatno biti otpuštena iz bolnice. Delimično joj se vratilo pamćenje... Naš je zadatak da utvrdimo šta je to čega se ona ponovo seća.

– Ovo je dobra vest – obradovao se Kristijan. – U tom slučaju, Elizabeta i ja moramo pronaći odgovarajući hotel... I ja bih hteo da sutra posetim Ivonu u bolnici.

– Razumljivo, ali možda vam nije potrebno da odmah tražite hotel. Za jednu noć može vam dobro poslužiti i manja kabina, evo

tu, na brodu. Moram priznati da je u njoj prostor skučen – ležajevi su na sprat, ali pretpostavljam da će ipak zadovoljiti vaše potrebe. Možete je slobodno pogledati. Elena će vam je pokazati...

– Hvala, gospodine Alberto – uzvratila s olakšanjem Kristijan.

– A ti, Elena, šta si odlučila? – nastavio je Alberto. – Ostaješ li na brodu, ili se vraćaš u svoj stan?

– Nisam još odlučila. Pošto imaš goste, bilo bi bolje da ostanem. Mogu da pomognem oko smeštaja i ishrane... Osim toga, i ja želim da posetim Ivonu i objasnim joj zašto sam prisvojila talisman. Možda joj neće ni trebati, jer je ozdravila i bez njega...

– U redu. U tom slučaju, ti i ja ćemo spavati u velikoj spavaćoj sobi, a gosti, kao što sam rekao, u manjoj kabini.

– Dobro – potvrdila Elena. – Dodite, molim vas, da vam pokažem kabinu. Ukoliko vam bude odgovarala, možete se u nju smestiti.

– Dovoljno je da Elizabeta pogleda... – s poverenjem napomenu Kristijan.

Devojke su se brzo vratile, a Elizabeta je Kristijanu odmah stavila do znanja da će zauzeti donji ležaj.

– A sada, red je da poručimo nešto za večeru. Predlažem da popijemo nešto dok ne stigne porudžbina. Elena, molim te da poručiš večeru za nas četvoro, a ja ću goste poslužiti pićem – živnuo je Alberto u ulozi domaćina.

Sledećeg jutra, Elena se prva probudila. Brzo se obukla i odmah došla u kuhinju da pripremi doručak. Prolazeći kroz dnevni boravak primetila je na stolu nekoliko praznih čaša, dve prazne vinske flaše i skoro praznu flašu viskija.

Elizabeta je dosta popila posle večere, ali ni Elena nije zaohtevala. Pokušala je da pićem otupi osećaj krivice prema Albertu i Ivoni. Dodatnu neprijatnost stvarala joj je i okolnost što je na površinu isplivao i njen odnos s Karmelom. A valjalo je tu noć spavati u krevetu pored Alberta... Dok je ranije to činila sa zadovoljstvom, ovom prilikom joj je to teško padalo. Mada, nije imala nekog većeg

razloga za to, jer se Alberto ponašao kao pravi gospodin. Uprkos svemu, dobro se sećala da su Kristijan i Alberto sinoć posle večere mnogo pili. Često su se kucali čašama i nazdravljali jedan drugom, da bi se na kraju oslovljavali sa „ti“. Elizabeta se veoma prijatno osećala u društvu dvojice muškaraca koji su je često podsticali napunjenim čašama.

Elena je za doručak pripremala jaja sa šunkom. Uskoro joj se pridružila i Elizabeta, verovatno probuđena zveckanjem posuđa i šumovima iz kuhinje.

– Došla sam da ti pomognem – rekla je s osmehom.

– Hvala ti. Pošto i ti radiš u subotičkom pozorištu, pretpostavljam da nešto znaš o odnosima između Ivone i Kristijana. Od kada se njih dvoje poznaju? – interesovala se Elena.

– Znaju se već duže vreme. U poslednjih pet ili šest godina Ivona je bila njegova ljubavnica – sve dok nije nestala. Kristijan je ponekad veoma zabavan i dobro se odnosi prema ženama. Osim Ivone, s njim je ponekad spavala i pokojna Marta, baš kao i neke druge mlade glumice. Sa Ivonom je imao dublju i trajniju vezu. U pozorištu se suškalalo da imaju i izvesnu zajedničku kriminalnu prošlost.

Na ova ogovaranja Elena nije ničim reagovala – ni pokretom, ni rečju. Mirno je to primila k znanju i nastavila da priprema doručak. Na ruku joj je išlo to što je pre nekoliko nedelja Jole, često ispomoć na brodu, dobro napunio zamrzivač, pa je imala veoma bogat izbor za pripremu doručka.

Tek što je doručak bio gotov, probudili su se i momci. Moglo se na njima primetiti da baš i nisu u najboljoj kondiciji. Sinoćnja pijanka ostavila je na njima vidnog traga. Alberto je tako, umesto pozdrava, samo procedio promuklim glasom:

– Čim doručkujemo, krećemo u bolnicu.

Tokom prepodneva sve četvoro su seli u Kristijanov automobil kojeg je i ovom prilikom vozila Elizabeta.

U bolnici su odlučili da najpre posete Rikarda. On je već bio u dobrom stanju i mogao se kretati na sopstvenim nogama. Nakon kraćeg upoznavanja, svi su zajedno krenuli u posetu Ivoni.

Ona je upravo tog jutra prebačena na odeljenje za rekonvalescente. Lekari su zaključili da više nema potrebe za lečenjem na psihijatriji.

Pronašli su je u jednoj manjoj sobi kako sedi na ivici kreveta. Kad su se pojavili njih petoro, Ivona je usredsređenim pogledom pratila pristigle posetioce.

Alberto se prvi oglasio:

– Zdravo, draga Ivona, kako se osećaš?

Ivona je gledala u Alberta pomalo uplašeno, vidno uznemirena posetom nepoznatih osoba, i u jednom trenutku se osmelila da stidljivo progovori:

– Sada mi je mnogo bolje... Ali, molim vas, recite mi, ko ste vi?

Ovo Ivonino pitanje nije preseklo samo Alberta, nego i sve prisutne.

– Kako, ko samo mi...? Ja sam Alberto, onaj s kim si poslednjih nekoliko nedelja bila na brodu! – rekao je Alberto malo povišenim tonom.

Na Ivoninom licu pojavilo se razočarenje i odsutnost. Videlo se da joj Albertovo podsećanje ništa nije značilo. Ali, zato se iznenađeno obratila Kristijanu:

– Kris! Reci ovim ljudima da me ostave na miru! Pre nekoliko dana bili smo u Somboru u kući čika-Mirka. Tamo si povredio ruku. Posle toga sam se probudila u ovoj nepoznatoj bolnici. Svi misle da sam luda, jer ne želim da prihvatim priču o meni koju mi neprestano ponavljaju. Sad opet dolazite s tvrdnjom da mora da poznajem ove ljude što stoje ispred mog kreveta. Objasni im, Kristijane, molim te, da me ostava na miru! Ne znam ko su oni...

– Ali, Ivona, kako da se ne sećaš?! Zar ih zaista ne poznaješ?! – pokušavao je da je uveri Kristijan. – Ovde pored mene stoji gospodin Alberto. Nakon što si otputovala u Umag, provela si nekoliko nedelja na njegovom brodu. Tu je i gospodin Rikardo, kojeg poznaješ još iz mladalačkih dana. S njim si bila u banci kada se dogodilo ono razbojništvo i kada su te povredili. A, evo, tu je i Elizabeta iz subotičkog pozorišnog kluba... Kao i Elena koju takođe znaš, jer si s njom spavala na brodu.

Baš u momentu kada je Elena htela da nekim detaljima pokuša da oživi Ivonino sećanje, u sobu je ušao psihijatar.

– Gospodo, nije dobro što tako kinjite našu dragu pacijentkinju. Njeno ozdravljenje može se ubrzati u kontaktu s mestima i predmetima koji su joj već poznati. Stog bi bilo najbolje da gospođica Ivona bude u okruženju u kojem je boravila poslednjih nekoliko nedelja. Osim toga, neki ponovni doživljaj straha ili prizor užasa mogli bi joj ubrzati povratak pamćenja. Ali, jednako tako nije isključena ni mogućnost da bi istom rezultatu vodili neki od veoma prijatnih trenutaka nalik onima iz njene bliže ili dalje prošlosti.

– Na brod! – ushićeno je predložio Alberto.

– Možda?! Nisam siguran. Ali, ako se tamo nalazila pre nesreće, tada je možda to pravo mesto za nju. Samo, zaista vas molim da je, ma i iz najboljih namera, ne opterećujete svojim grupnim nastupima i pričama, već da prema njoj budete veoma obazrivi i strpljivi. Ovde, na psihijatriji, mi smo je detaljno pregledali i ispitati. Rana na temenu je zarasla. Sećanja će joj se verovatno polako vraćati... Taj njen poremećaj pamćenja nije fizičkog porekla...

– U redu je. Razumeli smo... – umešao se Kristijan. Povešćemo Ivonu na brod.

– Zašto na brodu, kad je možemo povesti kod mene!? – usprotivio se Rikardo. – Majka Tina i Kremona bile bi srećne da se brinu o njoj.

– Ako gospođica Ivona ranije nije bila tamo, to sada za nju nije baš najpogodnije. Ivonu treba smestiti u okruženje, prostorno i među predmete, koji će joj prizvati sećanje na njih od pre nesreće – preporučio je psihijatar.

– Možda bi, u tom slučaju, najbolje bilo da bude u njenom stanu u Subotici, gde i inače živi – umeša se i Kristijan. – Mene je svakako prepoznala...

– Ljudi...! Vi o gospođici Ivoni govorite kao o nekoj biljci koja samo vegetira. Prepirete se ko bi je bolje dvorio... Ono što njoj sada treba jeste da se oporavlja u mestu njoj poznatom i u okruženju njoj dobro znanom – i to polako, strpljivo, opušteno... Razumete!

Na kraju su doneli zajedničku odluku – da se Ivona preveze na Albertov brod. Kristijan, Ivona i Elizabeta seli su u Kristijanov automobil. Alberto, Elena i Rikardo su poručili taksi do luke. Iako još uvek nije bio u takvom zdravstvenom stanju da može napustiti bolnicu, Rikardo ipak nije želeo da dalje Ivonino lečenje teče bez njega.

Kada su stigli na obalu, ispred broda, Kristijan je upitao Ivo-
nu da li se seća te jahte. Ivona je odrično odmahнула glavom.

Na brodu su odjednom svi bili u dnevnom boravku. Taj prostor se pokazao pomalo skućen za šestoro ljudi. Ipak, našlo se mesto za svakoga od njih. Ivona je bila okružena Kristijanom, s jedne, i Rikardom, s druge strane.

– Pošto ste se svi lepo smestili, bićete moji dragi gosti. Elena će poručiti ručak, ali pre toga, predlažem da nešto popijemo u ime Ivoninog povratka. Samo recite – ko šta pije?! – obratio se gostima vidno raspoloženi Alberto.

– Sipaću sebi čašu crnog vina dok telefoniram. Mislim da će to i Elizabeti odgovarati. Slažeš se, Elizabeta? – upitala je Elena.

– Da. Nadam se da danas više neće biti potrebno da vozim.

– A šta bi ti Ivona želela da popiješ? – zapitao je Alberto.

– Mislim da ne bi valjalo da pijem žestoka pića – spremno je odgovorila Ivona. – Možda bih i ja popila čašu vina.

– Ma daj, Ivona! – pomalo patetično reče Alberto. – Ovde, na brodu – uvek si pila francuski konjak. Predlažem ti da probaš. Možda ćeš se setiti mirisa i ukusa tog čarobnog francuskog pića...

– Ja još uvek uzimam lekove, tako da, na žalost, mogu popiti samo malo voćnog soka – požalio se Rikardo.

– Pretpostavljam da ćemo nas dvojica piti viski! – rekao je Kristijan gledajući pravo u Alberta.

– Svakako, svakako...! – potvrdio je Alberto i pošao do ormara za piće kako bi poslužio goste.

Elena je uporno pozivala *Restorante di Niro* kako bi poručila jelo. Rikardo je u jednom trenutku prekinuo ćutanje i okrenu se Ivoni.

– Bili smo zajedno u banci, da otvorimo račun za tebe. Znam, reći ćeš da se toga ne sećaš, ali molim te, proveri ponovo tvoju taš-

nu. U njoj bi trebalo da se nalazi plastificirana kartica kojom možeš u bilo kojoj banci da podigneš novac koji si uložila. Ako se dobro sećam, nije u pitanju baš neka mala svota. Na tvom računu treba da se nalazi oko sto hiljada evra! Pokušaj da se setiš kako si dobila tu bankovnu karticu.

Ivona na to nije ništa rekla. Poslušno je dohvatila tašnu i krenula da je detaljno pregleda. Među ličnim ispravama pronašla je i bankovnu karticu koju je dobila u *Evrobanci*.

– Na ovu karticu mislite, gospodine Rikardo? – podiže karticu Ivona.

– Da. Ali, molim te... Poznajemo se već dugo i nikada nismo persirali jedno drugom. Ovo kako mi se obraćaš – pomalo mi smeta...

– Pokazaću ti i ja nešto – nadoveza se Kristijan na Rikardovu priču, vadeći iz svoje tašne svežanj fotografija i isečke iz novina.

– Ovo su isecci iz novina u kojima se opisuje tvoje učešće na otvaranju izložbe u *Galeriji Filipo* u Umagu. A ovo su fotografije koje je Ratko snimio u svom studiju za potrebe nekog tvog kastinga.

– Da, sećam se ovih fotografija. Znam da su rađene u Ratkovom ateljeu. Novine još nisam videla, ali pamtim performans u *Galeriji*. To se dogodilo pre nekoliko dana. Posle toga sam izgubila svest.

– Na žalost, nije tako. Pogledaj samo datume na ivici novina. To se u *Galeriji* dešavalo ranije, više nedelja.

– Želiš da kažeš da sam toliko dugo bila bez svesti?

– Ne, Ivona. Problem je u tome što si posle izložbe nekoliko nedelja bila tu, na brodu gospodina Alberta. Išli ste u kockarnice gde si imala sreću i osvojila veliku dobit. Ne sećate se ni toga?

Alberto je redom donosio piće. Elena je napokon uspela da završi porudžbinu za ručak i odmah se pridružila ostalima. Primećila je kako su muškarci obasipali Ivonu pričama i pitanjima pa se sažalila na nju. Ustala je, uhvatila Ivonu za ruku i povukla je da ustane.

– Dođi, Ivona! Idemo na neko mirnije mesto da popričamo o nekim drugim stvarima. Možda je najpogodnije da se nakratko po-

vučemo u spavaću sobu. Tamo ću ti pokazati tvoje haljine – rekla je Elena i, držeći je za ruku, povelu u tom pravcu.

Ivona je Eleni bila veoma zahvalna što je uspela da je oslobodi muških „napasnika“. Bilo je krajnje vreme da se malo odmori od mnoštva postavljenih pitanja, na koje nije znala odgovore.

Elena je širom otvorila sve garderobere u spavaćoj sobi.

– Pogledaj ovu odeću i kaži mi šta misliš o njoj?

Ivona se približila ormarima i detaljno pogledala haljine koje su visile u njima. Neke je čak i izvadila i, osmotrivši ih, ponovo vratila na svoje mesto.

– Mogu ti reći da imaš dobar, istančan ukus. Sviđaju mi se. Ove haljine bih i ja rado nosila – bila je iskrena Ivona.

– Nije ni čudo što ti se sviđaju. Ti si ih izabrala i kupila. Sve su to tvoje haljine...

Ivona je s nevericom gledala u Elenu.

– Sada se i ti šališ na moj račun?!

– Ne šalim se. Ovo je tvoja odeća. Čak imaš i kod mene nekoliko dobrih „krpica“ koje sam odavde pozajmila. Obećavam da ću ih prvom prilikom vratiti. Ali, hoću nešto važno da te pitam. Sećaš li se plavog kamena, talismana?

– Onog što sam prisvojila od Marte...?! Onaj kamen sreće...? Dobro je što si to spomenula. Zaboravila sam gde sam ga sakrila...

– Da. Baš o tom kamenu je reč. Pokazala si mi ga ovde, u ovoj sobi. Pre nego što si otišla s Rikardom u banku, sakrila si ga. Ja sam ga pronašla i ukrala.

– To znači da je kamen sreće kod tebe?! Gde si ga našla? Ali, ti... U stvari, ko si ti? Nikada te ranije nisam videla, niti upoznala...

– Moje ime već znaš. Živim ovde u Trstu i glumica sam, kao i ti. Rikardo me je angažovao za jednu ulogu. Taj kamen sreće treba i meni, samo iz drugih razloga. Ti si htela da se obogatiš, što si i uspela, a ja sam htela da moja dragana ozdravi. Ona je jako bolesna. Pretpostavljam da je taj talisman može izlečiti. Zato sam ga i dala njoj...

– Znači, pokrala si me da bi ukradeno dala drugome! – govorila je Ivona, sada već vičući. – Smrdljiva kučka...! Kaži mi gde je kamen! Moraš mi ga odmah vratiti! On pripada meni... Ja sam ga nabavila...

– Bez potrebe se dereš. I ti si ga ukrala! Kamen više nije kod mene. Dala sam ga Karmeli. Ona leži u bolnici... – uzvratila je Elena podrugljivo.

– Karmela...?! Karmela ... To ime mi je jako poznato. Nije li Karmela „crna ovca“?

– Jeste...! Bravo! Počinješ da se sećaš nekih detalja iz proteklih nedelja. Valjda ćeš se najzad osvestiti...

Na ove licemerne reči Ivona je fizički nasrnula na Elenu. Najpre su počele da se uzajamno šamaraju, zatim su se dohvatile za kosu, da bi obračun pokušale da završe žestokim guranjem. Ivona se pokazala jačom i odgurnula je Elenu tako snažno da je ova pala na pod i skliznula nogama pod krevet. Toliko se zapetljala da se nije mogla podići. Glasno je zapomagala, a zatim je počela da plače od bola.

Muškarci su odmah čuli viku i zapomaganje iz spavaće sobe. Sjurili su se da vide šta se događa. Alberto je krenuo prvi i kada je otvorio vrata, imao je šta i da vidi. Elena je delom tela ležala ispod kreveta, a Ivona je ščućurena sedela u ćošku pokrivajući lice pesnicama.

Alberto i Rikardo požurili su da pomognu Eleni. Uхватili su je za obe ruke i povukli, kako bi joj oslobodili noge. Taj pokret je uzdrmao ceo krevet, koji se sa treskom srušio na Elenine noge. Elena je od bola izgubila svest.

– Svi dođite da pomognete! – pozvao je Alberto ostale. – Potrebno je da zajedno podignemo krevet...

Tri para snažnih muških ruku dohvatilo je masivni francuski ležaj. Elizabeta je istovremeno pažljivo pokušavala da izvuče obamrlo Elenino telo. Položaja njene desne noge delovao je zabrinjavajuće. Dalo se zaključiti da joj je cevanica slomljena.

– Treba da pozovemo hitnu pomoć! Takvu povredu sami ne možemo sanirati – konstatovao je Alberto.

– Da. I ja tako mislim – dao mu je za pravo Kristijan. – Verovatno će joj nogu staviti u gips...?!

Vozilo hitne pomoći stiglo je veoma brzo. Kada su ugledali polomljeni krevet i Eleninu nogu, odmah su pristupili lečenju.

– Vidim, dogodila se nesreća... – rutinski je procenio lekar.

– Da. Na žalost, dogodila se nesreća... – ponovio je Rikardo.

Dok su Elenu stavljali na nosila, Rikardo je upitao u kojoj bolnici će biti smeštena.

– U *Svetom Lovri*. Tamo je urgentni centar.

Tek kada je osoblje hitne pomoći odvezlo Elenu, Ivona se pomerila i polako ustala. Bez reči je prišla Rikardu i pala mu u naručje.

Nedugo nakon tih uzbudljivih događaja stiglo je i poručeno jelo. Elizabeta se sama prihvatila posla da postavi ručak. Imala je zavidnog iskustva u pripremi i posluživanju jela. Kada je sve završila, pozvala je ostale da sednu za sto.

U početku su svi jeli u tišini, bez reči. Niko nije morao ni postavljati pitanje o onome šta se dešavalo u spavaćoj sobi. Svađa između Ivone i Elene sasvim se dobro čula i u dnevnoj sobi.

– Bolje je što kamen nije kod tebe, Ivona – Kristijan prvi naruši tišinu ćutljivog ručka. – Doputovao sam samo zato da te nagovorim da ga se rešiš. Vidiš i sama da on može da preokrene sreću u nesreću. Elena je tebi ukrala kamen i dala ga drugome. Posedovala ga je samo kratko vreme a možeš i sama videti šta joj se desilo. Moje je mišljenje da je kamen proklet. Pošto više nije kod tebe, ne može ti se ništa loše ni dogoditi...

– Ali, nisam došao samo zbog tog prokletog kamena – nastavi Kristijan. – Hoću da se vratiš u pozorište u Subotici. Odlična si glumica i tamo bi, pored mene i pred publikom, mogla potvrditi svoje glumačko umeće. Osim toga, znaš to i sama, imamo dužu zajedničku prošlost...

– Zaista je lepo s tvoje strane što toliko brineš o meni, ali isuviše je rano da već sada odlučim o tome. U svakom slučaju,

volela bih, bar za sada, da ostanem u Trstu. Kad bolje razmislim, već me niz niti vezuje za ovaj grad...

– Pa, i Subotica je grad za koji te vezuju posao i prijatelji... – pokušavao je da je odobrovolji uporni Kristijan.

– Da. Znam... Ali, ovde sam stradala i izgubila pamćenje. Prvo bi trebalo da se ovde setim svega što sam zaboravila. A drugo želela bih da sačekam da ozdravi Elena. Ipak sam ja kriva što je pala pod krevet i slomila nogu. Taj krevet doneo je nama obema i neke veoma prijatne trenutke. To je tvrdila Elena, mada se ja toga ne sećam...

– Mogu pretpostaviti o čemu se radi...! – omače se Elizabeti.

Ivona je namerno prečula ovu nimalo odmerenu upadicu i mirno je nastavila:

– Htela bih takođe da saznam kakvu je ulogu odigrao gospodin Alberto u mom životu tokom poslednjih nekoliko nedelja. Na kraju, mada ne i najmanje bitno – tu je i Rikardo, moja ljubav iz mladalačkih dana koju nisam i ne mogu da zaboravim... Sve su to ozbiljni razlozi zbog kojih ostajem u Trstu – završila je Ivona svoju setnu ispovest.

– Na brodu možeš ostati onoliko dugo koliko sama poželiš... – dodade Alberto.

– Možda je to, trenutno, najbolje rešenje, budući da su iz mog sećanja izbrisani baš oni dani koje sam provela na brodu. Stoga bi ovde i trebalo da otklonim prepreku koja ne dozvoljava da mi se vrati sećanje. Elena je tvrdila da sam nekoliko nedelja provela s gospodinom Albertom. A on je meni i dalje potpuno nepoznat čovek. Ako se moja situacija ne poboljša, u mom sećanju će zauvek ostati samo Kristijan i Rikardo...

– Na žalost, Elizabeta i ja ne možemo se zadržati u Trstu sve dok ti ne ozdraviš. Primetio sam u luci jedan manji motel. Nas dvoje ćemo se smestiti tamo za danas, a već sledećeg jutra otputovaćemo za Suboticu. Ako u međuvremenu odlučiš da ipak pođeš s nama – moj broj telefona znaš, nije promenjen. Samo podigni slušalicu i okreni broj...

– Napuštam vas i ja – reče Rikardo. – Moji se već sigurno brinu gde sam se zadržao. Ali, ako Albertu ne bi smetalo, došao bih sutra oko podne i doneo domaći ručak. Majka Tina savršeno kuva.

– Sve je u najboljem redu – ljubazno potvrdi Alberto. – Ali, zamoliću vas da mi pomognete da nekako podignemo ugao kreveta, koji sada visi na jednu stranu... Da ga osposobimo bar toliko da se noćas može na njemu spavati. Sutra ću pozvati majstore da ga poprave ili da ga zamene.

Čim su gosti otišli, Alberto je ušao u spavaću sobu i pronašao u ormaru ogrtač koji je Ivona obično oblačila na brodu.

– Donosim ti ovaj ogrtač samo zato što si volela da ga nosiš kada si pripremala doručak ili kuvala kafu. Možda će i ova sitnica bar malo doprineti da ti se vrati pamćenje...

– Poslušaću te. Idem u spavaću sobu da se presvučem. Inače se ne osećam prijatno u ovoj jednostavnoj, izgužvanoj haljini koju mi je Elena, bar za prvu ruku, donela u bolnicu.

– Zbog mene ne moraš ići u drugu prostoriju da bi se se presvukla. Poznajem svaki, i najmanji deo tvoga tela. Spavali smo zajedno više puta. Imaš tetovažu leptira na levom ramenu a imaš kratak ali dubok ožiljak na gornjem delu butine s unutrašnje strane. Pričala si mi da si u mladosti, prilikom ronjenja, zapela za jedan koralni greben i da od tada nosiš taj beleg... – pokušao je Alberto da na slikovit način uveri Ivonu u bliskost njihovih odnosa. – Ali, ukoliko ti je ovde neprijatno, slobodno se presvuci u spavaćoj sobi.

Ivona se ubrzo vratila u kratkom ogrtaču i sela pored Alberta na kauč. Prihvatila je iz Albertove ruke čašu koju je on poprilično napunio pićem.

– Ovaj ogrtač... Kako to da te ni na šta ne podseća? – upita Alberto.

– Za sada me ne podseća... Ali, obećao si da ćeš ispričati jednu istinitu priču.

Nekada ranije, na jednom naročitom mestu, sreo sam mladu ženu – započe Alberto priču – Njeno glatko mladoliko lice uokvirivala je duga talasasta plava kosa koja je padala po ramenima. Neobično prijatan osmeh silno me je uzbuđivao. Oči su joj blistale poput zvezda na nebu. Videvši je, odmah sam pomislio kako bih je mogao beskrajno voleti i neizmerno ljubiti...

– Pa, ti Alberto, pričaš ljubavnu romansu? – prekinu ga Ivona.

– Može biti... Može biti... Ali, dopusti da nastavim! Imala je na sebi overol boje slonove kosti, čvrsto pripijen uz telo. Kombinezon je bio tako majstorski skrojen da su joj ramena i leđa ostala sasvim golišava. Istina, prekrivao ih je tanki providni bolero dugih rukava, bogato ukrašen ručnim vezom. Struk je utegla širokim unikatnim, ručno pletenim kaišem. Na nogama je imala sandale s visokim potpeticama, zlatnožute boje...

– Stajala je nedaleko od mene, u nekom društvu, ležerno klateći u ruci tašnicu boje sandala. Bio sam očaran njome i govorio sam u sebi: moram pošto-poto upoznati ovu devojk! Obuzdavao sam neodoljivu želju da joj priđem, stegnem tanki struk i prigrlim je svom snagom – uzbuđeno je pričao Alberto.

Dalje joj je ispričao koliko je bio radostan i sretan kada je devojka prihvatila poziv da krenu na kratko krstarenje. Posle ugodno provedenog popodneva, otplovili su u priobalni grad s nizom kockarnica. I u kockarnicama je goste redom opčinjavala retkom lepotom i očaravajućim osmehom. Nema sumnje da je i sreća bila na njenoj strani. Na ruletu je dobila zaista mnogo novca. Tamošnji orkestar svirao je samo za njih. Dok su plesali, pripila se uz njega tako strasno da je mogao da oseti oblinu njenih čvrstih grudi. Posle ugodnog provoda u kockarnici, gospođica je, u znak zahvalnosti, Alberta oduševljavala erotskim plesom na brodu...

Alberto je detaljno opisivao sve što im se događalo i gde su sve zajedno provodili vreme. Namerno nije, niti jednom, pominjao ime devojke.

Ivona je pažljivo, sa sjajem u očima, slušala zanimljivu priču. Toliko zanimljivu da su čak dva puta do dna praznili čaše.

– Ko je bila ta devojka? Nisi čak ni jednom pomenuo njeno ime – golicalo je vidno uzbuđenu Ivonu.

– Pre nego što ti kažem njeno ime, moraćeš mi reći – da li moju priču smatraš istinitom?!

– Pričao si o svemu s toliko detalja da to naprosto ne može biti izmišljena priča.

– Devojka se zove Ivona...

– Baš kao i ja?

– Ne kao ti, već – upravo ti! Sve vreme sam pričao o tebi.

Na Albertovu izričitu tvrdnju nije znala šta da odgovori. U njenim očima i na licu videli su se znaci upornog nastojanja da se poistoveti s devojkom iz priče, ali joj to nikako nije polazilo za rukom. Taj silni unutrašnji napor, zajedno s pićem, učinili su je toliko umornom i pospanom da je zamolila domaćina da pođu na spavanje.

– U spavaćoj sobi je udoban francuski krevet. Ovoga puta, obući će pižamu. Ako to učiniš i ti, možemo oboje spavati na tom širokom udobnom krevetu. Biću uzdržan i uljudan – to ti čvrsto obećavam.

– U redu, Alberto. Verujem ti. U poslednjih nekoliko sati potvrdilo se da si čovek kojem se može verovati. Inače, morao bi da spavaš u kabini sa krevetima na sprat. Ne mogu zahtevati od tebe da na sopstvenom brodu spavaš na tako neugodnom ležaju.

Noću se Ivona probudila s Albertovom rukom oko njenog struka. Taj zahvat je verovatno učinjen u snu, jer je Alberto i dalje ravnomerno disao utonuo u duboke snove. Laganim pokretom Ivona je pomerila Albertovu glavu na svoje rame. To joj je sasvim odagnalo san i navelo je na razmišljanje da je sasvim moguće da čovek što leži pored nje govori istinu. Sve što je pričao zaista se i dogodilo, samo se ona toga ne seća. Po njegovim postupcima je vidljivo koliko se trudi da joj na svaki način ugod.

Možda je Ivonin poljubac u Albertovo čelo i bio izraz potisnute želje da mu se zahvali na zaista ugodnim trenucima koje

joj priređuje. Alberto, još uvek u čvrstom snu, samo je neznatno pomerio glavu, taman toliko da ona sklizne na Ivonine grudi.

Sve je to nagnalo razbuđenu Ivonu da se polako nagne nad Albertovo lice i da ga poljubi u usne. Poljubac je probudio Alberta. Pomilovao je njeno lice i uzvratio poljupcem. Ivona se nije protivila. Naprotiv, strasnim pokretima tela podsticala je Alberta da se potpuno rasani i nadvije nad njom prepun erotskog zanosa...

Ujutro se Ivona probudila s divnim osećanjem da se seća svega... Ne samo onoga što se događalo tokom noći, nego i svega onoga što se zbivalo u proteklih nekoliko nedelja. Nije mogla da radost trenutka podeli s Albertom, jer se nije nalazio pored nje. Iz kuhinje se čulo tiho zveckanje posuđa. Ivona se uspravila i polako sela na ivicu kreveta uzdignutog tek nekoliko centimetara iznad poda. Nije još uvek mogla da dokuči šta se to s njom dogodilo – navrla sećanja odjednom su joj preplavila um. Htela je hitro da ustane i da sopstvenu radost podeli s Albertom, ali je pokušaj naglog ustajanja izazvao ozbiljnu vrtoglavicu. Uspela je da ponovo ustane tek posle nekoliko minuta. Kad je izašla iz spavaće sobe i ugledala Alberta, svom snagom je pohitala njemu u naručje.

– Ponovo se sećam svega... Svega što mi se desilo u proteklih nekoliko nedelja.

– Drago mi je, Ivona. To znači da možemo da otplovimo u Rimini, baš kao što smo i planirali.

– Da, svakako! Ne možeš ni da zamisliš koliko mi je laknulo što sam ponovo postala „normalna“ – iskreno se radovala Ivona.

– Pre nego što napustimo luku, moram pozvati brodogradilište da poprave krevet u spavaćoj sobi.

– A ja ću za to vreme spremiti doručak. Pretpostavljam da u zamrzivaču još ima polugotove hrane.

Dok je Ivona spremala doručak, Alberto je nazvao brodogradilište. Posle obavljenog razgovora, obratio se Ivoni posve razočaran:

– Kažu da se ne bave popravkom nameštaja. Mogu jedino da ga zamene. To nije problem, ali nam oduzima vremena.

Valja ih posetiti i izabrati novi ležaj. Ovaj tip ležaja više ne proizvode.

– Žao mi je, Alberto. Ja sam kriva, ali Elena me je toliko razljutila da sam je iz obesti odgurnula.

– Ne brini, Ivona. Inače je došlo vreme da malo obnovim nameštaj u spavaćoj sobi...

– Slobodno možeš da odeš. Sada se ovde osećam kao kod kuće. Najbolje je da na licu mesta izabereš nov nameštaj.

– U pravu si. Otići ću posle doručka...

Tina je probudila sina Rikarda koji je još uvek čvrsto spavao. Na licu mu se jasno videlo da još nije preboleo rane i traume zadobijene u banci. Uz kafu i doručak ispričao je majci kako je upoznao Ivonu koja se sada bori s velikim problemima. Ona se jednostavno ne seća ne samo događaja, nego ni osoba s kim je tamo bila u poslednjih nekoliko nedelja. Ne seća se ni razbojništva u banci, gde je bila ozbiljno povređena udarcem u potiljak. Ne seća se ni kako je on pokušavao da je tom prilikom spasi, zbog čega je bio i sam ustreljen.

Zaštitnička briga za Ivonin život polako je palila iskru davnije ljubavi. Vrtele su mu se po glavi ugodne misli i sećanja na dane kada su zajedno provodili sate i sate na plaži u Umagu... A kad su se nedavno ponovo sreli u Opatiji, učinilo mu se da je Ivona veoma obradovana njihovim ponovnim susretom. Ljubazno mu je prišla i toplo ga pozdravila, iako je Alberto bio pored nje. Kada ga je u nekoliko navrata poljubila u znak zahvalnosti, stekao je utisak da to i nije samo poljubac zahvalnosti, nego nešto više... Poljupci su progovarali i jezikom ljubavi, a ne samo puke zahvalnosti.

Tina je pomno saslušala sinovljevu priču sećanja i namere što se tiče ručka. Ništa strašno, osim što je ovom prilikom valjalo pripremiti više hrane za ručak.

Rikarda su sve više opsedali planovi s Ivonom. Smislio je kako će je pozvati u šetnju obalom, samo da se za trenutak oslobode Alberta. Pretpostavljao je da će ona – ako je zamoli da se preseli kod njega, to jedva dočekati, budući da se dugo poznaju. Želeo je

da po preseljenju zatraži njenu ruku, da se potom veri sa njom, a napokon i sklopi brak.

Bio je ubeđen da će Ivona pristati na preseljenje, tim pre što se i dalje ne seća Alberta. Taj kratki deo njenog života u kojem su bili zajedno, ma koliko da je bila srećna, izbrisan je iz njenog sećanja. Alberto za nju ne postoji...!

Smislio je i to da prilikom dolaska na brod svrati u zlatarsku radnju i kupi Ivoni verenički prsten.

Karmela je dobila Eleninu poruku da se i ona nalazi u bolnici. Saznavši da je na urgentnom odeljenju, poslala je da je poseti i sazna šta joj se dogodilo.

Kad je ugledala Elenu, od iznenađenja je zbunjeno sklopila dlanove. Elena je ležala u krevetu, ali tako što joj je desna noga bila umotana u gips sve do butine. Za povređenu nogu je bila pričvršćena čelična sajla koja je nogu držala podignutom na pola metara iznad kreveta.

– Šta ti se desilo? – upitala je zabrinuto, a zatim prišla i poljubila Elenu.

– Posvađala sam se. Svađa se završila nasrtajem u kome sam postala žrtva. Mislim da sam ti već pričala o Ivoni, mojoj poznanici. S njom sam se sukobila...

– Ne sećam se... Verovatno si pričala. Šta je s njom?

– Ona je ta od koje sam prisvojila, da ne kažem ukrala, kamen sreće koji sam ti dala. Kad je Ivona to saznala, potukle smo se. U tuči sam pala pod krevet, pri čemu se on srušio i prignječio mi nogu. Na rentgenu su ustanovili da mi je prelomljena cevunica. Moram ovde ležati najmanje dve-tri nedelje.

– Oh, draga moja... Zaista mi je žao. Dolaziću ti u posetu svakog dana. Kao što vidiš, ja se osećam mnogo bolje. Lekari ne mogu da se načude kako je moglo doći do tako naglog poboljšanja.

– Rekla sam ti da će talisman mnogo da pomogne. Samo, moraš jako da paziš... Nego, nemoj razmišljati ni o čemu lošem – dok god ti talisman pomaže!...

– Nazvat ću tvoje u Veneciji. Reći ću im šta se dogodilo. Sigurno će želeti da te posete.

– Ne moraš ih opterećivati. Ali, ako ih ipak pozoveš, oprezno im to saopšti! Da ne paniče...

28

Sestra Elvira pošla je na drugo odeljenje. Tamo je radila njena drugarica Eva. Njih dve su se poznavale od ranije, još dok su završavale medicinsku školu. Kad bi, ponekad, ugrabile malo slobodnog vremena pile su zajedno kafu. Naizmenično su se posećivale, to jest odlazile jedna kod druge. Da bi imale više slobodnog vremena pomagale su jedna drugoj u spremanju bolesničkih soba.

Ovom prilikom Elvira je došla da se oprostí od Eve, jer je našla bolje radno mesto: radiće u bolnici koja je mnogo bliže Mestreu, njenom rodnom gradu nadomak Venecije.

Popile su kafu i odmah prionule na posao. Elvira se prihvatila da sredi sobu u kojoj je ležala Karmela. Trebala je da zameni posteljinu i da pospremi sobu. Još s vrata je primetila da bolesnica nije tu. Zabrinula se i izašla je na hodnik da o tome obavesti Evu koja je spremala susednu sobu.

– Eva, znaš li da u ovoj sobi nema nikoga?

– Da, znam. Tamo leži Karmela. Otišla je na urgentno odeljenje da poseti prijateljicu. Javila se pre odlaska.

Elvira je mirno započela da presvlači krevet. Još dok je s dušeka svlačila čaršav, na pod je s treskom pao neki manji tamni predmet i otkotrljao se sve do zida. Elvira je prišla i podigla ga s poda. U ruci joj se našao običan kamen veličine kokošijeg jajeta, plavkaste i tamnosive boje.

„Da je tu sada moj komšija Mateo, odmah bi održao predavanje o kakvom se to kamenu radi“, pomislila je u sebi. „Objasnio bi da li spada u sedimentne, metamorfne ili magmatske stene...”

Zastala je za trenutak s poslom, jep je Matea i nehotice prizvala u sećanje. Dobro je znala da je Mateo žarko želeo da postane geolog. Međutim, od toga je morao da odustane – nije položio prijemni ispit. To ga nije obeshrabrilo. Neumorno je i posvećenički bogatio svoju zbirku kamenja. Znao je ponekad satima da priča, postajući beskrajno dosadan, o tamo nekom bezvrednom kamenčiću. Svoje duge i zamorne priče uvek je počinjao uvodnom napomenom kako kamenje nastaje na tri osnovna načina. Tako je i Elvira zapamtila tu neizostavnu Mateovu uvertiru.

Elviri bi, naravno, daleko više godilo da joj se Mateo udvarao, da je govori o njenoj haljini, da se divio lepoti njenih očiju, ili da je laskao vitkosti njenog tela. Da, da, bilo bi joj to daleko draže nego da sluša isprazne tričarije o kamenju.

Evino pitanje iz susedne sobe vratila je Elviru u stvarnost.

– Kako stojiš s poslom?

– Treba mi još malo vremena – rekla je veselo.

Odmah je bacila nađeni kamen u korpu za smeće što je stajala u uglu sobe i prionula da dovrši spremanje. Brzo i umešno je presvukla krevet, oprala i dezinfikovala kabinu za tuširanje, prebrisala ravne površine... – sve saglasno protokolu o bolničkoj higijeni. Kada je sve to završila, još jednom je osmotrila celu prostoriju. I ne znajući zašto, pogled joj se iznenada usredsredio na onaj neugledni kamen što je ležao na dnu rebraste plastične korpe za smeće.

„Možda Mateo još nije pronašao takav kamen. Ako mu ga donesem, sigurno će se obradovati tome i uvrstiće ga u svoju zbirku“, doseti se vedro Elvira. Kamen je inače bio taman toliki da je komotno mogao stati u džep njenog radnog mantila.

Rikardo je stigao na brod noseći u ruci brižljivo spremljen mama-Tinin ručak, a u džepu svečano zapakovan veridbeni prsten ukrašen skupocenim dijamantom. Ivona ga je radosno dočekala. Rik je ostavio doneti ručak na sto i osvrnuo se unaokolo.

– Alberto nije na brodu? – upitao je Ivonu.

– Ne. Otišao je u brodogradilište u kojem je sagrađena i ova jahta. Treba da pogleda i naruči novi ležaj u spavaćoj sobi – sva oza-rena odgovori Ivona. – Nego, hoćeš li kafu ili neko piće pred ručak?

– Piće, ...nešto žestoko. Ali, samo ako i ti piješ!

– U redu. Neće mi smetati – veoma se dobro osećam! Tebi ću sipati konjak, a sebi čašu crnog vina. Može?

– Da... – kratko potvrdi Rikardo, sede na kauč i nastavi:

– Kako to da si tako dobro raspoložena?

Ivona nije odgovorila ili nije čula pitanje. Poslužila je piće i sela pored gosta.

– Želim s tobom da razgovaram o jednoj ozbiljnoj stvari... – okrenu se Rikardo licem ka Ivoni.

Ivona nije sačekala da nastavi, nego je, sva razdragana, prodorno pogledala Rikarda pravo u oči, a zatim ga nenadano i hitro poljubila u usta.

Rikardu je načas zastala reč u grlu. A kada je pokušao da progovori, Ivona mu je stavila prst na usta dajući mu znak da ćuti.

– Posle ti... Prvo ću ja – rekla je kroz zagonetan osmeh. – Kao prvo, želim da ti se zahvalim za sve što si učinio za mene. Naravno, uključujući i prodaju automobila, odličnu zabavu u tršćanskom restoranu, pokušaj da me zaštitiš u banci...

– Šta ti znaš o banci?! Da li ti je Alberto nešto pričao o tome?

– Ne. On ionako ne zna šta se sve dešavalo tamo. Nego, sećam se! ...Ponovo se sećam svega!

Sada je Rikardo, sav radostan, poljubio Ivonu. Ona se zahvalila osmehom i odmah nastavila:

– Znaš, u vreme kada smo oboje ležali na mermernom podu banke, na trenutak sam došla svesti. Ugledala sam te kako ležiš pored mene, nepomičan, sav umrljan krvlju. Tek tada sam otkrila koliko sam te u nekom trenutku života silno volela. Koliko je bilo lepo što smo u vreme nevine mladosti bili zajedno – plivali, šetali, plesali, ljubili se na svakom koraku... Da si kojim slučajem poginuo u banci, to ne bih mogla sebi oprostiti. Nikada. Ali, na svu sreću, to se nije dogodilo. Oboje smo preživeli...

– Beskrajno sam ti zahvalna, Rikardo! Ne stidim se da te poljubim, pa čak i da vodim ljubav s tobom – ta, to sam već davno činila prvi put u životu. Ali, našu vezu u budućnosti mogu gajiti samo kao iskreno prijateljstvo. Volim te, ali ne tako da bih mogla ceo život provesti s tobom. Znam dobro, videla sam to u tvojim očima i osetila u tvojim rečima – da me zaista voliš. Ali, ja sam sada u Albertovom naručju i želim tamo i dalje ostati...

Usledila je duboka tišina u kojoj se čulo kako oboje dišu i kako im kucaju srca. Rikardo je spustio pogled, a zatim popio gutljaj konjaka.

– Ali, zar i ti nisi hteo nešto da kažeš?! – prekinula je tišinu Ivona. – Nemoj da se ljutiš što nisam dopustila da prvi govoriš. Morala sam ti prethodno ovo reći! Šta si to hteo da kažeš?

– Pa, iskren da budem..., zaboravio sam. Verovatno nije bilo ništa važno...

Elvira je obično putovala hidrogliserom do lučkog terminala Tronketo uz samu Veneciju. Znala je da će tako stići brže nego da putuje autobusom. Od luke je njeno rodno mesto Mestre udaljeno nepunih trideset kilometara. Tokom putovanja, kad god je bilo lepo vreme, smestila bi se na otvorenom, zadnjem delu broda i sunčala brižljivo održavano lice. Tako je bilo i ovom prilikom. Stajala je na palubi tako da je uskovitlani vazduh, izazvan brzim kretanjem broda, što manje ometa u izlaganju suncu.

Nadala se da će se Mateu svideti njen poklon. Izvadila je kamen iz tašne da ga detaljnije pogleda pod zracima sunca. Podigla je visoko ruku pridržavajući kamen palcem i kažiprstom, nastojeći da spram suncu osmotri njegovu boju i providnost. Dok ga je okretala u ruci, primetila je da plavetnilo kamena prelazi u sve tamnije nijanse. Učinilo joj se kao da se i u njoj nešto pomera. U jednom trenutku osetila je nešto kao ubod, ili kao blagi strujni udar. Od straha je bacila kamen i on se otkotrljao po palubi nekoliko metara. U istom trenutku brod je načinio zaokret prema luci. Taj zaokret je na kamen delovao tako da se on ponovo počeo kotrljati, ali sada

ka ivici palube. Elvira je požurila da ga dohvati pre nego što stigne do uzanog ispusta ispod ograde. Na njenu žalost, možda i sreću, zakasnila je. Kamen se otkotrljao u more...

Elviri je samo ostalo da žali što je kamen, baš tu, ispred Venecije, progutalo more. Za nju kamen nije imao baš nikakvu vrednost, ali bilo joj žao što neće moći da obraduje Matea, svog dragog komšiju.

Narednih godina, velike poplave s mora ugrožavale su Veneciju...

Kraj

ARPADOVE SNOHVATICE

I

Spisateljska sudbina Arpada Nemeta posve je neobična.

Zamislite posvećenika filmske i televizijske slike koji se u zrelim godinama života i stvralaštva suoči sa neočekivanim i naglim pogoršanjem vida! Nesmiljeni šamar sudbine pretio je da ga gurne ili u bezdani očaj, ili u nova traganja za sjajem vlastite zvezde lualice. Zvezde koja će ga ispunjavati novim bezvidim svetlom i grejati ljubavlju novog životnog žara otpretanog negde na okrajima vlastitih unutrašnjih svetova.

Nateran neopozivim zdravstvenim razglogom da intimno i profesionalno potisne dotad neomeđeni svet filmske i televizijske slike, Arpadu Nemetu se, svemu uprkos, posrećilo da kroz suton vlastitog očinjeg vida progleda slikama lepe književnosti. Činio je to najpre u nizu uspehlih pripovednih pokušaja, obznanjenih u dve zbirke pripovedaka (*Priče i snovi*, 2010; *Snoviđenja*, 2018) i romanu prvencu (*Breskvica*, 2014), a sada, evo – i u svom novom, drugom romanu naslovljenim *Kamen*.

II

Taj prirodni nagon za izražavanjem slikom, prevashodno filmskom i televizijskom, preneo se, dakle – kao retko kod koga – nekim čudesnim preobražajem unutrašnjih nagovora, i u svet Nemetovog knjiženog očitovanja.

Svaki od njegovih naslova, bez obzira na tematiku i dužinu, sazdana je od logičnog i doslednog sleda slika, odnosno scena i sekvenci, tako da se u svakom od njih prepoznaje jasan i zao-kružen scenarij onoga što se pričom kani saopštiti čitaocu. Detalji scenskog (pogotovo mesta radnje) i detalji spoljašnje-osobnog (naročito odevanja, ali i gestovno-mimičkog držanja) pri slikanju nosilaca radnje do te mere su izraženi da se nimalo ne naziru autorova namera i želja za prikrivanjem scenarističkog naboja u pripovednom tkanju.

Taj pečat, u ne manjoj meri, nose i česti dijaloški pasaži, svedeni na dramaturški neophodnu leksiku i sintaksu, kontekstualno strogo pripadnu nosiocima radnje i događajima. Čak i kad čitaoca navede na pomisao, očekivanje – da mu upravo to sledi u neposrednom čitanju, autor ga najčešće ostavlja suočenog sa sasvim preciznim situacionim dijalogom (s drugim ili sa sobom samim), i ne pomišljajući da pribegne dugim dijaloškim poniranjima, reminiscencijama ili možda solilokvijima, koji bi da zavire u one nedokučive, metafizičke kutke svakodnevice. Za autora je nagoveštena metafizika pre stvar aktivnog držanja, postupanja, delanja u (meta) fizički zalančanom sledu svakodennog života, nego očitovanje najdubljih misaonih uvida i nedokučivih emotivnih stanja koji nesumnjivo prožimaju čovekovu svakodnevicu.

Ono što je najdublje i najskrovitije ne biva za autora izazovom da ga pošto-poto eksponira na svetlo dana, već ga navodi na strpljivo nastojanje da ga učini svakodnevici imanentnim – i u dijaloškom i u narativnom smislu. Utisak je da se Arpad Nemet veoma dosledno drži vlastitog uverenja, podignutog na pijedestal tvoračkog principa: da izvorna snaga govora slike, na filmu kao i u literaturi, može snažnije da izrazi intenzitet života od ma kog vida objašnjavanja slike i tumačenja života samog. U suštinskom smislu, autor stoga više polaže na jednostavnost, uverljivost i verodostojnost, nego na semantičku i leksičku razbokorenost i metaforičnost. Govor o slici nije slika! – iz dubine sebe poručuje autor. I kad nemaju formu i namenu scenarija, valja se svići na to da njegove priče, prvi, a evo sad i drugi roman, čitamo kao svojevrsni dramsko-filmski scenarij. Tako poređane slike, scene i sekvence čine ram u koji čitalac sam "smešta" i "učitava" konačnu sliku pišćevih zamisli i nastojanja.

III

Ko zna da li bi se Arpad Nemet latio proznog autorstva da od ranije nije bio, i nadalje ostao, prilježni beležnik vlastitih snova. Snovi su mu postali presudno važni, i u svakodnevicu, i u literarnom životu, baš zbog toga što su se svojom kristalnom jasnoćom, nepomućenom slikovitošću i naputnom simbolikom stali da prelivaju u njih, neodljlivo i nezustavljivo. Autor ih utkiva u svoje priče i romane, izdašno i s naročitim respektom. Ne samo, i ne toliko,

zbog toga da bi dramaturgijom paralelnog sveta, sveta nesvesnog i podsvesnog, oplemenio dinamiku osnovnog toka radnje i bar malo bolje osvetlio zatamnjene crte karaktera koji taj tok pokreću i nose. Utkiva ih iz vlastitog uverenja kako stvarnosti snova valja prići bar jednako ozbiljno, postojano i strpljivo kao što se pristupa i snovima stvarnosti. Ne tako retko, a uvek tako smisleno, čovek je upućen na to da posegne za stvarnošću snova, kako bi uopšte progledao u snovima stvarnosti i podario im podsticajne orijentire. Za stvarnost snova nije nužno imati izoštren vid čija oštrina zna da bude varljiva u zavodnom opsenarenju površnošću vidljivog. Ali, baš tada kada čoveku, iz bilo kog razloga, ponestane pouzdanja u vidljivo, stvarnost i njeni snovi postaju gotovo nezamislivi bez onog unutrašnjeg "oka" koje je počesto oslanjano na bogata i jasna snoviđenja.

Za autora, naime, svet stvarnosti i svet snova nisu dva potpuno odvojena, još manje suprotstavljena sveta. Reč je o dva posve bliska, prožimajuća, nadopunjujuća, međuzavisna lika, vida, područja temeljnog očitovanja jednog jedinstvenog, suštinski nepodeljivog sveta života. Onaj ko zanemaruje ili osorno prezire svet snova teško da može očekivati, kamoli ostvariti, doista ljudsku ispunjenost vlastitog života. Onaj pak kome pođe za rukom da ove dve naizgled podeljene i u svemu samosvojne strane života – na javi i u snu – dovede u blagorodnu ravnotežu, na dobrom je putu da ostvari celovitost i zrelost života s mnoštvom okusa, pa i okusom sreće.

IV

Pitanje sreće u ličnom životu imanentna je ideja, tematska okosnica i svojevrsna Arijadnina nit najnovijeg romanesknog štiva Arpada Nemeta. Osnovu i potku romana autor nalazi i crpi iz sveta koji najbolje poznaje i u koji je, vlastitom vokacijom i profesionalnim pozivom, bio najdublje i najpotpunije uronjen. Dakle, crpi ih takoreći iz primarnog iskustva. To je svet života pre svega onih pojedinaca i skupina koji po ličnom i profesionalnom habitusu gaje sklonost ka spoju lepog i ugodnog, poput glumaca, rediteља, slikara, umetničkih fotografa... Ma u kom znaku bili rođeni, ta sklonost ih neprestano opseđa i navodi na sve nova i nova traganja za svakodnevnim (profesionalnim) uspehom i (ličnom) srećom.

Vremesnki i prostorni okvir romana autoru je, s jedne strane, zavičajan, a s druge nadasve blizak, ili, iz njemu znanih razloga, drag. Mada to nigde izričito nije navedeno, sve govori da je vreme dešavanja smešteno negde na kraj sedamdesetih ili početak osamdesetih godina prošlog veka. Mnogi se i danas, pogotovo iz tih krugova, sećaju upravo tih vremena kao "obećavajućih godina" ili "godina sreće". Vremena su to sve otvorenijeg jugoslovenstva prema svetlu, kada još uvek, od Triglava do Đevđelije, tinja iskreno uverenje, ili bar nada mnogih, da su stare bratske rane uglavnom zarasle, a nove se ne slute ni u najmučnijim snovima.

Sve što se u romanu bitno događa, zapravo se zbiva oko dve ključne prostorne linije: Sombor – Subotica i Umag – Opatija – Trst – Venecija. (Ekskurs do dalekog Sibira gotovo da je sasvim slučajan i mogao se okončati u ma kom drugom "pomoćnom", svakako, egzotičnom prostoru.) Prva linija se uglavnom može označiti kao okosni prostor suštinskog zapleta, a druga kao područje gde se prevashodno odvija neizvesni i neokončani rasplet ove romaneskne sage o potrazi za srećom.

V

To što autor uzima, safir (redak plemeniti kamen, najšće plave boje) za simbol sreće koji dobronamernim ljudima, željnim postojane vernosti i ljubavi, donosi blagodeti i ostvarenje želja, ne znači da i sam prihvata takvo verovanje. Naprotiv, sva je prilika da mu to pre služi samo kao simboličko-metaforički predložak, da bi pokazao svu naivnost, lakomislenost, konačno, i pogubnost takvog uverenja. Uverenja kojem su tako skloni oni koji su lakomi na brz uspeh, veliku slavu i, naravno, lagodan život. A toga čemu su oni skloni nema ni brzo, ni u izobilju, ni na lak način. Srećom! – moglo bi se mudro uzviknuti zajedno s autorom. Jer, život jedva da bi ikad dosegao ono bogatstvo i punoću raznovrsnosti, različitosti i nepredvidivosti u kojima jedino i biva potrebna i moguća težnja ka dobru, lepom, istinitom, iskrenom, plemenitom, pravednom... Težnja ka mogućim trenucima sreće!

Autor nam romanom sugerise: Nema te torbe iz koje se sreća neće brzo potrošiti! Nema te sile izvan nas, i bez nas, koja će nas usrećiti ma i za jedan trenutak! Nema te večnosti u ugodnosti i sreći od kojih nam život, kad-tad, pre ili kasnije, neće prisesti od do-

sade, praznine, učmalosti, lenjosti i mučnine nad tom, jednom za svagda ostvarenom težnjom! Njegoševim stihovima rečeno: ***Čašu meda** još niko ne popi, / što je* čašom žuči *ne zagrči; / čaša žuči ište **čašu meda**, / smiješane najlakše se piju.*

Naravoučenije romana *Kamen*: Sanjajte iz dana u dan, iz noći u noć! Nastojte svim svojim snagama i bićem da vam se snovi ostvare! Pa, ako u tome – ponekad i ponegde! – uspete, znajte da vas je blagodarno dotaklo krilo sreće!

Jovan Gagrlica

SADRŽAJ

1. Poglavlje	3
2. Poglavlje	9
3. Poglavlje	13
4. Poglavlje	19
5. Poglavlje	27
6. Poglavlje	32
7. Poglavlje	39
8. Poglavlje	61
9. Poglavlje	66
10. Poglavlje	68
11. Poglavlje.....	79
12. Poglavlje	92
13. Poglavlje	103
14. Poglavlje	113
15. Poglavlje	121
16. Poglavlje	132
17. Poglavlje	145
18. Poglavlje	159
19. Poglavlje	170
20. Poglavlje	175
21. Poglavlje	185
22. Poglavlje	189
23. Poglavlje	194
24. Poglavlje	201
25. Poglavlje	211
26. Poglavlje	226
27. Poglavlje	246
28. Poglavlje	251
Arpadove snohvatice.....	257

Izdavač
Gradska organizacija slepih
Novi Sad

Urednik
Velibor Pilić

Štampa
KriMel, Budisava